

ПАТРИША КОРНУЕЛ ЛЕГЛО ОТ КОСТИ

Част 20 от „Кей Скарпета“

Превод от английски: Иван Златарски, 2014

chitanka.info

ПРОЛОГ

22 октомври 2012

6:20

Там, където реките Ред Уилоу и Уапители се сливаха в област Пийс, Североизточна Албърта, тъмните им води се блъскаха и разпенваха в напаяните дървета и сивите пясъчни островчета с белоснежни пясъци.

Склоновете на хълмовете бяха покрити с черни смърчове и трепетлики, чиито фиданки растяха под наклон по речните брегове и скалите, а тънките им клончета търсеха път нагоре към слънцето, преди гравитацията да ги извие и пречупи наполовина.

Нападали клони се носеха по речните корита и се събираха в преплетени гнезда, през които се провираха бързеите. Отломките се поемаха от течението във вечния ритъм на живот, който се раждаше и умираше, на разлагане, прераждане и смърт.

Нямаше никаква следа от човешко присъствие, никакви боклуци, замърсяване. Представих си жестокия катаклизъм тук преди седемдесет милиона години, когато стадо мигриращи пахиринозаври загинало практически мигновено, а стотици животни панически са се блъскали едно в друго и потъвали, докато пресичали реката по време на наводнение.

Огромните им туловища били нападнати от хищниците, а после се разложили. С времето костите им били размествани от свлачища и водни течения, превърнали се в наноси под ледниците и постепенно — в земни пластове, неразличими от гранитния фундамент и струпаните камъни.

Преминаващите по екрана на компютъра ми сцени биха могли да бъдат на девствена природа, останала недокосната от времето на Кредата, ако не бе един очевиден факт: видеоклипът беше създаден от човек със записващо устройство, докато се е плъзгал по плитката вода, носейки се с главоломна скорост покрай пясъчни наноси, стърчащи от водата скали и назъбени стволоче на дървета.

Не се забелязваха никакви подробности от скутера, от човека на руля или пасажерите на борда. Виждаха се единствено парапетът на задната палуба и нечий силует, неразпознаваем заради блясъка на слънцето — плътна сянка с резки очертания на фона на струящата вода и ослепително синьото небе.

1.

Погледнах големия си титанов часовник с гумена каишка и посегнах към кафето си — черно, без подсладител, заслушана в далечния звук от крачки по коридора на сградата с форма на куршум, намираща се по източната граница на кампуса на Масачузетския технологичен институт. Беше третият понеделник на октомври, навън още не беше се развиделило.

Седем етажа под моя офис на последния етаж трафикът по „Мемориал драйв“ бе сериозен — в тази част на Кеймбридж час пик винаги бе преди разсъмване, независимо от сезона или времето навън. По крайбрежната улица фаровете се движеха като ярко светещи очи на насекоми, тъмните води на река Чарлз бяха набраздени от малки вълни, а от другата страна на моста „Харвард Бридж“ блещукащата бариера на Бостън разделяше сухоземните империи на бизнеса и образованието от пристанищата и заливите, отвъд които започваше морето.

Все още бе твърде рано за персонала, освен за разследващите смъртни случаи, но аз не можех да се сетя за никаква причина Тоби, Шери или който и да е от дежурните да бъде на етажа.

Всъщност нямах никаква представа кой е застъпил на смяна в полунощ и се опитвах да си спомня кои коли видях долу на паркинга, когато пристигнах тук преди около час... Май само обичайните бели джипове и микробуси и един от камионите на мобилната група за обработка на местопрестъпленията, доколкото смътно си спомнях. Наистина не обърнах внимание, ангажирана с моя айфон, чиито звукови сигнали и съобщения бяха решили, че е дошло време да ми напомнят за предстоящите днес конферентни разговори, срещи, заседания и едно явяване в съда. Нетърпеливо си казах, че тази неразбория е следствие на така наречената многозадачност.

Трябва да обръщам повече внимание на случващото се около мен, укорявах се аз, но дължна ли съм, за бога, да помня и кой трябва да е дежурен? Това е просто нелепо. Обладана от някакво чувство на

безпомощност, се сетих за моя завеждащ сектор „Разследване“ — Пийт Марино, който вече дори не актуализираше електронния си календар. Трудно ли беше наистина да щракнеш върху група имена и да ги пренесеш от една дата върху друга, за да мога да се информирам кой кога е на работа? Той обаче не го правеше вече от доста време и ми се струваше някак отчужден. Може би трябваше да го поканя на вечеря, да му стотвя нещо, което харесва, и да го разпитам какво се случва. Само че дори самата мисъл за това поставяше търпението ми на изпитание, а в момента такова сякаш изобщо не ми бе останало.

Психически разстроен, или може би по-точно е да се каже зъл човек.

Докато търсех в интернет, се вслушвах за нечии дебнещи стъпки, но не чух нищо, затова щракнах с мишката върху файловете и продължих да размишлявам върху все същите подробности, съзнавайки колко безсилна се чувствах и колко много ме нервираше това.

Този път получи каквото искаше.

Не беше нещо, което да не съм виждала досега или с което да не мога да се справя, но ме свари някак неподготвена снощи — една спокойна неделя у дома заедно със съпруга ми Бентън, на фона на тиха музика с разтворен върху кухненския плот MacBook — в случай, че се случеше нещо, за което трябва да науча незабавно. Занимавах се с приготвянето на едно от любимите ми блюда, risotto con spinaci come lo fanno a sondrio, чакайки водата в тигана да заври, докато отпивах от чашата с „Гехаймрат ризлинг“. Това ми напомняше за неотдашното ни пътуване до Виена и трогателната причина, заради която бяхме там.

Потънала в мисли за хората, които обичах, готвех прекрасно ястие и отпивах прекрасно вино, когато точно в 18:30 източно стандартно време получих имейл с прикачен видеофайл.

Подателят не ми беше познат: BLiDedwood@stealth-mail.com.

Нямаше текстово съобщение, а предметът бе: **НА ВНИМАНИЕТО НА ГЛАВЕН ПАТОАНАТОМ КЕЙ СКАРПЕТА**, изписано с главни букви в получер шрифт Eurostile.

Първоначално се озадачих от 18-секундното видео без звук, показващо фрагмент от разходка със скутер в непозната за мен част от света. Видеоклипът изглеждаше невинен и не ми подсказа нищо при първото гледане. Бях уверена, че някой ми го е изпратил по грешка, но

записът внезапно свърши и плавно премина в изображение, което шокираше.

Подхванах ново търсене в киберпространството, неспособна да намеря нищо полезно за пахиринозаврите — дебелоноси тревоядни динозаври с бодлив нашийник от костна тъкан и тъп рог, който сигурно бяха използвали, за да разкъсват други животни. Уникални, странно изглеждащи животни, подобни на двутонен късокрак носорог с гротескна костна маска. Това бе моята асоциация, докато разглеждах картината на екрана — земноводно с лице, което бе невъзможно да обикнеш... Ема Шуберт обаче явно го бе харесвала, само че сега 48-годишната палеонтоложка може би бе без ухо или бе мъртва... или и двете.

Анонимният имейл бе изпратен направо тук, в Кеймбриджкия център за криминология (КЦК), който ръководех, с идеята — или поне така ми се струваше — да ми се надсмеят или да ме сплашат. Представих си скутер, подскачащ по речната повърхност, на хиляди мили северозападно оттук в някоя недостъпна част на света.

Разгледах преекспонирания призрачен силует на кърмата...

Кой си ти?

След малко стръмният каменист склон, който сега вече знаех, че е площадката за разкопки на динозаври, известна като Костното находище на Уапити, се размиваше в изображение, което показваше насилие и жестокост.

2.

Отрязаното човешко ухо бе ясно различимо, по извития хрущял нямаше косми. Дясно ухо. Светлата кожа бе неоспорима, поне за мен. Вероятно на жена, със сигурност не бе на възрастен мъж или на малко дете, но не беше изключено да е на по-голямо момиче или момче.

Меката част бе промушена веднъж точно в центъра, а окървавеното парче от вестника, на чийто фон бе снимано ухото, лесно се разпознаваше като „Гранд Преридейли хералд трибюн“. Това трябва да е бил местният вестник, който Ема Шуберт е преглеждала, докато е работила в северозападната канадска област Пийс това лято. Не виждах дата, а само част от материал, разказващ как планинските борови бръмбари унищожават дърветата.

Какво искаш от мен?

Аз бях служител на Министерството на отбраната, по-специално на Корпуса на военните медици експерти (КВМЕ), и макар това да разширяваше юрисдикцията ми до федерално ниво, Канада не беше включена. Ако Ема Шуберт е била убита, не бих могла да се занимавам с този случай, освен ако тялото ѝ не се появи тук, на хиляди километри югоизточно от мястото, където бе изчезнала.

Кой ми го бе изпратил и какво се очакваше от мен? Може би онова, което вече направих снощи след 18:30.

Да уведомя правоохраняващите органи, да се безпокоя, ядосвам и чувствам безполезна.

Биометричната ключалка на съседната врата за компютърната лаборатория щракна и се отключи. Не беше Тоби или някой друг от следователите, а племенницата ми Луси. Бях приятно изненадана. Мислех, че днес няма да идва на работа. Последното, което чух за нея, бе, че отлита с хеликоптера си за Ню Йорк. Напоследък Луси беше доста заета с обзавеждането на провинциалния си дом — така наричаше огромното си имение северозападно отгук, в Линкълн. Летеше често до Тексас и обратно, за да получи пилотски права за двумоторния хеликоптер, който неотдавна ѝ бяха доставили. Беше

заета със свои грижи, както тя би казала. Племенницата ми си има своите тайни, винаги бе имала и аз винаги съм знаела, че е така.

Пратих ѝ есемес:

Ти ли си? Кафе?

И ето я на прага на вратата ми, стройна, със забележителна атлетична фигура, в прилепнала по тялото ѝ черна тениска, черен копринен свободно падащ панталон и черни кожени маратонки. Вените ѝ изпъкваха по силните ѝ ръце, а златистата ѝ коса бе още влажна след сутрешния душ. Изглеждаше така, сякаш вече е минала през залата за фитнес и е на път да се срещне с някого, за когото нищо не знам, макар да бе едва седем сутринта.

— Добро утро — казах аз и си спомних колко е хубаво, когато тя е наоколо. — Мислех, че летиш.

— Подранила си.

— Изостанала съм с хистологията и се надявам да наваксам, макар че се съмнявам — отговорих аз. — Следобед съм в съда по случая Милдред Лот или май е по-правилно да го нарека „Спектакъла Милдред Лот“, защото призоваването ми да дам показания не е нищо повече от търсене на сензация.

— Може да се окаже по-сериозно — каза Луси и симпатичното ѝ лице стана загрижено.

— Да... може да бъде притеснително. Всъщност очаквам да е точно така. — Наблюдавах я с любопитство.

— Погрижи се Марино или някой друг да те придружи. — Тя спря по средата на пътя по бронзово сивия мокет и погледна нагоре към стъкления глобус.

— Май теб те чувам да ходиш насам-натам през последния час — продължих аз опитите да разбере нещо. — Започнах да се притеснявам, че някой е проникнал с взлом.

Това бе моят начин да попитам какво става с нея.

— Не съм била аз — каза тя. — Дойдох току-що... отбих се да проверя нещо.

— Нямам представа кой друг е тук, нито кой е дежурен — признах си аз. — Значи не си била ти... Но защо тогава някой от

дежурните ще броди из този етаж?

— Трябва да е бил Марино. По това време... Изненадана съм, че не си забелязала чудовището му на паркинга.

Не ѝ възразих, макар че най-малко тя можеше да говори така. Племенницата ми не шофираше нищо с по-малко от петстотин конски сили мощност, обикновено V12, за предпочитане италианско, макар последната ѝ придобивка да бе британска, но можеше и да бъркам. Не разбирах от суперколи, нямах парите ѝ, а дори да ги имах, не бих ги харчила за ферарита и летящи машини.

— Какво ли прави тук толкова рано? — чудех се на глас аз.

— Снощи решил да поеме дежурството и пратил Томи у дома.

— Как така? Та той снощи се върна от Флорида. Защо му е да бъде дежурен? Не си спомням някога да е поемал дежурства. — Наистина беше озадачаващо.

— Добре че не се е случило нищо сериозно, защото ако питаш мен, той е спал. Или цяла нощ е туйтвал — допълни тя.

— Объркана съм.

— Не ти ли е казал, че внесе в отдел „Разследване“ надуваемо легло?

— Недопустимо е тук да има легла. Дежурните нямат право да спят. А и откога той е поел дежурства? — повторих аз.

— Откакто се скара с онази... Как ѝ беше името?

— Коя?

— Или пък орнаментира и не желае да шофира.

Нямах никаква представа за какво говори Луси. Тя продължи:

— Само че напоследък често му се случва — погледна ме тя в очите. — Онази... нали се сещаш... запознал се с нея в „Туйтър“, но трябвало да престане да я следва. Защото... тя го направила на глупак.

— Орнаментира?

— Малки, мини бутилки, които превръща в орнаменти. След като изпие, каквото има в тях. Не си го чула от мен.

Сетих се за рождения ден на Марино, 11 юли. Никога не се чувстваше щастлив и с напредването на възрастта нещата явно бяха се влошили.

— Попитай го сама, лельо Кей — допълни Луси и аз си спомних за посещенията ми при него в новия му дом в Западен Кеймбридж.

В къщата му, разположена на малък парцел с лице към гората, имаше работещи камини и истински паркет, както се хвалеше той. В мазето бе монтирал сауна, работилница и боксова круша — все придобивки, с които той се гордееше. Когато спрях с колата, с кошница с домашен киш с аспержи и сладък „салам“ от бял шоколад, той беше се покатерил на стълба и фиксираше под покрива низ от светещи малки стъклени черепи, малки бутилки от водка „Кристална глава“. Поръчал ги направо от спиртоварната и ги превръщал в орнаменти, побърза да ми се похвали той, преди да го попитам. „Подготвям се за Хелюин“, весело бе допълнил и аз трябваше да се досетя, че отново е започнал да пие.

— Не помня какво трябва да правиш днес, освен може би да пуснеш кепенците на поредната свинеферма някъде — казах аз на Луси и изтласках от съзнанието си всички ужасни неща, които Марино някога бе правил под влияние на алкохола.

— Югозападна Пенсилвания — продължи тя да се оглежда из офиса ми, сякаш в него се беше променило нещо, за което би трябвало да знае.

Само че такова нещо нямаше. Или поне аз не се сецах. Хвойната бонзай върху желязната заседателна маса бе ново попълнение, но това е всичко. Фотографиите, сертификатите, дипломите, които тя поглеждаше, си бяха все същите, както и орхидеите, гардениите и палмата саго. Извитото ми писалище с черна ламинирана повърхност, което напрегнато разглеждаше, сякаш го вижда за първи път, си беше същото. Както и черният гранитен плот зад стола ми, който тя реши да изследва отблизо.

Преди немного време се отървах от микродисектора, за да го сменя със „Сканскоп“, който ми позволяваше да разглеждам микроскопични слайдове, и аз наблюдавах как Луси проверява монитора, като машинално го включва и изключва. После вдигна клавиатурата и я обърна, след което се премести на верния ми микроскоп „Лайка“, от който никога нямаше да се откажа, защото няма друг инструмент, на който да вярвам повече, освен на очите си.

— Прасета и пилета в област Вашингтон... както обикновено — каза тя, продължавайки да се разхожда наоколо, да гледа вторачено, да докосва и повдига разни неща. — Фермерите си плащат глобите и продължават както си знаят — допълни тя. — Трябва някой път да те

взема с мен, за да видиш кочини, където животните са натъпкани като сардели. И да се срещнеш с хора, които се държат ужасно с животните, включително с кучетата... — Приглушен звук обяви получаването на текстово съобщение и тя го прочете на екрана на своя айфон. — ... Вади с помия, изтичаща в потоците и реките. — Тя изтрака отговор с палците си, усмихната, сякаш онзи, с когото общуваше, бе някой, когото обича, или поне бе забавен човек. — Надеждата е да заловим задниците във *flagrante delicto* и да сложим край на безчинствата им.

— Надявам се да си внимателна. — Изобщо не бях въодушевена от новата за нея роля на екозащитник. — Започнеш ли да се бъркаш в бизнеса на хората, нещата бързо могат да загубеят.

— Както с нея ли? — Тя кимна към компютъра ми и изображението на екрана.

— Нямам представа — признах аз.

— На кого ли Ема Шуберт се е опитала да отнеме прехраната?

— Всичко, което знам, е, че два дни преди да изчезне при разкопките е намерила зъб — отговорих аз. — Изглежда е първият открит в последно време в костно находище. Тя и другите учени са започнали да копаят там преди няколко лета.

— Находище на кости, което може да се окаже най-богатото, откривано някога накъде — каза Луси. — Гробище на стадо динозаври, загинали едновременно, което е крайно необичайно, може би дори безпрецедентно. Това е невероятна възможност да се сглобят цели скелети и да се напълни с тях един музей — място, където да се стичат туристи и любители на динозаврите от цял свят. Освен ако районът не се окаже прекалено замърсен.

Няма как да прочетеш нещо за Гранд Прери и да не научиш за икономическото значение на добиващите се там природен газ и петрол.

— Две хиляди и седемстотин километра преносна мрежа, по която се прехвърля синтетичен нефт от битумните пясъци в Албърта до рафинериите в Средния Запад и оттам нататък по целия път до Мексиканския залив — продължи Луси и изчезна в банята, където на плота до умивалника имаше кафеварка „Кюриг“ за кафе от капсули. — Замърсяване, глобално затопляне и тотална разруха.

— Опитай „Или монодоза“... в сребърната кутия — извиках ѝ аз. — Моето го искам двойно.

— Значи тази сутрин сме на кафе „ала кубано“.

— Нерафинираната захар е в шкафа — казах аз, докато изпих последната глътка студено кафе и щракнах пак върху клавиатурата.

Какво пропускам?

Не можех да се отърся от това тягостно усещане... Отново се съсредоточих върху преекспонираната фигура, чието лице бе скрито от лъчите на яркото слънце. Човекът не изглеждаше много едър и можеше да бъде жена, дребен мъж или по-голямо дете. Носеше шапка против слънце с воал отстрани и широка периферия, която, изглежда, придържаше с два пръста на дясната си ръка, може би заради вятъра.

Не можех да различа нито една черта в тъмното засенчено лице, нито в какво беше облечен човекът, освен че към широкополата шапка трябваше да се добави яке с дълги ръкави или широка риза. Едва забележимо проблясване около дясното слепоочие подсказваше за очила, може би слънчеви. И пак не бях сигурна в нищо. Не знаех повече, отколкото преди около дванайсет часа, когато отворих прикачения към имейла файл.

— Не съм чула нищо повече от ФБР, но Бентън ми организира среща днес по-късно, ако, разбира се, успея да изляза от съда навреме за нея — казах аз, надвиквайки изпускащата пара кафеварка. — И даже не среща, а по-скоро неофициално обсъждане, понеже все още нищо не се е случило след получаването на видеоклипа.

— Нещо се е случило — разнесе се гласът на Луси от банята. — Нечие ухо е било отрязано. Освен ако е фалшиво.

3.

Ушната мида изглеждаше чисто отрязана от съединителната тъкан със слепоочния мускул.

Бях увеличила изображението, доколкото бе възможно, без да го размивам, и видимите краища на раната на среза изглеждаха равни и добре оформени. Не забелязвах избледняване или някакъв намек, че срязаната тъкан е била натискана надолу или омекнала, което би могло да се очаква при отрязване дълго след смъртта, ако например ухото е било отделено от балсамирано тяло или от труп за аутопсия от студенти по медицина. Онова, което виждах, не оставяше у мен подобно впечатление. Ухото и кръвта по вестника не изглеждаха стари.

Ухото като орган не е особено наситено с кръвоносни съдове и не е чак толкова невъобразимо някой да го е отрязал преди или след аутопсия и да го е държал седмици наред в хладилник. Така то би могло да изглежда достатъчно свежо на снимката и за мен да бъде невъзможно да определя дали нараняването е станало докато жертвата е била жива, или след това.

Казано с други думи, изображението беше неадекватно за моите цели и аз обясних това на Луси. Трябваше да изследвам самото ухо, да анализирам среза, да пусна снетата ДНК в националния ДНК индекс, както и в комбинираната система за индексирание на ДНК, за да проверим дали профилът нямаше да се окаже евентуално свързан с криминално досие.

— Вече намерих нейни съвсем нови снимки, включително няколко от това лято, докато е работила в Албърта — съобщи ми Луси от банята и ние продължихме да си говорим достатъчно високо, за да се чуваме. — Но очевидно няма как да направим точно съответствие. Налага се да внесе корекции за размера например и да избира подходящ ъгъл на заснемане. Добрата новина е, че няма основание за изключване, което може да се приеме, че донякъде ни помага.

Луси обясни, че е сравнявала изображението със снимки на Ема Шуберт и се е опитала да наложи изрязаните от снимките части с

ухото на Ема с полученото изображение. Само че не можехме нито да изключим, нито да потвърдим съответствие.

— Ще ти изпратя файла — добави тя. — Можеш да покажеш сравненията на участниците в срещата.

— Ти няма ли да се върнеш до пет?

— Не знаех, че съм поканена.

— Естествено, че си поканена.

— И кои са останалите?

— Двама агенти от бостънското управление. Дъглас, мисля... — Имах предвид Дъглас Бърк, агент на ФБР. — Не съм сигурна кой още. И Бентън.

— В такъв случай съм заета — заяви Луси. — Няма да стане, ако тя присъства.

— Ще бъде много добре, ако дойдеш. Какво й има на Дъглас...

— Нещо... Не, благодаря.

Изгонена както от ФБР, така и от БАТО^[1] в ранната си кариера на служител в правоохранителните органи, чувствата на племенницата ми по отношение на „федералните“ не бяха доброжелателни, което понякога ме поставяше в неловко положение. Съпругът ми бе аналитик на криминални разузнавателни данни във ФБР — „профайлър“, а аз имах специален статут от запаса към Министерството на отбраната, или както сега им казваха „резервист“. И двамата бяхме част от онова, което тя не уважаваше и презираше.

Казано с други думи, Луси Фаринели, единствената ми племенница, която бях отгледала като собствена дъщеря, вярваше, че правилата се отнасят за простосмъртните. Самата тя бе непокорен федерален агент и технически гений, а животът ми без нея би бил празен и безсмислен.

— Имаме работа с доста умен тип — излезе тя най-сетне от банята, носейки две малки чаши и малка каничка.

— Значи работата е лоша — констатирах аз. — Ти рядко смяташ някого за умен.

— Хитър, умен за някои неща, но и прекалено самодоволен, за да осъзнае колко много не знае.

Наля кафето — силно и сладко, със светлокафява пяна отгоре — неин навик от годините й в местния офис на БАТО в Маями, преди да се забърка в „лоша стрелба“.

— Това BLiDedwood е доста прозрачно. — Тя постави до клавиатурата ми чашката и каната.

— Не и за мен.

— Били Дедуд — подсказа ми тя.

— Окей — оставих думите ѝ да проникнат в съзнанието ми. — И все пак...?

Луси заобиколи бюрото откъм моята страна и чукна върху гранитния плот, „събуждайки“ двата дисплея зад мен. На тях се материализираха скрийнсейвъри в живо червено, златно и синьо, показващи едно до друго логото на КЦК и КВМЕ и карти за игра, демонстриращи двойка чифтове от аса и осмици — прословутата „ръка на мъртвеца“, уж държана от Дивия Бил Хикок по време на играта на покер през 1876 година, когато бил застрелян.

— Логото на КВМЕ — и тя показа „ръката на мъртвеца“, — и Дивия Бил Хикок, или Били, който бил застрелян в Дедуд, Южна Дакота. Ясно ли ти е сега, лельо Кей? Надявам се само да не е някой в нашия заден двор.

— И защо имаш, макар и минимално подозрение, че това е възможно?

— Използване на временен безплатен имейл адрес, който се саморазрушава или изтрива след трийсет минути? — размишляваше на глас Луси. — Окей... не е толкова необичайно, може да е всеки. След това този човек изпраща имейла до теб през безплатен прокси сървър, като в конкретния случай е избран такъв с високо ниво на анонимност, за който няма налично име на хоста. Намира се в Италия.

— Значи никой не може да отговори на имейла, тъй като временният акаунт се изтрива след трийсет минути и вече го няма.

— Именно.

— И никой не може да проследи обратно IP адреса, от който е изпратен имейлът — разплитах аз логиката ѝ.

— На което разчита подателят.

— А ние трябва да приемем, че имейлът е изпратен от някого в Италия.

— По-конкретно Рим — уточни тя.

— Но това е уловка.

— Абсолютно — потвърди Луси. — Който го е изпратил, изобщо не се е намирал в Рим снощи в 18:30 наше време.

— Нещо за шрифта? — върнах се аз на имейла и прочетох отново:

НА ВНИМАНИЕТО НА ГЛАВЕН ПАТОАНАТОМ КЕЙ СКАРПЕТА

— Казва ли ни нещо? — попитах аз.

— Много ретро. Напомня за петдесетте и шейсетте години с големите квадратни очертания и заоблените върхове, които наподобяват телевизорите от онази епоха. *Твоята* епоха — дразнеше ме тя.

— Моля те, не се заяждай толкова рано сутринта.

— Eurostile е създаден от италиански типограф на име Алдо Новарезе — обясни ми тя, — а самият шрифт първоначално е бил предназначен за торинската фабрика „Небиоло Принтек“.

— И какво според теб означава това?

— Не знам — сви рамене тя. — Те произвеждат хартия и висококачествени печатни машини.

— Възможна италианска връзка?

— Съмнявам се. Мисля, че онзи, който ти е изпратил имейла, е приел, че няма да можеш да проследиш истинския IP адрес — каза тя и аз се досетих какво следва. — С други думи, няма да определим истинското място, откъдето е бил изпратен...

— Луси — прекъснах я аз, — не желая да предприемаш крайни мерки.

Тя вече ги е предприела.

— Такива безплатни анонимни услуги с лопата да ги ринеш — продължи тя, сякаш не е направила онова, което аз знам, че е направила.

— Не искам да се занимаваш с някакъв прокси сървър в Италия или където и да е — отсякох аз.

— Имейлът е бил изпратен от някой, който има достъп до безжичната мрежа на „Лоуган“ — успя да ме изуми тя.

— От летището?

— Видеоклипът ти е бил изпратен от безжичната мрежа на летище „Лоуган“, на не повече от десетина километра отук —

потвърди тя и нямаше нищо чудно, че разглежда възможността да го е направил някой от „задния ни двор“.

Сетих се за началника на администрацията Брайс Кларк, за Пийт Марино и няколко криминолози в сградата. Служители на КЦК миналата седмица бяха в Тампа, Флорида, на годишната среща на международната асоциация по идентифициране и всички те кацнаха вчера в Бостън горе-долу по същото време, когато този имейл е бил изпратен до КЦК.

— Някъде преди шест часа снощи — обясни Луси — се е регистрирал в безплатната безжична мрежа на „Лоуган“ — нещо, което пътниците правят хиляди пъти ежедневно. Но това не означава, че той физически се е намирал в терминала или е на борда на самолет. Може да се е намирал в гараж на паркинга или на тротоара, може би на водно такси или на ферибота в пристанището, изобщо навсякъде в обхвата на безжичния сигнал. След като се е свързал, е създал временен имейл акаунт и може би с помощта на софтуер за текстообработка е написал предмета на съобщението, използвайки шрифт Eurostile, след което го е копиал и поставил в имейла.

— Изчакал е двайсет и девет минути, преди да го изпрати — продължи Луси. — Жалко само, че си му доставила удоволствието да разбере, че имейлът е бил отворен.

— Как е разбрал, че съм отворила имейла?

— Не е получил уведомление за *недоставяне* на съобщението — отговори тя. — Което би получил секунди, преди акаунтът му да се саморазруши. Не е имал основание да не допусне, че имейлът е бил получен и отворен. — Тонът ѝ се промени. Онова, което ми каза, звучеше като смърряне. — Отхвърлянето е мигновено и автоматично, за да се избегне получаването на заразени с вирус съобщения на основния адрес на КЦК — напомни ми тя. — Целта е да се създаде у подателя впечатлението, че имейлът не може да бъде доставен. Но на практика, с няколко редки и злощастни изключения, подозрителните имейли отиват направо в онова, което аз наричам „карантина“, за да мога да видя за какво става дума и да оценя нивото на заплахата — подчерта тя и аз разбрах накъде биеше. — Този конкретен имейл обаче не съм го видяла, понеже не е попаднал в карантината. — Рядкото и злощастно изключение, за което говореше, бях аз. — Защитните стени са приели този имейл за легален, поради съдържанието на полето

„Предмет“, което е „На вниманието на главен патоанатом Кей Скарпета“ — каза тя, сякаш вината бе моя, което си беше самата истина. — Нищо, изискващо личното ти внимание, не се маркира като нежелана поща, нито попада временно под „карантина“, защото това беше твое изрично изискване. Противно на моето желание, спомняш ли си? — Тя хвана погледа ми и бе права. — Сега виждаш последиците от съгласието ми да ти позволя да измамиш моята защита.

— Разбирам те напълно, Луси. Но това е единственият начин, чрез който много хора, било то полиция или семейства, могат да се свържат с мен, без да знаят директния ми адрес в КЦК. Те изпращат нещо важно и аз не мога да допусна то да отиде като спам.

— Лошо е, че ти си го отворила първа — каза Луси. — Разбира се, обикновено Брайс би го направил, преди ти да имаш тази възможност.

— Доволна съм, че не го е направил — моят началник на администрацията е много чувствителен и крайно гнуслив.

— Да... А той не го е направил, понеже се е връщал от командировка. Нямахте ги цяла седмица — обяви Луси, сякаш таймингът не е съвпадение.

— Да не би да се безпокоиш, че подателят на имейла знае какво става в КЦК?

— Да, безпокоя се.

Тя се плъзна на стола до мен, напълни отново малките като напръстници чаши и аз долових парфюма ѝ с аромат на пресен грейпфрут. По него винаги разбирах кога племенницата ми е била преди мен в асансьора или някоя стая. Мога да затворя очи и да разпозная специфичния аромат навсякъде.

— Ще бъде глупаво да не разглеждаме възможността, че някой се занимава с нас и с всичко, което правим — каза тя. — Някой, обичащ сложните игри, които се смята за по-умен от бог. Някой, който получава удовлетворение от това да травмира хората и да се гаври с тях.

Сега вече нямам съмнение защо е душила из офиса ми тази сутрин. Вманиачена е да се грижи за мен, да ме пази и да бди. Още откакто проходи, Луси непрестанно изискваше моето внимание и зорко ме наблюдаваше.

— Да не се безпокоиш, че е замесен Марино? Че ме шпионира или се опитва по някакъв начин да ме нарани? — попитах и влязох в имейл акаунта си.

— Няма никакво съмнение, че той прави глупости — каза тя, сякаш имаше предвид конкретни случаи. — Но му липсват знанията, а и какъв мотив би имал? Отговорът е: никакъв.

[1] БАТО (от ATF — Bureau of Alcohol, Tobacco and Firearms) — Бюро за контрол над производството и разпространението на алкохолни напитки, тютюневи изделия и огнестрелни оръжия. — Б.пр.

↑

4.

Превъртях съдържанието на моята входяща поща в търсене на имейл от Брайс или помощник-прокурора Дан Стюард, като продължавах да се надявам, че присъствието ми в съда няма да бъде наложително.

— Нецо за изчистване на изображението? Може би все пак е възможно да се разбере кой е на скутера...?

— Забрави — късо отсече Луси.

— Това е просто нелепо.

Имаше времена, когато докладът ми за аутопсията беше достатъчен за защитата и появата ми в съда не беше нито наложителна, нито дори желателна, но след решението на Върховния съд по делото Мелендес-Диас животът на всички експерти криминолози в Америка се вгорчи. Чанинг Лот искаше да се изправи очи в очи със своя обвинител. Индустриалецът милиардер бе обвинен в убийството на считаната за мъртва негова съпруга, заради предполагаемото наемане на платен убиец, и бе пожелал да се наслади на компанията ми този следобед в два часа.

— Каквото виждаш в онова видео, е всичко, което някога ще видиш — изпразни с една глътка чашата си Луси. — И никога няма да стане по-добро.

— Сигурни ли сме, че няма никакъв по-добър софтуер от онзи, който използваме тук в КЦК?

— По-добър от онова, което аз сама съм създала? — Тя стана и се приближи до екрана на компютъра ми. — Нищо не може да се конкурира с нашия. Проблемът е, че видеообектът е *горещ*.

Тя щракна с мишката, за да ми покаже. На показалеца си отскоро носеше масивен златен пръстен, а на китката имаше стоманен хронограф. Спря на пауза възпроизвеждането в момента, когато се показва фигурата без лице, и ми обясни, че е снела клипа в няколко слоя, след което е коригирала яркостта, използвала е филтри за остротата, но всичко се е оказало безполезно.

— Операторът е снимал право срещу слънцето — обясни ми тя, — и нищо не е в състояние да възстанови изгорелите части. Единственото, което ни остава, е да подозираме кой е човекът на скутера въз основа на контекста и обстоятелствата.

„Подозираме“, обаче, бе твърде неудовлетворително и аз отново пуснах клипа, за да се върна на участъка от реката, намиращ се на един час път със скутер от голия хълм, където американската палеонтоложка доктор Ема Шуберт е провеждала разкопки с колеги от Университета на Албърта, когато преди почти девет седмици е изчезнала. Според дадените пред полицията показания, тя била видяна за последен път на 23 август около десет часа вечерта, когато вървяла сама през горист район на лагера при Пайпстоун Крик, на път за караваната ѝ след вечеря в столовата. На следващата сутрин вратата ѝ била разтворена, а от нея нямало и следа.

Когато снощи разговарях със следовател от Кралската канадска конна полиция^[1], ми казаха, че няма следи от борба и нищо, което да подсказва, че Ема Шуберт може да е била нападната в караваната си.

— Трябва да открием кой ми е изпратил това. И защо. И ако силуетът е нейният, какво е ставало там? Какво е изражението на лицето ѝ? Щастливо? Тъжно? Изплашено? Доброволно ли се е намирала на лодката?

— Не мога да отговоря на това...

— Искам да я видя.

— Няма да можеш. На този видеоклип няма нищо повече, което да се види.

— Била ли е на път за мястото на разкопките, или се е връщала?

— Въз основа на мястото на слънцето и сателитните снимки на тази част от реката — каза Луси, — скутерът най-вероятно се е носил на изток, което подсказва, че е било сутринта. Денят очевидно е бил слънчев, което не се случва често в онази част на света след август. Може би неслучайно два дни, преди тя да изчезне, в деня, когато е намерила онзи зъб от пахиринозавър, времето е било слънчево.

— Значи смяташ, че, съдейки по времето, заснемането на видеото е станало на 21 август.

— Очевидно е, че тя е била на разкопките в този ден, и е пътувала със скутер до находището край река Уапители — повтори Луси информацията от новините. — Значи видеото може да е заснето с

айфон по време на пътуването същата сутрин. Тя има айфон. Или е имала. Както знаеш, той не беше намерен в караваната ѝ. И може да се окаже единствената лична вещ, която липсва. Всички останали са непокътнати.

— Снимането е станало с айфон? — Това за мен е нова информация.

— Както и снимката на отрязаното ухо — потвърди Луси. — С айфон първо поколение, какъвто тя е имала.

Не попитах Луси как се е сдобила с тези подробности. Не исках да знам.

— Ползвала е все същия и не е направила опит да го осъвремени, вероятно заради договора, който е имала с АТ & Т.

Луси стана и се върна в банята, за да изплакне чашите, а аз долових в коридора далечни гласове.

В този момент се разнесе звукът на полицейска сирена — разпознах тази на Пийт Марино. Беше с някого... Вероятно Брайс. И двамата идваха насам и говореха по мобилните си телефони.

— Ще ти се обадя по-късно и се надявам да се върнем преди бурята — обеща Луси и тръгна. — По-късно днес времето наистина ще се развали.

В този момент на прага на вратата застана Пийт Марино. Дрехите му в цвят какви бяха измачкани, сякаш беше спал с тях, лицето му беше зачервено. Влезе така, сякаш живее тук, продължавайки да говори гръмогласно по телефона си. Брайс беше зад него. Моят деликатно красив административен началник бе с избелели тесни джинси и тениска, сякаш идваше от заснемане на епизод на „Глий“, вдигнал дизайнерските си очила на темето. Забелязах, че не се е бръснал, откакто го видях за последен път. Беше преди седмица, когато заминаваше за Флорида. Промяната при него винаги означаваше едно и също нещо — Брайс Кларк сменя образите, докато продължава да се явява на кастинг за ролята на звезда в собствения си живот.

— Ами при нормални обстоятелства би трябвало да откажа — каза Марино в апарата, — но ще трябва да дадете на жената от аквариума да говори, за да може шефът тук да ѝ го каже направо и така всички да сме наясно за какво става дума...

— Благодарим ви и напълно ви разбираме — уверяваше Брайс някого. — Абсолютно сме наясно, че никой няма да го оспорва. Може

би вие и пожарникарите ще хвърлите ези и тура... шегувам се, естествено. Сигурен съм, че пожарният катер има спасителен кош като вашия. Не, очевидно не е нужен вакуумиран чувал или обездвижваща яка. Разбира се, че за пожарникарите ще е по-лесно да измият всичко, след като свършите. Е, и...? За нас е без значение, но все някой ще трябва да окаже съдействие да го докарате до брега, а оттам го поемаме ние. — Той погледна часовника си: — След четиридесет и пет...? Значи малко след девет? Това ще бъде чудесно.

— Какво става? — попитах Брайс, когато приключи.

Той постави ръце на хълбоците си и внимателно ме огледа.

— Така-а... тази сутрин определено не сме подходящо облечени за разходка с лодка, нали така? — Разгледа сивия костюм на райе и обувките на ток, които бях избрала днес за съда. — Дай ми минутка да ти подбера това-онова, защото няма начин да излезеш с бреговата охрана така. Трябва да извадим удавник... Слава богу, че е юли. Не че водата тук някога се стопля... И се надявам да не е бил дълго в морето, защото тези случаи са ми най-неприятни. Съжалявам, но предпочитам да съм искрен. То кой ли ги обича... Знаем, че никой не иска да изпада в подобно отвратително състояние, нали така? Във всеки случай, ако умра и с мен се случи същото, моля ви не ме намирайте! — Влезе в дрешника ми и започна да рови за работни дрехи. — Това е тази част от работата, която момчетата от бреговата охрана мразят и аз напълно ги разбирам... — продължи да говори той. — Да качиш такова нещо на борда си... Ще го направят, понеже ги помолих, при това крайно вежливо, и им напомних, че ако ти — имам предвид конкретно теб, като шеф — не знаеш как да се погрижиш за него, то никой не знае. — Той свали от закачалка чифт карго панталони с много джобове: — Прибери го в двоен чувал или каквото там трябва, за да не се вмирише катерът им, нали ще запомниш? Обещах им. Къси ръкави или дълги...? — Погледна ме от дрешника: — Ако питаш мен, по-добре дълги, защото там доста духа — реши той вместо мен, преди да успея дори да помисля, камо ли да му отговоря. — Да видим сега... Пухеното ти зимно яке е добра идея, за оранжевото говоря... ще се вижда от километър. Особено подходящо е за работа във вода. Виждам, че Марино няма яке, но не отговарям и за неговия гардероб.

Брайс ми донесе дрехите, а Марино продължи да разговаря с някого, който очевидно в момента бе на кораб.

— Не искаме никой да реже възли или каквото и да било, а каквито възета има там, трябва да се отпуснат — каза той, докато Брайс постави униформата ми върху бюрото и се върна в дрешника за боти. — Сега затварям и ще се ти се обадя веднага пак по стационарния, защото връзката е лоша, а ще можеш да говориш и с доктора — допълни Марино.

Той заобиколи от моята страна бюрото и в същия момент се чу отварянето на асансьора в коридора, последвано веднага от нови гласове. Луси бе на път за хеликоптера си, а персоналът идваше на работа. Беше малко след осем.

— Огромна праисторическа костенурка се е заплела в южния канал — каза Марино и посегна към слушалката на стационарния телефон.

— *Праисторическа?* — възкликна Брайс. — Не мисля така.

— Кожеста костенурка. Почти изчезнал вид, който съществува от Джурасик парк — уточни Марино.

— Никакъв *парк* не е имало в юрската ера — с още по-висок глас го поправи Брайс.

— Стигат на тегло до цял тон — продължи да обяснява Марино, набирайки номер. На носа му са кацнали чифт очила, от ония, дето ги продават на стойки по улиците. — Някакъв рибар проверявал капаните си за раци, намерил я на разсъмване и се обадил на спасителния екип на аквариума, който има договорка с морския отдел на пожарникарите. Когато пристигнал пожарният катер и започнали да изтеглят костенурката, се оказало, че на възето има закачена неприятна изненада... Памела? — каза той в слушалката: — Прехвърлям те на доктор Скарпета.

Марино ми прехвърли слушалката, сгъна очилата с дебелите си пръсти и ги прибра в джоба на ризата си, докато набързо ми обясни:

— Памела Куик. Тя в момента е на катера, така че връзката може и да не е много добра.

Жената се представи като морски биолог към „Ню Ингленд аквариум“. Гласът ѝ звучеше забързан, леко враждебен. Каза ми, че току-що е изпратила имейл с фотография.

— Сама ще се уверите, че нямаме никакво време — настоя тя. — Трябва да я качим на борда незабавно.

— *Нея?* — реших да проверя дали съм чула правилно.

— Критично застрашен вид морска костенурка, която влачи кой знае от колко време рибарски такъми и... мъртвец. Не може да диша, вече едва показва ноздрите си над водата. Трябва да я изтеглим веднага над повърхността, за да не се удави.

Марино ми поднесе мобилния си телефон и аз видях снимка на млада жена... руса, със слънчев загар, в таки панталони и зелено непромокаемо яке, надвесена през борда на пожарния катер. В ръката си държеше кука с дълга дръжка, с която теглеше нагоре влакно на въдица, оплетено около шокиращо голямо морско създание, жестко и тъмно, чиито плавници бяха разтворени почти на широчината на катера. На няколко метра от издадената напред грамадна глава, едва видими под сините вълни, се забелязваха бледи ръце с боядисани нокти и люлееща се във водата дълга бяла коса.

Брайс остави на пода чифт леки, високи до глезена боти с излъскани кожени бомбета и найлонова горна част. Оплака се, че не е могъл да намери чорапи.

— Потърси в шкафчето ми за дрехи долу — казах му аз, докато се навеждах, за да изуя обувките си, а междувременно напомних на Памела Куик: — Това, което не можем да допуснем, е да загубим тялото или да го повредим по някакъв начин. Така че нормално не бих разрешила...

— Можем да спасим животното — прекъсна ме тя и разбрах, че моето разрешение ни най-малко не я интересуваше. — Но трябва да го направим веднага.

По начина, по който го каза, няхах никакво съмнение, че няма да чака нито мен, нито когото и да било друг, и не бих могла да я обвинявам.

— Направете каквото е нужно, разбира се. Но ще ни помогнете, ако някой го документира с видео или снимки — казах ѝ аз, станах от стола си и когато усетих мокета под ходилата си, си спомних, че никога не мога да предвидя какво ще се случи в следващата минута от живота ми. — Опитайте се да не разбутвате влакното и такъмите, доколкото е възможно, и направете нужното да бъдат съхранени на всяка цена.

[1] Кралска канадска конна полиция (Royal Canadian Mounted Police или RCMP) — официалното название на полицейските служби в Канада. — Б.пр. ↑

5.

Влязох в асансьора до стаята за почивка, облечена в памучно облекло за работа на открито, с герба на КЦК на блузата и върху якето ми. Марино остави на пода два пластмасови куфара „Пеликан“ и заби палец в бутона за долното ниво.

— Разбрах, че си бил тук цялата нощ — казах аз, а той нетърпеливо отново натисна бутона.

— Имах да оправям разни документи и други неща. Беше по-лесно да остана.

Той мушна големите си ръце в страничните джобове на панталоните си и коремът му увисна над колана. Беше надебелял, но раменете му продължаваха да са внушителни. По всичко личеше, че продължава да вдига тежести в залата на „Сентръл скуеър“, където имаше абонамент, която освен това бе боен клуб, или както там го наричаха, и се посещаваше предимно от полицаи, повечето от които от специалните части.

— По-лесно от какво? — Долових лек дъх на пот, примесен с афтършейва му, или може би е пил цялата нощ и е изпразнил кашон мини черепни орнаменти с водка „Кристална глава“. Не можех да бъда сигурна. — Вчера беше неделя — продължих аз с мек глас. — След като по график не е трябвало да идваш този уикенд, а и току-що си се върнал от командировка, какво по-точно му е било по-лесното? И докато сме на тази тема, от доста време насам не получавам актуализираните графици на дежурствата, така че нямаше как да зная, че и ти поемаш дежурства, което явно правиш...

— Електронният календар е дивотия — прекъсна ме той. — Цялата тази автоматизирана мигновена измислица... Какво не бих дал Луси най-сетне малко да се усмири. Трябва да знаеш онова, което наистина трябва да знаеш, а то е, че някой прави очакваното от него. Под „някой“ имам предвид себе си.

— Не знаех, че шефът на разследването дава дежурства. Това никога не е било наша практика, освен в случаите на криза. Както не е

наша практика да сме пожарна команда и да спим на надуваеми легла в очакване камбаната да удари... образно казано.

— Виждам, че някой ме е наклепал. Но вината е нейна. — Той си сложи очилата — „Рей Бан“ с телени рамки, които носи откакто го помня. Брайс им казва „Смоуки и бандита“.

— Дежурният следовател трябва да бъде буден и готов веднага да поеме обаждане — с равен глас продължих аз, без да му отправям покана за спор, какъвто той въпреки това водеше с мен. — И кое чия вина е?

— Шибаната Луси ме хвана в „Туйтър“ и оттогава се почна.

Каза „шибаната Луси“, но аз знаех, че не го мисли. Двамата бяха близки.

— Не мисля, че е справедливо да я обвиняваш за „Туйтър“, ако си си туйтвал, което за мен е очевидно — изтъкнах аз с все същия равен тон. — И не те е „наклепала“, защото иначе щях да науча за разни неща много по-рано. Каквото и да е казала, то е защото е загрижена за теб, Марино.

— Тя е извън картината и това е така от седмици, а освен това не искам да говоря на тази тема — заяви той, докато продължавахме бавно да се спускаме с асансьора.

— А кой е? — недоумявах аз.

— Шундата, на която туйтвах, и повече няма да кажа нищо! Ти наистина ли вярваш, че хората не спят, когато са дежурни? Мога да те уверя, че снощи не съм пропуснал нищо. Всеки път, когато телефонът звъннеше, аз отговарях и реагирах на обаждането. Само че единственото, което заслужаваше някаква реакция, бе падането на някакъв по стълбите и Тоби пое случая... напълно ясен битов инцидент. После го изпратих у дома. Нямах никакъв смисъл да висим и двамата. Да не говорим, че и той ми лази по нервите... Или не мога да го намеря където трябва да бъде, или не мога да се отърва от него.

— Просто се опитвам да разбера какво става. Това е всичко. Искам да се уверя, че всичко с теб е наред.

— Че защо да не е? — Той погледна право напред към гладката стоманена стена и светещия знак на най-долния етаж, към който пълзахме. — И друг път ми се е случвало да имам дребни проблеми.

Нямах представа за какви проблеми или за кого говореше, а и сега не беше моментът да го притискам да ми разказва за някое

запознанство по интернет, за каквото подозирам, че неясно намекна. Но трябваше да говоря с него за онова, което можеше да се окаже нарушение на професионалната тайна и конфиденциалност.

— Знаеш ли, питам се защо изобщо си в „Твитър“ или защо Луси би окуражила подобно нещо. Не желая да се ровя в личния ти живот, Марино, но не одобрявам висенето из социалните мрежи, освен ако е с цел научаването на новини и това е единствената причина, поради която аз следвам едно или друго нещо в „Твитър“. Тук нито се занимаваме с маркетинг, нито имаме за цел да споделяме подробности за нашата дейност, а най-малко от всичко искаме да открием приятели точно там.

— В „Твитър“ не се представям като себе си, нито е възможно някой да ме идентифицира. С други думи, никой не вижда името ми, а само „Пичът“...

— „Пичът“!

— Заимствано е от „Великия Лебовски“. Ролята е изиграна от Джеф Бриджес, а аз използвам аватара. Искам да кажа, че няма начин да се разбере как си вадя хляба, освен ако някой не потърси конкретно „Питър Роко Марино“, което не виждам как може да се случи. Аз поне не използвам като теб някой от готовите яйцеглави аватари, което е малоумно.

— Значи се представяш в „Твитър“ чрез снимката на филмова звезда, играеща във филм за боулинг...

— Един от най-добрите филми, правени някога — отбранително заяви той, а асансьорът най-сетне спря и вратите се отвориха.

Марино не ме изчака, нито ми предложи нещо повече като обяснение, просто сграбчи куфарите с инвентара и излезе от кабината, нахлупил бейзболното си кепе върху загорялата си плешива глава, скрит зад старите си очила. Познавах го толкова отдавна, и аз не знаех колко години, сигурно над двайсет. Не беше трудно да разбере кога е засегнат или обиден, макар че този път нещо сякаш ми убягна. Не беше в настроение още при появата си в офиса ми, но изглежда, ставаше нещо друго. Какво, по дяволите, направих този път? Бих искала да знам...

Цялата минала седмица него го нямаше, беше на конференция във Флорида, така че беше невъзможно да съм направила нещо през това време. Преди това Бентън и аз бяхме в Австрия и изведнъж ми

хрумна, че може би това е обяснението за киселото настроение на Марино. Разбира се, какво друго...! Двамата с Бентън бяхме с моя помощник главен патологоанатом Люк Зенър във Виена на погребението на леля му. И пак започвах да се ядосвам. Все същото...! Марино с неговата ревност, че Бентън беше по-различен. Мъжете в живота ми ще ме довършат...

Внимавах какво казвам на Марино, понеже имаше хора наоколо. Криминолози, обслужващ персонал и следователи влизаха в сградата откъм задния паркинг, крачеха по широкия коридор без прозорци. Без да си говорим, минахме покрай помещението на комуникационния център и заключената метална врата на голямата механична работилница, след което се намираще лабораторията по одонтология. Всичко в кръглата сграда на КЦК бе разположено в кръг, което на моменти ме объркваше, особено когато се налагаше да упътя някого. Нямаше такова нещо като първи или последен офис вляво или вдясно, както и в средата.

Завихме, минахме покрай залата за аутопсии и рентгена. Гумените ни подметки издаваха специфичен приглушен звук. И ето ни най-сетне в приемната, където се издигаха стени от хладилници и фризери за разложени органични материали, с цифрови дисплеи в горната част на високите им врати. Поздравих персонала, с който се разминахме, и уведомих охранителя — бивш военен полицаи, че се очаква пристигането на потенциално деликатен случай.

— Нещо, което може да има отношение към необичайни обстоятелства — казах аз на Рон — добре сложен мургав мъж, който никога не се вълнуваше за нищо отвъд прозореца на кабината си. — Искам да си в течение, в случай че се появят медии или кой знае кой още. Опасявам се да не стане цирк.

— Ясно, мадам.

— Ще ти се обадим, когато разберем какво ще тръгне за насам.

— Разбрано, мадам — отговори ми той. За него аз винаги бях „мадам“ или „шефе“ и имах усещането, че ме харесва, макар никога да не го демонстрираше.

Проверих дневника за завеждане — голяма черна книга — един от малкото документи, които никога не бих разрешила да станат електронни. Видях ситните ръкописни криволици на Марино за тела, постъпили тук след моето пристигане в пет часа сутринта.

Подмятането на Луси не беше съвсем истина. Макар да не беше необходимо следовател да реагира на случаи извън работното време, имало е няколко — впрочем четири на брой — които са изисквали аутопсии. Дежурният следовател е трябвало да реши дали дадено тяло следва да се изпрати за аутопсия, а това е бил Тоби — за случая с травмата в резултат на предполагаемо падане, и Марино — за останалите.

Случаите бяха смърт в местни болници или починали по пътя — две пътни произшествия с летален изход, и предполагаемо самоубийство със свръхдоза наркотик. Посещението на мястото не би било необходимо, освен ако не е поискано от полицията. Марино трябваше да е получил информацията по телефона и аз се обърнах към него, за да го попитам за днешните случаи. Изненадах се, когато на сантиметри от мен видях Люк Зенър, сякаш с Марино бяха разменили местата си или той се бе материализирал от нищото.

Беше в бяла риза, с навити до лактите ръкави, с тясна вратовръзка на червено и черно райе, гуменки и джинси, с куфарчето си в ръка.

— Не исках да те плаша.

— Извинявай, взех те за Марино.

— Току-що го видях в паркинга да избира най-добрия, най-голям и най-мощен джип. Но ти благодаря, че ме взе за него — иронично се усмихна той с топъл поглед. Британският акцент винаги маскираше австрийския му произход. — Ще го приема като комплимент — допълни малко сухо.

Не бях сигурна дали той не харесваше Марино толкова, колкото Марино не харесваше него, но подозирах, че чувствата им са взаимни.

Люк Зенър беше сертифициран сравнително наскоро, само преди три години, а аз го наех този юни, въпреки възраженията на Марино. Талантлив експерт патоанатом. Люк освен това беше племенник на моя приятелка, на чието погребение бяхме буквално преди дни — доктор Ана Зенър, психиатър, с която се сблизих преди повече от десет година, по времето, когато бях в Ричмънд. Точно тази връзка бе в основата на възраженията на Марино, или поне той така твърдеше, макар по-скоро неприязън да беше причината за откровено нелюбезното му и неотзивчиво поведение към един млад, русокос и

синеок лекар, гражданин на света, който по никакъв начин не беше свързан с мен.

— Накъде си тръгнала? Местопрестъпление? Ситуация със специалните сили? Стрелковия полигон? Риалити шоу? — Люк внимателно ме огледа и не пропусна нито сантиметър от мен. — Съдът май ти се размина?

— Имам случай в Бостън с тяло във водите на пристанището. Изваждането може да се окаже трудно заради някакви рибарски такъми или в каквото там е заплетено. Не знам за съда, но вероятно ще трябва да отида и там. Вече май не ни оставят да избираме.

— На мен ли го казваш... — Той се загледа в групата криминолози, отпразвили се към асансьора, все млади жени, които ни поздравиха срамежливо и го поглъщаха с погледи. — Достатъчно е само да поставиш инициалите си на лист хартия и няма начин да не те призоват. — Вниманието му се задържа върху жените, което ми напомни за обвинението на Марино, че Люк взема каквото пожелае, без значение коя е тя или какво е семейното ѝ положение. — И това ако не е тормоз...

— Понякога да — съгласих се аз.

— Мога да дойда с теб, ако се нуждаеш от помощ. За какъв случай става дума? Удавяне? Да ти напомням ли, че съм лицензиран леководолаз? Можем да се гмурнем двамата. Видимостта в акваторията на пристанището е лоша, а и водата е адски студена. Не може да си сама. Марино не е леководолаз. Ще ми бъде приятно да дойда.

— Не съм много сигурна в момента каква точно е ситуацията, но мисля, че ще се справим — отговорих аз. — На теб ще оставя сутрешната обиколка и разпределението на случаите между лекарите. За което ще ти бъда благодарна.

— Разбира се. Когато имаш време, ще може ли да поговорим за графика на дежурствата или по-точно липсата на такъв?

Отворих вратата за към приемното и го погледнах — будното му лице толкова силно ми напомняше за леля му, намирах го за свръхестествено. Или може би се дължеше на начина, по който ме гледаше, по който се държеше с мен, по който ме караше да се чувствам.

— Има малък проблем — каза той и в първия момент не разбрах за Марино ли говори, или има нещо друго предвид.

„Нещо друго“ беше онова, от което се страхувах. Спомних си за Виена, когато след опелото Люк ни поведе двамата с Бентън по прекрасните алеи на „Централфридхоф“, за да ни покаже гробовете на Брамс, Бетховен и Щраус. Бентън беше недоволен. Усещах това негово състояние като лепкав сняг по лицето си.

— Разбирам и възнамерявам да обсъдя това с него.

Обещавах на Люк да реша проблема с електронния календар и че ако се наложи, ще възложа на Брайс да отговаря за него. Докато говорех, в главата ми се завъртя картината на онова, което се случи.

Беше ужасно. Видимото неудоволствие на Бентън се задейства от такава дреболия като способността на Люк да говори перфектно английски и немски и да бъде загрижен, мил гид въпреки тъжния повод — погребението на леля му, която аз толкова обичах. Люк, единственият й племенник, беше любезен и толкова очарователен, а когато спряхме пред паметника на Моцарт, където хората оставят свеци и цветя, Люк ме прегърна през раменете, за да ми благодари, че съм дошла за погребението на Ана.

Това беше всичко — невинна прегръдка за един кратък, нежен миг. Само че тя се оказа предостатъчна. След като с Бентън се върнахме в хотела ни на „Рингштрассе“, пихме и се скарахме.

— Замисляш ли се изобщо? — започна да ме напада той. — Май наистина не разбираш, Кей. — Крачеше нервно из стаята, докато се мъчеше да отвори следващата бутилка шампанско. — Да ти го кажа направо, така се започва — каза той, без да ме поглежда. — Племенник на приятелка, а ти се държиш с него, като че ли е член на семейството, даваш му работа и после...? — Той изпи наведнъж половината от съдържанието на чашата си. — Той не е Луси. Но в съзнанието му ти си му единствената леля, както беше Ана, а това някак те прави едва ли не негова майка, също както си де факто майка на Луси, и после...?

— И какво „после“, Бентън? Скачам в леглото с него? Това ли следва логически, ако съм наставник на някои хора и съм де факто тяхна майка?

— Искаш го. Искаш някой по-млад. Така става, когато започнем да остаряваме, винаги става така, защото сме се вкопчили в жизнеността, борим се за нея, искаме си я обратно. Това е проблемът...

винаги ще бъде проблем и може само да се влошава. Всички млади мъже те искат, защото си трофей.

— Никога не съм гледала на себе си като на трофей.

— И може би ти е скучно.

— Никога не ми е било скучно с теб, Бентън.

— Не казах „с мен“.

Вървах през боядисаното с епоксидна боя приемно отделение с размерите на малък хангар и през главата ми мина мисълта — тя впрочем ме споходи няколко пъти миналата седмица — че нито работата ми, нито животът ми бяха скучни, както и това, че никога не ми е било скучно с Бентън. Нямах как да ми доскучае с такъв интелигентен, елегантен мъж, когото винаги съм намирала за страшно привлекателен, а и невъзможно да бъде притежаван изцяло, у него винаги има някаква малка част, която остава недостъпна.

Но е истина, че забелязвах и други красиви човешки създания. При това забелязвах, когато и те ме забелязваха, а тъй като вече не бях толкова млада, това може би ставаше още по-важно. Но изобщо не беше вярно, че не се замислях над същността на проблема. Замислях се и още как, замислях се достатъчно, за да знам, че за жените е много по-трудно. Трудно в смисъл, който мъжете никога няма да проумеят, затова ми беше неприятно да си спомням как завърши разправията с Бентън — неговото твърдение, че не съм честна пред себе си.

Осъзнавах, че човекът, с когото бих могла да бъда свършено откровена, е същият, който неволно бе предизвикал самия проблем — Ана Зенър, жената, с която отдавна споделях всичко, която ми бе разказвала истории за племенника й Лука, или Люк, както всички го наричаха. Напуснал Австрия, за да учи в елитно училище в Англия, после Оксфорд, след това Кралския колеж по медицина в Лондон и накрая дошъл в Америка, където специализирал съдебномедицинска патология при главния медицински експерт в Балтимор, в една от най-престижните институции в света. Беше с отлични препоръки, получи толкова много предложения за работа на други места, не ми създаде никакви проблеми и наистина не разбирах как някой може да поставя квалификацията му под съмнение или да смята, че съм го назначила, за да му направя услуга.

Вдигащата се на ролки врата на приемното бе отворена и навън се виждаха плацът и чистото синьо небе. Колите — частни и служебни

— без изключение бели, блестяха под есенното слънце. Паркингът бе с ограда с покритие против катерене, над която се виждаха лабораториите от тухли и стъкло, с радари и антени на покрива. На запад бе Харвард, чийто богословски факултет е в съседство с дома ми, само че аз, разбира се, не можех да го видя през барикадата на тъмната ограда, охраняваща света от поверените ми пациенти... до един мъртви.

Излязох на плаца и към мен се насочи бяло „Тахо“. Въздухът бе прохладен и чист като стъкло. Облякох якето, благодарна на Брайс. Улових се колко неочаквано е за мен да имам началник на кабинета, който да се грижи и за гардероба ми. Онова, на което първоначално се съпротивлявах, сега вече ми харесваше, макар грижите му да ме караха да забравям за елементарни неща и дреболии, които той така лесно вършеше вместо мен. Но беше прав — щях да имам нужда от якето, защото на катера ще бъде студено и е много вероятно да се измокря. Ако някой ще влиза във водата, щях да бъда аз. Вече бях почти убедена в това.

Исках да видя с очите си с какво точно имаме работа и да се погрижа всичко да бъде направено така, както трябва — прецизно и с уважение, без ни най-малка възможност за упрек или каквито и да било обвинения в законесъобразност. А такива винаги имаше. В каквото и да ми помогнеше Марино, той не беше гмуркач и не се чувстваше добре в никакъв костюм — било то водолазен или леководолазен. При това не умееше и да плува. Така че той щеше да остане на борда, а аз трябваше да се погрижа сама за останалото. Не смятах да споря нито с него, нито с някой друг. Писнало ми беше от разпавии за щяло и нещяло, което можеше да бъде грешно разбрано. Например от рода на това, че мога да завъртя връзка с племенника на Ана Зенър, който — дори ако бях неомъжена — щеше да бъде много по-подходящ за Луси, стига мъжете да я интересуваха.

Онова, което продължаваше да не ми дава мира, беше намекът на Бентън, че съм стара.

Стара като шрифт Eurostile от едно минало време, това на 50-те и 60-те, за което си спомнях съвсем смътно и с което не исках да повярвам, че имам нещо общо.

Усещах внушението на Бентън като вътрешна рана, която ме гложди, като потискащ симптом, че съм повредена, без да съм го

осъзнавала, докато не ми го е разкрил гневно във Виена. Възприемах себе си различно, след като ми го каза и не съм сигурна, че можех да го забравя.

6.

Вдигнах капака на биометричния четец, монтиран странично на вратата, и леко докоснах с палец прозорчето на скенера. Над главата ми забръмча мотор и стоманените вериги започнаха да спускат половинтонната врата на приемното отделение.

— Бреговата охрана трябва да имат неопренови костюми — казах на Марино и се наместих на предната седалка до шофьора в тахото.

Познавах си човека. Избрал е най-скоро измитата и с най-пълнен резервоар кола, което горе-долу отговаряше на наблюдението на Люк, когато е забелязал Марино да броди сред колите на паркинга. Усещах приятната миризма на „Армор ол“ и забелязах, че таблото е стъклено, а мокетът — чист. Марино обичаше двигателите V8, а колата трябваше да е колкото се може по-шумна и по-мощна. Това ми напомни колко мразеше избрания лично от мен нов парк от джипове „Тойота секвоя“ — икономични, практични, такива, каквито карах всеки ден, защото нямам какво да доказвам пред никого.

— Ние винаги имаме на склад неопрени. Моя е грижата колите, с които отиваме на обект, да са екипирани с такива — напомни ми Марино за акуратността си и аз усетих, че се задава неприятен разговор. — Проверих тази. В багажника има два.

— Добре. — Щракнах токата на колана и потърсих очилата си, докато той излизаше на заден ход. — Но да се надяваме, че онези, които бреговата охрана имат на борда, са по-добри от нашите, което също не е особено успокоително. Нашите са направо ужасни, предназначени са за операции по издирване и спасяване, а не за събиране на доказателства.

— Излишъци на службите, още неизвадени от обръщение — оплака се Марино, който явно имаше нещо наум. Това при него винаги бе лесно разпознаваемо. — Боклуци, купени на възможно най-ниска цена за МНС и МО^[1], а после те се отказват от тях и оборудването или

екипировката тръгва надолу с намаление — мърмореше той. — Като онези кашони за органи, на които пише „Стръв за риба“. Помниш ли?

— Не е нещо, което човек би забравил лесно.

Марино започна да туитва, а може би и да пие, не дълго след като наех Люк и аз се питах дали Люк не му е подхвърлил нещо на паркинга преди минути. Дали например не се е поинтересувал къде отиваме и след като е научил, е добавил, че има документ за завършен курс от Националната асоциация на инструкторите по гмуркане и сертификат за професионално ниво като главен инструктор и спасител.

— Защото ти имаше нужда от голяма доставка на пластифицирани кашони и участва в търга... — с удоволствие ми припомни Марино.

— И ние ги използвахме, понеже нямахме избор.

— Да, но ако това се случеше днес, някой адвокат щеше да ни попилее.

Сетих се за Милдред Лот и онова, което може би ме очаква. Доколкото знаех, отиването ми в съда не беше отменено, но аз си бях виновна — не трябваше да правя онзи тъп коментар, който опасявам се скоро ще бъде във всички новини.

— Може изобщо да не ни се наложи да влизаме, освен ако не е потънала по-дълбоко. — Марино спря тахото пред задната метална врата на охраната. — На снимката, която Пам е изпратила, изглежда леснодостъпна. Може би само ще издърпаме влакното, без да има нужда от никакви неопрени, но знае ли човек.

— Не трябва да приемаме, че е „тя“.

— Лак за нокти. — Той разпери ръце, сякаш за да ми демонстрира своя, после натисна бутона на дистанционното над главата си. — Ясно се вижда на снимката на Пам. — Говореше за младата биоложка така, сякаш бяха приятели. — Определено лак за нокти. Но не мога да кажа какъв цвят... може би розов.

— Най-добре е да не правим предположения.

— Е, ето че сега имаме нужда от наш екип за спускане под вода. Мислил съм по въпроса и смятам да се сертифицирам — каза той, но аз знам, че това никога няма да се случи.

Марино обичаше да коментира, че ако Господ е искал да можем да дишаме под вода, е щял да ни дари хриле. Казвал го е, за да бъде чуто от Люк, и аз се питах дали Марино имаше представа, че Люк

преди малко беше предложил да се спуснем с него, ако двамата са си разменили някакви думи на паркинга.

— Толкова много тела изваждаме от водата тук — продължи Марино. — Заливи, езера, реки, океана... Но нито пожарникарите, нито бреговата охрана, нито дори спасителните екипи искат да се занимават с удавници.

— Това не е тяхна работа — отбелязах аз и винаги, когато той се отнасяше и започваше да философства, аз бях готова да кажа нещо, което нямаше да му допадне.

— Ако имахме кораб... Аз имам капитански права и нямаше да бъде никакъв проблем да го използваме. Надуваем „Зодиак Хърикейн“ с твърд корпус, шестметров, с реактивна струя и двеста и четиридесет конски сили двигател щеше да ни бъде достатъчен. Може да опитаме да получим финансиране за нови неопренови костюми, както и за някаква лодка, и да ги държим тук на ремарке, но да имаме възможност сами да се оправяме в такива случаи — уверено каза той. — Нямаше да е никакъв проблем за мен да отговарям за това. Познавам тази материя...

Когато се качихме на „Мемориал драйв“, трафикът се оказа доста натоварен. Вратата зад нас остана отворена, понеже някакви служители на КЦК влязоха в паркинга.

— Щях да се грижа всичко да е заредено, обезопасено и дезинфекцирано — продължи да фантазира той. — Всичко щеше да бъде като по учебник и никакъв адвокат никога не би ни хванал по бели гащи с твърдения, че уликите са замърсени. Ако наистина се наложи да отидеш днес следобед, трябва да те придружа. Няма да те пусна самичка близо до Чанинг Лот.

— Не вярвам да ми стори нещо в сградата на федералния съд пред очите на приставите.

— Проблемът е кого този мръсник е оставил да чака отвън — каза Марино. — Всеки с пари може да плати на някого да направи каквото поиска.

— Той явно не е платил на никого, когато е решил, че жена му трябва да бъде убита.

— Така е. Вероятно за него е добре, че е бил зад решетките през цялото това време. Не бих искал да обещавам на някой убиец сто бона и после да откажа да платя повече.

— Имаме ли транспорт?

— Да. Тоби ще ни чака в базата на бреговата охрана с един от бусовете. Казах му да не излиза, преди да е минал един час от този момент нататък.

От другата страна на гъмжащата с коли улица, извиваща се покрай нашата сграда, тече река — тъмносиня и блещукаща под слънцето. Листата на листвениците по протежение на крайбрежната започваха да пожълтяват и почервяват, а студената вода охлаждаше въздуха. Есента тази година закъсняваше — още не сме имали нито едно утринно заскрежаване, а и повечето от дърветата бяха още зелени, с едва доловимо кафяво. Страхувах се, че зимата ще дойде направо, без преход, а това толкова на север ставаше почти изведнъж.

— Знам за имейла — изплю накрая камъчето Марино. Не можех да си представя, че Луси не му е съобщила, и му го казах.

— Защо не ми се обади веднага? — попита той.

От другата страна на реката бяха небостъргачите на административния център на Бостън, а отвъд тях — вътрешният и външният залив, както и заливът Масачузетс Бей, където ни чакаше пожарен катер. Надявах се кожестата костенурка да е оцеляла. Щеше да ми бъде много неприятно, ако не е така.

— Не знаех дали си слязъл от самолета, нито дали има причина да те безпокоя — отговорих със закъснение. — Някакъв психически обременен човек иска да си направи гавра с мен и за нещастие успява. Надявам се да не се окаже нещо повече от тъпа шега.

— Трябваше да ме обезпокоиш, защото има елементи на заплаха. Заплаха срещу държавен служител. Изненадан съм, че Бентън не вижда случая по същия начин. — Последното бе изстрел в тъмното, сякаш както обикновено искаше да провери дали на Бентън му пука за моята безопасност и дали изобщо е свестен съпруг.

— Луси каза ли ти откъде е изпратен? IP адреса?

— Да, знам. Може би идеята е да изглежда като направено от един от нас. Брайс, аз или който и да било от всички нас, които вчера минахме през „Лоуган“ точно по времето, когато си получила имейла. Трябва да се запиташ кой би искал да си помислиш това, кой би имал полза, ако загубиш доверие в най-близките около теб.

Марино се престрои в дясната лента, за да отбие към „Лонгфелоу Бридж“, а аз се сетих за Луси, която допреди малко претърсваше офиса

ми. Вляхме се в дългата колона коли, пресичащи реката, за да излязат на „Бийкън Хил“. Час пик е и едва помръдвахме, а трафикът пълзеше над водата, за да стигне до „Кеймбридж стрийт“, и се простираше докъдето ми стигне погледът. Спомних си думите ѝ за „човек в задния ни двор“ — някой, когото познаваме, и си представих как двамата с Марино разговарят на тази тема, правят предположения и обвиняват. На нея малко ѝ трябваше, за да яхне метлата.

— Виж, не е тайна, че нямам добро мнение за него. Искам да кажа... какво, по дяволите, наистина знаем за него, освен че е племенник на Ана? — каза Марино след известно мълчание. — Аз и Луси се тревожим за мотиви, които може да не са ти хрумвали. Опитваме се да намерим някаква връзка, а такава има, с баща му.

— Връзка с какво?

— Може би с много неща. Да кажем изпратения от „Лоуган“ имейл. Включително, че между двама ви стават доста неща... Искам да кажа очевидно е, че си под влияние на чара му...

— Бих искала да не вкарваш подобни идеи в главата на Луси или на когото и да било — не му позволих да завърши обвинението си за връзката ми с Люк.

— Баща му е голям финансов магнат в Австрия, нали?

— Трябва наистина да внимаваш какво намекваш пред различни хора.

— Ти се запозна с Гюнтер на погребението на Ана, нали?

Гюнтер Зенър бе единственият жив родственик на Ана. Видях го за кратко на опелото — изпит старец, загърнат в дълго тъмно палто, подпрян на бастун и безкрайно тъжен.

— По една случайност едно от нещата, с които се занимава, е търговия с петрол — продължи Марино, докато пълзим по моста, а ниското слънце грее право в лицата ни като през горяща леща.

— Луси ли е открила това?

— По-важното е, че е истина — подчерта той. — А онзи тръбопровод от Аляска за Тексас е изключително важен за търговците на петрол. Те разчитат на него, направили са огромни инвестиции и очакват да спечелят милиони, може би милиарди.

— Да имаш някаква представа колко търговци на петрол има по света? — припомних му аз.

Това трябва да бе дошло от Луси и аз си представих как снощи бе научила, че той е останал в КЦК, понеже в един момент го бе потърсила. Може би е искала да говори с него, а го е открила да пие и дреме на въздушното легло. Не знам, и аз започнах да реконструирам какво се е случило, след като получих анонимния имейл снощи.

Бентън и аз прекарахме известно време в обсъждане, после се обадох на полицията в Гранд Прери, откъдето ме прехвърлиха на инспектор Глен, който работеше по случая Ема Шуберт. Онова, което ми направи най-силно впечатление, бе неохотата, която долових у него. Споменах за това на Луси, когато с нея дискутирахме по телефона имейла.

Доктор Шуберт умееше да възстановява скелети на динозаври, каза ми инспектор Глен, намеквайки, че всеки, който знае как да прави в лаборатория калъпи и анатомично точни копия на кости, най-вероятно е способен да изфабрикува и други неща, например отрязано ухо.

— Тръбопроводът е адски важен за глобалните цени на петрола — продължи Марино, хвърляйки паяжината, в която възнамеряваше да улови Люк Зенър.

— Сигурна съм, че е така — съгласих се аз.

— Бизнес начинание за трилиони долари.

— Не би ме изненадало.

— И откъде можеш да си сигурна, че няма връзка? — погледна ме той.

— Моля те да ми обясниш как търговията на Гюнтер Зенър с петрол — а тя със сигурност е само една от многото, които той върти — би имала нещо общо с изчезването на Ема Шуберт и получения от мен имейл?

— Може би е изчезнала, защото е искала. Може би е в съучастие с хората, които държат големите пари. А снимката на ухото и видеоклипът са ти изпратени, за да приемем, че тя е мъртва.

— Нямаш никакви основания да твърдиш това.

— Няма значение, ти така или иначе стоиш зад него — каза Марино. — И точно това ни безпокои с Луси.

— И вие двамата цяла нощ се опитвахте да сглобите пъзел от тези подробности? Толкова ли силно искате да се отърва от него?

— Единственото, което искам, е да опиташ да си обективна — увери ме Марино. — Колкото и трудно да е в тази ситуация.

— Винаги правя всичко по силите ми да съм обективна — отговорих спокойно. — Препоръчвам същото на теб и всички останали.

— Знам колко близка си била с Ана, аз също я харесвах. Още когато бяхме в Ричмънд, бях много доволен, че именно тя бе един от малцината, на които се доверяваш и с които прекарваш заедно. — Сякаш Марино ми бе подбирал приятелите. — Но семейството ѝ има тъмно минало и не ми е приятно да ти го напомням — допълни той.

— Домът на семейство Зенър е бил обитаван от нацисти по време на войната. — Знаех точно за какво намеква. — Което прави Ана или членовете на нейното семейство тъмни субекти?

— Ами... русата коса, сините очи. Не може да се отрече, че той се вписва в образа.

— Не говори така, моля те.

— Когато отказваш да погледнеш истината в очите, ти си толкова виновна, колкото кучите синове, които го правят — настоя той. — В пищния замък на Зенърови са живеели нацисти, докато междуременно хиляди хора са били изтезавани и избивани буквално на същата улица, а семейството на Ана не си е помръднало пръста.

— И какво според теб е трябвало да направят?

— Не знам — призна Марино.

— Майка, баща, три дъщери и син?

— Не знам. Но би трябвало да опитат нещо.

— Какво да опитат? Цяло чудо е, че и те не са били избити.

— Аз може би бих предпочел да ме убият, отколкото да се примирявам с положението.

— Да бъдеш държан заложник в собствената си къща от войници, които изнасилват дъщерите ти и бог само знае какво са правили с малкото момче, това не е точно като да се примиряваш.

Спомних си как Ана ми разказваше ужасната истина, докато около нас свистеше вятър и чупеше сухи клони от дърветата, а аз седях свита на стола люлка и усещах как страхът ме притиска от всички страни.

Едва можех да дишам, а тя ми разказваше за семейния шлос до Линц, на Дунав, който притежавали от векове. Ден след ден облаците

на смъртта, издигащи се над крематориума, почёрняли хоризонта над град Маутхаузен, където в една гранитна кариера имало дълбок кратер, край който се трудели хиляди хора — евреи, републиканци от Испания, руснаци, хомосексуалисти.

— Ти нямаш представа как Гюнтер Зенър е натрупал богатството си — чух да казва Марино, а аз наблюдавах ярката слънчева картина навън и в душата ми бе черно, защото си спомних нощите в дома на Ана в Ричмънд по време на един от най-трудните периоди в живота ми. — Истината е, че Гюнтер е бил богат, преди да се залови с банкиране. Той и Ана наследили много пари от баща си, който пушал нацистите в семейния замък. Зенърови са забогатели с парите на евреите и благодарение на гранитните кариери, една от които в концентрационен лагер, толкова близко до тях, че са дишали дима от пещите му.

— Това са ужасни обвинения — казах аз и продължих да гледам през прозореца.

— Ужасно е онова, за което ти напомня Люк — натърти Марино. — За време, за което не искаш да си спомняш сега, когато нещата са добре. Защо, по дяволите, ти е необходимо нещо да ти припомня за онова време, когато всичко вървеше наопаки и ти обвиняваше себе си и Луси за смъртта на Бентън, или поне така си мислеше? И тя не би искала да ѝ го причиняваш. Не иска ти да настръхваш срещу нея.

— Не съм мислила за тези неща.

От много време не бях се сещала за ранните дни на Луси в Изследователския институт на ФБР в Куантико. Тийнейджърка с проблеми, чиито компютърни умения граничеха с гениалност, тя почти сама създаде SAİN (Криминална мрежа с изкуствен интелект) и се влюби в психопат, който едва не затри всички ни.

Аз ѝ издействах онова стажантско място — признах с горчивина това на Ана, докато седяхме пред камината на изгасено осветление, защото ми беше по-лесно да говоря на тъмно. Аз го направих. Аз, нейната влиятелна, могъща леля.

Но това не донесе каквото очакваше, нали? — каза Ана.

Кари я използва — възнегодувах аз.

И я направи гей...

Не можеш да направиш някого гей, казах аз, а Ана стана рязко — по лицето ѝ играеха отблясъците на пламъците в камината — и се

отдалечи.

— Знам, че не искаш да го чуваш — продължи Марино. — Но трябва да ти напомня, че ти нае на работа Люк в началото на юли, а тази изследователка на динозаври изчезна само шест седмици по-късно от район, където добиват петрола, в който е инвестирал неговият баща. Цялата Северозападна Канада зависи от добива на природен газ и петрол и ако завършването на онзи петролопровод бъде блокирано, бащата на Люк ще загуби цяло състояние — състояние, което един ден ще наследи Люк.

— Цялото — подчерта Марино. — Той е единственият наследник. А ние знаем, че имейлът с отрязаното ухо, а може би и с Ема Шуберт в лодката, ти е бил изпратен от „Лоуган“, Бостън. Къде, по дяволите, беше Люк снощи в 18:30?

— По какъв начин изчезването на Ема Шуберт има някаква връзка със забавянето или блокирането на строежа на петролопровода? Обясни ми как онова, което внушаваш, има някакъв смисъл и е нещо повече от голо теоретизиране. Защото за мен, ако се окаже, че тя е била убита и това е свързано с петролопровода, този акт само ще вбеси допълнително природозащитниците, които искат забавяне на строежа. Няма никакъв начин общественото настроение да се наклони в полза на инвеститорите, ако бруталната смърт на една палеонтоложка е свързана с него.

— Може би точно в това е смисълът — каза той. — Например може да има инвеститори, които са заложили на провал на проекта и се надяват да направят състояние, ако надеждите им се оправдаят.

— Мили боже, Марино!

Той замълча за момент.

— Виж... Съзнавам, че невинаги съм правила най-добрия възможен избор с назначенията. — Въздържах се да подхвърля, че има хора, за които точно неговото назначаване е най-доброто доказателство. — Невинаги имам най-точната преценка за хората от най-близкото ми обкръжение... — Включително Пийт Марино, но никога нямаше да му го кажа.

Когато се запознахме, преди повече от двамадесет години, той беше детектив в отдел „Убийства“ в Ричмънд, прехвърлен малко преди това от полицейското управление на Ню Йорк в бившата столица на Конфедерацията, където аз бях назначена като новия главен

патоанатом на щата Вирджиния — първата жена, издигана някога на този пост. Марино излезе извън кожата си тогава, от самото начало на съвместната ни работа се държеше като фанатизиран, тесногръд задник и продължи да ме предава и след това. Но аз не бих го заменила с друг, защото съм лоялна, защото ми пука и защото той е толкова добър, колкото е и лош. Ние бяхме една несъвместима двойка и вероятно щяхме да си останем такива.

— Напълно съзнавам, че когато и да избира, това се отразява на всички — продължих аз със същия спокоен глас, защото исках да съм търпелива с разяждащата го несигурност и страховете му, аз също далеч не бях свършена. — Но моля те, не приемай, че ако познавам някого лично, това автоматично изключва всякаква възможност той да се окаже добър служител и дори цивилизовано човешко същество.

— Това се е случвало, когато „Бруинс“ са спечелили купата „Стенли“. — Това бе начинът, по който Марино приключва разговори, които вече не му е изгодно да продължава. — Чудя се дали ще го доживея пак да се случи.^[2]

„Градината“, както местните наричат спортната арена, се издигаше пред нас отляво на „Комършъл стрийт“, а от базата на бреговата охрана ни делиха само няколко минути път.

— Виждал съм ги тук с жените им да разхождат кучетата си. Съвсем свестни хора — каза Марино.

В центъра на кръстовището пред нас имаше регулировчик.

— Май има погребение. — Забелязах черни катафалки и оранжеви конуси за насочване на трафика пред ледената пързалка.

— Окей... Ще завием тук надясно и ще пресечем на „Хановер“. Туитвал съм им, но те не ти отговарят, когато си анонимен и не използваш дори собствената си снимка като аватар.

— Може дори и тогава да не го направят. Съжалявам, че трябва да ти го кажа.

— Да, лесно е да се каже, когато имаш петдесет хиляди последователи. Моите са само сто двама.

— Това не е никак малко.

— По дяволите, аз дори нямам представа кои са те — призна той. — Сигурно си мислят, че съм Джеф Бриджес. Нали се сецаш — филма. Маса боулъри обожават този филм. Може да се каже, че е култов.

— Значи ти си последовател на непознати, а непознати са твои последователи.

— Да, знам как звучи и сигурно си права. Несъмнено бих имал много повече последователи и те биха ми туитвали, ако можех да бъда себе си.

— Защо това е толкова важно за теб? — Погледнах го, а той бавно мина покрай италианските ресторанти и барове на Норт Енд, където в този час тротоарите бяха задръстени с хора, макар че имаше отворени само кафенета и сладкарници.

— Знаеш ли, шефе...? Човек стига до момент, когато иска да провери за какво става, това е — каза той. — Като падащо в гората дърво...

Едрото му лице бе замислено и под напичащото през предното стъкло слънце забелязах кафявите петна по загорелите му мускулести ръце, бръчиците по обветрените му бузи, тежките гънки около устните му и бялата му като пясък набола брада. Помнех времето, когато все още имаше коса, когато беше звездата на детективите и винаги идваше на вечеря с пикапа си. С него бяхме заедно от самото начало.

— Не разбрах за дървото и гората...

— Ако дървото падне, ще има ли кой да чуе това? — каза той.

Подскачахме по паветата на тясна уличка, по която едва се провирахме.

В края ѝ видях пристана „Батъри Уорф“ и вътрешния залив, на далечната страна на който се издигаха тухлените сгради на Източен Бостън.

— Ако те разбирам правилно, въпросът е „Ще издаде ли дървото звук, ако няма кой да го чуе?“. Ти винаги вдигаш много шум, Марино, и всички ние добре го чуваме. Не мисля, че има за какво да се притесняваш.

[1] МНС — Министерство на националната сигурност, МО — Министерство на отбраната. — Б.пр. ↑

[2] „Бостън Бруинс“ са печелили шампионата на Националната хокейна лига през 1929, 1939, 1941, 1970, 1972 и 2011 г. — Б.пр. ↑

7.

Острите североизточни пориви на вятъра тласкаха валове от вълни и където заливът бе плитък, водата бе зелена, а в дълбокото навътре — пастелносиня. От седалката ми отляво на лоцмана на руля — млад мъж с изваяно лице и мастиленочерна коса — наблюдавах чайките да се издигат и спускат над кея, а Марино продължаваше да се държи нелепо.

Агресивен и гръмогласен, сякаш имаше някакъв смисъл да се обявява война на обезопасителния колан с 5-точково закопчаване, чиято голяма ротационна тока по необходимост попада между краката. Неговата жилетка го правеше по-голям от иначе нормалния му ръст от малко над метър и осемдесет и той изглеждаше така, като че ли изпълва половината кабина. Продължи да роптае срещу помощта на боцмана, когото познавахме само като Клетти — запознахме се с екипажа само преди няколко минути.

— Мога да го направя сам — грубо каза Марино, но това изобщо не беше вярно.

Той въртеше ремъците из ръцете си и се опитваше да се справи с токата като с китайски пъзел. Щракаше нетърпеливо с нея, въртеше механизма, мъчеше се да вкара насила перата в грешните отвори, а аз се чудех какво точно е казал Брайс, когато преди малко се е обадил на бреговата охрана.

Как ли беше се спрял точно на този кораб?

В типичния случай 10-метров „Дифендър“ с двигател с 800 конски сили и седалки с меко окачване, в които бяхме като пилоти в изстребители, не беше необходим за онова, което ни предстоеше. Повишената маневреност или високата скорост не са нужни, когато не се предвиждат арести или преследвания, но започвах да си спомням откъслечни фрази в описанието по телефона от моя началник на кабинета — мрачни сценарии с разложени човешки останки, миене на палубата с маркуч и необходимост от използване на двоен чувал. Предполагам, според него, би било най-добре да сме на по-голям

морски съд със затворена кабина, за да можем да се придвижим на висока скорост от и към пристана.

— Не е лесно — каза боцманът, който най-сетне успя да върже Марино на седалката зад мен.

— Не ми трябва.

— Трябва ви, сър.

— Глупости!

— Съжалявам, но не можем да потеглим, преди всички да са със закопчани колани.

После боцманът провери моя колан, който беше сложен съвсем правилно.

— Май вече сте го правили — досети се той.

Имах чувството, че или флиртува, или изпитва облекчение, че не споря с него с аргументи относно протоколите.

— Готова съм — уверих го аз и той седна до червенокосия механик, чието име, мисля, беше Съливан. Тричленният екипаж бе приветлив, дружелюбен и доста впечатляващ с морскосините си униформи, шапки и пламтящо оранжеви жилетки.

Когато около мен е пълно с толкова много млади мъже, които са толкова приятна гледка за окото, това ми напомня, че остарявам, или се правя, че остарявам, или се чувствам като майка — да, „де факто“ майка — затова се опитах да не гледам рулевия, който приличаше на модел на „Армани“. Той обаче забеляза, че го поглеждам, и ме озари с усмивка, сякаш сме излезли да се забавляваме.

— На път за сектор едно-едно-девет-нула-седем. ЗОЧ-фактор едно-две — съобщи той на командния център оценката на риска „Зелено-оранжево-червено“, която за тази мисия за момента бе ниска.

Видимостта беше добра, вълнението — слабо, а екипажът на борда — с нужната квалификация за транспортирането на експертен патоанатом и дръпнатия ѝ главен следовател до място сред острови и коварни плитчини, където преди няколко часа мъртво тяло и изчезващ вид морска костенурка са били открити заплетени едно към друго с рибарско влакно и закотвени, може би с капан за раци.

— Потегляме!

Двигателят засили бученето си и не след дълго се понесохме с 65 км/час, като скоростта продължи да се увеличава. Високотехнологичният катер буквално режеше водата, сините

светлини пулсираха, морската синева от двете страни се завихряше в бяла струя. Гнездото за леката картучница M240 бе празно, не бе предвидено никакво специално оръжие. С изключение на 40-калибрениите „Зиг Зауер“ в страничните кобури на членовете на екипажа, на борда нямаше огнестрелно оръжие, освен ако, разбира се, Марино не беше се качил с пистолет в кобур на глезена.

Погледнах маншетите на панталоните му в какви цвят, но не забелязах следи от скрито оръжие. Продължаваше да се оплаква, загледан в приличащата на хокейна шайба тока, загнездена уютно в чатала му.

— Престани — повиших глас, за да ме чуе, и се извъртях на седалката си, за да мога да говоря с него.

— Но защо трябва това нещо да бъде точно тук?

— Ремъците трябва да бъдат прекарани по начин, ограничаващ твърдите места на тялото.

Звучах като задръстен учен, който прави тъпа игра на думи, но знаех, че симпатичният рулеви, представен ми като Джорджо Лабела (а аз не можех да забравя име, когато то принадлежеше на някой с подобна външност), ме слушаше. Усещах, че големите му тъмни очи ме поглеждат, докато говоря... чувствах погледа му върху тила си като топъл език, който ме докосва точно там.

Не съм изневерявала на съпруга си Бентън Уесли, върна съм му почти двама години. Не се брой, разбира се, фактът, че изневерявах с него, когато той беше женен за друга, защото това не е като да изневерявам на него. Не се брой, че за кратко имах връзка с агент на БАТО, командирован към Интерпол във Франция, когато Бентън беше във федералната програма за защита на свидетели и го смятах за мъртъв.

Всички връзки преди Бентън или след като бях решила, че вече не е жив, не бяха важни, и аз рядко си спомнях за онези мъже, включително малцината, за които никога нямаше да си призная, понеже последиците щяха да бъдат силно негативни за всички замесени. Така че се държах прилично, но това не означаваше, че съм сляпа. Да съм върна на брачния договор не означаваше, че през главата ми не могат да минават най-различни мисли или че съм глупава да смятам, че повече не мога. Като изолирана в известен смисъл професионалистка в доминиран от мъже свят, никога не съм страдала

от липса на възможности да изневеря, дори сега, когато вече не съм на трийсет и бих могла да бъда нечия... „де факто“ майка.

За младите мъже, които срещам в работата си, вероятно бях зрял плод със сирене, сервиран на фино плато. Червен грозд и смокини с меко „Таледжио“ в чиния, на дъното на която е изрисуван стилизиран герб или „трофей“, както се изрази Бентън. Началник. Директор. Имах чин на полковник от запаса във ВВС, бях важна за Пентагона. Властта е забранен аперитив, от който мнозина искат да вкусят, ако бъде откровена със себе си, а Бентън твърдеше, че не съм. Трофей... замислих се аз. Не толкова млад трофей, но привлекателен за привлекателни мъже, заради онова, което бях аз.

Изобщо не ставаше дума за начина, по който изглеждам, или за характера ми, макар че можех да бъда дипломатична, дори очарователна, когато се налага — руса, със силни черти и италиански скелет, който продължаваше да ме държи на крака след десетилетия на изпитания и някои разминавания на косъм. Не заслужавах да бъда стройна и атлетична и често се шегувах, че животът, прекаран в дишане на формалин в помещения без прозорци и с огромни хладилници, ме е съхранил добре.

— Не, това наистина го махам. — Марино продължи да гледа надолу към масивната пластмасова тока, като че ли е бомба или гигантска пиявица.

— Тазът, ключиците, гръдната кост... Твърдите точки на тялото, способни да издържат хиляди килограми сила. — Звучах сякаш изнасям лекция по анатомия и усетих, че екипажът ме слуша. — Колко рани от обезопасителни колани си виждал? Хиляди... — Говорех достатъчно високо, за да надвикам двигателя, и едновременно с това отново проверявах електронната си поща. — Особено когато коланът на пояса обхваща корема, вместо да минава по-отдолу около хълбоците... какво става при удар? Цялата сила бива насочена в меката тъкан и вътрешните органи. Това е причината да слагаме коланите по този начин.

— И в какво се очаква да се блъснем тук? А...? Шибан кит? — възкликна Марино.

— Надявам се да не се случи.

Минахме на скорост през ниско вълнение, покрай дълги пристани и кейове, датиращи от времето на Пол Ривиър^[1], а над

главите ни с оглушителен рев прелиташе „Боинг 777“ на „Бритиш Еър“, захождащ към „Лоуган“ на изток, където пистите на голямото летище бяха заобиколени от вода, разположени буквално на морското ниво. Вдясно финансовият квартал на Бостън блестеше на фона на модрото небе, а зад нас, над военната корабостроителница в Чарлстън, мемориалът „Бънкър Хил“ изглеждаше като каменна версия на Вашингтон Монумент.

— Да видим... — казах аз на Марино. — Ние сме на... може би половин километър от терминалите.

— Дори по-малко. — Той най-сетне се укроти, здраво стегнат с ремъците, загледан през опръскания с водни капки плексиглас.

Летището се разпростираше на хиляди декари земя, която изглеждаше като открадната от морето, а остъклената от всички страни контролна кула се поддържаше от две бетонни колони, които ми изглеждаха като кокили. Две пресичащи се писти отиваха дълбоко навътре в залива и каменните им брегове бяха съвсем близо, може би на трийсетина метра отляво на нас.

— Зависи къде е локалната мрежа, разбира се — добавих аз, влязох в настройките на моя айфон и включих безжичната мрежа. — Но аз знам от личен опит, че в самолет съм ползвала безжичната мрежа на „Лоуган“. Тук обаче няма нищо. — Сигналът на „Лоуган“ изчезна. Значи ако някой е изпратил имейла от лодка, тя е била до скалите, непосредствено до пистата.

— Може да е пратен от лодка с рутер — предположи Марино.

— Луси е абсолютно сигурна, че е бил изпратен от айфон. Но той може да е синхронизиран с рутер, за по-лесен достъп до незащитена мрежа — казах аз, докато подминавахме извитата стъклена сграда на федералния съд и обществения паркинг на „Фан Пиър“.

Пак проверих за имейл, но нямаше нищо. Изпратих ново съобщение до Дан Стюард, за да му кажа, че съм на път за местопрестъплението и ще се погрижа за очакваната сложна аутопсия, когато се върна в офиса. „Моля те, потвърди ми дали се налага да ходя в два часа.“ Продължавах да се надявам отчаяно присъствието ми да не бъде чак толкова наложително.

Абсурдно бе да бъда призована от адвоката на Чанинг Лот, това бе тормоз и опит за сплашване и унижаване, но аз не можех да го кажа по този начин на Стюард. Никога не бих казала нищо многословно в

имейл или в писмена форма, което не ми пречеше да тръпна в очакване на утрешните заглавия:

СПОРЕД ПАТОАНАТОМ ЖЕНАТА НА ЛОТ Е НАПРАВЕНА НА САПУН

Миналия март, в една късна неделна нощ, Милдред Лот бе изчезнала от семейното имение на брега в Глостър, на петдесетина километра отук. Записи на инфрачервените охранителни камери я показват да отваря врата и да излиза от къщата в задния двор в почти десет часа вечерта. Разказаха ми, че навън било много тъмно, а тя била по халат и пантофи. Отправила се към морската стена, видимо разговаряйки с някого. Записите показваха, че не се е върнала у дома си, а на следващата сутрин, когато шофьорът ѝ пристигнал, за да я откара на среща, тя нито отворила вратата, нито отговорила на позвъняването му. Той заобиколил отзад и намерил вратата широко отворена, а алармената система — изключена.

Възстановени от полицията изтрети имейли насочваха кибер следата към Чанинг Лот, чиято съпруга не беше мой случай. Тялото ѝ не бе намерено и единствената причина да ме призват днес в съда бе един имейл, за който изобщо не се замислих миналата пролет. Тогава Дан Стюард поиска да разбере какво ще се случи, ако в морето край Глостър е бил изхвърлен труп по онова време на годината — колко дълго ще отнеме разлагането му и какво ще стане с костите.

Отговорих му, че за известно време студената вода в действителност ще консервира тялото, макар рибите и другите морски животни да нанесат някои поражения. Казах, че може да е нужна цяла година за „осапуняването“ — образуването на адипоцера, което се причинява от анаеробната бактериална хидролиза на мастните тъкани. С други думи, казах в официален имейл, че оставеното за дълго време под вода тяло по-скоро се превръща в сапун. Заради този мой коментар адвокатът на Чанинг Лот днес бе поискал да ме види в съда.

— Ако в крайна сметка се наложи да се явя в два часа, вероятно наистина няма да е лошо да си с мен. Съгласна съм — казах на Марино, макар отлично да знаех какво ще се случи: нямаше да мога да

се откажа. — Може би и Брайс трябва да дойде. Безпокоя се, че там може да има доста представители на медиите.

— Какъв идиот — промърмори Марино. — Да имаш толкова пари и да пречукаш убиеца.

— Това не е причината да бъда призована.

— Наел някакъв нещастник в интернет, в „Крейгслист“ или бог знае къде, и после се чуди защо са го хванали — мърмореше Марино.

— Исках да изтъкна злоупотребата със съдебната система — започнах да губя търпение аз. — Гаврата с безпристрастността.

Подминахме морската гара и масивната каменна крепост „Форт индипендънс“, защитавала Бостън от британците по време на войната през 1812-та, и завихме в обратна посока от остров Диър Айлънд, където колекторите на завода за обработка на отпадъци приличаха на огромни яйца. Сивата пясъчна брегова линия на Хъл се извиваше по натъпкания с малки лодки залив, а по хълмовете се издигаха грациозни бели вятърни електрогенератори. Казах на Марино да внимава да не му се случи същото, което сполетя мен.

— Това е отрезвяващо напомняне за онова, което може да се случи — уточних аз.

Защитата настояваше да отида в съда, защото Чанинг Лот ме искаше там с явното намерение да ме насили да кажа нещо. Всеки доклад на всеки криминолог преставаше да говори сам за себе си, ако и двете страни не се споразумеят, че криминологът, патоанатомът или техникът по обработката на местопрестъплението не е нужно да се явява лично в съда. Макар да разбирах логиката в решението на Върховния съд, че един документ не може да бъде подложен на кръстосан разпит, а може само човек, онова, което се случи след вземането на това решение, бе, че маса отрудени и недобре платени вещи лица започнаха да бъдат разтакавани насам-натам из съдилищата.

Всеки път, когато създаваме документ, който може да стигне до съда, коя да е от страните може да изиска да се изправим на свидетелската скамейка, та макар и написаните думи да са текстово съобщение след разпознаване на реч или ръкописна бележка върху стикер. В резултат на това някои мои ключови служители започнаха да отбягват определени случаи. Нали ако се „спасят“ от отиване на местопрестъплението, от аутопсия или ако не предложат експертното

си мнение или си икономисат изпусната забележка, тогава няма никаква опасност да бъдат призвани. Това бе още една причина да не харесвам идеята на Марино дежурният следовател да се прибере у дома, за да може той, Марино, да преспи в КЦК.

— Ако човек не внимава — казах аз, — може да се озове в положение да няма време за нормалната си работа. Ето, днес ме викат в съда единствено заради имейл, който съм изпратила на Стюард, когато е поискал мнението ми. Мнението ми и — признавам това — невнимателен писмен коментар, и всичко това подлежи на завеждане в съда като вещественно доказателство, всеки натиснат клавиш. А ти се чудиш защо не съм активна в „Гуитър“ и други подобни. Защото всичко, което може, ще бъде използвано срещу теб!

Това беше, което смятах да му кажа, докато сме на катера на бреговата охрана и екипажът се вслушваше във всяка наша дума. Когато моментът бе подходящ, Марино и аз щяхме да си поговорим за... *орнаментирането* и другите неща, които се случваха в живота му — неща, явно довели до това да превърне следствения отдел на КЦК в „Мотел 6“, защото не можеше или не искаше да се прибере у дома.

— Наближаваме! — извести ни рулевият Лабела, който следи ехолота и радиообмена между другите кораби.

Водата пред нас се разтваряше във ветрилото, образувано от северния и южния канал с многото острови. Подминахме зелените шамандури, очертаващи коридора, катерът се издигна и спусна, а ускорението ме бе залепило за облегалката на седалката.

— Ще бъде истинска лудница — изпъшка Марино, когато пред нас се появи пожарният катер със светещи червени светлини за екстрена ситуация, а над него кръжеше хеликоптер. — Кой, по дяволите, е уведомил медиите!?

— Скенери — каза Лабела, без да се обърне. — Репортерите подслушват нашите честоти тук, по вода, както го правят на сушата.

Предупреди ни, че намалява скоростта и приближаваме до „Джеймс С. Дамрел“ — 21-метров пожарен катер „Файърсторм“ с боядисан без никакво въображение в бяло и червено корпус, агресивно наклонени напред предни прозорци и монтирани на носа и покрива водни оръдия. Заобиколен бе от сив полицейски „Зодиак“, рибарски лодки, частни яхти, висок кораб с прибрани червени платна, от полицаи или любопитни — а може би и едните, и другите — и аз

изведнъж изгубих желание да правя онова, което ме очакваше, особено пред публика. Мислех си за унижението да подскачам между вълните като някакъв боклук и всички да ме зяпат.

Боядисан в папагалско зелено танкер за втечен природен газ, който се движеше с величието на айсберг, заобиколи пулсиращия в червено пожарен катер. Лабела се приближи плътно до него и изключи двигателя на празен ход в мига, в който разпознах морската биоложка от снимката, която Марино ми показа. Памела Куик и половин дузина спасители на морски животни се бяха струпали на долната палуба и платформата за скачане във водата, насочили цялото си внимание към нещо, което приличаше на примитивна кръстоска между земноводно и птица, някаква еволюционна забегка от епохата на динозаврите, когато на земята започнал да се развива животът, какъвто го познаваме днес.

Кожестата костенурка бе дълга към три метра, гърлото ѝ пулсираше недоволно, мощните ѝ предни перки бяха приковани към черните ѝ кожести страни от жълт хамут, който я опасваше като спасителна жилетка. Към задната страна на платформата беше привързан подскачащ във вълните издут чувал с дървена рампа отгоре, който вероятно е бил използван за изтеглянето на чудовищното създание на борда.

— Това е лудост — каза Марино, който гледаше и не вярваше на очите си. — Шибаната му мамица! — възкликна той, а аз станах от седалката.

[1] Пол Ривиър (1734 — 1818) — патриот от времето на Американската революция. — Б.пр. ↑

8.

Двигателите боботеха на празен ход, а ние излязохме от кабината под оглушителния тътен на хеликоптер, който бе увиснал толкова ниско над главите ни, че без затруднение разчетох името на ТВ канала на опашката и дори различих лицето на пилота отдясно. Слънцето изглеждаше особено ярко, небето бе абсолютно безоблачно, но далече на североизток се оформяше вал от буреносни облаци, които напиреха насам като огромно стадо овце. С годините буквално физически започнах да усещам падането на барометъра и усиляването на вятъра. По-късно днес силно ще захладне и ще завали.

— Четири... Три...! — Съливан и Клетти привързваха фендерите^[1] към перилата и крещяха към Лабела, докато той се опитваше да използва бриза, за да се вмъкне ляво на борд.

— Нека аз премина първи, а вие ми подавайте багажа — каза Марино, качи се на борда на пожарния катер и протегна ръка за куфарите с оборудването.

Лабела грижовно сложи ръка на гърба ми и ми напомни да внимавам да не си премажа пръстите между фендерите и перилата, както и да гледам къде стъпвам. Междината между двата морски съда ту се стесняваше, ту разширяваше, а той ми помогна да запазя равновесие, докато прекрачвах едните перила, после другите. Стъпих на борда на пожарния катер и тръгнах към клатещия се от вълнението нос. От отделение на палубата излизаше тежка желязна верига, застлана със сива грапава материя срещу подхлъзване, минаваше между двете боядисани в пожарникарско червено водни оръдия и чезнеше в накъдрената от вълните синя вода.

Марино остави куфарите до алуминиевата стълба, водеща нагоре към кабината на щурвала, откъдето ми махна лейтенант Бъд Клеменс, видимо щастлив да ме види. Той ми направи знак да се кача, докато около катера продължаваха да се трупат зяпачи, като накацали по плажа чайки. Марино се мръщеше недоволено на хеликоптера, който беше на не повече от 150 метра над нас.

— Задник! — Той грубо замаха с ръце, сякаш имаше властта да командва въздушния трафик. — Ей! — изкрещя към катера на бреговата охрана, където Клетти трупаше неопренови костюми и друга екипировка в плетен кош за пренасяне. — Не можеш ли да се свържеш с тях по радиото? Кажим им да се махат, по дяволите, отгук!

— Какво? — изкрещя в отговор Клетти.

— Ще изплашат костенурката до смърт, да не говорим, че ще издухат от водата всичко с винта си! — изръмжа Марино. — Толкова са ниско.

Той отвори куфарите, а аз се качих горе, за да поговоря с Клеменс, командира на морския отдел, намиращ се на кея Бъроус, недалече от базата на бреговата охрана и „Ню Ингленд аквариум“. На горната площадка на стълбата втори пожарникар ми подаде ръка и аз най-сетне успях да стъпя стабилно на движещата се под краката ми горна палуба.

— Вълнението ще се засили, опасявам се — каза пожарникарят — здрав мъж с ниско подстригана бяла коса и татуировка на бяла мечка на издутия лъв прасец. — Колкото по-скоро приключим с всичко това, толкова по-добре.

Двамата мъже бяха в летни униформи — с къси карго панталони и тениски, а портативните им радиостанции бяха закрепени над раменете им. На каишка около шията на Клеменс висеше устройството за дистанционно управление, което приличаше на усложнен вариант на конзола на PlayStation, и с което той можеше от всяко място на борда да управлява четирите проточни турбини, когато работят.

— Аз съм Джак — напомни ми, че вече се познаваме, пожарникарят с татуировката. — „Сладката марита“, траулерът, който изгоря миналата година край Девилс Бек. Беше грозна картина...

— Да, така беше — спомних си аз. Изтичане на втечен газ бе предизвикало експлозия и бяха загинали трима души. — Как е тук? — попитах Клеменс.

— Стана истински карнавал, което не ми харесва — каза той и аз положих усилие да потисна онова странно познато чувство, което той винаги предизвикваше у мен.

Висок и кокалест, с остри черти на лицето, с живи сини очи и пясъчнорус перчем, той изглеждаше точно както си представям, че би изглеждал баща ми, ако бе доживял до четиридесетте. Когато аз и

Клеменс работехме заедно върху някой случай, буквално се налагаше да си забранявам да го гледам втренчено, с чувството, че най-важният човек от моето детство е възкръснал.

— Опасявам се, че привличаме тук доста хора, докторе, а знам, че не обичате това — вдигна поглед Клеменс и направи козирка над очите си с ръка. — Нищо не мога да направя, но поне този досадник ще се махне, така че скоро ще можем най-сетне да се чуваме.

Хеликоптерът се издигна вертикално на двойно по-голяма височина и аз си помислих дали от бреговата охрана не са наредили по радиото на пилота незабавно да се издигне. Или трябваше да благодарим за това на централата на пожарникарите?

— Така е много по-добре — съгласих се аз. — Но ми се искаше съвсем да се махне.

— Е, явно няма да стане. — Пожарникарят Джак огледа морската шир с бинокъл. — Историята изглежда интересна, все едно сме заловили Неси, а те дори не подозират за най-пикантната част.

— Всъщност какво точно е известно на медиите? — попитах аз.

— Ами, те явно знаят, че сме тук, и колкото по-бързо върнем животното във водата, толкова по-добре.

— Трябва наистина веднага да го върнем във водата, което ще бъде добре и за нас по няколко причини — каза Клеменс. — Нали виждаш колко дълбоко газим.

Платформата за гмуркане бе буквално изравнена с нивото на водата заради тежестта на костенурката и на спасителите, които се суетяха около нея, а около краката им се плискаше вода с всяко повдигане и спускане на лодката от вълните.

— Товароподемността ѝ е 1100 килограма, а ние сме я превишили. Никога не съм виждал нищо толкова голямо — продължи Клеменс. — Често се натъкваме на оплели се животни във всякакви боклуци или изхвърлени на брега и винаги е било фатално късно, но този приятел има реален шанс. Какво чудовище!

Клеменс се подпря на тендера — сива твърдокорпусна надуваема лодка с двигател 60 конски сили. От другата ѝ страна под червеното покривало забелязах А-образна стрела и хидравлична лебедка, които можеха да бъдат използвани за изваждане на хора и други неща от водата, включително чудовищни костенурки. Подхвърлих на Клеменс, че явно не са вадели тази с лебедката, и че не съм изненадана.

Независимо дали става дума за 350-килограмов тюлен или морска костенурка, или делфин, морските спасители никога не биха рискували да предизвикат допълнително нараняване и по принцип отказваха да се възползват от лебедката.

— Всичко, което може да доведе до минимално замърсяване или да внесе артефакти — напомних аз на Клеменс, че трябва да знам всичко, което е било направено.

— Е... не мисля, че костенурката е убила някого — с насмешлива сериозност ми отговори той.

— Може би не, но все пак.

— Не сме използвали никаква техника — потвърди той. — Разбира се, ако питаш мен, щом можем да вдигнем на борда хора, без да ги нараним, това със сигурност се отнася и до костенурките. Но те го направиха по техния начин: придърпаха я наблизко, опасоха я с ремъци, вкараха под нея платформа и надуха баластния резервоар. После се включихме всички, за да я изтеглим на платформата. Това, разбира се, стана възможно едва след като ѝ завързаха перките, защото почне ли ни с тях, може да разкъса лодката и да ни разкаже играта.

Показах му жълтия фендер. Привързан е за въже на шамандура недалече от катера и аз попитах в това ли е била оплетена костенурката. Отбелязах, че нищо не е отвързано.

— Така е — потвърди той. — Това са някакви риболовни такъми, може би мрежи на въже или влакно за влачене, което се е оплело около предната ѝ перка.

— Не е ли била оплетена към същото влакно, към което е вързано тялото? — не разбрах аз.

— Не пряко. Първо тялото се е оплело в около петнайсет метра тройно моновлакно с ръждиви кукички на него. Предполагам, че закрепването е паднало от някакъв риболовен кораб по някое време, понесло се е по течението и се е захванало за въжето на шамандурата — и той посочи жълтия фендер. — След това костенурката се е оплела във влакното — продължи Клеменс. — Ще разберем със сигурност, когато извадим всичко, което предполагам, е твоята непосредствена задача.

— Да. Когато приключим с това тук и тя е обратно във водата и на безопасно разстояние от нас.

— Струва ми се, че има минимални наранявания, така че едва ли ще искат да я транспортират... не че биха могли — каза Клеменс. — Затова е нужна товарна автоплатформа, а и не ми се вярва да оцелее след каквато и да било терапия. Досега не съм чувал за такъв случай с кожата костенурка тук. Те обичат открития океан, плуват от континент до континент. Сложиш ли ги в резервоар, започват да се блъскат в стената, докато не се пребият до смърт. Обитаващите океана същества не разбират какво е стена. Също като шестнайсетгодишния ми син.

Наблюдавах спасителния екип в зелени якета и латексови ръкавици, кожата костенурка, издаваща заплашителни звуци, свистене и мляскане, лекото вълнение. Мислех си за онова, което трябваше да направя. Около нас вече имаше сигурно поне дузина лодки. Мнозина бяха привлечени от пулсиращите червени светлини и извадените от морските дълбини изумителни създания, а и не беше ясно какво вече е изтекло в интернет.

Не исках публика, когато извадя тялото, а най-малко от всичко исках да бъде снимана — било със смартфони или от медиите. Ужасно неподходящ момент за вадене на удавници... Сетих се с неудобство за Милдред Лот и идиотския ми коментар за превръщането ѝ в сапун.

— Онази русата — и Клеменс кимна по посока на доктор Памела Куик, — твърди, че става дума за най-голямата, която някога са виждали, може би най-голямата документирана изобщо, с дължина от три метра, тегло цял тон и възраст поне сто години. Така че гледай добре, докторе, защото едва ли някога ще видиш пак подобно нещо. Те вече не живеят достатъчно дълго, за да станат толкова големи, понеже се удрят в кораби и лодки, оплитат се в рибарски мрежи и поглъщат боклуци като найлонови торбички, които вземат за медузи. Поредният пример как унищожаваме собствената си планета.

Две стъпала водеха от платформата за гмуркане до палубата за изнасяне на изваденото от морето под нас, където едва са се събрали четирима морски биолози сред нахвърляни кърпи и чаршафи, здрави пластмасови кутии, дълги тесни калъфи и полеви набори с медикаменти и медицинско оборудване. От моето място долавях солената миризма на костенурката, чувах я да драска по платформата, мъчейки се да разкъса жълтите ремъци с бавни и тежки движения, подсказващи за огромна физическа сила. Мощните залпове на

издишванията ѝ ми напомнях за потока въздух през регулатора на леководолазен апарат. В този момент гърлото ѝ внезапно се изду и от него се разнесе дълбок гърлен звук, който извика в съзнанието ми картини с лъвове, дракони и Кинг Конг.

— Чуеш ли нещо подобно зад себе си на тъмен плаж, сърдечният удар ти е в кърпа вързан — отбеляза Клеменс.

— Какво друго са направили досега? — попитах аз.

— Отрязали са влакната, за да я освободят.

— Надявам се да са ги запазили.

— Не съм много сигурен какво ще разбереш от тях.

— Няма начин да знаем, преди да сме ги видели.

— От Организацията за толерантност към животните я маркираха и мога да ти кажа, че иглите никак не ѝ харесват — допълни той.

Памела Куик вкара огромна игла за гръбначномозъчни пункции в шията на животното, за да вземе кръв за изследване, а втори спасител — младеж с чорлава кестенява коса — съобщи показанията на цифровия термометър:

— Температурата ѝ се повиши с два градуса. Започва да прегрява.

— Да я охладим тогава — предложи доктор Куик и хвърли поглед нагоре към мен.

Те покриха грозното създание с влажен бял чаршаф и аз си спомних тона ѝ по време на разговора ни и онова, което искаше да направи. Бях останала с ясното впечатление, че тя не смяташе разрешението ми за нужно, не искаше изобщо да се намесвам. Гледаше ме сега с някакво неодобрение, сякаш между нас съществуваха основания за някаква лична неприязън, за които аз не се досещах.

Тя изстиска малко гел за ехограф по шията на костенурката и започна да мести насам-натам доплерова сонда с вграден говорител за следене на сърдечния ритъм. Звукът от минаващата през кръвоносната система кръв на костенурката бе като грохот на река или мощен порив на вятъра.

— „Нормосол“ за възстановяване на електролитния баланс. — Тя разкъса опаковката с разтвора, към който бе включена едномилметровата игла за интравенозно вливане. — Десет капки... Стресирана е.

— Кой не би се стресирал? Сигурно вижда хора за първи път — отбеляза Клеменс и аз пак усетих онова странно познато чувство.

През тялото ми като слаб ток премина тъжно любопитство, после изчезна. Представих си как баща ми гледа подобно чудо на природата. Понякога се питах какво ли би казал за човека, в който се бях превърнала.

— За костенурки като тази се казва, че са били на сушата само веднъж, когато са се излюпили на някой безлюден бряг на обратната страна на света, после са пропъззели по пясъка, за да влязат във водата. А след това само са плували. — Клеменс говореше с изразителни жестове на ръцете, така както го правеше и баща ми, преди ракът да изсмуче силите му до степен да не може да повдигне ръцете си от леглото. — Затова не е доволна да се намира върху нещо, в случая платформата. Без да звучи грубо, но единственият случай, когато се качва на нещо, е при чифтосване. Какво ще правите с нея?

Той погледна към вълнението, където подскачаше големият дълъг като салам фендер, което ми се стори малко странно.

— Мислиш, че е на котва или на бетонни блокове? — поинтересувах се аз. — Защо?

— Когато дърпаха въжето на шамандурата с куката, за да срежат влакното и да качат костенурката на борда ли? — каза той. — За няколко минути тялото бе на повърхността. Главата ѝ, искам да кажа.

— Господи! Надявам се да не са го показали по телевизията. — Вдигнах поглед към втория хеликоптер, който току-що се бе появил и увиснал точно над нас — бял, с два винта и нещо, приличащо на монтирана на носа жиростабилизирана камера.

— Мисля, че тях ги интересува само костенурката и нямат представа какво друго има на въжето — проследи погледа ми той. — Първият хеликоптер долетя точно когато я изтегляхме на борда, така че не вярвам да са снимали тялото или да подозират за него. Поне не още...

— А радиообменът? — настоях аз.

— По очевидни причини нямаше сигнал за бедствие. — Искаше да каже, че не е ставало дума за мъртви тела по известните на всички честоти, които се следят не само от хората по вода, но и от медиите.

— Докосвал ли е някой тялото с куката, имало ли е някакъв контакт?

— Никой не се е доближавал до него и всичко е записано с камерите ни, докторе. Така че записите са на ваше разположение, ако ви трябва доказателство за в съда.

— Чудесно — казах му аз.

— Когато тялото беше на повърхността, мисля, че макар и трудно можеше да се различи теленият капан за раци. — Той продължи да гледа издължената като салам шамандура, сякаш някъде там още виждаше капана, който описа. — Той е прикрепен към 15–20 метра въже, което на свой ред е завързано към нещо адски тежко. Камък, бетонен блок... знам ли.

— И тялото се е оплело в това въже? Сигурни ли сме, че още е така? Сигурни ли сме, че не се е освободило, докато са изтегляли костенурката и са рязали въжето към нея?

— Не вярвам бедната жена някъде да изчезне. Оплела се е в долната част, може би краката, около глезените. — Гледаше към жълтото тяло, което подскачаше като ярко петно върху вълните, и жълтото въже, чезнещо надолу право под него в тъмносините води. — На мен ми се стори, че видях възрастна жена с бяла коса, но почти веднага освободиха костенурката и трупът потъна пак под повърхността, може би защото тежестта я издърпа.

— Оплетена е в закотвящото въже, което обхваща краката ѝ, нали така? Но е в изправено положение? — Малко ми беше трудно да си представя онова, което ми описваше.

— Не знам.

— Ако първо се е появила главата ѝ, значи е във вертикално положение.

— Ами... мога само със сигурност да кажа, че беше с главата нагоре — каза той.

— Ако закотвящата тежест, тялото и шамандурата са част от едно и също въже или рибарски такъми, това на мен ми се струва много странно — настоях аз. — И някак противоречиво. Едно нещо я дърпа надолу, а друго — нагоре.

— Всичко е записано с видеокамера, така че ако искате, влезте в кабината на щурвала и вижте сама.

— Ще съм благодарна, ако ми осигурите копие, защото точно в момента искам да разгледам костенурката.

Не ставаше дума за обикновено любопитство. От моето място на горната палуба виждах рана в областта на черно-сиво-бяло петнистата шия на кожестата костенурка, в удебелената част до горния ръб на черупката ѝ, където ясно се различаваше яркорозово ожулване, което Памела Куик бършеше с дезинфектиращ тампон „Бетадин“.

— Ще оставя тялото във водата, докато се подготвим да го извадим и пренесем на сушата — уведомих аз Клеменс, а Марино се качи на стълбата — беше с бял комбинезон от тайвек, калцуни и ръкавици. — Колкото по-дълго остане охладено, толкова по-добре — допълних аз. — Нищо не разбирам от риболов, но защо някой ще използва шамандура вместо поплавък за капан за раци?

— Рибарите са като свраки, истински вехтошари — отбеляза Клеменс.

— Не сме сигурни, че в това изобщо има замесен рибар — напомних му аз.

— Пластмасови бутилки от почистващи препарати, безалкохолни напитки, белина, стиропор, откъртен от кейовете, фендери... всичко, което не потъва и е евтино, а най-добре безплатно — продължи той. — Но вие сте права, допускането, че става дума за рибар, е съвсем произволно.

— А бе няма нищо общо с риболова — каза Марино.

— Най-вероятно намерението е било да се използва въже с масивна тежест и да се изхвърли завързаният с него труп през борда — съгласи се Клеменс.

— Но ако ще правиш такова нещо, не става всякакъв поплавък — отбеляза Марино, докато двамата с него обличахме предпазните костюми. — Няма начин да използваш голяма жълта шамандура, освен, може би, ако целта ти е тялото да бъде открито възможно най-бързо.

— Да се надяваме, че е така, защото колкото по-добре е запазено тялото, толкова по-голям шанс има да разберем какво се е случило.

— Да се използва шамандура ли? Съгласен съм. Мисля, че някой е искал тя да бъде намерена — потвърди Джак, пожарникарят. — Срещали сме се на боулинг — каза той на Марино. — Не си безнадежден.

— Не те помня, а щях, ако си добър...

— „Стрелящите по кегли“... нали така?

— Да, това сме ние. О, да... сега си спомних. „Пуцалата“, а?

— Не-е...

— Да, да...

— Може ли да попитам нещо? — обади се Клеменс, докато ме гледаше да си нахлузвам здравите черни ръкавици от нитрил. — Как така се получи, че катерът ми се превърна в място на престъпление?

— Ето я причината — кимнах аз към костенурката, която възнамерявах да обработя като веществено доказателство.

[1] Фендер (мор.) — амортизьор между борда на морски съд и пристан/кей. — Б.пр. ↑

9.

Обух калцунни върху ботите си, докато Марино и Джак продължаваха да се задяват.

После си проправих път между оборудването и спасителите по палубата — тя плавно се издигаше и спускаше върху вълните, които се разбиваха по ръба на платформата за гмуркане и стигаха чак до краката ми. Характерният звук на хеликоптерни винтове бе далечен, но непрестанен, и аз започвах да усещам студената вода през защитените ми с тайвек боти, докато се приближавах към Памела Куик. Забелязах, че беше напълно погълната от работата си и не бе в никакво настроение да се съобразява с компанията ми.

Беше около 40-годишна, красива... — с широко разположени сиви очи, квадратна брадичка, дълга светлоруса коса, завързана на опашка и прибрана под кепе с козирка. Изненадващо дребна и деликатна за големите същества, с които работата ѝ изискваше да се занимава. Наблюдавах я как запазва равновесие като опитен сърфист по клатещата се платформа, невъзмутимо изпразвайки спринцовка в херметичния съд, в който фабрично е добавен хепарин, за да се предотврати съсирването на взетата за проба кръв.

— Аз съм доктор Скарпета — напомних ѝ аз за краткия ни разговор по телефона по-рано днес. — Трябва ми информация за някои неща, искам да погледна и после обещавам повече да не ви преча.

— Не мога да ви позволя да я прегледате — енергично възрази тя, отношението ѝ е хладно като водата и вятъра около нас. — Вече е достатъчно стресирана и това сега е опасност номер едно: да я стресираме! — Подчерта го, сякаш аз бях причината. — Тези животни не са привикнали да се намират извън вода и още по-малко да бъдат докосвани от хора. Стресът ги убива. Ще ви изпратя отчета си, в който ще намерите отговорите на всички ваши възможни въпроси.

— Разбирам и по-нататък наистина ще съм ви благодарна за копие от отчета ви, но е важно да знам всичко, което можете да ми кажете сега, в този момент.

Тя извади иглата от гумената тапа и каза:

— Температурата на водата е 10–11 градуса по Целзий, а на въздуха — 14 градуса.

— А какво можете да ми кажете за нея? — Не можех да си позволя да не бъде настояща.

— За нея? — погледна ме тя, сякаш току-що я бях обидила. — Какво ви засяга това?

— В момента всичко наоколо ме засяга. А тя може да е част от престъпление.

— Това е една критично застрашена костенурка, която едва не е загинала вследствие на действията на безжалостни небрежни човешки същества.

— А аз не съм едно от тези безжалостни небрежни човешки същества. — Разбрах враждебността ѝ. — И искам, също толкова, колкото го искате и вие, тя да продължи безметежното си съществуване. — Тя ме погледна от долу нагоре едновременно гневно и снизходително. — Да го направим — предложих ѝ аз. — Кажете ми какво знаете...

Не ми отговори и аз продължих:

— Не съм аз тази, която губи времето ни.

— Сърдечен ритъм 36, честота на дишането 2. И двете са снети с Доплер — каза най-сетне тя. — Клоакната температура е 23 по Целзий. — Тя започна да отмерва капки кръв в бяла пластмасова касета на клиничен анализатор за полева работа.

— Не е ли необичайно телесната ѝ температура да е 13 градуса под тази на водата, в която се намира?

— Кожестите са гигантотермични.

— Което означава, че могат да поддържат температура на телата, независимо от тази на околната среда? Това е забележително и съвсем различно от моите очаквания.

— Подобно на динозаврите те могат да оцеляват във вода както с тропическа температура, така и толкова студена, че би убила човек само за минути.

— Определено не се връзва с онова, което знам за земноводните.

— Физиологията на земноводните не е в състояние да обясни биологията на динозаврите.

— Да не наричате това динозавър? — учудено попитах аз.

— Гигантско земноводно, което се е съхранило в продължение на повече от шейсет и пет милиона години, от времето на последния жив динозавър — продължи да ми разказва доктор Куик. — И подобно на динозаврите е на път да изчезне от лицето на земята.

Вкара касетата в полевия анализатор на кръв, докато ледената вода продължаваше да се плиска по платформата, да мокри маншетите на комбинезона ми и да се просмуква нагоре по крачолите на панталона ми под него.

— Рибарски такъми, невежи злодеи, които изкопават яйцата им, браконьерство, разлив на петрол и замърсяване с пластмаса — изреждаше тя с неприкрито отвращение. — Поне една трета от кожата са се нагълтали с пластмаса. А те не ни причиняват абсолютно нищо. Единственото, което правят, е да плуват, да ядат мекотели и да се възпроизвеждат.

Костенурката бавно повдигна главата си с размер на диня и ме погледна в очите. Ноздрите ѝ се разшириха, когато издиша, а изпъкналите очи от двете страни на клюноподобната ѝ уста ми напомниха кривата усмивка на изрязан тиквен фенер.

— Разбирам мисленето ви по-добре, отколкото допускате, и самата аз имам желание да не ви преча — казах аз на Памела Куик, — но преди да свърша тук, трябва да науча за нараняванията ѝ.

— Умерени абразии по обиколката на кожата черупка от страна на лявото дистално рамо, стигащи на около три сантиметра от дисталната постериорна област на предната лява перка — описа тя с режещ като стомана глас. — Във връзка с ожулената област по дисталния преден ръб... — Тя зачете на цифровия дисплей резултатите от анализа на кръвта.

— Нещо интересно?

— Слабо повишено съдържание на натрий в кръвта, но иначе трябва да е наред. До следващия ѝ сблъсък с други човешки боклуци или лодка, което може да я убие.

— Разбирам как се чувствате...

— Не бихте могли — сряза ме тя.

— Налага се да ви попитам за рибарските принадлежности...

— Можете да ги вземете — и тя бръкна в издължения калъф за екипировка.

— Въз основа на професионалния ви опит, можете ли да реконструирате случилото се?

— Все същото, което винаги се случва на тези животни — въздъхна тя. — Натъкват се на вертикално въже, изплашват се, започват да се въртят около него и се оплитат. Колкото повече се боричкат, толкова по-лошо става, а в конкретния случа тя е влачила бог знае колко дълго тежка котва и труп.

— Както и шамандурата.

— Да. И нея.

Доктор Куик ми подаде прозрачна пластмасова торбичка, в която се виждаха объркано рибарско влакно, няколко тежести и ръждиви кукички.

— Какво ви кара да мислите, че тялото и капанът са били влачени? Изглежда смятате, че те първоначално не са били там, където са сега. Защо не допуснем, че костенурката се е оплела тук, където е намерена?

— Кожестите са в непрестанно движение. Влакното вероятно е било оплетено с въжето на шамандурата. Знаем със сигурност, че се е ударила във влакното и лявата ѝ перка се е оплела в него, но животното е програмирано да продължава да плува. Изглежда колкото повече е плувала, толкова повече се е оплитала във всичко. Когато пристигнахме тук, тя едва помръдваше лявата си перка и започваше да потъва.

— Някаква оценка на изминатото разстояние въз основа на типичната им скорост на плуване?

— Този разговор можем да го водим и по-късно. — Тя дори не ме погледна.

— Наистина е важно да получа всичката възможна информация сега — твърдо заявих аз. — Това би ни помогнало да определим къде трупът е попаднал във водата.

— Този човек вече го няма. А костенурката я има.

— Възможно е да имаме разследване на убийство. Не мисля, че някой би желал да бъде обвинен в това.

— Всичко, което мога да ви кажа, е, че кожестите плуват най-много с трийсетина километра в час — с равен глас каза тя. — Няма никакъв начин обаче тази да е плувала толкова бързо с този закачен на нея товар. Не е възможно да се каже къде е станал инцидентът с

оплитането, но най-вероятно не е могла да преплува голямо разстояние след това. Най-много няколко километра, според мен, преди да се измори до степен едва да удържа главата си над водата.

— Не ми се вярва да се е оплела в открития океан. — Огледах хоризонта, където външният залив е отделен от Атлантическия океан със сто километра пристани, полуострови и острови. — Твърде далече е оттук.

— В никакъв случай — съгласи се тя. — По моя преценка става дума за часове, дори не ден, ако се съди по раните и общото ѝ добро състояние. Защото общо взето на нея ѝ няма нищо, което солената вода да не може да излекува. Няколко ожулвания на тази перка и едно на дорсалната глава, както можете сама да видите. И не се заблуждавайте с розовото петно. — Тя потупа с латексовата си ръкавица горната част на петнистата глава. — Всяка кожата костенурка има уникален белег — обясни ми тя. — В действителност можем да ги идентифицираме по петното на главата. Не е известно защо изобщо го има, но може да се окаже някакъв сетивен орган, способен да различава светлина или да помага на животното да определя мястото си в океана.

— Може ли да погледна раните ѝ? И след това обещавам да ви се махна от главата.

Тя дръпна мокрия чаршаф от шията и аз подуших отблизо прясната миризма на риба. Доближих глава на сантиметри от пристегнатата ѝ лява перка, дълга поне метър и осемдесет. После усетих силната амониева миризма на урина.

— Това е хубаво. — Явно тя също я бе усетила. — Колкото е по-жизнена и активна, толкова по-добре. Искаме всичко да ѝ е наред. Както казах, няма ѝ нищо сериозно. Най-сериозното е ето това — раковина, вдълбала се в това удебеление. Готвех се да я извадя.

Тя ми показа парче от нещо, което изглеждаше като бяла мидена черупка или бяло стъкло. Смяташе, че се бе забило в черупката, близо до шията, където дебелината кожа бе възпалена и ожулена.

— Мислите, че се е ударила в нещо, на което е имало черупки? — досетих се аз.

— Мисля, че я е ударило нещо с черупки на него — натърти тя и макар да не бях сигурна дали да се съглася с нея, забелязах разпръснати подобни на миди полипи, колонизирали гумената външна кожа по черупката на костенурката. — Била е оплетена във въжетото и е

влачила цялата тежест на него, когато я е обърсал външният борд на лодка или се е ударила в маркираща шамандура, в забита в дъното носеща колона, подводна скала или нещо подобно. Във всеки случай нещо, на което са били закрепени тези полипи. Би трябвало да събера всичко това и да го съхраня във формалин.

— По-добре да го направя аз.

Това не й допадна и се готвеше да ми възрази.

— Наистина — спрях я аз.

Дадох знак на Марино да ми донесе куфара за обработка — „Пеликан 1620“ — уточних, за да не сбърка, след което уверих Памела, че ще събера вещественото доказателство по начин, който няма да навреди на костенурката, при това възможно най-бързо. Разпечатих пакет с форцепс за еднократна употреба и се изненадах от гладката прохладна кожа на черупката. Усетих я като излъскан от водата камък или докосване до мазна гладка кожа.

Плътната материя на перката бе нещо, което докосвах за първи път, подобно на балистичен желатин. Наведох се по-наблизо с увеличителните очила — две акрилни лещи с увеличение 3,5 пъти, поставени на лека рамка — с цел ръцете ми да са свободни. Усещах напрежението и борбата, чувах мощните вдишвания и издишвания, съзнавайки силата в перките, които, ако се освободят, можеха да ме пометат. Челюстите изглеждаха напълно способни да строшат или ампутират крайник, попаднал между тях.

Под увеличението на лещите изпъкналата бяла черупка изглеждаше перлена, с форма на мида и с тъмен мускулест ствол, който аз внимателно подхванах с форцепса, докато леко се опирах с дясната ръка върху гигантската глава на костенурката. Беше хладна и гладка като вкаменелост и бавно и тежко се размърда. През цялото време не изпусках от очи челюстите ѝ, чувах струята на вдишването и усещах опряна в бедрото ми меката кожа на шията в областта с розовото петно. Животното поемаше въздух и мощно простенваше, последвано от ниско изръмжаване.

— Хайде сега, не се дръж като дръпната старица — казах ѝ аз. — Никой няма да ти стори нищо лошо... а след малко ще си на свобода.

Внимавах да не счупя или повредя забитата черупка, докато бавно я вадех от грубата кожа. След като я освободих и издърпах встрани, Памела Куик можеше да се погрижи за раната. Не мислех, че

костенурката е била ударена от нещо, покрито с черупки, или е била промушена от остро като стъкло парче. Памела проми плитката рана, а аз разгледах черупката върху дланта си. Сега забелязах на нея следи от някакво... вещество, което изглеждаше като светложълта боя в частта, най-отдалечена от мускулестия ствол — едва забележимо мазване по счупения край на черупката.

Представих си покрит с полепнали черупки предмет, който влиза в контакт с кожестата костенурка, и силата на съприкосновението е достатъчна, за да забие върха на черупката в твърдото кожесто удебеление и по този начин да изтръгне черупката от леглото, в което е била циментирана до преди удара. Но прехвърлянето на боята или на онова, което изглежда като боя, не се вписваше в този сценарий, и в съзнанието ми изникна образът на танкера за природен газ, който ни задмина преди около час. Виждаха бях такива, боядисани в ярки цветове — шартрьоз, пастелно зелено, неоново синьо или оранжево.

— Нещо, боядисано в жълтеникавозелено — размишлявах аз на глас, като поставих парченцето в малък пластмасов контейнер за съхранение на веществени доказателства. — Не прилича на скала или на подводна носеща колона. Най-вероятно се е ударила в лодка, джет или нещо подобно.

— Слабо одраскване, ако е било така — каза Памела. — Определено не е онова, което се наблюдава при удар в лодка. Когато тези животни изплуват за въздух и биват ударени от скутер или танкер, обикновено пораженията са сериозни. Тук по-скоро става дума за отъркване на костенурката в неподвижен предмет.

— Боядисан в светлозелено.

— Нямам представа — призна тя.

Надписах контейнера и усетих, че катерът започва да се клати странично, което бе сигнал, че приборът се засилва. Температурата бе спаднала и мокрите ми от солената вода крачоли под коленете изстиваха, макар и уж защитени под белия тайвек.

— Добре, но ако тя се е ударила сама в лодка или ако е била ударена от движеща се лодка, това е малко странно — продължих мисълта си аз, — защото повечето са защитени със слой противообрастваща боя, чието предназначение е именно да се предотврати полепването към корпуса на полипи или други организми.

— Онези от тях, които са добре поддържани. Да, така е. — Усетих, че отново е напрегната и разбрах, че най-сетне трябваше да се разкарам.

— Подозирам, че черупката вече е била прилепнала към костенурката, а не онова, което я е ударило — казах аз. — А боята или нещо зеленикавожълто на цвят се е прехвърлило върху част от черупката.

— Може би — разсеяно се съгласи тя и за мен бе ясно, че за нея всичко това бе без значение и единственото, което я интересуваше, бе да я оставя сама.

— Ще го анализираме в лабораторията и ще видим какво е — допълних аз.

Марино снимаше, докато аз оглеждах костенурката за последен път, и слагаше под главата ѝ ръка, за да попречи на челюстите да се отворят, докато съм близо до тях. Отлепих докрай мокрия чаршаф от масивното ѝ тяло, което, за разлика от другите костенурки нямаше плоска черупка в долната част — беше по-скоро цилиндрична и непропорционално широка в областта на раменете, но тялото се стесняваше надолу и преминаваше в къси задни перки и дълга опашка. Не забелязах нищо, което би представлявало криминологичен интерес и казах на Памела Куик, че не възнамерявам да досаждам дори секунда повече.

— Само ми кажете какво смятате да правите, понеже аз ще влизам във водата — съобщих ѝ аз. — Не бих желала да се озова там по едно и също време с костенурката, а най-малко от всичко искам тя пак да се оплете.

— Отгук ли ще действате или оттам? — и тя кимна към катера на бреговата охрана.

Изправих се и се опитах да запазя равновесие, пожарният катер застрашително се клатеше. Вятърът щипеше, а солената вода бе проникнала под калцуните и се просмукваше в ботите ми. Разбира се, че нямах намерение да вадя труп от лодка, претъпкана със спасители на морски животни.

— Ето какво — реших аз, — Марино и аз ще се върнем на борда на катера на бреговата охрана и ще придърпаме въжето на шамандурата по-близо, за да се погрижим за онова, което ни е работа. Предлагам в мига, в който напуснем борда ви, да кажете на лейтенант

Клеменс да се изтегли на известно разстояние оттук, за да можете да пуснете костенурката в безопасни води.

Качих се обратно по стълбата и взех якето си от горната палуба, докато Марино събираше куфарчетата с оборудването. После се върнахме при носа.

— Хваща окото, но няма шанс да спечели награда за вежливо отношение — каза Марино.

— Просто се опитва да си върши работата и не иска да ѝ се пречат — отговорих аз. — Не можем да я обвиняваме.

— Да, само дето изобщо не ѝ пука, че има мъртъв човек. Не прояви ни най-малък интерес.

Марино погледна назад към Памела Куик, докато сваляхме ръкавиците, калцуните, тайвековите комбинезони и ги напъхахме в чувал за опасни биологични отпадъци.

— Някои от тези приятели на животните са си такива — каза той. — Фанатици. Сертифицирани психопати, които ще те залепят с червена боя или ще те пребият на улицата, защото си сложил кожена яка или си обул обувки от змийска кожа. Аз имам чифт ботуши от кожа на гърмяща змия и как мислиш, какво чувам зад гърба си, когато изляза с тях? — Той подаде куфарчетата над перилата на Лабела, докато двата катера се приближаваха и раздалечаваха като акордеон. — Ботуши от щавена кожа на гърмяща змия, купени от eBay и правени по поръчка — продължи да мърмори той.

— Звучи отвратително... — Аз прехвърлих крак през перилата и Лабела ми подаде ръка.

— Добре де, няма да ги нося в шибания Конкорд, Линкълн или Торовил, където те тикват в затвора, защото си отсякъл някое проклето дърво — добави Марино запъхтян.

10.

Сирената прозвуча три пъти, пожарният катер се изтегли на заден ход от мястото, където е бил на котва, завъртя се около кърмата и се насочи напред към белия фар, стърчащ на хоризонта. Водните турбини разпениха водата, а пожарникарите изнесоха кожестата костенурка и спасителите ѝ към открития океан, оставяйки ни да се погрижим за останалото.

Огледах тежките плавни вълни под слънчевата светлина, търсейки с поглед някакви признаци, че зрителите и телевизионните екипи ще се заинтригуват от освобождаването на костенурката. Задачата, която ми предстоеше, бе деликатна. Не ми се искаше медии и любопитни хора да се навъртат наоколо. Искаше ми се всички да се махнат оттук, а тялото да бъде извадено дискретно. Заедно с това исках голямата стара костенурка да бъде опазена, което ме караше да съм гневна заради човешкия егоизъм и невежество.

Оставете я намира, за бога, мислех си аз и в гърлото ми се надигна буца само като си представих всички злощастни събития, които биха могли да се случат на едно вече почти изчезнало от лицето на земята създание, живеещо само за да се храни, плува и размножава. Чувала бях и знаех истории за приближаващи се твърде близо до китове и други морски гиганти кораби, за да ги снимат, докоснат и нахранят, но вместо това, без да искат ги нараняваха или убиваха. Затова гледах с изумление и възмущение как катерът бе следван от всевъзможни насъбрали се около нас морски съдове, заедно с хеликоптера високо в небето.

— Е, поне няма да ни досаждат тук — обади се Лабела.

Той бе коленичил до носилката и проверяваше всевъзможните ремъци, за да се увери, че всичко работи както трябва, защото най-малко от всичко бихме искали тялото да се преобърне и цопне обратно във водата, докато се опитваме да го вдигнем на борда.

— Което ми подсказва, че нямат представа за какво сме дошли — допълни той.

— Онези може и да не знаят, но какво ще кажеш за този? — и аз погледнах към белия хеликоптер с два винта, увиснал на около триста метра точно над нас. — Той не бърза да се маха.

— Не е новинарски... — вгледа се той. — Не е медицински... не е на бостънската или щатска полиция... не е и на МНС. Може да е „Сикорски“... голям е, но със сигурност не е от нашите, така че трябва да е частен. Подозирам, че е на някой, който е прелитал оттук и е полюбопитствал какво се случва.

— Има монтирана камера. — Нещо не ми даваше мира, докато гледах блестящата бяла машина, неподвижна като скала, с насочен към нас нос и отразяващо се в предното ѝ стъкло слънце.

— Камерата може да е телевизионна... но може да е и инфрачервена — каза Лабела. — Не мога да различа добре оттук.

Единственият частен пилот, който можеше да има монтирана на хеликоптера си термокамера за наблюдение, бе племенницата ми Луси, но аз не споменах за тази възможност. Безпокоеше ме фактът, че още не бях видяла новата ѝ машина — двумоторен „Бел“. Знаех само, че ѝ бе доставен преди по-малко от месец. Но Луси не би избрала бял хеликоптер, успокоих се аз. Черен или сив, но не и бял на червени и сини ивици по опашната стрела... На всичкото отгоре не разпознавах идентификационния номер на този. Питях се дали Марино е виждал новия ѝ хеликоптер... Той беше зает със Съливан и не обръщаше внимание на онова, което пърпореше над главите ни.

— Ами... това е отвратително и не следва да бъде допускано... — Гледах как надуваемите лодки се устремяваха след пожарния катер. — Хората нямат нито уважение, нито здрав разум. Ако някой от онези проклети идиоти прегази костенурката след всичко, което е преживяла...

— Противозаконно е да се ловят, измъчват или нараняват морски костенурки — надигна се Лабела с праметнат през ръката неопренов костюм. — Глобата би трябвало да е сто хиляди долара.

— А защо не затвор?

— Не бих искал да те ядосам по някакъв начин.

— Не го прави днес.

— Сега ще запалим двигателите, за да се приближим до закотвящото въже на шамандурата — каза той, а Кели закачи към парапета алуминиева стълба за скачане. Марино пак отвори куфарите с

екипировката и продължи да обсъжда със Съливан някаква марка мотоциклети и колко отворителни били пътищата тук, на североизток. — Но очевидно няма как да плаваме, докато сте във водата.

— За което съм благодарна. Не обичам да се блъскам в разни неща — отговорих му аз.

— Да, мадам. Разбрано — усмихна ми се Лабела, а аз се опитах да забравя как изглежда и как ме кара да се чувствам.

Найлонът в оранжево и черно шумолеше, докато той разгъваше неопрена. После ми го подаде и ме попита дали ще имам нужда от помощ, за да го облека. Отклоних предложението му и седнах на пейката, за да изуя подгизналите си боти и мокри чорапи, изкушена да събуя влажните карго панталони и да съблека ризата с дълги ръкави. Най-разумното, разбира се, би било да съблека всички горни дрехи и да облека под костюма термобельо, но нямаше начин това да стане на гъмжащ от мъже кораб без тоалетна. Изненадах се колко бях чувствителна към това, как изглеждам. Благоприличието е лукс в професия, в която човек трябва да работи във възможно най-тежки условия, включително на открито без тоалетна, в контакт с разлагащи се тела и ларви. Вече ми се бе налагало да чистя резервоари на бензиностанции и да се преобличам на задната седалка, без да ме е грижа кой е наоколо.

Стоицизмът ми бе вроден. Знаех как да изключа от всичко наоколо. Писнало ми бе колеги мъже да ме разглеждат и да си мислят за цици и дупе, но това не ме притесняваше, или поне така беше в минало време, защото успявах да не мисля за тези неща, напълно съсредоточена в задачата си.

Не бе типично за мен да бъда така тъпо фокусирана върху себе си и това никак не ми харесваше. Продължавах да мисля за неща, които нямаха нищо общо с отговорностите ми или с гадните неща, които може би ме очакваха под водата. Чувах коментарите на Бентън, съзнавах дразнещото дърдорене на Марино, който продължаваше да се заяжда с Клет и Съливан — сега вече темата бе кораби — и колко страхотно би било за КЦК да има такъв, и колко опитен капитан би могъл да бъде той.

Несигурността или може би това, че бях наранена и ядосана, ме караха да бъда по-чувствителна и аз прехвърлях в главата си нещата, които трябваше да се направят. Прецизирах възможните стратегии с

оглед на очакваното, обмисляйки предварително какво може да бъде едновременно полезно и вредно в съда, защото трябваше да допусна, че в крайна сметка всичко ще свърши там.

— Мисля си за термобельо... — казах най-сетне.

— Щях да го предложа. — Лабела не каза нищо за онова, което знаех, че си мисли — че на борда няма място за преобличане.

— Да го направим — станах аз от скамейката.

Когато се озовахме в каютата, той отключи ламаринения сандък за дрехи и извади от него сиво термобельо от полартек, после провери размера, за да избере най-малкия.

— Сигурна ли сте, че не искате някой от нас да ви придружи? — спря се той на вратата, насочил тъмните си очи към мен. — С удоволствие ще се преоблека. Всеки от нас би го направил. Живите могат да вонят също толкова лошо, колкото мъртвите.

— Едва ли.

— Повярвайте ми. Ще се справим.

Затворих капака на сандъка, седнах на него и му обясних, че идеята не е законосъобразна. Смъртта очевидно бе подозрителна, поради което моят подход ще бъде като спрямо убийство, така че всякакво въвличане на външни лица можеше да усложни, компрометира и в крайна сметка абсолютно да унищожи случая. В наши дни съдебните заседатели не се замисляха много да пуснат на свобода виновните. Лабела се съгласи с мен. Разказа ми, че е чувал по новините за подобни безобразия и знае за криминални случаи, абсолютно унищожени от пристрастени граждани, които събират улики и на своя глава провеждат разследвания, за да спестят на полицаите главоболията.

— Ефектът „От местопрестъплението“ — каза той — всички станаха експерти.

Така е, съгласих се с горчивина аз, затова ще танцувам този танц соло и това ще е познат танц — имам предвид скачането в студения мрак, където почти нищо не се вижда и поради това трябва да се оставиш на теченията да те носят, докато напипваш с ръка въжетата, с които да изтеглиш тялото. Помолих Лабела да се погрижи всички членове на екипажа да облекат тайвеци, да си сложат ръкавици, както и да покрият част от кърмовата палуба с пластмасово фолио и да подготвят разтворени два чувала за трупове до кошове за багаж.

Инструктирах Марино до тялото да не се докосва нищо, което би могло да компрометира уликите.

— Сега искам да остана сама, ако може — казах аз на Лабела, — след което можеш да дойдеш тук и да подкараш катера.

Той излезе от кабината обратно на палубата в компанията на Клетти, Съливан и Марино, а аз бързо събух карго панталона и съблякох ризата, после облякох мекото термобельо. Неопреновият костюм беше с предно влизане, така че първо вкарах босите си крака в маншетите при глезените и вдигнах нагоре крачолите. Мушнах ръце в ръкавите, вкарах ги през маншетите, после проврях глава през уплътнението на шията и накрая вдигнах дългия метален цип отпред.

Излязох от кабината, а Лабела влезе, за да запали двигателя. Вдигнах поглед към големия бял хеликоптер, който все така висеше над нас и пърпореше.

— Не ми харесва — казах сякаш на себе си. — Силно се надявам никой да не снима. — Отново се сетих за Луси, но нямаше начин да е тя.

Несъмнено бе някъде в Пенсилвания и вгорчаваше живота на едрите непослушни свиневъди. Поисках от Клетти и Съливан гортексови неопренови чорапи и ботуши, ръкавици за работа в студена вода, леководолазен нож, водолазно боне и маска. Сложих си леката спасителна жилетка с катарама за бързо освобождаване на ремъците, разтегнах уплътнението на шията ми, за да изкарам през процепа излишния въздух от неопрена — наричат го „оригване“ — за да не се образуват около краката ми въздушни джобове, които биха могли да ме преобърнат с главата надолу под водата. Лабела внимателно приближи катера до подскачащия жълт фендер, изгаси двигателя и остави инерцията да скъси до минимум разстоянието. Марино протегна куката с дългата алуминиева дръжка, потопи върха ѝ и я омота около найлоновото въже, преди да успее да го спра.

— Не, не, не! — извиках. — Не го придърпвай. Няма да го вдигнем по този начин. Не и от катера.

— Не искаш ли да го хвана с куката? Това е много по-лесно и безопасно, отколкото да скачаш във водата. Може би изобщо няма да се наложи да го правиш.

— Не — повторих аз. — Трябва да разбере с какво имаме работа тук. Тялото не бива да се премества, докато не видя с очите си.

— Окей... както кажеш — и той освободи въжето.

— Искаме да сме сигурни, че нищо няма да влезе в контакт с трупа. — Плюх в маската, за да не се замъгли стъклото, а той прибра куката в калъфа ѝ. — Каквито и да са пораженията, няма да са предизвикани от нас.

Клети прикрепи въже към скобата за спасяване на гърба на неопреновия костюм, между плещите ми, за да бъде свързана с катера, а аз свалих маската върху очите и носа си и започнах да слизам по металната стълба, усещайки с ходилата на неопреновите си ботуши металните стъпенки. Когато нивото на водата достигна до ханша ми, се оттласнах от кърмата на катера, неопренът ме обгърна плътно като вакуумирана опаковка и аз започнах да плувам към жълтия фендер.

Хванах въжето, спасителната жилетка ме държеше на повърхността. Потопих маската си в студената солена вода и се изненадах от това, което видях точно под краката си. Мъртвата жена все още имаше дрехи по тялото си. Стоеше вертикално, ръцете и дългата ѝ коса се издигаха нагоре, разперени и движещи се като живи, а тя леко се накланяше и завърташе по посока на слабото течение. Показах се на повърхността, за да си поема въздух, и отново се гмурнах. Начинът, по който бе оплетена във въжето, ми изглеждаше едновременно абсурден и зловещ.

През шията ѝ имаше примка, завързана за жълтия фендер на повърхността, а втора примка през глезените ѝ бе опъната и отиваше право надолу в тъмнината, явно прикрепена към нещо тежко. Дали това бе „инструмент“ за изтезания, който създава силно дърпане, опъване и дислокация на шията и ставите — това буквално би могло да разкъса жертвата... Или целта е била друга? Започнах да си мисля, че е второто: вързана е по този начин заради нас. Отново погледнах нагоре към хеликоптера, после си поех въздух и се потопих под вълните.

Слънчевите лъчи проникваха тук филтрирани, а водата изглеждаше зелена и чиста. Тук-там имаше по-тъмни сенки в синьо, които се сгъстяваха до черно. Нямах представа колко дълбок бе заливът тук, но към каквото и да бе вързано въжето през глезените ѝ, тежестта най-вероятно не стигаше до дъното, което сигурно бе на десетина метра под повърхността. Въжето бе опънато право надолу, което подсказваше за голяма тежест. Показах лицето си над водата.

Поех си дълбоко въздух и дадох знак на Марино да има готовност с куката.

— Нищо не мога да направя с нея оттук — извиках аз. — Ще трябва някак да качим всичко на борда, без да причиним големи поражения.

— Всичко? — повтори Марино. — Да вземем само тялото и въжето към шамандурата. Не става ли?

— Не — отговорих аз. — Трябва да я издърпаме с всичко накуп до борда, за да можем да я освободим, без да загубим нищо, и да я сложим в коша.

Лежах на повърхността в плътната прегръдка на неопрена и усещах студа на водата през него.

— Проблемът ще е с отрязването на въжето през глезените й — обясних аз. — Не искам да губя капана за раци, към който е закотвена, или каквото и да е то.

Исках го. Не можех да допусна да потъне на дъното на залива. Ще спася всички проклети веществени доказателства, независимо дали ставаше дума за полипи, раковини, капани, сандъци, контейнери или бетонни блокове. Попитах колко е дълбоко и Лабела ми каза, че е около дванайсет и половина метра. Усетих почти болезнено пърпоренето на хеликоптера в небето. Някой наблюдаваше всичките ни действия и вероятно ги заснемаше, дявол да го вземе.

— Тогава въжето до капана за раци не може да е много дълго. — Изплюх водата от устата си; вълните се плискаха по шията и над брадичката ми. — То я дърпа надолу, а друго въже я дърпа нагоре.

— Какво друго въже? — изкрещя Марино. — Не е ли само едно въже?

— Тук има две въжета, които я разпъват в двете вертикални посоки — казах аз. — Онова към фендера е отделно.

— Искате да кажете, че е оплетена в нещо друго? — озадачи се Клетти.

— Не, искам да кажа, че е завързана към две въжета — бавно и на висок глас повторих аз. — Едно през шията, което е завързано към фендера, и друго — през глезените, което води надолу към някаква закотвяща тежест, капан за раци или каквото и да е — обясних и продължих да плюя вода.

Жилетката ме държеше на повърхността като коркова тапа, но вълнението се засилваше. Трябваше да се боря с течението, за да не ме отнесе встрани от катера.

— Значи, ако дръпнеш твърде силно, главата ѝ може да се откъсне — каза Марино с обичайната си тактичност.

— Ще се разпадне, ако не сме много, ама много внимателни — отговорих му аз. За себе си вече бях сигурна, че някой бе използвал напълно съзнателно тази схема.

Няма съмнение, че всичко бе добре обмислено. Искал е да бъде намерена и е заложил за някого като мен капан, когато тялото се разкъса като „ядец“. Не можех да си представя никаква друга причина трупът да бъде овързан по този начин и в съзнанието ми изникна картина, в която аз дърпам силно въжето към фендера — точно както Марино се готвеше да направи с куката преди малко — и я обезглавявам. Така щяхме да спасим в най-добрия случай само главата ѝ, но и това не беше сигурно.

Щеше да се наложи да извикаме професионални леководолази или щяхме сами да опитаме да претърсим дъното на залива и да се задоволим с малко, а може би с нищо, докато останките ѝ не изплуват на повърхността и не бъдат изхвърлени от вълните на брега.

Най-вероятно тя никога нямаше да бъде намерена. Можех само да си представя как този недопустим сценарий се развива в съда, особено ако сме били заснети от телевизионен екип в хеликоптер. Сценарий, който... просто беше немислим!

Съдебните заседатели щяха да бъдат отвлечени, сякаш случилото се бе резултат от безчувствена небрежност или пълна некомпетентност от наша страна. Не бях сигурна дали изобщо някой би разбрал, че човек с дяволска изобретателност се е погрижил мъртвата жена никога да не бъде извадена цяла. Коварният убиец е искал добре да разгледаме творението му, преди то да изчезне от погледите ни, и може би е целял никога да не разберем коя е тя. Точно това ще се случи, ако не успеем да извадим внимателно трупа от водата.

Но как да постъпя? Мислите ми преминаваха през рояк от възможности, но в действителност имаше една-единствена, макар че каквото и да предприемехме, гаранцията за успех бе изключена. Трябваше да сме търпеливи и внимателни, както и да се надяваме на късмет.

— Защо не прережем въжето около шията ѝ? — предложи Клетти, а аз забелязах, че всички бяха в бял тайвек, което сигурно представляваше странна гледка от въздуха. — Да я освободим от фендера, така че нищо да не я опъва през шията... — обясни той.

— Не мога — отговорих му аз. — Не мога да гарантирам, че ще я удържа да не потъне. Страх ме е, че тежестта през краката ѝ ще я изтръгне от ръцете ми и така ще я загубим. Трябва да направим нещо, което да освободи въжето през врата — казах това на Марино и се опитах с всички сили да се противопоставя на течението. — Двамата с теб ще трябва леко да я изтеглим на борда, като действваме синхронно, с надежда да не се разпадне. Аз ще я докарам достатъчно близо, за да можеш да хванеш въжето с куката, но не го дърпай. Идеята е да дърпаш мен, а не нея, а аз ще я избутам, плавайки редом с нея, като ще имам грижата въжето през шията ѝ да не е опънато. Пригответи и спусни коша, после леко ме придърпай... мен, не нея! — повторих аз и усетих опъването на въжето зад плещите си.

Спуснаха коша, чието дъно бе покрито с разрязани и разтворени черни чували, а аз насочих куката, докато Марино захващаше с нея въжето към фендера. Той го придърпа постепенно към катера, посегна надолу, за да го хване с ръка, а бледите ѝ пръсти с боядисани нокти изведнъж изплуваха току под повърхността. Бялата ѝ коса се разстла нагоре и за миг лицето ѝ се показва между две вълни.

11.

— По-леко! — извиках на Марино. — Дръж... дръж... дръж! Не дърпай! — Вдигнах маската на челото си. — Просто дръж въжето и ме остави да направя останалото.

Подушвах миризмата — наситена и гадна — и с гръб към катера посегнах надолу, за да прихвана тялото под мишниците. Хванах го здраво отзад.

— Отпусни максимално въжето — извиках аз и бръкнах с дясната ръка под жълтото въже, поемайки по този начин част от опъването, за да намаля напрежението в областта на шията ѝ. — Издърпай ме сега, но много... много внимателно, като ме оставиш да плувам с нея. Дърпай мен, не нея!

Усещах дърпането в горната част на гърба си и едновременно с това тежестта на онова, към което бе завързано въжето през глезените ѝ. Тя беше студена поне колкото морето, а кожата ѝ — сбръчкана и твърда. Ръцете ѝ бяха относително гъвкави, но останалата част от нея бе вкочанена от студа. Втвърдяването на крайниците бе преминало преди седмици, а може би дори месеци, когато е стояла в някакво хранилище — много сухо и студено място.

Когато започнеш да се стопля, нямаше да има следсмъртните артефакти, от които можех да предположа кога и къде е умряла и в каква точно поза е била, защото щеше да бъде вече безнадеждно късно. Онова, с което ще разполагам, вече го виждах пред очите си, тялото много бързо щеше да премине от фазата на добре запазено вкочанено състояние до разлагаща се плът.

През мократа ѝ коса се различаваше пергаментово мазен скалп, уши и нос в обезцветено кафяво, а по лицето и шията ѝ имаше едва забележим бял „скреж“ на петна. Нямаше съмнение, че е била държана някъде дълго, преди да свърши под водата. Преместих я много бавно, не мислех за нищо друго, освен за това как да я запазя цяла. Държах въжето на фендера върху рамото си, където то грубо се търкаше под челюстта ми.

Правех всичко по силите си, за да не позволя фендерът да я дърпа — виждах го да подскача пред нас като тлъста жълта риба, лениво измъкваща се от преследване. След малко стигнахме до коша, който се клатеше до борда. Направих маневра и се обърнах с лице към мъжете на борда. Предупредих Марино да продължи да води въжето по същия начин, за да задържим тялото под повърхността на водата, и наредих на Клетти и Съливан да отпуснат въжето на коша и другото, което бе завързано на гърба на неопреновия ми костюм.

— Искам да закарам коша под нея. Така че тя ще трябва да излезе на повърхността, за да натисна коша под водата и да го наглася под тялото. — Изплювах водата, която се плискаше в лицето ми и пълнеше устата и носа ми. — Но първо трябва да вдигнем капана за раци, за да я освободим от въжето, което я дърпа надолу, и да избегнем по-нататъшните поражения. Трябва да остане нещо, което да подлежи на анализ.

Поех си дълбоко въздух, спуснах пак маската на лицето си, гмурнах се под повърхността, насочих се под тялото и хванах въжето към тежкия баласт, който се влачеше някъде там, по невидимото дъно на залива. Различих тъмно сако и блузка, а около бедрата ѝ се раздуваше сива пола, под която виждах бикини и голи, тънки и бледи крака, поклащащи се от течението на водата. Жълтото въже през глезените ѝ бе омотано няколко пъти и се спускаше почти вертикално надолу във водата, която бързо ставаше тъмна и непроницаема.

Подръпнах пробно въжето и усетих, че тежестта на него се движеше свободно. Успях да го прехвърля през рамо и да изплувам с него на повърхността. Дишах тежко като риба на сухо. Преплувах разстоянието до коша, а там Марино се надвеси през борда, за да ми подаде голямата си ръка. Клетти държеше въжето към фендера, докато Марино пое другото, което му подадох. Обърнах по лице тялото във водата и избутах коша така, че с Марино да се изравнят успоредно.

Продължавах да се боря с блъскащите ме вълни и теглецото ме течение. Преобърнах я странично в коша, най-последно беше вътре. Сбръчканото ѝ лице „гледаше“ сляпо нагоре през замъглените очи, които изглеждаха сухи и свити от дехидратацията.

— Дръжте всичко здраво! — Извадих ножа за гмуркане от гумената ножница, пристегнатата над левия ми глезен. — Освобождавам я... първо въжето към фендера, после другото. Сега...! — Срязвах двете

въжета на по трийсетина сантиметра над възлите на шията и глезените и дръпнах ципа, за да я скрия в двойния чувал. — Отбележете, че въжето на фендера е било през шията, а това към капана за раци през глезените — извиках аз и проследих с поглед изтеглянето нагоре на зловещия товар. — Трябва да надпишем срязаните краища. — Заобиколих с плуване към кърмата на катера. — Някой от вас да го направи, а освен това искам да бъдат записани и джипиес координатите.

Качих се по спуснатата през борда стълба на палубата при коша, сложен върху пластмасово фолио, редом с големия жълт, подобен на салам, фендер и прерязаното му жълто въже, което някой вече бе успял грижливо да навие. Свалих маската, качулката и ръкавиците, докато Марино издърпа второто жълто въже. Под водата постепенно се оформи сребриста квадратна форма, която ставаше все по-голяма. Тя излезе на повърхността и през телената мрежа на стените на някакъв кафез започна да изтича вода. До заключената с вертикално резе врата се виждаше преплетено с влакно за въдица „манилско“ въже. Вратата бе деформирана и промушена със счупен бамбуков прът.

— Няма ли някой да ми помогне? — обади се Марино и Клет и Съливан изтичаха към него, за да доизтеглят кафеза от здрава тел с голям диаметър. Изглеждаше доста нов, на дъното му имаше тава, отрупана с пълни с нещо торби в зелено и черно.

— Какво е това, мамка му...? — изпъшка Марино, докато тримата оставиха на палубата нещо, приличащо на сгъваема кучешка колиба, омотана с въдичарско влакно. — Пълнеж за котешка тоалетна...? — не вярвайки на очите си, добави след малко той.

— „Най-добрият на света пълнеж за котешка тоалетна“ — прочете той надписа върху чантите в маскировъчен десен. — Пет петнайсеткилограмови торби с шибани гранули? Това да не е гавра на някой психопат?

— Не знам какво би трябвало да е това. — Спомних си какво ми каза Луси рано сутринта. Това сега ми изглеждаше като епизод от минал живот. „Хитър човек, който е умен за някои неща, но е прекалено самодоволен, за да осъзнае колко много не знае.“

— Може да е използвал каквото е имал под ръка, за да я закотви — подсказа Лабела. — Някой с домашни любимци? Когато не си вадиш хляба с риболов, да намериш капан за раци не е толкова лесно.

— Да, едва ли ги има навсякъде. — Вгледах се в кафеза. — Много късмет ще ни трябва, за да открием откъде са купени, ако онзи, дето го е направил, не е оставил и етикета с цената, за да ни помогне. Мисля, че той изобщо не е допускарал, че ще стигнем чак дотук. Не съм много сигурна, че от нас се е очаквало да открием това или каквото и да било друго.

— Едва ли — съгласи се Марино. — Шибано чудо е, че тя не се разпадна във водата, а точно това щеше да се случи, ако беше слязъл да я извади друг, а не ти. И ако не беше направила точно каквото направи.

Погледнах към увисналия над нас хеликоптер и в същия този момент голямата бяла птица се насочи на запад, в посока към Бостън. Гледах я как се смалеева на хоризонта, докато шумът заглъхна. Исках да видя дали ще заходи към летище „Лоуган“, но това не стана — продължи към града, прелетя над река Чарлз и се скри от погледа ми.

— А какво можем да кажем за останалото? — посочих аз плетеницата от въдичарско влакно, тежестите и кукичките, всички ръждясали. — Дали това са част от същите такъми, в които се бе заплела костенурката?

— Прилича. Търговски риболов — каза Марино.

Обясни ни, че това се прави с дълго хоризонтално прокарано влакно, свързано през шарнирни макари към вертикални влакна, подготвени за улов на скумрия, което в действителност зависи от извивката на кукичките. Бамбуковият прът е за обозначаване на района.

— Виждаш ли желязната тежест в края? — продължи той. — Това е държало всичко вертикално във водата, а може би е имало още свързани заедно поплавци, както и флаг.

Всичко изглеждаше старо, можеше да е довлечено тук бог знае откъде. Според него костенурката се бе натъкнала на въдиците, оплела се във влакното и повлачила със себе си всичко до момента, в който се бе заплела във въжетото на фендера.

— А е възможно да се е насочвала към повърхността, за да си поеме въздух, когато кафезът и тялото са били хвърлени във водата и всичко се е оплело заедно наведнъж — допусна той.

Помолих го да извади увеличителя от куфарчето и да ми подаде чифт ръкавици, след което, без да бързам огледах всеки сантиметър от кафеза и подгизналите торби. Бамбуковият прът бе дълъг метър и

половина и върхът му бе пречупен видимо наскоро, съдейки по това как изглеждаше мястото на счупване. Най-вероятно не беше изложено на природните стихии толкова дълго, колкото останалото. Бамбукът пронизваше кафеза отгоре под ъгъл от 30 градуса и излизаше през вратата с резето. Опитах се да си представя как би могло да се случи това.

Съзнанието ми рисуваше картината на някой, който хвърля в морето кафез, пълен с торби с гранули, вързан към краката на труп, през чиято шия минава примка на друго въже, свързано към плаващия до лодката фендер. Кафезът потъва моментално, но фендерът остава на повърхността, поради което тялото бива разпънато във вертикално положение — точно както го намерих. Как обаче е станал сблъсъкът с въдиците за търговски риболов, откъде и кога точно се е появил бамбуковият прът?

Възможно бе Марино да се окаже прав. Кожестата костенурка бе влачила такъмите и сигурно бе изплувала нагоре в посока на звука в същия момент, когато са били хвърлени кафеза с тялото. Разгледах двата края на пръта през акрилните лещи на увеличителните очила и забелязах все същата зеленикавожълта боя. Следи от нея, разбира се, защото ставаше дума за отриване по счупения край на пръта, стърчащ през горната стена на кафеза.

Наредих да фотографират кафеза, фендера и такъмите така както са. После щяхме да защитим всичко в големи пластмасови торби и да транспортираме веществените доказателства в офиса ми.

— Нека се уверим, че Тоби ни чака с вана — казах аз на Марино, докато свалях ципа на неопрена и разпъвах уплътнителите, за да извадя през тях главата и китките си. — Трябва да я закараме в офиса максимално бързо, защото след изваждането от водата разлагането ще се развие светкавично. Не знам дали е била замразена, но е напълно възможно.

— Замразена? — смръщи вежди Лабела.

— Казах, че не знам — повторих аз. — Замразена или почти замразена. Тази жена наистина отдавна е мъртва. Предполагам, че очакванията са били да се разпадне изцяло, когато стигнем до нея. Подозирам, че целта е била да се подчертае безсилието ни. Оплетена по този начин, изхвърлена през борда, обезглавена, разпъната и разкъсана, докато се опитваме да я извадим. Разчленено тяло, което

буквално ни се изплъзва през пръстите и изчезва завинаги. Е, лош късмет за теб, който и да си. Защото имаме не само нея, а доста повече, отколкото някой е очаквал.

Дръпнах ципа на чувалите, колкото да прикрепя надписаните табелки към срязаните краища на двете въжета. Върнах се в кабината, доволна да се скрия, макар и за малко от вятъра и спадащата температура, и не бързах да облека пак мокрите си дрехи. Останах така, по термобельо, което ми е голямо и ми стои като работен комбинезон.

След малко се облякох и закопчах с предпазния колан на седалката. После казах на Лабела, че ще върна термобельото, след като го изпера. Клетите издърпа котвата, Лабела запали двигателя, а Марино седна от другата страна на разделителната пътека и пак опита да проумее тънкостите на 5-точковото закопчаване. Замислих се за последователността на случилото се.

Представих си някой на лодка, който завързва голям фендер за шията на мъртвата жена, после стяга второ въже около глезените ѝ и завързва другия му край за кафез, пълен с торби с химикал за котешка тоалетна. Всичко това се избутва през борда точно в мига, в който на повърхността изплува еднотонно земноводно, влачещо след себе си влакно, кукички и бамбуков прът, които за него не са били нищо повече от дребен дразнител. До момента, в който се удря в кафеза и го пронизва с пръта. Сега вече към дъното го дърпат стотина килограма повече и те затягат въдичарското влакно около лявата му перка.

— Колко странен е светът. Абсолютно съм сигурна, че не е очаквал нищо подобно.

Имах предвид убиеца, разбира се. Предполагах, че онзи, който бе изхвърлил трупа в морето, бе същият, който е отговорен за смъртта ѝ. Трябваше да разглеждам случая като убийство, докато фактите не ме опровергават.

— Ако питаш мен... — Марино успя да надвика грохота на двигателя. — Смятам, че е изхвърлена през борда близо до мястото, където са я забелязали.

— Може и да си прав — отговорих аз и наблюдавах как се приближаваме към вътрешния залив на Бостън. — Начинът, по който е била завързана, не допуска да е била теглена дълго, защото иначе е щяла да се разпадне.

— Пет 15-килограмови пакета, подгизнали с вода, от която боклукът в тях се слепва, стават тежки като цимент — продължи Марино. — Това прави невъзможно материалът да се разтвори и да се размие бързо. Да не пропускаме и тежестта на кафеза. Тук говорим за седемдесет до деветдесет килограма, които дърпат трупа надолу, а това е много силно опъване в областта на шията.

— Някаква идея колко време е престояла във водата? — обърна се на седалката си Лабела, а катерът продължи да подскача по вълните през залива.

— Вероятно не дълго — отговорих аз, но си мислех за делото на Чанинг Лот и съвпадението във времето. — Големият въпрос е къде е умряла и къде е била от тогава до сега.

— Не прилича на нея — каза Марино и не беше нужно да уточнява кого има предвид.

Същата мисъл споходи и мен още в самото начало, но за съвсем кратко, колкото да я отхвърля. Приликата отсъстваше. Разглеждала съм снимки на Милдред Лот — младолика 50-годишна жена с прекрасно стегнато тяло, дълга руса коса и козметични корекции, които финансовото ѝ положение бе направило възможни. Знаех за всичките ѝ пластични операции, липосукции и инжекции, бях се запознала с досието, предоставено ми от полицията след изчезването от дома ѝ в Глостър миналия март.

— Нямам идея коя е тази, но не е тя — казах на Марино, без да отмествам поглед от небостъргачите на Бостън право пред мен. — Няма нужда да чакам за ДНК теста, за да го каже научно.

— Но някой няма да пропусне да направи сензация, че е тя, докато не опровергаем това официално — отговори той.

— Няма да съобщаваме нищо на никого, докато официално не бъде идентифицирана и бъде безопасно да оповестим неща, които няма да помогнат на извършителя.

— Но ако от тялото ѝ не беше останало нищо? Тогава всички щяха да вярват, че е била Милдред Лот. — Марино мислеше за явяването ми в съда днес по-късно. — Народът просто щеше да бъде убеден в това. — „Народът“ означаваше съдебните заседатели, разбира се. — Щяха да вярват, че след толкова месеци най-накрая е открита и може би точно такъв е бил замисълът. Да се посее предубеждение в

съдебната зала, да се заложи бомба с часовников механизъм, която да взриви делото в последната възможна минута.

Говореше за пословичните изпълнения на Джил Донахю, защото както разбрах, аз бях последният свидетел на защитата, преди да приключи с изграждането на тезата си в процес, който бе толкова зрелищно отразяван в медиите.

— Трябва да признаеш, че моментът е доста необичаен. Толкова необичаен, че чак тръпки да те побият — завърши той. — И никак не съм сигурен, че това не е постановка.

— Чанинг Лот е в затвора — напомних му аз. — Там е от април. И това не е изчезналата му жена, а съвсем друг човек.

12.

Минаваше един часът, когато стигнахме до моста „Лонгфелоу Бридж“, свързващ Бостън с Кеймбридж.

От другата страна игрищата и сградите на МТИ бяха позагубили блясъка си и представляваха правоъгълници от скучна трева, тъмни тухли и измит варовик под дебела покривка от сиви облаци. Чакащите есента дървета някак изведнъж бяха заприличали на скелети, сякаш захвърлили в отчаяние оскъдните си листа, а река Чарлз почти не забелязваше поривите на вятъра, който отговаряше на емоциите ми.

Отново прочетох съобщението. Защо ли смятах, че този път може да ми каже нещо по-различно:

Влязохме в заседание след обедната почивка.
Два часът остава. Съжалявам. Д. С.

Въздържах се да отговоря на Дан Стюард, помощник областния прокурор. Негова беше вината, задето бях привикана в съда във възможно най-лошия момент по възможно най-нелепата причина.

От тук нататък с него ще си комуникираме само по телефона или очи в очи. Никакво писане за нищо на света, обещавах си аз. Защото това бе ужасно. Мислех си за заглавията на вестниците, но най-много се тревожех за мъртвата жена зад мен във вана. Тя заслужаваше пълното ми внимание в момента, но нямаше да го получи. И това не беше редно.

— Винаги съм живяла над микроскопа — подхвърлих на Марино. — Сега съм под него и всичко, дори най-незначителната дреболия подлежи на разглеждане и мнение. Не мога да си представя как ще стане това. — Прибрах телефона обратно в джоба на самото си.

— Отнася се и до двама ни. Нямам идея на кого да се обадя най-напред, но дяволите да ме вземат, ако направя както иска от мен бреговата охрана и въвлека ФБР веднага само и само за да им предам

случая на сребърен поднос, защото МНС казва така. — Той говореше, без да спира, при това за съвсем друго нещо.

— Дивотия на юрисдикцията. Господи... поне пет-шест ведомства искат случая.

— Или не искат. Това ми се струва по-вероятното.

— Най-голямата дивотия, която някога съм виждал. — „Дивотия“ беше любимата му нова дума, която подозирах, че е прихванал от Луси. — ФБР иска случая, защото новините ще гръмнат с него. Няма начин това да не прикове вниманието може би дори на национално ниво. Богата възрастна дама, завързана за кучешки кафез и изхвърлена в акваторията на пристанището. Предполага се, че е Милдред Лот. А после, когато се окаже, че не е, сензацията дори ще стане още по-голяма.

— Богата възрастна дама?

— Подръж това — подаде ми той очилата си. — Времето май е на път тотално да се сговни. Трябва да отида на очен лекар... нищо не виждам. Нужна ми е рецепта, а не тези боклуци, дето ги продават на улицата... Нищо не виждам надалече. — Той присви очи. — Направо ме влудява, всичко ми е размито, не си спомням как му казваха... пресбифобия?

— Пресбиопия. Старческо далекогледство.

— Нищо не ми е на фокус... сякаш съм мистър Магу.

— Сигурен ли си, че е богатата? Защо мислиш така? — Сложих очилата му в скута си и нагласих ребрата на отвора за вентилация, насочвайки струята към лицето си. — И защо реши, че е стара?

— Има бяла коса.

— Или е платинена блондинка. Може да е боядисана. Трябва да проверя това.

— Хубави дрехи. А и бижутата й... Не ги разгледах отблизо, но ми се стори, че са златни, а часовникът е скъп. Стара е... — настоя той. — Поне на седемдесет. Може би е излязла на обяд или на пазар, когато е била отвлечена.

— Външният ѝ вид говори само че е силно дехидратирана и много мъртва. Не знам дали е стара или богатата, но поне можем да изключим обира като мотив.

— Не съм казал това.

— Аз казвам, че вероятно не е. Предположенията са винаги опасни — напомних му аз. — Особено в случай като този, когато можем да разчитаме само на физически описания, съвпадения с които ще търсим в различни бази данни. Ако опишем в заявката, че е стара, с дълга бяла коса, сами ще си създадем голям проблем.

— Сигурно е било съобщено за изчезването ѝ — каза Марино.

— Звучи логично, но не знаем обстоятелствата.

— Няма начин да не е съобщено — настоя той. — В наше време хората забелязват, когато купчината вестници на прага на дома ти се увеличава или пощенската ти кутия е препълнена. Да не говорим, че се трупат неплатени сметки и ти спират я тока, я газта. Не отиваш на уговорени срещи и накрая някой се обажда на полицията да провери какво става.

— Да, често се случва точно така.

— Да не говорим, че семейството ѝ се е разтревожило, че мама или баба не си вдига телефона дни или седмици наред.

— Ако има членове на семейството, които са загрижени... Но мога да ти кажа с доста висока степен на увереност, че тя не е възрастна жена, затворена в дома си заради Алцхаймер, която случайно се е измъкнала, загубила се е и не може да си спомни коя е или къде живее. И някак е свършила в залива завързана за фендер и кучешки кафез.

— Без майтап.

— Жертва е на убийство и тялото ѝ е било скрито доста дълго време, след което е било транспортирано и хвърлено през борда — допълних аз. — Освен всичко това, очевидно е, че начинът, по който е направено, цели нещо, което засега не ни е ясно.

— Психопат.

— Определено има елемент на озлобление.

— Колко време смяташ, че е била държана?

— Зависи от условията. Поне седмици. Може би месеци — отговорих аз. — Изглежда е била напълно облечена, когато е умряла, и... да, безпокоя се, че е била отвлечена. Но съм изненадана, ако е било така, че нямаше нищо в новините. Поне нищо, което да е привлякло вниманието ми.

— Точно това казвам и аз. Освен ако не е от Масачузетс.

— Да, съществува и тази възможност.

— Малко напомня за онази с динозаврите в Канада. — Той зави наляво и потегли по „Мемориал драйв“.

— Не мога да кажа, че забелязвам на пръв поглед никакви сходства — казах аз. — Но и не знам достатъчно за физическото описание на Ема Шуберт, освен че е имала къса сиво-кестенява коса и е била на 48 години, когато е изчезнала.

— Да не говорим, че тук няма липсващо ухо — отбеляза той.

— Което би имало значение, ако приемем, че изпратената снимка на ухото е истинска и е на Ема Шуберт. Изобщо има толкова много „ако“.

Марино погледна в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че ванът с тялото ни съпровожда.

— Е, дано за тази е било съобщено, че е изчезнала, което ще бъде голям късмет за нас.

Аз обаче не виждах никакъв късмет в онова, което се оформяше по този случай. Не можех да се отърся от усещането, че не е било направено нищо във връзка с изчезването и смъртта на тази жена, че никой не е знаел — нейните близки, съседы, роднини, приятели. Това бе доста странно. Намирах за също толкова странно и противоречиво, че макар далеч да не бе ясно коя е тя, онзи, който бе сторил всичко това, не беше се погрижил да прибере личните ѝ вещи. А всичко, принадлежало на една жертва, обикновено върши работа на полицията.

Защо не се е отървал от дрехите и бижутата ѝ?

Защо изобщо е искал тялото ѝ да бъде намерено?

Разбира се, ние можехме и да не спасим тленните ѝ останки, напомних си аз. Сетих се за шока, който изживях, когато видях за първи път разпъването ѝ под водата с найлоново въже през шията и друго през краката. Ако беше разкъсана на части — и аз не можех да се отърва от подозрението, че такова е било намерението — нямаше никога да намерим и следа от нея.

В този случай сега щяхме да се връщаме в КЦК с нищо повече от жълт фендер, въже, ръждясали риболовни аксесоари, парче от раковина и счупен бамбуков прът със следи от нещо зеленикаво по тях. Мозъкът ми пресяваше море от въпроси и възможности, но не отсяваше нищо полезно, само допълнително объркване и засилваща се уплаха.

Това е някаква злокобна манипулация, мислех си аз. Някой си играе с нас. Разиграва се някаква противна, но дълбоко обмислена игра, и аз започвах да подозирам, че няма да намерим никаква вече регистрирана ДНК, няма да има заведено полицейско досие, няма да има никъде никакъв запис, защото онези, които имат значение, не знаят нищо за изчезването на тази дама от мястото, където се предполага, че тя трябва да бъде. Измръзнала до мозъка на костите си, засилих отоплението и насочих въздушната струя към лицето си.

— Наистина беше вързана много странно — не спираше да говори Марино. — Това може да е някакъв нов тип връзване на пленник. После я изхвърлят, а тя се оплита в костенурка динозавър. Боже... топлинен удар ли искаш да ми докараш?!

Той затвори своя вентилационен отвор и отвори прозореца си.

— Да се въздържим от използване на думата „динозавър“, ако може — повторих аз онова, което вече бях казала няколко пъти.

— Защо си в такова скапано настроение?

— Съжалявам, ако изглежда, че съм в скапано настроение.

— Изглежда, защото със сигурност си.

— Притеснена съм, защото се състезавам с времето. Би трябвало да започна с нея веднага. Последното нещо, от което имам нужда сега, е да прахосвам това безценно време за съдебни изяви по дело, в което участието ми е нечия фриволна приумица. И мили боже... възможно ли е този трафик да се влачи още по-бавно?

— Тук винаги е така. Сутрешен час пик, обеден час пик, вечерен час пик. Между два и четири следобед е най-добре — разкри ми той тези ненужни подробности. — И помни, че колкото си по ядосана, толкова повече им даваш точно онова, от което се нуждаят.

Колко иронично бе, че от всички хора на земята точно той ме напътстваше как да не допускам разсейващи обстоятелства да ме отклоняват от целта.

— Тя никога няма да бъде в по-добро състояние от онова, в което е сега — напомних аз.

— Има някои неща, които могат да бъдат направени. Спокойно, докторе — каза той.

Пред нас се показва офисът ми — силос със стъклен купол, който приличаше на ракета, на куршум „дум-дум“, или както го наричат някои блогъри — на *съдебномедицинска ерекция*^[1]. Седем етажа

свръхмодерна строителна конструкция, облицована с титан и подсилена със стомана. Описанията и насмешките — повечето непочтителни и вулгарни — нямаха край, а утрешните новини със сигурност ще припомнят най-пиперливите от тях.

Доктор Скарпета се връща в съдебномедицинската си ерекция в Кеймбридж след дадени свидетелски показания, че съпругата на Лот се е превърнала в сапун.

Погледнах часовника си и ме заля поредната гневна вълна. Вече бе точно един и осем минути, трябваше да се изправа на свидетелската скамейка след по-малко от час. Не бе възможно да започна аутопсия сега, а определено нямаше да допусна някой друг да го направи. Цялата ситуация бе направо възмутителна!

— Това е кожата костенурка и така ще я наричаме — подхванах аз предишна тема и се опитах да не звуча раздражено. — Ако продължаваме да я наричаме динозавър, няма да бъде от полза нито за костенурката, нито за който и да било от нас.

— Пам казва, че кожестите са последният жив динозавър на земята — каза Марино и взе левия завой, след който влязохме в нашия паркинг.

— Проблемът е, че когато го казваш ти, някой малоумник ще тръгне да я издирва сякаш е Неси или йети.

— По-склонен съм да работя с Джеферсън от Бостънското полицейско — каза Марино, сякаш зависеше от него да си избере детектив от отдел „Убийства“ и да заобиколи онова, което усещах, че ще свърши с ФБР. — Стриктно погледнато външният залив е в Бостън.

— Не съм много сигурна — отговорих аз. — Това зависи от географската ширина и дължина, а аз не знам достатъчно за навигацията, за да кажа от снетите координати дали водата, от която сме я извадили, е в очертанятията на морската граница на Хъл, Коасет или дори Куинси. Добави към това въпроса къде е потънала, както и къде е умряла, да не говорим къде е била отвлечена, ако изобщо става дума за похищение. Предполагам, че ще опрем до ФБР, без да се налага да ги каним.

— А те ще впият като питбули зъби в случая и ще поемат разследването, за да се изтъпанят по телевизията в най-гледаното време. — Той вдигна ръка към сенника и натисна бутон на дистанционното за бариерата. — Как само ще му хареса на Бентън да

сложи ръка на този случай — добави той, сякаш съпругът ми, аналитик на криминална информация във ФБР, имаше достоен за завещане живот.

— Никой не би искал нещо подобно — отговорих аз, докато чакахме бариерата да се вдигне. — Това е най-голямата ми тревога — че всеки ще се отнася като към горещ картоф. Но по-важно от всичко това е какво можем да направим ние, за да установим самоличността ѝ колкото е възможно по-бързо.

Националната система за изчезнали и неидентифицирани хора бе относително нова централизирана база данни, нашият шанс, но аз отново изпитах силното усещане, че за изчезването на тази жена не бе съобщено.

— Каквото и да се случи, ще трябва да го направим още днес. Ще изпратим с електронна поща радиографията, стоматологичната диаграма и всички отличителни белези по тялото. Обади се на Нед или който е дежурен днес по-късно следобед.

Нед Адамс бе един от няколкото стоматолози, сертифицирани одонтолози, с които работехме.

— Трябва да направим някои снимки преди съда — напомни Марино и паркира тахото пред входа.

— Естествено — потвърдих аз.

— Както и да измерим температурата ѝ, след като не го направихме веднага на катера — каза той. — Вероятно ще е същата като в залива, т.е. 10–11 градуса. Може би един-два градуса по-висока, понеже корабът на бреговата охрана и товарното отделение на вана със сигурност са по-топли от водата.

— Да, ще я измерим сега, а после ще ми трябва няколко минути, за да се преоблека, не мога да се появя там в този вид.

Бях с оранжево палто, под него — със сиво термобельо, обути в мокри боти без чорапи.

— Не, освен ако не искаме всички да те вземат за изперкала — каза Марино, а ролетната врата на отделението започна да се вдига пред спряния бял ван без прозорци.

— Трябват ни снимки, но най-вече натривки, защото колкото по-бързо изпратим ДНК профила ѝ за индексация, толкова по-добре — продължих да изброявам какво бе нужно да се направи незабавно. — Обработете, почистете тялото по-бързо и да тръгваме за съда. Кажи на

Брайс да се свърже с Дан и да му съобщи, че току-що сме се върнали от тежък случай и много бързам. — Позволих си да промърморя: — Нелепа история... Това ако не е тормоз... Чиста проба опит за намеса и драматизиране.

— Да, казвала си го поне петдесетина пъти. — Марино сграбчи куфарите с екипировката от багажника на джипа, а аз взех пликовете с въдичарските такъми и раковината, която извадих от костенурката.

Влязохме в приемното помещение, докато ванът с тялото зад нас все още ръмжеше и търсеше място да паркира. Вратата на шофьора се отвори и от нея изскочи Тоби — в полеви екип с нахлупено върху бръснатата му глава бейзболно кепе — мода, за която нямах никакви съмнения, че бе наложена от Марино. Не спирах да се изумявам от въздействието му върху околните, за което той дори не подозираше. Поне половината от служителите ми мъже вече ходеха с лъскави като билиардна топка глави и с татуировки, в това число и Тоби, чиято цяла лява ръка бе в плътни метрографити.

Никой обаче не бе имунизиран срещу влиянието на Марино и аз бях се научила да се възползвам от склонността на подчинените му следователи да му подражават. Наскоро научих, че Шери бе татуирала на гърба си *Mortui vivos docent*^[2] и се бе захванала с бокс, а Барбара вече карала „Харлей“.

— Какъв е планът? — попита Тоби, нахлузи ръкавици и отвори задната врата. — Сигурно я искате на масата, нали? Предполагам, че е убита, а после изхвърлена, за да потъне. Гадна история. Някаква представа коя е?

— Трябва ни за няколко минути, преди да замине за хладилника и... недей да предполагаш каквото и да е — сопнато му отговори Марино.

— Утре сутрин ли ще обработвате?

— Не, няма да чакам до сутринта — казах аз. — Свърша ли в съда, веднага се връщам тук. Трябва да действаме много бързо. Качвайте я веднага на масата, за да измерим температурата и направим няколко снимки.

Тоби отключи колелата на носилката. Черният чувал върху нея изглеждаше ненужно голям и прискърбно плосък, сякаш онова, което бе в него, се бе смалило при превоза.

— А другото? — не се уморяваше да пита той.

В задната част на багажното отделение бяха скритите под черна пластмаса останки, извадени от залива.

— Всичко ще отиде за анализ, но не сега — инструктирах го аз. — Нека най-напред го разтоварим и опишем.

Казах му да покрие масата с пластмасови чаршафи за еднократна употреба, да внесе нещата, да ги документира със снимки и после да заключи вратата. Когато се върна от съда, ще ги разопаковам, ще ги огледам и ще видя какъв интерес и какви въпроси може да има полицията или от ФБР по отношение на рибарските такъми, фендера и всичко останало. Информирах Тоби, че ще предадем всичко това на трасологията рано сутринта и му казах да информира предварително Ърни Копел, ръководителя на отдела, за онова, което ще получат.

— Всичко да се заключи и постави под охрана — повторих аз. — Никой да не докосва нищо, без да ме попита предварително.

Те вдигнаха носилката, изтеглиха я от багажното и вкараха тялото вътре. Вратата се спусна с шумно тракане. Спрях на пропуската и отново прегледах дневника за влизане. След последната ми проверка нямаше новопристигнали случаи. Двата трупа след автомобилна катастрофа вече бяха аутопсирани и взети от погребалните домове. Това означаваше, че за освобождаване бяха останали само случаят с падането и предполагаемото самоубийство със свръхдоза. Забелязах, че аутопсиите бяха направени от Люк Зенър. Винаги искаше най-завързаните случаи, държеше да натрупа опит, а и обичаше предизвикателствата.

— Нещо, което трябва да знам? — попитах Рон през отворения му прозорец.

— Не, мадам — отговори ми той отвътре, където трите стени бяха покрити с монитори, които показваха на живо зоните със специално наблюдение. — Всичко е спокойно. Имахме само две изнасяния, предстои още едно.

— Отиваме за малко в лабораторията, после заминавам за съда — информирах го аз. — Надявам се да не ме забавят дълго. После с Марино веднага се връщаме тук.

— Днес ли ще я обработите? — изненада ме той с въпроса си.

Не бях споменавала, нито по някакъв начин бях подсказала пред него или пред когото и да е в сградата, че жертвата бе жена — знаеха го само Марино и Тоби.

— Да, без значение колко късно ще стане — казах аз и се залових да попълвам входящия дневник. — Понеже не знаем коя е, да я регистрираме като неидентифицирана бяла жена, намерена в залива Масачузетс Бей.

Той започна да попълва полетата в програмата за програмиране на чипа за радиочестотна идентификация, вграден в т.н. „интелигентен етикет“. Извадих листчето и му продиктувах джипиес координатите. В този момент Тоби се появи с празна носилка, която буташе забързано, после шумно отвори с нея вратата към залата за аутопсии. Забръмча принтерът на Рон и той плъзна в процепа на прозореца жълтата силиконова гривна с етикета, на който бяха записани данните за последния случай.

— Какво знаеш? — попитах го аз небрежно, наблюдавайки на екрана на охранителната камера как Тоби тласка носилката към белия транспортен ван.

— Ами... Тоби спомена, че имаме Джейн Доу^[3] и че това може да е издирваната жена, за която днес ви викат в съда — каза Рон. — Освен това няколко новинарски екипа са ви снимали и по телевизията, докато бяхте там.

— Няколко новинарски екипа...? — повторих аз и продължих да следя Тоби от различни ъгли в различни прозорци на мониторите.

Той паркира носилката пред задницата на вана, насочи ключа си, за да отключи вратата, и в този момент забелязах, че устните му се мърдат. Досетих се, че сигурно слуша айфона си и имаше навика да си тананика. Но нещо не се връзваше... Сякаш говореше възбудено, като че ли спореше с някого.

— Видях ви на различни места, в различни катери по различно време — каза Рон. — Бреговата охрана, пожарникарския катер, с група хора от аквариума. Имаше снимки от въздуха. Знаем, защото като фон се чуваше хеликоптер. Е, не съм много сигурен...

Тоби говореше по телефона. Сложил бе в ухото слушалките, свързани към айфона в задния джоб на панталона му. Може би пак се караше с приятелката си, макар да знаеше, че не бива да води каквито и да било лични разговори и *точка*. Трябваше да е съсредоточен в задълженията си и в работата с веществените доказателства. Една от най-честите ми забележки беше, че персоналът посвещава на личния си живот също толкова време, колкото отделя за работата, сякаш

нямаше нищо по-нормално от това да ти плащат заплата за караници с партньора ти, за висене във „Фейсбук“ или постване в „Твитър“.

— Правехте нещо с най-голямата костенурка, която някога съм виждал — продължи Рон, но аз не го слушах. — А след това влязохте във водата, за да я извадите. Възрастна жена — така изглеждаше, овързана с жълто въже.

— Показали са ме как я вадя от водата? — Видях как Тоби зави с чаршаф носилката и отвори задната врата. Намръщен бе и явно недоволен от чутото по телефона. — Случайно да знаеш коя програма го е излъчила?

— Не, мадам. Не мога да ви кажа със сигурност — извини се Рон. — Но не беше само по местните канали. CNN със сигурност, а имаше новина и в Yahoo за гигантска праисторическа костенурка — това бяха точните думи — и мъртво тяло, завързано за някакъв кафез, към който се оплела костенурката. Мисля, че повечето неща ги има в интернет и... навсякъде.

[1] Игра на думи — erection (англ.) означава освен ерекция (мед.), също и сграда, постройка (стр.). — Б.пр. ↑

[2] Mortui vivos docent (лат.) — Живите се учат от мъртвите. — Б.пр. ↑

[3] Условно име за неидентифициран женски труп (в случай на мъж е „Джон Доу“). — Б.пр. ↑

13.

Седемте коридора на КЦК бяха боядисани в бяло и панелите им от рециклирано стъкло отразяваха светлината в онзи сиво-кафяв оттенък, известен като „трюфел“. Мекото светодиодно осветление създаваше успокояващ нервите облак от светлина, а акустичните окачени тавани скриваха над себе си километри кабели, свързани към камери и системата за проследяване чрез радиочестотни тагове, чиято задача бе да контролират преминаването на всички попаднали тук — живи и мъртви.

Централата ни, която имаше кръгла форма, беше построена от компания за изследвания в сферата на биологията и се характеризираше с рядкото изключение, че първоначалният проект се бе оказал не само идеален за нашите цели, а нещо повече — той просто бе въплъщение на мечтата на всеки експерт криминолог. Гледахме през енергийно ефективни соларни прозорци, през които никой отвън не можеше да ни види, свръхсъвременна климатична инсталация управляваше средата ни с такава прецизност, че просто можехме вътре да пресъздадем всеки желан от нас климат. Хидроабсорбери отстраняваха влагата от въздуха, преди хладилниците да я кондензират, и по този начин предотвратяваха неприятното явление, известно като „дъжд на закрито“. Междувременно работи и специални филтри всмукваха и елиминираха всякакви патогени, химически изпарения и съпътстващата работата ни противна миризма.

КЦК бе по-чист от повечето клиники и дори залата за възстановяване на тъкани, покрай която преминавах в момента, бе по-стерилна от всяка болнична операционна. Обявените за клинично мъртви пациенти можеха да бъдат транспортирани тук, без да бъдат и за секунда изключвани от системите им за поддържане на живота, което на свой ред гарантираше, че очи, органи, кожа и кости могат да бъдат вземани от тях без недопустимите в този процес забавяния. Така мъртвите спасяваха живите, а живите помагаха на мъртвите. Прогресът, който наблюдавах в моята професия, не се развиваше по

онази права като стрела траектория, която някога си бях представяла, а по-скоро по окръжност, подобна на коридора, по който вървах. Накрая на коридора влязох в голямата рентгенова лаборатория, за да проверя дали моята лаборантка Ан бе тук.

Столът ѝ бе избутан назад и завъртян, сякаш току-що бе станала от него, а на плоските екрани се виждаха триизмерни изображения на глава и торакс, с ясно различими светли области на пресни кръвоизливи в мозъка и белите дробове и още по-светли на костите, сред които се забелязваше счупване на черепа в базиларната област. Пукнатината стигаше до синусите, раздробените скапули и ребрата, които бяха счупени толкова зле, че направо бяха откачени от гръдните стени. Това бе случаят с травмата при падане, а жертвата бе Хауърд Рот — поне такава бе информацията, изписана на резултатите от компютърната томография.

Нямам време за това.

Но не можех да го зарежа просто така... Прегледах другите изображения, показващи срезове на тялото в различни равнини, започвайки отвътре навън. Сивите сенки на органите и мускулите преливаха в ярко бяло там, където имаше кръвене, и потъмняваха в местата с въздушни джобове. След това попаднах на изображения с блестящи звездни експлозии и следи от артефакти с високо число на Хаунсфийлд^[1] — почти 4000. Плътен метал, вероятно олово. Както изглеждаше, парченца от стар куршум в меката тъкан на левия хълбок и повечето от тях високо в задната част на дясното бедро. Истинска пътна карта на живота на този човек, но не и на онова, което го е убило, а масивните поражения на вътрешните му органи бяха несъвместими с прекатурване по стълбището.

Флотиращата гръдна клетка бе по-характерна за травмите от премазване, които свързвах с хора, приковани под машини или прегазени от трактори или коли. Освен това повечето хора, които падаха на тила си, нямаха задължително и базиларни фрактури. При тях нямаше и счупени кости във *форамен магнум* — дупката в основата на черепа. Прегледах още изображения от томографията на цялото тяло, но не забелязах скорошни рани по ръцете, дланите, таза или долните крайници.

Зад прозореца от оловно стъкло в мрака се различаваше белият силует на грамадния цилиндричен томограф, но там нямаше никой.

Реших, че Ан е излязла на кафе или е до тоалетната. Надрасках ѝ бележка и я оставих върху клавиатурата, за да ѝ кажа, че възнамерявах да ѝ изпратя днес по-късно тялото от Масачузетс Бей и бих желала то да бъде сканирано с най-висок приоритет. В постскриптур допълних:

Трябва да обсъдим Хауърд Рот. Объркващи места на фркт./рани и липсата им. Трябва ни пълна анамнеза и подр. от местопр. Не искам да бъде освоб. Засега. Блг. КС.

След това проверих залата за аутопсии. Беше тиха и излъскана — подът бе още мокър след почистването, дълги редици празни железни маси, матово блестящи под естествената светлина, филтрирана от пропускливите само в една посока стъкла на прозорците, които гледаха встрани и към паркинга. Мощните лампи на високия 10 метра таван бяха изгасени, а прозорците в горната част на стените за наблюдение откъм лабораториите за обучение — тъмни и празни.

Люк Зенър често се задържаше тук, наслаждавайки се на спокойствието. Преглеждаше бумацината, проверяваше състоянието на откритите проекти, подреждаше работното си място, което бе с номер 2 — съседно на моето. Но не виждах нито него, нито някой друг. Изглежда, петимата ми останали патологоанатоми бяха в кабинетите си, по задачи или на повикване.

Въведох в айфона си паролата, за да изпратя съобщение на Люк, и забелязах, че съм получила ново от Бентън:

Остава ли за 5 и окей ли си? Видях новините.

Отговорих му, че след съда ще се върна директно в КЦК и вероятно ще остана тук до ранната вечер. Мога да се видя с него и другите агенти веднага след като свърша работата си. Написах:

Ще ти се обадя, когато си поема дъх. Вечеря? Ако закъснея, да си вземем нещо за тук?

Телефонът ми незабавно сигнализира за отговор:

Ще мина през „Армандо“.

Отговорих му:

Комбо с повече сирене, пр. домати, чушки, лук. На 1 от тях добави спанак и сърца от артишок. Кажим им, че са за мен.

И добавих, че нямам търпение да се видим.

Всичко щеше да изглежда по-добре като се появи Бентън и когато оставя следобед за гърба си. Погледнах часовника си, показваше един и двайсет и осем минути. Написах есемес на Люк за случая Хауърд Рот, за да му кажа, че трябва да го обсъдим и засега да задържим тялото.

Трябва да се върна след няколко часа.

Въведох текста, докато минавах покрай „мръсната“ стая, приемната, съблекалните. Никъде нямаше и следа от Люк, което бе типично за този час, освен когато бяхме претоварени със случаи.

След антропологията коридорът заобикаляше лабораторията за ограничаване на разпространението, спрямо която се прилагаша мерки по стандарта „Bio4“ и която наричахме „декомп“ — тя бе за специалните случаи на подозирана инфекция, замърсяване или силно разложени трупове.

Натиснах хендсфри бутона, който автоматично отвори металната врата, влязох в херметизирания вестибюл и окачих на закачалката палтото си. Взех от рафта комплект защитно облекло и натиснах втори бутон. Втората врата се отвори, а зад нея Марино, облечен в бял тайвек, проверяваше видеокамерата си.

Носилката с черния чувал бе опряна до една от трите стоманени маси, свързани към канализацията в стената, а прозорците за наблюдение над тях бяха тъмни. Стенният часовник, монтиран до високата човешки ръст хладилна камера, неприятно ми напомни, че вече е един и половина. Трябваше да съм в съда точно след половин час, но продължавах да се надявам — тази надежда вече ми изглеждаше нелепа, че можеше да ми се размине в последния момент. Или че заседанието протичаше с изоставане от графика и съдията ще прояви разбиране.

— Започнах да мисля, че си се загубила — промърмори Марино и нахлузи върху плешивата си глава модно хирургическо кепе (този път с череп като онзи, под който има две кръстосани кости), което завърза на тила си както рокерите завързват кърпа.

— Май имаме проблемен случай.

— Не пак.

— Онзи, дето паднал по стълбището — казах аз. — На мен не ми изглежда като падане, освен ако се е търкалял десет етажа надолу и по пътя си се е ударил в няколко неща. Тоби го пое, нали?

— Той отиде на мястото и каза, че нямало нищо подозрително.

Подпрях се на масата и обух калцуни върху мокрите боти.

— Знаеш ли някакви подробности? — поинтересувах се аз.

— Случаят е на Мачадо.

— Той присъствал ли е на аутопсията тази сутрин? — продължих да любопитствам.

— Португалският „воин“ е винаги налице, когато става дума за нещо кърваво. Каза, че щял да бъде. Ще проверя, когато мога, или ще мина покрай дома му по-късно и ще ударя няколко пъти с юмрук по вратата му.

Марино и детектив Сил Мачадо живееха на улица в Западен Кеймбридж и заедно караха мотоциклетите си. И двамата се занимаваха с бокс в свободното си време и посещаваха една и съща зала за фитнес. Струваше ми се, че доста се бяха сблизили.

— Онова, което Тоби ми каза снощи, бе доста общо и май тогава не се знаеше нищо — допълни Марино. — Става дума за хроничен алкохолик. Изглежда е отворил грешната врата на път за банята и е паднал по стълбите за мазето.

— Дано Люк е взел проба за алкохол. Говорил ли си с Брайс, изобщо чувал ли си се с него?

— Той си тръгна към единайсет. — Марино ме огледа от горе надолу. — Не си облечена както трябва, за да влезеш там — каза той сериозно, сякаш имах нужда да ми напомня за правилата.

— Какво значи „тръгна си“? За къде си е тръгнал? За тук ли?

— Трябваше да закара котката си на ветеринар, било спешно. Каза, че съобщил на Стюард, че ще се приберем от случай. Оказва се, че той провежда кръстосан разпит на свидетеля преди теб и нещата не вървят бързо, а след това ще иска почивка. — Марино взе една линийка и залепи на нея чист етикет. — Но не е разумно да допусках, че ще ти прости закъснението, още по-малко при адвокатския екип на онзи задник.

Имаше предвид защитата на Чанинг Лот.

— Няма начин да не закъснея — отговорих аз. — Дан трябва да съобщи на съдията, че в момента нещата са извън моя контрол.

Представих си как влизам в съдебната зала по мокри боти и термобельо, за да дам на адвокатите на Чанинг Лот възможност да се погаврят с мен.

— Имаме ли номер за случая? — Марино отвори чекмеджето и намери няколко маркера.

Казах му номера, а той го написа заедно с датата върху етикета. Разгънах една манта за еднократна употреба, която шумолеше, докато я слагах върху сивото термобельо. Искаше ми се да не го събличам скоро. Все още бях премръзнала и усещах температурата на тялото си няколко градуса по-ниско от нормалното.

— Какво ѝ е на котката на Брайс? Надявам се нищо сериозно.

— Лук от чилито, което са яли снощи — това е моята история и аз държа на нея. Според Брайс винаги са много внимателни, когато готвят с лук. Никога не изпускай нищо на пода, нито оставяй мръсни съдове, до които котката може да се добере, нали така? Итън и той: господин Мърляч и господин Чистия.

— Любопитна съм откъде знаеш какво са вечеряли снощи. — Извадих чифт латексови ръкавици от кутията.

— Брайс ми донесе тази сутрин малко от снощната им яхния, изядох я за закуска и усетих лука. Веднага щом чух за котката, си казах „Бинго!“, сега вече е ясно какво го предизвиква — каза Марино. —

Той, разбира се, си внушава, че е някакъв грипен вирус, който прихванала от фризьора и е причина за повръщането и диарията.

— Итън с него ли е?

— Само не ме дърпай за езика! — Той се наведе, за да отвори шкафа, после извади голям пластмасов куфар. — Не ме питай защо трябваше и двамата да превозват онзи чувал с бълхи, как се казваше... *Инди Ана!* И защо трябва точно двамата да я носят на ветеринаря?

Ключалките остро изщракаха, когато Марино отвори куфарчето. Извади ксенонова лампа за съдебномедицински оглед.

— Не говориш много мило за питомника на човек, донесъл ти домашно чили призори. Няма да използвам АИС.

Наистина нямах време за алтернативен източник на светлина, така или иначе не смятах да използвам такъв в този случай, върху това тяло.

— Ами Итън можеше да я напъха в една от онези проклети клетки за превоз на домашни животни и да се справи с проблема сам. — Марино все пак сложи лампата на плота и я включи в контакта за всеки случай. — Та той и без това половината си време работи от дома. Какво толкова?

— Да смятам ли, че си споменал теорията си за това, че котката се е натъкнала с лук? — Надписах етикетите върху стойката с епруветки за кръв, от които можеше и да нямам нужда.

— Да.

— Е, това определено обяснява защо придават на случилото се толкова голямо значение. — Спуснах върху устата и носа си респираторната маска. — Яденето на лук или чесън може да е токсично за котките и кучетата и повечето хора го знаят.

— Мамка му, сякаш говоря с Дарт Вейдър — втренчи се в маската ми Марино. — Защо не я използваш в съда и да видим какво ще се случи?

— Сигурна съм, че ако Брайс не е бил много разтревожен преди да се намесиш, сега вече е.

— Че той кога не е разтревожен по един или друг повод? — продължи да мърмори Марино, но знаех, че не изпитва към Брайс неприязън, както се преструваше сега.

Един от любимите спортове в КЦК бе двамата да се нападат безпощадно, а пет минути по-късно да пият заедно кафе или да излязат

да обядват. Заедно с това поне веднъж месечно Марино гостуваше на вечеря при Брайс и Итън или тримата готвеха заедно.

— Той вероятно не е видял новините, за които Рон току-що спомена, а може дори да не предполага нищо. — Разкопчах ципа на първия чувал. — Което е причината, поради която и ние не знаехме нищо. — Разкопчах и втория.

[1] Число на Хаунсфийлд (Hounsfeld) — единица за плътност на костната тъкан. — Б.пр. ↑

14.

В черния чувал тя изглеждаше стряскащо съсухрена, дългата ѝ бяла коса бе полепнала по сбръчканото ѝ лице. Крехкото ѝ тяло сякаш се беше скрило в дългата сива пола, тъмната блуза, за която бе трудно да се разбере дали е виолетова или бордо, и морскосиньото жакетче със зацапани метални копчета. Всичките ѝ дрехи изглеждаха четири размера по-големи от нейния.

— За какви новини говориш? — Марино смъкна надолу хирургическата си маска.

— Доколкото разбирам, имало видеорепортаж — как преглеждам костенурката и изваждам тялото от водата, и той е навсякъде. — Разтворих по-широко чувалите, лъхна ме миризма на мухлясала стара плът. — Да направим снимки как е била завързана. Ще освободя глезените ѝ, за да изследвам.

— Двоен рибарски възел. А този е подсигуряващ. Възлите на двете възета са идентични — констатира Марино и започна да снима отрязаните парчета жълто възже, омотани и завързани около глезените и шията на мъртвата жена. — Точно както трябва — продължи след малко той. — Завързваш основния възел... ето този тук... който на практика е двоен възел с премятане. След това, за всеки случай, правиш и такъв — посочи ми с показалец, за да видя с очите си. — Резервен, за да е сигурно, че основният няма да се развърже сам — поясни той, за да го разбере правилно. — Накратко казано, онова, което някой е направил, е да пристегне с две отделни възета глезените и шията ѝ, да завърже два възела на всяко, като остави дългите краища да бъдат завързани за сандъка и фендера. Ще ми бъде интересно да видя какви са тези възли. Обзалагам се, че ще се окажат еднакви. — Той вдигна поглед, погледна часовника на стената и поклати глава: — Търсиш си го, докторе.

— Според теб има ли някаква особена причина да избере точно този вид възли? — попитах аз и щракнах ново острие в универсалната хирургическа ръкохватка.

— Логически погледнато, не. Обикновено двоен с прехвърляне се използва за свързване на две отделни въдичарски влакна или за снаждане на две различни въжета, което не е случаят тук. Така че няма основателна причина, освен ако просто става дума за навик. Ще закъснееш, а това не е час при фризьора.

— Навиците на хората обикновено ни подсказват кой стои зад извършеното.

— Мисля, че вече сме наясно, че е изхвърлена през борда — каза той. — Искам да кажа, че не е била изхвърлена от самолет или хеликоптер.

— Лично аз не знам от какво е била избутана.

— Рибар... някой, който се занимава с лодки — настоя Марино, а аз вкарах термометър в черния дроб, за да измеря телесната ѝ температура. — Някой, който разбира от въжета и възли. Защото няма начин да завържеш подобен възел ей така, случайно.

Взех хирургически нож от количката, срязях стегнатото въже, омотано три пъти около глезените ѝ, и маркирах с етикети краищата, за да знам всеки от тях с какво е бил съединен. После измерих дължината и дебелината на всяко въже, като внимавах да не наруша възлите.

— Охлузванията около глезените ѝ са много плитки — отбелязах аз. — Никакви контузии, едва забележими следи от завързване. С шията, предполагам, ще бъде същото, но това ще видим като стигнем до там.

— Била е завързана дълго време след като е умряла. — Той направи снимки отблизо на слабите следи по глезените.

— Това е извън всякакво съмнение — съгласих се аз. — Ноктите на краката са лакирани в розово и изрязани. Освен това... по ходилата ѝ има червеникави петна, което е странно.

— Сякаш някога е носила червени чорапи или червени обувки и част от боята се е просмукала в кожата ѝ? — Марино се наведе, за да снима ходилата ѝ и фотоапаратът не спираше да щрака.

— По-скоро е била боса и е стъпила в нещо. — Взех лупа и фенерче, за да разгледам тъмночервеникавите петна по долната част на пръстите, възглавничките и петите. — Нещо, което явно не се измива с вода, и в което може да е стъпила. Така ми изглежда. Но каквото и да е било, оцветило е кожата ѝ, проникнало е в нея, а може и двете.

С помощта на скалпела леко изстъргах малко от оцветената част на лявото ходило, избърсах люспичките от острието в плик за вещественни доказателства и продължих да разказвам на Марино наученото от Рон:

— Излъчва се по местните канали, но е стигнал и до националните новини... Говоря за видео, което показва всичко в големи подробности. Изглежда заснето от въздуха, макар Рон да не е сигурен, че това се отнася до целия обект — обясних аз. — Знаем, че имаше новинарски хеликоптер, докато бяхме на катера на пожарникарите, но как са ни снимали после с бреговата охрана? Да покрием ли масата с чаршафи?

Отлепих един от „интелигентите етикети“ и го преместих върху жълта силиконова гривна, която сложих на дясната ѝ китка. Там плътта се бе сбръчкала и бе жилава като мокра кожа на дреха. Ноктите на ръцете ѝ бяха лакирани както тези на краката — в деликатно прасковено розово, и бяха счупени. Лакът се бе обелил, а самите нокти бяха насечени и надраскани, сякаш жената ги бе забивала в нещо или бе копала с голи ръце.

— След като те показват във водата, явно е снимано от другия хеликоптер. — Марино разопакова с изтръскване гумиран чаршаф.

— Освен ако някой не е снимал от лодка. — На десния ѝ показалец видях пръстен, трицентова монета, емисия 1862 година, хваната в обков от тежко жълто злато.

— Наоколо имаше доста лодки.

— Онзи голям хеликоптер, дето се рееше над нас през цялото време, докато я вадеше от водата — каза Марино.

— Дявол да ме вземе, трябваше да му запиша номера.

Опитах се да разхлабя пръстена, разклатих го във всички посоки. Зачудих се за размера му, как така добре пасваше на показалеца ѝ, където не му беше мястото. Дали някога не го е носела на кутрето си и дали изобщо този пръстен беше неин. Ако пасва на пръста ѝ сега, значи не е било така в момента на смъртта ѝ, защото когато тялото започва да се мумифицира, то силно се изсушава, буквално се съсухря, както се свиват плодове, зеленчуци и месо. Бижута, обувки и дрехи няма да стоят по начина, по който са стояли приживе и аз започнах да си представям как някой премества тялото от мястото, където е било

скрито, пренамества бижутата ѝ или може би я облича по определен начин, преди да я завърже и изхвърли в залива.

Защо?

За да бъде сигурен, че пръстенът ѝ ще бъде намерен ли? И личните ѝ вещи също?

— Аз съм си записала бордовия номер — успокоих аз Марино и продължих да си мисля за тези неща. — Можем да го проверим в базата данни на ФУА^[1].

— И вероятно ще излезе, че е на издръжка на някоя банка или на безсмислена компания с ограничена отговорност... Онова, което прави Луси. Така че когато полицаите са зад някой от нейните батмобици или батциклети, да не могат да открият по регистрационните ѝ табели коя е тя. Както и въздушните диспечери не могат да свържат с конкретно име сладкия ѝ радиоглас. — Защитените му в тайвек крака леко шумоляха, докато пристъпваше насам-натам. — Никой от тези хеликоптери, дори новите, не води до нищо използваемо — мърмореше той. — Особено ако е частна собственост. Когато започнах като полицай, светът не беше толкова дяволски анонимен. А ти адски закъсняваш. Няма начин да успееш за два, освен ако не използваш реактивна раница.

— Белият хеликоптер с червените и сини ивици на опашния стабилизатор ми се стори частен или е корпоративна собственост. — Взех лявата ѝ ръка и погледнах часовника, хванат кокетно на китката ѝ с черна копринена каишка. — Имаше монтирана на него камера, вероятно видеокамера. Но каквато и да е, определено не бе типична за частен или фирмен летателен апарат.

— Почти съм убеден, че не съм го виждал наоколо. — Марино отвори шумно втори чаршаф. — Което е малко странно, защото онези, които излитат или кацат на „Лоуган“, прелитат покрай нас над реката по коридора „Фенуей“. Но проклет да съм, ако имам някаква представа нито към кой ТВ-канал е, ако изобщо е към някой, или как, по дяволите, са знаели, че сме там и с какво се занимаваме. Знам, че съдия Конри те харесва, но дърпаш дявола за опашката.

— Дърпам го, защото се налага — отговорих му аз. — Тази дама не може да чака.

— Надявай се и съдията да види нещата по същия начин.

Часовникът бе модел в стил арт деко, от бяло злато или платина, с обков от диаманти или някакви други прозрачни скъпоценни камъни, механичен. Часът на белия правоъгълен циферблат бе застинал на шест и четири минути, но не знаех дали е било сутрин или вечер. И нямаше начин да разбере датата.

— А може да са снимали нещо друго — реши изведнъж Марино. — Снимали са например филм или реклама над онези места и докато са прелитали, пилотът е забелязал какво правим и е решил да го заснеме.

— Очевидно не е новата „птица“ на Луси.

— Още не съм я виждал — измърмори той. — Тя е прекалено ангажирана със свиневъдите, за да ме разходи някой път.

— Засега няма да ѝ сваляме бижутата, но нека направим снимки, искам много снимки. Знаеш, че когато се върнем, няма да изглежда както сега.

— Вече снимах какво ли не, но ще направя още.

— Колкото повече, толкова по-добре.

— Защо споменаваш Луси? — Той сложи линейката, за да измери разстоянието от китката до часовника. — Няма начин тя да си докарва допълнително с работа в медиите, а още по-малко си я представям да качва в интернет видеоклипове с теб.

— Естествено.

— Дай ѝ онзи бордови номер, който си записала, и ѝ кажи да го пусне в базата данни — подсказа ми той. — Гарантирам ти, че ще разбере кой е бил в него и защо са ни шпионирали.

— Не можем да сме сигурни, че хората в хеликоптера са ни шпионирали — напомних му аз. — Може просто да са били любопитни, наблизко имаше и платноходка. Висок кораб с червени платна, които бяха прибрани. Намираше се на стотина метра от нас, когато я изваждахме от водата, при това така и не помръдна през цялото време. Ще изпратя на Луси и неговата регистрация.

Потопих натривките в дестилирана вода.

— Ако открием къде е умряла, може там да намерим парченца от ноктите на ръцете ѝ — казах аз. — Засега не видях никакви рани, но все пак тя е правила нещо, за да счупи ноктите си. На ръцете, на краката... всички до един. — Натърках памучните връхчета под всеки нокът и натривките започнаха да порозовяват. — Дали не е същото

като по ходилата? Каквото и да е, не мога да го сваля всичкото. — Поднесох почервенелите натривки под хирургическата лампа и подробно ги разгледах с лупата. — Хмм... някакви фибри, изглежда. Напомня ми за изолация от фибростъкло, но по-едрозърнесто... като прах или пръст. И по-тъмно на цвят... — Изрязвах ноктите ѝ с малки ножички и розовите изрезки паднаха с лек шум на дъното на хартиения плик, разтворен отдолу. — Ще ги погледна под микроскоп, после ще видим какво ще каже Ърни — добавих аз и болезнено усетих изтичането на последните секунди и края на времето ми с тази жена.

Може би щях да имам неприятности, напълно бе възможно, но надписах изрязаните нокти и натривките, които ще заминат за трасология и ДНК анализ, след това подредих спринцовките с различни по дебелина игли върху хирургическата количка. Погледнах към стенния часовник — стрелката все повече се приближаваше до два часа. Пулсът ми се ускоряваше, но не можех да спра. Отворих шкафа със стъклени вратички и извадих оттам епруветки за кръв с ЕТДА^[2] и ФТА^[3]-карти, макар да знаех без никакво съмнение, че вземането на кръв от нея ще бъде истинско предизвикателство — кръвта отдавна се бе източила през стените на кръвоносните съдове и щях да имам голям късмет, ако успея да събера достатъчно поне за една карта.

— Ти записвай и прави снимки, за да приключим наистина бързо. — Проверих гъвкавостта на шията и ръцете, опитах се да ѝ разтворя краката, но не успях. — Ригорът е неопределен — диктувах на Марино, докато той записваше, а аз се опитвах да извадя термометъра от разреза в корема. — Температурата на черния дроб е 5,5 по Целзий и това вече е интересно. Сигурни ли сме каква беше температурата на водата в залива? Памела Куик не каза ли, че е десет и половина?

— Измерената от катера на бреговата охрана температура беше 10,5 градуса — потвърди Марино. — Разбира се, с увеличаване на дълбочината температурата би трябвало да спада.

— Пет градуса по-ниска на дълбочината, на която е била държана неподвижно от въжетата? — изразих съмнението си. — А няма как да се е охладила във вода, която е била по-топла. Това може да означава само, че е била много по-студена от 5,5 градуса, когато е попаднала във водата.

— Може да е била държана някъде във фризер.

— По нея няма поражения от риби или други морски създания, което несъмнено би ѝ се случило, ако е била във водата, макар и само за ден-два. Сериозно се съмнявам, че е била достатъчно дълго. Или вече е започнала да се разтапя, когато са я изхвърлили, или е била на някакво много студено място, без да е била вкочанена като камък.

Започнах да я събличам — дрехите ѝ бяха подгизнали, мръсни, целите в пясък, започваше да мирише все по-силно. Острата воня на изгнила плът навлезе в синусите ми, обви зъбите ми и от опит знаех, че след малко ще насълзи очите ми.

— Мамка му... — каза ядосано Марино и смени хирургическата маска с такава с филтър.

Внимателно изтеглих синия кашмир с копринен хастар от раменете ѝ, като издърпах ръцете ѝ от дългите полепнали ръкави. Повдигнах полите на жакетчето отпред и отзад, за да видя какво има. Не видях дупки, скъсване, повреди, но забелязах, че трите кафеникави метални копчета отпред не бяха еднакви и изглеждаха много стари.

— Вероятно антики. Пак вероятно военни — казах на Марино. — Снимай ги отблизо. Също като пръстена от старата монета и те могат да са важни, защото са необичайни.

Разперих мокрия жакет на застланата с гумирани чаршафи маса и отбелязах дългия извит гръб, вталения силует, бродерията в цвета на тъканта отстрани и по ръкавите.

— Марката е „Туле клотинг“, размерът трийсет и шест. Е, сега вече не е трийсет и шест... по-скоро е нула.

— „Туле“ ли каза? — недоумяваше той.

Обясних му и той изписа името върху чертежа на дрехата.

— Доста различаващо се — добавих. — Донякъде в стил Талула.

— Нямам ни най-малка представа какво би могло да означава това — изсумтя той и започна да снима отблизо копчетата.

— Ретро кройка, с подпльнки на раменете, широки ревери, сложна бродерия, изпълнена с конец в цвета на тъканта — изброих аз. — Представи си Талула Банкхед^[4].

— Жена с пари, която се опитва да очарова — каза той. — Никакъв смисъл, след като никой не знае, че я няма.

— Някой знае. Онзи, който я е изхвърлил в залива. — Започнах да оглеждам с лупата копчетата едно по едно.

[1] Федерално управление на авиацията (Federal Aviation Administration). — Б.пр. ↑

[2] ETDA — силен антикоагулант, предназначен за транспорт без охлаждане на кръвни проби за ДНК анализ и/или дълготрайно съхранение в хладилна камера. — Б.пр. ↑

[3] FTA (от Fast Technology for Analysis) — технология за бърз анализ. — Б.пр. ↑

[4] Талула Банкхед (1902 — 1968) — американска драматична и киноактриса, тв водеща, известна с плътния си глас и разкрепостено поведение. — Б.пр. ↑

15.

Потъмнял месинг с едва забележим намек на позлата. Всяко копче имаше откъм предната си част някакъв орлов мотив, а отзад — вдълбана метална ос, която изглежда е била защита за тъканта със здрав тъмен конец.

— Гражданската война. Оригинална изработка. От същия период като монетата на пръстена й. — Марино се наведе и зараглежда отблизо през очилата си за четене. — Мили боже, това е ценно!

Върнах се при носилката. Задавящата миризма се засилваше, докато разкопчавах блузката. Разлагането бе в ход и се разгръщаше като чума от невидими насекоми още докато работим. Времето ни изтичаше и трупът бе все по-близо до пълно разпадане, а аз все по-близо — до обвинение в незачитане на съда.

— Може да не са на редови пехотинец. Най-вероятно са офицерски копчета. — Марино посегна за ръчната лупа и в тона му се прокрадна нотка съмнение. — Повечето колекционери на стари копчета не ги зашиват по дрехите си. Никой нормален не би постъпил така.

— Наистина изглежда малко необичайно — отбелязах аз. — Да се носят антични или семейни бижута е едно, но да се зашиват по дрехите — съвсем друго, предполагам.

— Правилно разсъждаваш, колекционерите на копчета не го практикуват. — Гласът му бе твърд от обзелото го неодобрение, сякаш току-що бе стигнал до някакво внезапно неоспоримо заключение. — Излагат ги на показ, слагат ги във витрини, разменят си ги, продават ги, може би ги подаряват на музеи — каза Марино. — Виждал съм подобни копчета да се предлагат за стотици, дори хиляди долари. — Разгледа копчетата отблизо под лупата и побутна всяко от тях с пръст. — Ако ги погледнеш отстрани, изобщо не са огънати или деформирани, напротив, в чудесно състояние са и това увеличава стойността им. Никога няма да видиш подобно нещо на сако или жакет. Кой, по дяволите, постъпва така?

— Ами... тя го е направила. Или някой друг — отговорих аз.

Свалих блузата ѝ и реших, че е виолетова, а не бордо. На етикета на гърба имаше надпис: „Одри Марибет, размер 36“.

— Може да се е занимавала с антики — добавих аз. — Да е била колекционер или дилър, а може и копчетата да са принадлежали на някой в семейството ѝ.

Сутиенът под блузата бе халтав, „чашките“ му бяха няколко размера по-големи и това ми даде основание да преценя, че тялото бе загубило поне двацет процента от влагата си вследствие на дехидратация. Жената бе изсъхнала, докато е била скрита във фризер или хладилна камера — място, достатъчно студено, за да се попречи на бактериите да създадат колонии и да предизвикат разлагането, което в момента се разгръщаше с пълна сила пред очите ни. Миризмата се засилваше с всяка изминала минута, а аз продължавах да си търся белята. Съзнанието ми рисуваше картина, в която съдия Конри привиква адвокатите при себе си и първо дискретно, а после все по-недоволно пита къде съм.

— В тази част на света има много колекционери — обяви Марино с каменно лице и кисело настроение. — Влез в някой от онези магазини за вехтории и ще си купиш оригинални копчета, при това каквито си пожелаеш — полицейски, пожарникарски, железничарски, армейски. Но не е прието да си ги зашиваш на дрехите, та дори и никелираните, дето вървят за по пет долара парчето. Това не се прави дори с най-скапаните, които се предлагат на кило.

— Ти откога стана експерт по оригинални копчета? — поинтересувах се аз и разстлах блузата до блейзъра.

— На теб пък какво ти пука? — погледна той към часовника, който показваше точно два часа.

— Онова, за което ми „пука“ точно в този момент, е да извлечем нужното, докато все още има някакъв шанс да го направим.

Мислех си най-вече за ДНК пробата. Имала бях случаи, в които беше възможно след доста дълъг период от време да се извлече сперма от телесни отвори, от стомаха, въздухопровода, дълбоко от вагиналната кухина, затова не смятах, че е твърде късно да се спаси нещо от това тяло, без значение кога е настъпила смъртта. Основното ми притеснение сега бяха бактериите, буквално щяха да я изядат съвсем скоро до костите.

Като експерт можех да преценя степента на разлагане на тъканите по начина, по който мирише — умерено неприятно в началото, все по-силно впоследствие и бързо преминаващо в задушаваща воня. Дължеше се на бактериите, които са се намирили в червата ѝ, но са били в пасивно състояние, докато е била на сухо и много студено място. С началото на затоплянето на тялото — първо в залива, после на катера, след това във вана и сега в тази зала, причиняващите разложение бактерии, освободени на воля, можеха да правят с него каквото могат. Беше започнал процес, който можех леко да забавя чрез охлаждане, но определено не бях в състояние да спра. Трупът се разпадаше буквално пред очите ни.

— Помниш ли, когато се залових за първи път с металните детектори? — попита ме Марино за нещо, което въобще не можех да си спомня.

— Смътно. — Бръкнах отдолу, за да сваля ципа на дългата ѝ сива пола и открих неравна част на колана ѝ, която бе допълнително пристегната.

— Защо, по дяволите, са направили това? — погледна ме Марино.

— Както казах, тя вече не е с размер трийсет и шест.

— Ако изобщо някога е била.

— Приживе — отговорих аз. — Това е неоспорим факт.

— Но ако полата ѝ се е смъкнала, защото ѝ е била твърде голяма, тя така или иначе нямаше да се загуби заради въжетото през глезените и кучешкия кафез — каза той. — Защо им е трябвало да се главоболят?

— Зависи кога е станало. Единственото, което мога да кажа със сигурност, е, че някой е направил колана ѝ по-тесен.

Дръпнах полата надолу през сбръчканите ѝ голи бледи крака и се изненадах да откроя остатъци от чорапогащника ѝ — дрипа, скъсана по средата на бедрата ѝ. Изведнъж си я представих жива. Ужасена, заключена и опитваща се да избяга.

Драска с нокти, удря по вратата, чути си ноктите. Трескаво ходи насам-натат боса по някаква повърхност, покрита с нещо червено.

После нищо — картината избледняваше. Не можех да си представя какво се бе случило с чорапогащника, но бях сигурна, че не е бил срязан с нещо остро. Найлоновата тъкан бе набраздена с бримки

до колана, а останалото по бедрата бе на неравно разкъсани ивици, наподобяващи прозрачен тензух по мъртвата ѝ кожа. Тя ли бе скъсала чорапогащника по средата на бедрата? И ако да, защо?

Или го е направил някой друг?

Същият, който е хванал с телбод полата за колана ѝ и е поставил бижутата така, че да не паднат и да не се загубят.

Полата също беше стилна, състоеше се от две половини, свързани в съзнателно груб подгъв, марката бе „Перуанска връзка“, а размерът — естествено, трийсет и шест. Разстлах я на чаршафа, за да изсъхне, а Марино възобнови спомените си за ранните ни дни заедно в Ричмънд. Тогава беше се превърнал в истински търсач на съкровища с металния детектор. Държеше го в багажника на форда без отличителни знаци, за да претърсва местопрестъпления, най-вече такива навън, за метални улики, основно гилзи от изстреляни куршуми.

— Тогава работех най-вече нощна смяна и разполагах с голяма част от деня си — каза той, но сякаш споменът не го радваше и оживяваше, както нормално се случваше, когато говореше за нашето минало. Гласът му бе твърд, с някакъв безжалостен звън, напомняше ми удряща се в камък лопата: — Излизах рано сутрин по местата на някогашни сражения, в гори и по речни брегове, за да търся монети, копчета и каквото изобщо успея да открия. Веднъж намерих тока за колан, която се изчисти и блесна. Сигурно си я спомняш. — Нямах такъв спомен, но благоразумно премълчах. — Донесох я в офиса ти и ти я показах — продължи той. В интерес на истината винаги е харесвал масивните токи, особено такива за мотоциклетисти. — Овална, с надпис U. S. с едри букви върху отлят месинг.

Сложих бикините, чорапогащника и сутиена на отделен чаршаф и приближих хирургическата лампа към тялото. Огледах за синини, докато в същото време Марино отново разгледа отблизо старинните копчета, като ги осветяваше с друг източник.

— Няма anterioren ливор — отбелязах аз.

— А какво става с труп, престоял дълго в хладилник или дори фризер? Може би в този случай няма такъв.

— За разлика от ригора, ливорът не изчезва напълно. Винаги оставя някаква следа.

Бавно я прегледах от главата до пръстите на краката — лукс, който не можех да си позволя — като местех лампата над главата в

търсене на дори най-малкия признак на петно от спиране на циркулацията и стичане на кръвта вследствие на гравитацията.

— В крайна сметка я продадох за петстотин долара. Сега съжалявам, защото вече сигурно струва много повече — продължи Марино историите си от своя иманярски период. — Или онази двойна тока от времето на Гражданската война, която намерих в Динуиди. Би ми донесла поне два бона, ако тогава не ми трябваха бързи пари, след като Дорис ме напусна и ме остави затънал в дългове. Тя, разбира се, е все с онзи нещастник, търговеца на коли, който вече май продавал здравни застраховки.

— Може би трябва да провериш.

— Как ли пък не! От нея се извъди голям предприемач, да знаеш — подхвана той темата саркастично: — Завива тухли в плат и ги продава като ограничители за врати, без майтап! Представяш ли си? За мен в това има нещо символично: нещо, което пречи, препятствие, препъникамък. Не че тя го вижда по същия начин, разбира се.

— Не е ли най-добре да поговорите и да чуеш от нея как тя вижда нещата.

— Има го в интернет — гневно възрази той. — „Отвори се“, така се казва уебсайтът ѝ. *Ще отворя света ви за възможности*. Просто не е за вярване.

Имаше някаква логика в това, че отвори дума за бившата си сега, когато нямахме време да я обсъждаме. Обърнах тялото на лявата му страна. То бе толкова леко, че ми се стори кухо.

— Има много пари в антики като копчета, медали, стари монети, но съществува също и такова нещо като уважение — върна се той на първоначалната тема. — Не е прието да зашиеш стари войнишки копчета на жакет, за да отправиш шибано модно послание!

— Аха... ето, вижда се тук. Следи от ливор на хемолизирана кръв — натиснах с пръсти различни части на гърба. — Няма изсветляване, защото кръвта се е просмукала през стените на съда. Значи след като е умряла е останала по гръб колкото е било нужно за установяване на ливора... може би дванайсет часа, а може и повече. Може да се окаже, че е лежала по гръб през цялото време след смъртта си, затворена някъде до момента на преместването ѝ, за да бъде изхвърлена в залива.

— Как, по дяволите, ще занесеш сако на химическото, ако на него са защити копчета за хиляди долари? — не се уморяваше той. — Не че става дума за парите, разбира се.

— Средна степен на мумифициране, кожата е влажна, но твърда, а по сухите места има слаби следи от бял мухъл по лицето и шията — диктувах аз, а Марино записваше. — Очите са потънали, спукани... — Разтворих със сила устата ѝ. — Бузите са вдлъбнати... — Взех натривка от вътрешната им страна. — Няма следи от нараняване по езика, устните или венците. — Проверих това с помощта на лампата. — По шията няма следи от обезцветяване... — Погледнах часовника.

Два и единайсет. Преместих се надолу и открих нови следи от умерено мумифициране, но без наранявания. Разтворих краката ѝ. Казах на Марино да ми донесе комплекта за снемане на физически улики, който много полицаи наричат „набора за изнасилване“. Наблюдавах го с любопитство, докато се отправяше към един от шкафовете. На лицето му бе изписано недоволство и обида, сякаш около случая имаше нещо, което лично го засягаше.

— На всяка цена ще изпратим имейли със снимки на копчетата и бижутата ѝ за анализ — казах аз. — Тези подробности изглеждат толкова уникални, че със сигурност са от значение, особено щом е необичайно да се зашиват към дреха стари ценни копчета.

— Това е дяволски неуважително! — Подаде ми пластмасовия разширител и разтвори белия кашон. — Някой е бил убит по време на битка и тялото му е било изоставено на бойното поле или в някоя гора. — Марино започна да подрежда върху чистия чаршаф пликосе, натривки, гребен. — Сто и петдесет години по-късно идва някой с метален детектор и започва да изкопава копчетата от униформите им, токите на коланите им. Когато намериш такива неща, трябва да се отнасяш към тях както при разкопаване на гроб, защото всъщност точно това си направил.

Отново погледнах часовника на стената и започнах да репетирам наум онова, което ще кажа на Дан Стюард и Джил Донахю, когато ги видя — извинително обяснение, което ще очаквам един от двамата да предаде на съдията. Изборът ми е бил да загубя потенциално критични вещественни доказателства или да закъснея за съда и ще им го кажа много ясно.

— Дори да става дума за неща, свалени от тавана — каза Марино, — всичко опира до уважението, защото те са принадлежали на човек, направил върховна жертва. — Той започна да попълва формулярите с оскъдната информация, с която разполагахме, без да спира да дърдори: — Не е прието да зашиваш копчета или пагони на раменете на сакото си, да запасваш на шибания си колан чантичката с капсул-детонаторите на загинал войник, нито да обуваш проклетите му окървавени чорапи. Не бива да срязваш старите униформи с извезаните им имена, за да съшиваш от парчетата им кувертюра. — Подаде ми пликите за натривки. — Ако не си бил на остров Парис или не си ходил в кадетска школа, тогава не обличай камуфлажната униформа на морските пехотинци и за бога, не си ший от тях чанта! Що за човек трябва да си, господи, за да правиш подобни дивотии!

— Няма находки за сексуално насилие. Това, разбира се, не означава, че не е имало такова. — Извадих разширителя и го хвърлих в кошчето. — Но краката й изглеждат обръснати не много преди да умре. — Разгледах през лупата тъмните точки от наболи косми, показващи къде бе минала самобръсначката. — Съдейки по дължината на новопоникналите... няколко дни преди смъртта й — допълних аз. — Космите очевидно изглеждат по-дълги заради общата й дехидратация. Ако е била отвлечена, не са я държали дълго. — Лицето на Марино бе тъмночервено, а очите му — широко отворени, сякаш му е било припомнено нещо, което наистина го разстройва: — Какво ти става? — попитах го и вкарах игла 18G в лявата феморална артерия.

— Нищо — каза го така, сякаш имаше нещо.

После опитах вената, вкарах иглата под ключицата. Нямах късмет и опитах скосението на иглата, за да пробия вената, което ми позволи да се сдобия с няколко капки. Когато я отворех по-късно същия ден, щях да установя, че кръвоносните съдове са почти изцяло празни, а стените им — оцветени от хемоглобина, който приличаше на ръжда. Можеше да се каже, че единственото останало нещо бе желязото.

Изтеглих в спринцовката гъста, тъмна кръв, капнах я върху две зони за проби на микрокартата FTA и я сложих под химически капак да се изсуши на въздух.

— Вкарай я сега обратно в хладилника и искам тази стая да остане заключена. Никой да не влиза в нея — наредих аз на Марино и

съблякох лабораторната манта. — Обади се и предай на Глория да вземат картата до един час. Дотогава трябва да е вече суха. ДНК профилът ни трябва за вчера, а данните трябва да бъдат въведени в базата данни с минимално закъснение.

Захвърлих мантата, калцуните и ръкавиците в яркочервеното кошче за опасни биоотпадъци, бутнах вратата, за да изляза в преходния хол, който осигуряваше въздушна изолация на залата, и минах през втората врата, която ме изведе в коридора. Вече бе два и двайсет. Не можех да си спомня последния път, когато бях закъснявала толкова много за съда. Пресмятах наум, че ще бъде поне два и петдесет и пет, а може би дори три и петнайсет, когато Марино ще успее да ме закара до „Фен пиър“ на бостънското крайбрежие, и то само ако трафикът не ни изненадаше.

Вратата на асансьора се отвори и аз се понесох по коридора, без да ми пука колко нелепо изглеждах в сивия костюм за гмуркане, войнишките боти, преметнала през ръка оранжево яке и торбичка за боклук. Сканирах палеца си, за да отключи офиса си, и нахлух в него в мига, в който Брайс излезе от банята. Бе по палто, вдигнал слънчевите си очила на темето, понесъл в ръка лъскава метална кана и чашите за кафе, в които с Луси пихме „Кубано“ преди... струваше ми се години.

— Мислех, че си при ветеринаря. — Хвърлих на пода якето и торбичката за боклук, в която бяха мокрите ми дрехи, и се наведох, за да изуя ботите. — Страшно закъснявам! Обаждал ли ти се е Дан Стюард? Как е котката ти?

— Мили боже, в какво си се облякла? — Брайс ме огледа неодобрително. — Да не си избягала от някое село в Озаркс? От военнопленнически лагер? Биологично опасна ли си? Всъщност донякъде тази мъхната „кожа“ за гмуркане изглежда секси, но защо сива? Нося тези чаши за съдомиялната машина. Нека позная: чистила е Луси, нали така? Млечна пяна по плота, достатъчно лепкава, за да привлече тук ято колибри.

— Закъснявам за съдебно заседание, а ти трябва да се махнеш, за да мога да се приготвя. Какво изобщо правиш тук и има ли Дан представа какво става?

— Кафето ни е на приключване, както и бутилираната вода, ядките са се изпарили, да не говорим за сладкишите без захар, протеиновите напитки и онези ужасни солети, които ти обожаваш и за

които се предполага, че са пълнозърнести, оризови или талашитени. Междувременно Дан разпъва на кръстосан разпит свидетеля, който е точно преди теб...

— Слава богу... — Приближих боса бюрото си и започнах да ровя из папките.

— Но съдията вече се е поинтересувал къде си... Дан му е обяснил, само че на съдията му е през оная работа, когато чуе извинения, така че бързай, за да стигнеш навреме.

— Виждаш ли си папката ми за Милдред Лот?

— Така че се отбих в „Хол фудс“ и влязох тук точно преди минутка — и той отвори вратичката на дрешника ми. — И, разбира се, забелязах бъркотията в кухненския бокс, който винаги е в това състояние, когато Луси се е възползвала от него. — Извади костюма ми и някаква блуза. — Не знам какво си направила с чорапогащника. Сигурно си го хвърлила някъде.

— Нямам идея къде е. Най-вероятно съм го напъхала в някое чекмедже. Не ми пука.

Той остави дрехите ми върху заседателната маса.

— Нямам абсолютно никаква представа как Инди се е добрала до лук. Итън беше толкова щастлив, когато най-сетне се върнах от безумно дългия ми престой във Флорида, че сготви любимото ми ястие. Чилито му винаги се получава просто изумително. Разбира се, Марино и всички останали ни обвиняват, че сме безотговорни и не ни е грижа дали няма да уморим собствената си котка. — Той ме погледна уморено и аз забелязах страха в очите му. — Тя е само 10-годишна, доктор Скарпета, а аз съм имал котки преди и знам, когато нещо наистина не е наред.

— Съжалявам, Брайс. — Сложих папката на масата и затворих вратата към коридора. — Ще говорим за това, когато се върна.

— Знам, че се случи при фризьора на домашни любимци — продължи той; гласът му идваше от вътрешността на дрешника, където се бе заврял и в момента търсеше нещо на пода. — А... обувките ти са тук, но от чорапогащника няма и следа. Бяхме при него миналата събота за първото й рязане на нокти. Имаше поне още двайсет животни, в това число и папагал, който издаваше странни звуци и хрочеше, сякаш имаше кучешка кашлица. Допускам, че е било имитация, но ако не беше...?

— Брайс, не искам да ти прозвучи несъстрадателно, но трябва да се измия.

Подаде ми обувките.

— Имаш ли идея колко много внимаваме? — Усетих, че е на ръба да се разплаче.

— Обещавам, че ще поговорим за всичко това по-късно...

— Направо сме параноични, като чуем за лук и други отрови като например коледна звезда...

— Трябва да се приготвя, а не мога, докато стоиш тук...

— Винаги използваме лук на прах, който си е по-добър, откъдето и да го погледнеш, да не говорим, че няма шанс някое люто парченце да падне от плота на пода. — Очите му бяха плувнали в сълзи.

— Слагате лучен прах в чилито? — Внесох костюма и блузата си в банята и ги окачих на вътрешната страна на вратата.

— Моментът не е подходящ да критикуваме кулинарните си пристрастия... — Гласът му трепереше.

— Когато бях студентка в юридическия, имах котка и понякога тя отказваше да яде...

— Те могат да са много чувствителни. Сигурно ти се е разсърдила за нещо.

— Един ветеринар предложи да й дам месна храна за бебета и изглежда в нея е имало лучен прах, който може да предизвика токсичност, също както при суровия лук, чрез оксидиране на хемоглобина...

— О, боже! Да не е умряла?

— Не, просто се сетих. А ти най-сетне трябва да се махнеш, за да мога да се преоблека. Ако обичаш!

— Просто е адски разстройващо.

— В такъв случай изглежда ще се наложи да се преоблека тук — сложих обувките си на капака на тоалетната чиния.

— Не е лошо да знаеш, че медиите подпалиха телефона.

Гласът му се чуваше високо и трагично от прага на вратата, свързваща моя офис с неговия. Свалих ципа на термобельото и бързо се изхлузих от него, оставайки го на пода на банята.

— Звънят и на моя... Искам да кажа репортерите, които имат номера ми. Всички са едва ли не убедени, че старата дама, която извади от залива, е Милдред Лот...

— Няма никакви улики в полза на това. — Намокрих гъбата в горещата вода и се почистих с нея колкото можах. Душът в този момент бе чиста фантазия.

— Сигурна ли си? Дали някой не я е държал заложник през цялото време или изчезването ѝ е било изфабрикувано през пролетта, след което се е крила и после се е удавила? Трябва да чуеш теориите.

— Нищо не ме кара да мисля, че е тя — заявих аз и обух нов чорапогащник, който извадих от шкафа.

— Искаш да кажеш, че съпругът ѝ, Чанинг Лот, не може да има нищо общо със смъртта ѝ, понеже поради риска да се укрие, е арестант без право на пускане под гаранция и лежи в затвора от април насам? — Брайс имаше забележителната способност да говори без прекъсване и без забележима пауза, за да си поеме дъх. — Как тогава би могъл да я убие или да плати на някого да го стори шест месеца след като уж била изчезнала?

Облякох карираната си пола и вдигнах ципа отзад.

— Не искам никакви официални изявления по този въпрос, нито дума по случая, ясна ли съм? — Облякох бързо блузата, преборих се с копчетата, напъхах я в полата. Бях изумена за пореден път от скоростта, с която плъзваха слуховете, и колко трудно бе да ги опровергаеш. — Не искам да чувам дори намек на мнение дали това може да е Милдред Лот, Ема Шуберт или който и да било друг. Пак питам, разбра ли ме?

— Да, естествено. Не съм паднал от дървото. Знам какъв слон прави пресата и от най-малката муха.

Включих лампата над огледалото и се изумих от отражението си. Бледа. Изпита. Полепнала коса от неопреновата качулка и солената вода. Капнах „Визин“ в очите си.

— Само те предупреждавам, че нямам никаква представа какво може да изникне, когато застанеш на свидетелската скамейка. Те могат да те питат каквото им скимне. — Брайс не спираше да говори.

Втрих малко гел в косата си и я разроших, за да бухне, но тя продължаваше да изглежда отвратително.

16.

Трафикът в Бостън бе ужасен, а около съдебната палата „Джозеф Моукли“ — архитектурно чудо от тъмночервени тухли, обхващащо пристанището в нежна прегръдка — нямаше никакви свободни места за паркиране.

— Паркирай където можеш, или обикаляй и ме чакай. Ще ти се обадя, когато тръгна да излизам. — Ръката ми бе на дръжката на вратата.

— Няма начин.

— Тук е удобно.

— Няма да стане. Знае ли човек какви отрепки, негови приятели, могат да те чакат наблизко. — Под „отрепки“ Марино имаше предвид хора на Чанинг Лот.

— Спокойно, нищо няма да ми се случи.

Марино огледа паркинга, където нямаше място да оставиш дори велосипед, да не говорим за голям джип. После започна да дебне един „Приус“ и изруга под нос, когато шофьорът слезе от колата, вместо да потегли и освободи мястото.

— Скапани „зелени“ боклуци — мърмореше той и продължаваше да пълзи. — Как е възможно да не са резервирани паркоместа за вещи лица?

— Моля те, спри. Тук е чудесно.

Но той закова поглед в жълто-червения навес на „Баркинг краб“ на другия край на железния мост над Форт Пойнт Чанъл.

— Вероятно ще намеря място там, защото хората вече са обядвали, а още е рано за вечеря — и се насочи натам.

— Спри! — казах му съвсем сериозно. — Слизам — и отворих вратата. — Паркирай, където искаш. Толкова съм закъсняла, че не ме интересува.

— Искам да не мърдаш, ако не успея да дойда, преди да си свършила! Стой и ме чакай, ако стане чак толкова бързо.

Тръгнах забързано по павираната „Харбър Уок“, минах покрай „Дейли Кеч“ и стигнах до бреговата линия, където имаше парк с дървени скамейки и гъсти плетове от разцъфнала юстиция^[1] — вечнозелен храст, който едва ли е избран случайно в околностите на съда.

Съблякох жакета си и бутнах стъклената врата. В преддверието ме пресрещнаха служители от охраната, които познавах по име — бяха бивши полицаи, сега щатски шерифи.

— Ето я.

— Чудехме се кога ще се излъжеш пак да наминеш.

— Има те на всеки телевизионен канал. CNN, Fox, MSNBC, YouTube.

— Имам братовчед в Англия, който те е видял по BBC. Според него костенурката, с която си се занимавала, била колкото кит.

— Господа...? Как сте? — Показах им шофьорската си книжка, въпреки че те добре ме познаваха.

— Добре сме, но ще се оправим.

— Последния път, когато пак ме пита, бях толкова добре, че вече го забравих.

Типични мъже в синьо — плещеха остроумия, в които дори да се замислиш, няма никакъв смисъл, но аз им се усмихнах. Разделих се с айфона си, защото внасянето на електронни устройства бе забранено, без значение кой си, а жакетът ми отиде на рентген, докато минавах през скенера — всичко се вършеше по правилата, нищо, че съм била тук толкова пъти.

— Първо видях пожарникарския катер, докторе, после бреговата охрана и хеликоптерите — каза съдебният охранител на име Нейт — имаше гъста набола брада и сплескан нос на човек, който си вади хляба на ринга. — А онази жена, която извадихте от водата сутринта... Сигурно е майката на... някого?

— Или жена му. Тя ли е, докторе?

— Още е много рано да се каже коя е — отговорих аз.

— Ужасна работа.

— Така е — съгласих се и облякох жакета си.

— Обещаваме да не загубим телефона ви. Току-що излязоха в почивка — каза ми червендалестият охранител на име Брайън, после ми кимна в посока на стъклената врата, през която видях добре

облечен мъж и жена, които пиеха кафе на павираната улица за пешеходци. — Онези двамата там... — продължи той. — Свързани са с него, с господин Лот. Може да са приятели, роднини, шефове в транспортната му компания. Кой знае... Той притежава половината свят. Защо го няма Марино?

— Разследва престъплението „Липса на паркинг“.

— Бог да му е на помощ. Е, не се разхождайте тук дълго сама, ако ме разбирате какво искам да кажа.

Мъжът и жената от другата страна на стъклото бяха сгушени един до друг и гледаха към водата. С гръб към нас, като че ли знаеха, че ги наблюдавахме. Бързо изкачих стъпалата на каменното стълбище и взех асансьора с мраморна облицовка до третия етаж. Токчетата ми тракаха по лъскавия гранит, докато подтичвах покрай френските прозорци с изглед към пристанището и залива. Съдебните зали оставаха отдысно, зад номерираните с месингови табелки тежки двойни дървени врати. Проправих си път през тълпата хора, които чакаха да дадат показания, други разговаряха или просто се мотаеха. Някои от тях ми бяха познати. Дан Стюард излезе от зала №17 точно когато стигнах до нея.

— Наистина съжалявам... — опитах се да му кажа, но той ми направи знак да го последвам до усамотено място в края на коридора под огромни цветни декоративни пана.

— Успях максимално да протакам и да удължа нещата — каза той, нарочно провлачвайки думите си, несъмнено горд със себе си. — Ти си последният свидетел, вероятно няма да те използвам на кръстосан разпит.

— И двете страни ли приключват с излагането на аргументите си? — Не можех да спра да мисля за тайминга.

Той ме увери, че наистина бях последният свидетел, който заседателите ще изслушат, и стечението на нещата бе забележително. На мен обаче ни най-малко не ми се струваше игра на случайността, колкото и да се мъчех да повярвам в това.

— Това ще стане след заключителните ни пледоарии — каза Стюард. — Надявам се да завършим днес и заседателите да започнат дебатите си, преди да прекъснем за край на деня. Добрата новина е, че не си причина за забавяне на нищо. — Гледаше гърдите ми. — Казах на съдията какво става и съм сигурен, че той ще ти даде възможност да

обясниш. Това не означава, че няма да се опита да те съдъвче. Но ако не бях аз...!? Какво да ти кажа... не мисля, че Джил се опита да те защити, макар да си неин свидетел.

Свали очилата си с телени рамки и започна да ги бърше с кърпичка, без да откъсва поглед от циците ми, което си беше негов стар навик. Никога не ми беше минавало през ума, че това можеше да означава нещо. Дан Стюард не беше ни най-малко похотлив, още по-малко тъп. Свестен, но малко странен мъж, нисък на ръст, над 30-те, с голяма глава с мръсноруса коса и едри зъби. Имаше ужасен вкус в избора на костюмите си — този, освен че му стоеше зле, бе бежов, от рипсено кадифе, с евтина магданозено зелена вратовръзка — прекомерно дълга и старомодно широка. Винаги изглеждаше капнал от умора и неспокоен. Бяха ми казвали, че маниерите му дразнят заседателите, в което напълно вярвах.

— Но тя знае — отговорих аз, — знае защо закъснях.

— По дяволите, да. От офиса ти имаха любезността да й се обадят...

— Моят офис? — Не можех да се сетя кого има предвид.

— Когато преди малко излязохме в почивка, тя ми даде да разбере, че знае, че си на път за тук.

Брайс бе уведомил Дан Стюард, че закъснявам, но не можех да си представя защо някой от хората ми ще съобщава и на Джил Донахю, чиято призовка бе причината да съм тук. Аз не бях разговаряла с нея директно, не бих го направила в ситуация като тази, в която нямаше нищо съществено, което бих могла да добавя към случая. Смисълът на физическото ми присъствие тук бе да има тя кого да върти на шиш, да манипулира и да създава драма.

— Предупредих я да не преиграва — каза ми Стюард. В неговите очи Донахю вероятно се е издигнала в ранга на най-омразното човешко същество на цялата планета.

— Какво да преиграва, след като не съм станала причина за забавяне?

— Сигурен съм, че знаеш какво се върти по новините, Кей.

— Тялото, което извадих, няма нищо общо с това, а аз определено не мога да коментирам нищо, свързано с него, и няма да го направя. — Не исках да изглеждам нетърпелива, а още по-малко като

че ли отстоявам някакви свои права, но ми беше писнало от съдебно процедурни хватки и онова, което за себе си наричах „фокуси“.

Онова, което изпитвах, най-добре се описваше като пълно крушение на илюзиите, защото бе просто изумително какви неща могат да измъкнат от шапките си в наши дни адвокатите на защитата. Колкото по-неправдоподобна и нелогична бе тактиката им, толкова по-вероятно бе тя да им донесе успех. Не бях никак далече от това да бъда тотално цинична относно един процес, в който някога бях вярвала, и да стигна дотам, че понякога да не съм сигурна дали все още има някакъв смисъл в системата със съдебните заседатели.

— Ами... тя направи дупка на Гранд Каньон с глостърския следовател, не Кийф, слава богу, защото той е тъп като гъз, а Лори, който си тръгна оттук доста огорчен. Беше ми малко неудобно да го държа толкова дълго, колкото ми се наложи, по време на кръстосания, но в крайна сметка поне не се стигна до закъснение — уведоми Стюард гръдния ми кош. — Само че онова, което следва, вече не зависи от мен. На всичко отгоре съдията й се е надървил.

— Съжалявам, Дан. Но преди по-малко от два часа бях в неопрен и с маска на лицето, за да извадя труп, при който трябва да се върна колкото може по-скоро. — Погледнах към пристанището — един самолет току-що излиташе от „Лоуган“, а червен танкер се отдалечаваше в открито море. Едва различих бостънския фар, щръкнал като болен зъб в намръщеното над него небе, което всеки момент ще се продъни. — Дилемата беше да закъснея за тези несериозни свидетелски показания или да загубя безвъзвратно веществени доказателства по случай, за който съм почти убедена, че е убийство.

— Точно това предполагам Джил кобрата възнамерява с наслаждение да изплюе в очите ти. — Стюард прелисти папка, пълна с бележки, направени от него върху жълта адвокатска хартия. Изглеждаше подразнен от думата „несериозни“ в комбинация с „показания“. — Тя размаза Лори на каша по очевидния проблем, че в разглеждания случай няма труп и липсват научно обосновани улики, за да посее обичайното съмнение в главите на заседателите, понеже, както изглежда, вече никой не вярва в косвени доказателства.

— Както вече сме го обсъждали, случаи като този са изключително трудни...

— Господи, какво повече е нужно!? Жена му е заснета от охранителна камера да излиза от къщата посред нощ, защото е чула нещо, след което отвън, в тъмнината, явно говори с човек, когото познава, и после... изчезва. И повече никой не я вижда. — Говореше над мен с дразнещия си пронизителен глас. — Улики в лаптопа на съпруга ѝ показват, че той е търсил на кого да плати сто бона, за да я убие и... и... това не е достатъчно да бъде пратен зад решетките до края на живота му!?

— Случаят не е мой по същите причини, споменати от теб — напомних му аз. — Тялото ѝ така и не е намерено. А аз нямам нищо общо с разследването, освен това, че съм прегледала медицинските доклади, а ти си ме попитал за мнението ми. — Въздържах се да добавя, че бях тук точно в този момент против волята ми именно заради него, както и че от всички хора на света той най-добре би трябвало да знае, че ако ме беше запитал за нещо в писмен вид и аз му бях отговорила също в писмена форма, това подлежеше на прилагане към дело.

Още повече, ако противната страна бе представена от Джил Донахю, която в същия този момент се насочваше към нас с картонена чаша кафе в ръка. Изглеждаше умопомрачително в маслинозеления си костюм с широки ревери и тясна пола, а тъмната ѝ, едро накъдрена коса ритмично се полюшваше. Освен че бе една от най-опасните адвокатки в Масачузетс, нещата се усложняваха и от това, че бе доста красива. Беше завършила право в Харвард, а от миналата година бе президент на Американската асоциация на съдебните юристи.

Донахю участваше в работни срещи и семинари на Федералния юридически център, където на няколко пъти бях я виждала. Имаше специализация в електронните улики, включително, разбира се, електронната поща. Не можех да се отърся от подозрението, че Стюард нарочно ме бе накиснал да се изправа срещу собствената му Немезида, сякаш бях любимият му питбул, като дори не съзнаваше, че тази му манипулация всъщност даваше козове в ръцете на Донахю.

— Искам да знам нещо... напълно сериозно. Някакъв шанс да си извадила от залива точно Милдред Лот? — попита ме той тихо. Тясното му лице бе напрегнато, а сивите му очи изглеждаха плоски зад очилата му.

— Няма начин да знам нищо със сигурност в този момент.

Проследих с поглед Донахю, която се отправи към съдебната зала. Не знаех, може да беше игра на въображението ми, но ми се струваше, че я забелязах да се подсмивва.

— Но не можеш да кажеш и че не е тя? — настоя Стюард. — Би било добре, ако можеше.

— Едва погледнах тялото, не съм правила аутопсия. В този момент нямам представа коя е тя, но при беглия предварителен оглед не видях следи от козметични процедури — импланти, липосукции, фейслифтинг — все неща, които знаем, че тя си е правила. А и не забелязах никакви физически сходства... предвид обстоятелствата. — Въздържах се да кажа в какво състояние е тялото.

— Какви обстоятелства по-точно? — усети колебанието ми той.

— Ами това, че имах време само за повърхностен оглед, преди да се втурна за насам.

— А възрастта, цвета на косата?

— Косата ѝ не е на платиненоруса блондинка, естествено бяла е — отговорих аз.

— Сигурни ли сме, че косата на Милдред Лот е боядисвана?

— Не съм сигурна в нищо.

— Начинът, по който е облечена, някакви лични вещи... венчална халка, сватбен пръстен, старинната огърлица, за която се знае, че Милдред Лот е обичала да носи и за която се смята, че е била на нея, когато е изчезнала? Нещо за тях...?

— Не открих нищо подобно.

— Някаква представа кога тази жена може да е умряла и от какво?

— Определено не мога да бъда принудена да давам свидетелски показания за труп, който дори не съм аутопсирала, Дан — отговорих му аз с нотка съпротива, която не успях да изтрия от гласа си.

— Хей...! Тук има значение само какво ще разреши приятелят на Джил, съдия Конри.

— *Приятелят ѝ?*

— Нали знаеш... клюки. Не искам от мен да ги повтарям — и Стюард погледна часовника си. — За мен е време да влизам.

Изчаках всички да влязат в съдебната зала и заставах сама между външната и вътрешната врата, което ми позволи да чуя мощния глас на пристава, който призова всички да станат, за да посрещнат съдията.

Разнесе се звук от ставащи и размърдващи се хора, после ударът на чукчето. Чу се властен женски глас — наричах го радио глас — гласът на Джил Донахю, която обяви в микрофона, че ме призовава като неин следващ свидетел.

Вратата се отвори и влязох в залата — куполообразен таван с алабастрови полилеи, маси със седнали зад тях адвокати и редици със седящи зрители. Пътеката водеше към съдия Джозеф Конри, облечен в черна роба, седнал на висок стол, издигнат в подобие на трон, на фона на лавици, плътно отрупани с юридическа литература в кожена подвързия. Тръгнах по сивия мокет към свидетелската ложа, точно срещу тази на съдебните заседатели.

— Доктор Скарпета — спря ме съдията, — не трябваше ли да се явите тук преди час и петнайсет минути?

— Да, Ваша Чест — отговорих аз с нужната доза покорност, като го гледах право в очите и избягвах погледа на Джил Донахю, застанала зад малка катедра вляво от мен. — Искрено се извинявам.

— Защо закъсняхте?

Той много добре знаеше защо, но аз му отговорих:

— Бях на местопрестъпление на няколко километра южно от града, в залива Масачузетс Бей, Ваша Чест. Там беше намерен труп.

— Значи сте работили?

— Да, Ваша Чест. — Усетих впитите в мен като дартс очи на публиката. Залата бе притихнала, сякаш бяхме в катедрала.

— За ваше сведение, доктор Скарпета, аз съм тук от девет сутринта, както се изисква от мен, за да мога да свърша работата си по това дело.

Говореше твърдо и безкомпромисно и изобщо не приличаше на човека, когото познавах преди — от полагания на клетви, изпращания в пенсия, тържествени откривания по различни поводи и безбройни приеми на Федералната асоциация на юристите.

Джозеф Конри, чието име често се бъркаше с това на английския романист Джозеф Конрад, бе поразително красив, висок, с гарвановочерна коса и пронизващи сини очи, *черен ирландски съдия със сърце от мрак*^[2]. Беше лишен от всякаква сантименталност, изключително умен и винаги беше се отнасял към мен любезно и с уважение. Не смятах, че сме близки приятели, но бих казала, че бяхме много добри познати. Конри често ми донасяше питие и си бърбяхме

за последните достижения в криминалистиката или за дъщеря му, която следваше медицина.

— Всички адвокати и заседатели бяха тук в девет часа тази сутрин, както се изискваше от тях, за да могат да свършат работата си по делото — продължи той все със същия строг глас, докато аз го слушах с нарастващо объркване. — Но понеже вие решихте да поставите *вашата* работа на първо място, ние бяхме принудени да ви чакаме, което създава впечатлението, че очевидно сте най-важното лице в това дело.

— Съжалявам, Ваша Чест. Никога не съм искала да създавам подобно впечатление.

— Вие прахосвате ценното време на съда. Да, казах *прахосвате* — изуми ме той с резкия си тон. — Време, *прахосано* не само от вас, но също и от господин Стюард. Няма как да ме заблуди, когато симулира разпит на свидетел, за да ви спечели време да дойдете тук, понеже сте твърде заета или прекалено важна, за да се подчините на заповедта на този съд.

— Извинявам се, Ваша Чест. Изобщо не съм помисляла, че действията ми могат да се възприемат като съзнателна съпротива срещу каквото и да е било. Просто бях увлечена в...

— Доктор Скарпета, вие бяхте призована от защитата да дадете свидетелски показания в тази зала за два часа следобед днес, така ли е?

— Да, Ваша Чест. — Не можех да повярвам, че се държи по този начин с мен пред заседателите.

— Вие сте доктор и адвокат, нали?

— Да, Ваша Чест. — Трябваше да разпореди заседателите да бъдат изведени от залата, преди да започне да ме разкъсва.

— Предполагам, известно ви е какво означава думата „призовка“?

— Известно ми е, Ваша Чест.

— Моля ви, споделете със съда как разбирате тази дума...

— Това е писмено нареждане на държавна институция, Ваша Чест, имаща правомощията да принуди дадено лице да даде свидетелски показания под заплахата от наказание, ако не се подчини.

— Съдебна заповед.

— Да, Ваша Чест — отговорих аз.

Явно трябваше да послужи за назидание на другите. Усещах физически втрещения поглед на Донахю и можех да си представя огромното ѝ удовлетворение, докато наблюдаваше един от най-известните съдии в Бостън да ме разкоства парче по парче пред съдебните заседатели и нейния клиент, Чанинг Лот.

— И вие нарушихте тази съдебна заповед, защото поставихте вашата работа пред тази на съда, нали така? — попита съдията с все същия нетърпящ възражение тон.

— Да, Ваша Чест. Извинявам се. — Посрещнах студения му син поглед през невъзможната дистанция между нас.

— Е, ще се наложи нещо повече от извинения, доктор Скарпета. Глобявам ви със сума, която ще покрие часовата ставка на всеки, чието време прахосахте през последния час и петнайсет минути. Всъщност час и половина, ако включим времето, през което ми се наложи да се занимавам с тази ненужна тема. А дори и още време ще бъде добавено, понеже сега ще закъснеем и ще трябва да останем след пет часа. По моя преценка сте стрували на съда две хиляди и петстотин долара. Сега, ако обичате, заемете мястото си в свидетелската ложа, за да можем да продължим по същество.

В съдебната зала цареше мъртва тишина. Изкачих се по дървените стъпала, седнах на тапицирания с черна кожа стол и приставът ме прикани да вдигна дясната си ръка. Заклех се да казвам истината, цялата истина и нищо друго, освен истината, а Джил Донахю търпеливо чакаше зад катедрата си, на която забелязах лаптоп и микрофон. Намирахме се в средата на огромно пространство, заобиколени от дървени маси, скамейки „Уиндзър“ и толкова много плоски монитори, че ми изглеждаха като елементи на фотоволтаичен слънчев панел.

Погледнах към обвинението — тримата бяха седнали един до друг, прелистваха бележки или пишеха нещо. По изражението на Дан Стюард разбрах, че не бе очаквал абсурдното нахокване, на което станах жертва. Той трескаво се опитваше да оцени нанесените му щети.

[1] Името звучи по същия начин, както латинското Iustitia — римската богиня на правосъдието. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия със „Сърцето на мрака“ (1899) — най-известното произведение на Конрад, поставено (1989) в списъка на 100-те най-добри англоезични романа. — Б.пр. ↑

17.

Защитата рядко ме призоваваше. Почти никога не бях нужна или полезна на „лошите момчета“, както Марино несправедливо наричаше адвокатите, които защитаваха обвинените в убийство.

Ако бях свидетел на обвинението — това бе типичният случай, противната страна така или иначе щеше да ме разпита, възползвайки се от предимството, че съм нещо лице, преди съдебните заседатели да изслушат поменика от квалификации, доказващи този факт. В действителност начинът на действие от страна на Джил Донахю при всяка наша среща бе да ми затвори устата, едва ли не да подложи под съмнение това, че съм следвала медицина и имам диплома. Обръщаше се към мен с „г-жо Скарпета“ и „мадам“, за да окуражи онези, на които предстоеше да решат съдбата на клиента ѝ, да не ме възприемат много сериозно.

Не знаех какво да очаквам днес, но определено се безпокоях, че Дан Стюард нямаше да ми бъде много в помощ. След всичко, което се случи, той едва ли щеше да влезе в схватка със съдия Конри, чието присъствие усещах като надвиснал градоносен облак. Съдебната зала сякаш бе наелектризирана, също както въздухът след мълния.

Не разбирах защо бе толкова ядосан, сякаш в постъпката ми имаше нещо лично или преднамерено — пренебрежение или оскърбление, каквито дори не можех да си представя. И друг път бях закъснявала за заседания на съда — не често, но беше се случвало, но никога не бях така заплашвана, смъмряна и най-малко от всичко глобявана. И никога пред очите на съдебните заседатели. Нещо определено не беше наред и аз не можех да измисля как да подходя в случая. Не беше възможно да изпратя имейл или да се обадя по телефона на съдията и да го попитам защо отношенията ни вече не са такива, каквито бяха.

Особено ако истинската причина се съдържаше в намека на Стюард. „Приятелят на Джил“, каза ми той и подхвърли, че това са *ключки*.

— Добър ден — усмихна ми се Джил Донахю, сякаш бяхме стари дружки и ни предстоеше да си прекараме страхотно. Заседанието започна и аз я погледнах, след което преместих поглед вляво от нея, между катедрата ѝ и ложата на заседателите, където беше масата на защитата. Чанинг Лот седеше зад нея с изправен гръб, сплел пръсти върху жълт адвокатски бележник с прехвърлени отзад страници с бележки.

Беше с черен двуредов костюм с широки ревери, който изглеждаше като „Версаче“, с бяла риза със златни бутонели и червено-кафява вратовръзка в ръждив нюанс, която извика в съзнанието ми името „Ермес“. Никога не бях се срещала очи в очи с милиардер, но той бе моментално разпознаваем — красив бохем със снежнобяла коса, събрана в плитка, бледосини очи в цвят „пран деним“, нос и скули със силен и горд профил на индиански вожд. За секунда очите ни се срещнаха — погледът му бе твърд, сякаш изискваше нещо от мен, без да се плаши.

— Заради съдебните заседатели — продължаваше Донахю с все същия колегиален тон, като че ли работехме заедно и аз бях в нейния екип, — бихте ли съобщили името, професията и местоработата си?

— Казвам се Кей Скарпета.

— Имате ли бащино име?

— Записана съм като Кей Скарпета, без бащино име.

— Но сте кръстена на баща си, Кей Марселъс Скарпета, нали така?

— Точно така.

— Лекар в Маями, починал, когато сте били дете.

— Да.

— Имате ли фамилия по съпруг?

— Не, нямам.

— Но сте омъжена. Всъщност, разведена и омъжена повторно.

— Да.

— В момента сте омъжена за Бентън Уесли. — Сякаш след месец бих могла да съм омъжена за друг.

— Да — отговорих.

— Но не сте приели фамилията на първия си съпруг. И не сте взели фамилията на Бентън Уесли, когато най-сетне сте се омъжили за него.

— Да — казах аз и погледнах към съдебните заседатели, които, ако бяха женени, най-вероятно споделяха една обща фамилия.

Началото е поставено. Първи плюс. Сега съм различна от тях, така че да съм им чужда и да се отнасят с неодобрение към мен.

— Каква е вашата професия и къде работите? — все така дружелюбно продължи Джил Донахю.

— Аз съм криминалист със специализация патолог рентгенолог и работя като главен медицински експерт и директор на Кеймбриджкия център за криминология — съобщих аз на заседателите, сред които имаше девет мъже и три жени, двама от тях — американци с африкански произход, петима — с азиатски, четирима — най-вероятно с испански, и един — бял.

— Когато наричате себе си „главен медицински експерт и директор на Кеймбриджкия център за криминология“ — последното от тук нататък ще наричам за краткост КЦК — това включва ли и други райони на Масачузетс?

— Да, включва. Всички случаи за медицински експерт и последващ научен анализ в границите на Масачузетската общност се поемат от КЦК.

— Доктор Скарпета... — започна тя, направи пауза и разлисти някакви страници. — Ще ви наричам „доктор“, понеже на практика вие сте доктор по медицина със специализация в ред области, нали така?

Отдава ми дължимото като специалист, за да може по-късно да ми го отнеме.

— Да.

— Доктор Скарпета, имам ли право да допълня, че вие също имате официална длъжност в Министерството на отбраната?

А може би иска да ме представи като супер кучка.

— Да, така е.

— Моля ви, разкажете ни за това.

— В качеството ми на специалист от запаса към Министерството на отбраната сътруднича на Корпуса на медиците експерти към въоръжените сили, когато те пожелаят това.

— И какво точно представлява Корпусът на медиците експерти към въоръжените сили?

— По същество това са патолози експерти с федерална юрисдикция, по същия начин, по който ФБР има федерална юрисдикция в определени случаи.

— Значи вие сте ФБР на патолозите експерти? — уточни тя.

— Казах, че в определени случаи имам федерална юрисдикция.

— Например?

— Например при додела до смъртта на хора катастрофа на военен самолет в Масачузетс или околностите на Масачузетс случаят може да бъде възложен на мен, вместо телата да бъдат транспортирани в моргата на военновъздушна база „Доувър“ в Доувър, Делауер.

— Когато има един или повече смъртни случаи. „Случай“ според вашето разбиране означава труп или трулове, за разлика от обработката на мястото на самата катастрофа. Вие не бихте огледали разбили се летателен апарат, нали?

Джил Донахю бе един от малцината познати ми адвокати, която, защото бе умна и самоуверена, се осмеляваше да задава въпроси, на които не знае отговора. Но това бе свързано с поемане на рискове.

— Не ми влиза в служебните задължения да оглеждам разбит самолет или хеликоптер с идеята да определя дали става дума за механична причина, за отказ на компютър или за пилотска грешка — уточних аз. — Но може да ми бъдат показани останките, както и доклади, за да проверя дали заключенията на Националната комисия за безопасност на транспорта съответстват на онова, което един труп може да ми каже.

— Говорят ли ви труповете, доктор Скарпета?

— Не в буквалния смисъл.

— Не говорят по начина, по който ние двете разговаряме...

— Не на глас — отговорих аз.

Втори плюс. Направи ме ексцентрична. Направи ме побъркана.

— И как точно те ви говорят?

— С езика на заболяванията си, с раните си и с много други нюанси те ми разказват своите истории.

Една от съдебните заседателки, американка с африкански произход в тъмночервен костюм, кимаше с глава, сякаш бяхме в църква.

— А вашата специализация е човешкото тяло. И по-конкретно мъртвото човешко тяло — каза Джил Донахю и по тона ѝ се досетих,

че не хареса току-що казаното от мен.

— Огледът на мъртво човешко тяло е една от моите специализации. — Реших да ѝ вгорча още живота. — Аз изследвам всички подробности, за да възстановя картината на смъртта на даден човек и как е живял, с цел да мога да предложа всичко по силите си на останалите живи, за които загубата на близък човек е променяща живота им травма.

Заседателката в тъмночервения костюм продължи да кима, сякаш проповядвах вечно блаженство, и Донахю смени темата.

— Доктор Скарпета, какъв чин имате от запаса на Военновъздушните сили?

— Полковник съм — отговорих аз и забелязах един млад съдебен заседател в синьо поло как се смръщи, сякаш не одобряваше или бе объркан.

— Но никога не сте служили активно в армията.

— Не съм сигурна, че разбирам въпроса.

— Не беше въпрос, доктор Скарпета. Просто декларирах, че никога не сте служили активно във Военновъздушните сили, не сте постъпвали в армията и не сте служили в Ирак, например.

— Когато бях на активна военна служба, не бяхме във война с Ирак — отговорих аз.

— Казвате, че в Ирак не са били командировани запасняци от Военновъздушните сили?

— Не съм казала такова нещо.

— Добре, защото нямаше да бъде истина, нали така?

Трети плюс. Създай впечатлението, че трябва да бъде подтиквана да казвам истината.

— Не би било вярно да се твърди, че в Ирак не са били изпращани запасняци от Военновъздушните сили — съгласих се аз.

— Използвах Ирак като пример за онова, което може да се случи на военен в активна служба — резюмира тя и се приготви да ме „застреля“ със следващото топче сдъвкана хартия. — За разлика от друг, който се включва в даден род войски, за да получава от правителството заплата заради своето медицинско образование. Както направихте вие, нали така?

Четвърти плюс. Ползвам се с привилегии. Принадлежа към елита.

— След дипломирането ми постъпих на работа в Института по патология на ВВС (ИПВВС) и в крайна сметка разходите ми за медицинско образование бяха опростени.

— Така че, когато сте изслужили времето си, не сте били командировани никъде. Служили сте като патолог експерт и основната ви работа е била писането на документи.

— Бюрокрацията при патолозите експерти е голяма — усмихнах се аз на заседателите и няколко от тях ми върнаха усмивката.

— Корпусът на медицинските експерти към въоръжените сили са част от ИПВВС, права ли съм?

— Така беше — поправих я аз. — ИПВВС беше разформирован преди няколко години.

— Но докато е съществувал и вие сте били на служба там, участвахте ли в Комисията по изучаване последиците от атомните взривове?

— Не, не съм участвала.

Боже господи! Защо Стюард не възразяваше? Забраних си да гледам към него.

Не гледай към нищо и никого, с изключение на заседателите.

— Добре, но някои от колегите ви са били включени в Комисията по изучаване последиците от атомните взривове, не е ли вярно?

— Мисля, че някои участваха в нея — отговорих аз. — Няколко от старшите патолози експерти, които работеха в ИПВВС по мое време.

— И защо не бяхте включена в Комисията по изучаване последиците от атомните взривове? — попита тя.

Проклятие!

Защо, по дяволите, Дан Стюард ѝ позволяваше да продължава с това? Не можех да си представя, че съдията няма да подкрепи възражение, защото всичко това нямаше нищо общо нито със случая, нито с мен. Тя обаче се опитваше да събуди възмущението у заседателите с азиатски произход и да ги настрои срещу мен.

Като например да намекне пред състав от евреи, че мога да имам нещо общо с Холокоста.

— Това беше преди времето ми в ИПВВС — продължих да гледам към заседателите.

— А член ли сте на Американското общество по следствена патология, доктор Скарпета?

— Да.

— Значи както и да бъде наречена тази група, факт е, че сте упражнявали експериментална медицина?

— Там изследват механизмите на болестите.

Мълчание. Наблюдавах лицата на заседателите. Те са с изострено внимание, но са скептични спрямо мен. Един от по-възрастните — с къса сива коса и голям корем, изглеждаше заинтригуван, но озадачен. Джил Донахю изпръска мастилото на объркването във водата и го подправи с негативизъм, с коварни намеци, че съм привикнала към безконтролното харчене на парите на данъкоплатеца, че съм безразсъдна, нехуманна и вероятно не харесвам мъжете.

С бавни мазвания на четката тя рисуваше портрета на една жена на науката, окаян социопат, така че когато се стигне до важните неща, доверието в мен да е сринато. Няма да ме харесват. Може би ще ме мразят.

— В какви случаи е възможно патолог от КМЕВС, това нека припомня, е Корпусът на медицинските експерти към въоръжените сили, да разполага с юрисдикция, доктор Скарпета? — попита ме тя и аз никога досега не бях се чувствала по-незащитена.

Все едно обвинението не съществуваше и Дан Стюард гледеше как ме бутат нагоре по хълма, към бесилката, без да има ни най-малки възражения.

— Смърт на военен в театъра — казах аз.

— В театъра? Може би ще ни обясните какво имате предвид с *театъра*?

— „Театър на бойните действия“ се нарича районът, в който се провеждат операции по време на война, например Афганистан — отговорих аз. — Друг вид случаи, които са под юрисдикцията на КМЕВС, са онези със смърт във военни бази, смъртта на президента на САЩ, на вицепрезидента, на членовете на кабинета и на други лица на служба в американското правителство, като агенти на ЦРУ или астронавти, ако загинат при изпълнение на служебните си задължения.

— Доста страховита отговорност — каза Донахю замислена.

Някой дори би си помислил, че бе впечатлена, но аз продължавах да гледам право към съдебните заседатели и отказвах да погледна към нея.

— Сега определено разбирам защо допускате, че работата ви е по-важна от моята, тази на съдебните заседатели или дори на съдията — каза тя.

18.

Тя направи пауза, защото няколко души в залата се разсмяха, но съдебните заседатели не се усмихваха, нито един от тях.

— Не допускам подобно нещо — отговорих аз.

— Е, днес закъсняхте час и петнайсет минути, доктор Скарпета. Ако включим и времето, което отне на съдия Конри да ви смъмри, това прави час и половина, а на всичко отгоре заради вас съдът няма да може да свърши работата си за деня, преди да се е стъмнило.

— За което продължавам да се извинявам, госпожице Донахю. Никога не съм възнамерявала да проявя неуважение към съда. Просто бях с катер на местопрестъпление, което изискваше вниманието ми.

— Искате да кажете, че мъртвите са по-важни за вас от живите?

— Такова заключение би било неправилно. Животът винаги има приоритет пред смъртта.

— Но вие изследвате мъртвите, нали така? Пациентите ви са мъртъвци, не е ли вярно?

— Като медицински експерт — бавно казах аз, защото видях накъде отиват нещата — моята работа е да разследвам всяка неочаквана или насилствена смърт, да определя причината за нея и как се е случило. С други думи, какво в действителност е убило този човек и дали това е било инцидент или убийство, да кажем. Така че, да, повечето хора, които изследвам, са мъртъвци.

— Е, да се надяваме всички да са такива.

Нов смях в залата, но съдебните заседатели останаха сериозни и слушаха внимателно. Едра жена във виолетов костюм с панталон седеше наведена напред в средата на първия ред и не сваляше поглед от мен. Отляво на нея по-възрастен мъж, спретнато облечен в спортен панталон и пуловер, бе навел глава на една страна, сякаш се опитваше да ме прецени що за човек съм.

Джил Донахю още не бе предложила никакви изненади. Опитваше се да ме представи като странна, студенокръвна жена, която

пет пари не дава за живите. От което следваше, че не ми пука и за нейния клиент, Чанинг Лот.

— Не всички, които изследвам, са мъртви. — Говорех на заседателката в тъмноревеното костюмче, на мъжа до нея и на един друг заседател в син костюм. — Понякога изследвам и живи жертви, за да определя дали техните рани съответстват на дадената в полицията информация.

— И къде точно се научихте да изследвате трупове и епизодични живи тела? Къде учихте? Нека започнем с колежа.

— Постъпих в Корнелския университет, след завършването му следвах в Медицинския факултет на „Джон Хопкинс“, после записах право в „Джорджтаун“ и накрая се върнах в „Джон Хопкинс“, за да завърша резидентурата си по патология. Последва една година специализация по патоанатомия в Отдела за съдебномедицинска експертиза на окръг Дейд в Маями, Флорида.

Почти половин час Джил Донахю ме разпитва за всеки нюанс на моето образование и обучение. Уморителни въпроси за времето ми в ИПВВС, последвани от разпит какво съм правила, докато съм била в Медицинския център на сухопътните войски „Уолтър Рийд“ във Вашингтон в края на 80-те, преди да бъда назначена за главен патолог на Вирджиния и да се преместя в Ричмънд. После задълба в по-активните ми ангажименти към Министерството на отбраната след 11 септември, което автоматично доведе до прекараните шест месеца в „Доувър“, където изучавах компютърна томография (разчитане на КТ сканирания) в помощ на аутопсиите.

Дан Стюард не помръдна, докато тя не отвори дума за Бентън. Искаше да знае дали е истина, че сме се запознали, когато съм била новият патоанатом на Вирджиния, а той — ръководител на онова, което тогава се наричаше отдел „Бихейвиоризъм“ към академията на ФБР в Куантико. Попита ме вярно ли е, че тогава съм била разведена, а той женен с три деца.

— Възразявам — най-сетне каза Стюард.

Не успях да се удържа. Обърнах се да го погледна — беше на крака, столът му бе избутан назад от прокурорската маса, вдясно на катедрата, на която Донахю комфортно се бе облегла, за да можем да си побъбрим на воля.

— Подробностите относно личния живот на доктор Скарпета са напълно извън обхвата на онова, което я квалифицира за нещо лице патолог — каза Дан Стюард, може би един от най-жалките прокурори, с които някога съм работила, помислих си в този момент.

— Ваша Чест — обърна се Донахю към съдия Конри, — искам с максимално уважение да отбележа, че ако може да се покаже пред съда, че даден свидетел е имал престъпно или неморално поведение, това е напълно в обхвата на квалификацията на този свидетел, позволяваща му да даде показания за приписваните факти, и може да доведе до вкарването на обвиняемия в затвора.

— Отхвърля се. Госпожице Донахю, можете да продължите.

Сега вече знаех със сигурност, че богът съдия бе решил да ме изпрати в личния си ад.

Имат връзка или искат да имат.

Въздържах се да погледна в неговата посока.

— Не е ли истина, доктор Скарпета, че сте започнали интимна връзка с Бентън Уесли докато той все още е бил женен за друга? — попита Джил Донахю и аз бях длъжна да ѝ отговоря.

Оставена бях сама на себе си.

Погледнах лицата на съдебните заседатели и казах:

— Ако под „интимна“ имате предвид, че сме се влюбили един в друг, тогава, да, направихме го. Заедно сме вече двацет години и сме женени.

Жената в тъмночервения костюм кимна, а Донахю каза:

— Значи ще бъде справедливо да се каже, че истината е каквато вие решите.

— Няма да бъде справедливо да се каже така.

— Ще е справедливо да се каже така, ако някой е женен, напълно ясно е.

— Това е ваше мнение, не мое — отговорих аз, понеже явно Стюард нямаше да направи абсолютно нищо.

— Ще е справедливо да се каже, че не уважавате закона, а постъпвате както ви харесва.

— Определено няма да е справедливо да се заяви подобно нещо.

— Но Бентън Уесли е бил женен.

— Беше.

— И вие сте го отнели от жена му и трите му дъщери.

— Той се разведе със съпругата си. Не съм го отнела нито от нея, нито от някой друг.

— Доктор Скарпета... Не би ли било точно да се каже, че истината е каквато решите вие? — отново опита тя.

— Не, няма да е точно да се каже такова нещо — повторих аз.

— А беше ли точно, когато вие заявихте в имейл до Дан Стюард, че съпругата на Чанинг Лот се е превърнала в калъп сапун?

— Не съм се изразила така.

— Извинявам се... Какво тогава казахте?

— В кой случай?

— Добре, нека видим имейла — отговори тя.

Имейлът се показва на плоските екрани из цялата зала, имейл адресите бяха задраскани с черно. Тя ме попита разпознавам ли онова, което виждам, аз потвърдих и тогава тя прочете текста на глас:

Дан,

Ще отговоря на въпроса ти по принцип и в никакъв случай конкретно за Милдред Лот. Ако едно тяло е изхвърлено в океана край Глостър през март и е останало потопено в студена вода месеци наред, хидролизирането и хидрирането на мастните клетки, изграждащи подкожните мастни тъкани, ще доведе до образуването на бактериално резистентна адипоцера — следсмъртен артефакт, който по същество превръща тялото в сапун.

— Спомняте ли си този имейл до Дан Стюард, доктор Скарпета?

— Не помня точно тези думи.

— Какво помните в такъв случай?

— Помня, че казах на господин Стюард, че ако едно тяло остане потопено в студена вода за период от седмици или месеци, резултатът ще бъде процес на разлагане, известен с термина „осапуняване“.

— Превръщане в сапун — подчерта тя.

— В известен смисъл.

— Не в известен смисъл, доктор Скарпета. Това казвате в имейла си, нали така?

— Мисля, че казвам „по същество превръща тялото в сапун“.

— За да изясним въпроса, може ли едно мъртво човешко тяло буквално да се превърне в сапун при каквито и да било обстоятелства? — поинтересува се тя.

— Хидролизата на мазнините и мастите наистина може да произведе груб сапун. Той е известен като „трупен восък“ заради начина, по който изглежда.

— И образуването на този сапун, трупен восък или адипоцера не става за една нощ, нали така? — попита тя.

— Точно така. Това може да отнеме седмици или месеци в зависимост от температурата и другите условия.

— Така стигаме до онова, което днес е във всички медии. — Естествено бе, че ще стигне и до това. — Тялото, което извадихте от водата, може да се каже пред очите на всички ни. Наистина, ако излезете от тази зала, отидете до високите прозорци и погледнете през тях, вие почти можете да видите мястото, където бяхте на катера на бреговата охрана само преди няколко часа, вярно ли е?

— Вярно е.

— Знаете ли самоличността на онази мъртва жена, чийто труп извадихте от водата преди няколко часа?

— Към този момент не знам — отговорих ѝ аз и Дан Стюард, разбира се, остави и този въпрос да мине.

— Знаете ли на каква възраст е тя?

— Не.

— Не можете ли да прецените?

— Още не съм я изследвала.

— Но очевидно сте видели тялото ѝ — продължи Донахю. — Не може да нямам мнение.

— Още не съм оформила никакво лично мнение.

— Тялото е на възрастна жена, така ли е? — продължи тя, защото Дан Стюард не я спря.

— Така е.

— По-възрастна от шестнайсетгодишна? Осемнайсет...?

— Може да се каже, че е на зряла, възрастна жена — отговорих аз.

— Вероятно над петдесетте?

— Не знам възрастта ѝ в този момент.

— Използвах думата „вероятно“. Вероятно ли е тя да е малко под шейсетте?

— Вероятно е.

— С дълга бяла или платиненоруса коса.

— Точно така.

— Доктор Скарпета, известно ли ви е, че Милдред Лот е на петдесет и има дълга, подчертано платиненоруса коса?

Говори за нея в сегашно време, сякаш не е мъртва. Ако не е мъртва, тогава съпругът ѝ не може да има нищо общо с убийството ѝ.

— Знам най-общо за възрастта ѝ и че косата ѝ беше описана като платиненоруса.

— С разрешение на съда искам да изтегля от интернет видеоматериал на Fox News и да го пусна на екраните в залата, така че всички да видят за какво говоря.

И това слага край на случая на Дан Стюард.

— Ваша Чест, възразявам — обади се Стюард.

Погледнах назад към него — той отново бе на крака и изглеждаше повече озадачен, отколкото гневен.

— На какво основание, господин Стюард? — Изражението на съдията бе каменно, а в гласа му звучеше раздражение.

— На основание, че възпроизвеждането на видеообект от новините няма връзка и е несъществено.

— Ваша Чест, точно обратното — оспори Донахю, — обектът е абсолютно уместен в този контекст.

— Обезпокоен съм още от това, че фрагментът от излъчения по Fox News или кой да е друг новинарски канал видеоматериал е редактиран — уведоми Стюард съдията. — И то редактиран не от полицията.

— И на вас ви е известно, че онова, което госпожица Донахю иска да покаже на съда, е редактирано? — попита съдията.

— Допускам, че е редактирано, Ваша Чест. Новинарските програми нямат практиката да показват суров немонтиран материал. Моля ви да забраните възпроизвеждането на този видеорепортаж и всеки подобен на него по време на съдебните заседания.

Опитай да си още по-мекушав, помислих си с отвращение.

— По принцип телевизионните програми не са допустими — резюмира съдията със скучаещ глас. — Вашите съображения, госпожице Донахю...?

— Моите съображения са много прости, Ваша Чест. Видеообектът — редактиран или не — показва много ясно трупа на възрастна жена, която е била потопена в студена вода и не се е — нека цитирам — „превърнала в сапун“.

— Ваша Чест, това е нелепо. Това е търсене на сензация — запротестира Стюард с дразнещия си глас.

— Мога ли да продължа, Ваша Чест? — попита Донахю.

— Щом се налага.

— Значи или заявлението на доктор Скарпета за онова, което се случва с един труп, след като е стоял потопен в студена вода, е невярно, или изваденият по-рано днес от нея труп от залива е на възрастна жена, която не е била мъртва и потопена във водата в продължение на дълъг период от време. Ваша Чест, нека го кажем направо. Откъде да знаем дали току-що открития труп не е на Милдред Лот? А ако е възможно да е на Милдред Лот, тогава клиентът ми определено не може да я е убил. Беше в затвора през последните пет месеца, задържан без гаранция, понеже господин Стюард несправедливо убеди съда, че Чанинг Лот може да избяга заради богатството си.

— Ваша Чест, тя превръща процеса в карнавал! — възкликна Стюард.

— Видеоклипът е с продължителност под една минута, Ваша Чест. Намерението ми е само да покажа в едър план трупа, докато доктор Скарпета плува с него в посока на катера на бреговата охрана.

— Ще отхвърля вашето възражение, господин Стюард — каза съдията. — Нека видим видеото и да опитаме да продължим нататък, за да не оставаме тук до полунощ.

19.

Наближаваше шест часът, когато стигнахме до моста „Лонгфелоу Бридж“ под проливен дъжд и в непроходим трафик, за да се върнем в Кеймбридж след едно от най-неприятните ми преживявания някога в съда.

— Не ме интересува какво казват другите, но има нещо подозрително в това, защо я остави да се измъкне с него — продължи да човърка в раната Марино, влудявайки ме със съмненията и теориите си за заговори и всевъзможни конспирации. — Едно е съдията да се държи като гъз, защото си го вбесила, а аз те предупреждавах, че закъсняваш, и друго...

Но аз не исках да чуя повече и дума за това.

— Както ми каза повече от веднъж ли? След онова решение на Върховния съд сме обречени да ни разтакават насам-натам повече, отколкото досега, и да ни викат в съда по всяко време за нищо. Без никакво право да се явиш когато сам прецениш.

Не бях в настроение да ми изнасят лекции.

— При всички положения — той продължаваше да сипе паразитните си думи, от които ми идваше да закрепця — се предполага, че помощник областният прокурор на САЩ ще бъде на твоя страна. — Включи чистачките в непрекъснат режим, а очилата му бяха се смъкнали на върха на носа му, сякаш това някак би му помогнало да вижда по-добре в пороя.

— Бях свидетел на защитата, не на обвинението — припомних му аз.

— Което също е подозрително. Защо не те призова Стюард? Не може да не е съзнавал, че си боксова круша след онзи имейл за превръщането на Милдред Лот в сапун, така че трябваше да изпревари Донахю. И тогава щеше да си негов свидетел. Щеше да те квалифицира като вещо лице, вместо да го прави тя, и нямаше да се налага да минаваш през мелачката с тези лични въпроси, които със сигурност не те показаха в най-добра светлина.

— Без значение кой ме е призовал в съда, аз щях да се явя там и Донахю щеше да ме пита каквото си пожелае.

— Ти си *неин* свидетел и си на *нейна* страна и въпреки това тя ти причини това?! — настоя той, а аз не можех да търпя, когато започнеш да се държи така — да ме защитава, когато вече бе прекалено късно, без значение, че е безсилен да промени каквото и да било.

— Не става дума за заставане на нечия страна. — Търпението ми бе почти изчерпано.

— О, точно за това става въпрос. Всичко опира до това на чия страна си. — Марино натисна клаксона и изкрещя: — Мърдай, задник сплескан! — Резкият звук на клаксона прониза мозъка ми като шиш. — Например, на чия страна в действителност е Стюард? Ти си последният свидетел на защитата, а той дори не пожела да те вземе на кръстосан и остави проклетият видеоклип да увисне във въздуха?!

— Нямахше какво да ме пита. Не знаех самоличността на трупа, който извадихме от морето, и това беше направено пределно ясно.

— Ха... Както и да е, начинът, по който се държа с теб, ме кара да си мисля, че може тайно да е в съюз с Донахю или получава пари под масата, или му е обещано нещо, ако Чанинг Лот отърве затвора. Може ли да си сигурна, че милиардите му не натежават на везната на Темида в този случай? Боже...! Този дръвник май нарочно чука по спирачките и иска да го натреса отзад! Мърдай бе, шибаняко! — Марино свали прозореца и показа на шофьора на таксито среден пръст. — Да, да... хайде спри и ела тук и тогава ще го видиш, фъшкийо смотана!

— За бога, не може ли да минем един път без шофьорското побесняване? — промърморих аз. — Нека просто стигнем, без да сме на пихтия, става ли?

Едва бяхме преполовили моста, движейки се с петнайсет километра в час. Бостънският хоризонт представляваше пано от размазани петна светлина. Проекторите на върха на „Пруденшъл билдинг“ бяха изцяло потопени под тежкия дъжд и ниските плътни облаци, които се сливаха и разделяха.

— Защо, по дяволите, той не възразяваше повече? — Марино вдигна прозореца си и избърса мократа си ръка в панталона си. — За да остави Донахю да го измъкне от убийство?

— Може просто да е калпав адвокат. — Бързото чаткане на чистачките бе направо нетърпимо. — Не можеш ли да ги превключиш на по-бавно?

— Ако ти е все едно дали виждам...

— Забрави... — Не си спомнях какво съм яла днес и изведнъж се досетих, че отговорът е нищо.

Кубинско кафе на празен стомах. Нищо чудно, че главата ме болеше и едва можех да мисля.

— Стюард не положи достатъчно усилия онова видео да не бъде допуснато... а мен ако питаш, направо не се и опита.

Така и не бях стигнала до сусамения сладкиш и гръцкото кисело мляко в хладилника.

— Ако ме питаш, той направо те хвърли заедно със случая под влака и го направи нарочно.

— Да се надяваме, че намеренията му не са били такива — казах аз и онова, което най-силно ме тревожеше, не беше, че видеото бе допуснато като вещественно доказателство, а че то изобщо е било заснето.

В продължение на няколко секунди изпитото сбръчкано лице на мъртвата жена беше ясно видимо, докато я качвах в застлания с чували спасителен кош. Възможно е тя вече да не можеше да се идентифицира заради тежката дехидратация, но не можех да съм напълно сигурна в това. Някой, който я познаваше добре, може би член на семейството или добър приятел, вероятно можеше да я разпознае, а това бе ужасен начин да научиш за нечия смърт. Не би трябвало никога да се случва.

— Ще го оправдаят — реши Марино.

Чистачките се лашкаха наляво-надясно по стъклото, леденият дъжд чаткаше по покрива и заливаше предното стъкло все едно бяхме в автомивка. Чанинг Лот можеше да бъде оправдан и вероятно така и следваше да стане. Нямах представа. Но ако заседателите бяха наблюдавали онова, което видях и аз само преди час, те вероятно бяха получили различна картина за забележителния индустриалец, явно изненадан от видеото, което и той видя по време на откритото заседание на съда. Стори ми се, че бе съкрушен и ужасен, искрено съсипан от скръб и сякаш очакваше онова, което му предстоеше да види. След това затвори очи и едва не колабира на стола си от очевидно облекчение.

Ако беше осъзнал, че мъртвата жена не бе изчезналата му съпруга, тогава не би чувствал, че едва ли не е бил оправдан, особено ако е знаел, че носи вина за случилото се с нея. Откриването на тялото на жена му в този момент би било най-доброто развитие за него. Не би имало никакво значение какво ще свидетелствам за времето на настъпване на смъртта.

Заседателите със сигурност щяха да се объркат от артефактите на аутопсията и щяха да се озадачат от появата на непокътнато тяло в Масачузетс Бей шест месеца след поръчково убийство. Приемах и ялната възможност Чанинг Лот да е завършен социопат, позьор и манипулатор, който е разбирал, че е във фокуса на всички погледи в онзи момент, когато е бил пуснат фрагментът от новинарския репортаж. Може би е искал да изглежда като чувствителен човек за онези, които са го гледали, и затова бе разиграл малкия си етюд.

— Определено може да бъде оправдан и ако заседателите намерят основания за съмнение, тогава това би било правилната присъда — отговорих аз и единственото, което ми се искаше точно сега, бе да се прибера у дома.

— Е, няма никакъв начин заседателите да го намерят за виновен — наведе се напред Марино, присви очи и се опита да види през падащата водна завеса и заслепяващите светлини на колите насреща. — Всичко, което Донахю трябваше да направи, бе да намекне, че трупът на Милдред Лот току-що е бил открит, че може да бъде открит малко по-късно или че може би тя дори още не е мъртва. Показването на онзи видеоклип беше добър ход — картина, която струва повече от хиляда думи, та макар вероятно да не е тя.

— Не е. Ако антропологичните ѝ данни не са фалшифицирани и височината ѝ се е смалила.

— Е, изглежда като че ли всичко друго ѝ се е смалило.

— Не и костите ѝ. Милдред Лот би трябвало да е висока метър и осемдесет, а тази жена дори не се доближава до това.

— Трябва да ѝ отдадеш дължимото. — Марино продължи да говори за Джил Донахю, бе успял да влезе в залата, без да го забележа, и от последния ред бе видял всичко.

Беше стоял там през време на цялото мъчение, беше изслушал тирадата на съдията и беше чул за глобата, надвишаваща поне пет пъти нормалната в такива случаи. Тези съдийски фойерверки бяха

идеалната прелюдия към продължението от страна на Донахю, изградено върху идеята да бъде представена като квалифицирано вещо лице, преди да бъде намекнато, че съм феминистка, която разбива семейства, медицински експериментатор, виновен едва ли не за открадването на японски органи от тела и може би непряко за хвърлянето на атомните бомби. Марино бе видял всичко това и сега не можеше да говори за нищо друго, докато се влачехме през силния вятър и проливния дъжд, който само допреди минути беше примесен с градушка, а ранната вечер бе неестествено тъмна.

— Тя те запази за последен свидетел и така заседателите ще се оттеглят с визуалния спомен за мъртвата богата дама с дългата платиненоруса коса, извадена от морето малко по-рано днес.

— Не мисля, че косата ѝ е платиненоруса. Почти сигурна съм, че е бяла.

— Основателно съмнение. — Марино избърса с ръкава си вътрешната страна на прозорците и пусна на пълна мощност климатика в режим размразяване. — Ако досега не бяха имали никакви съмнения, ето, вече имат.

— Дали ще го оправдаят, или не ни най-малко не ме интересува — отговорих аз. — Така или иначе нямам мнение по въпроса дали наистина има нещо общо с изчезването на съпругата му, а честно казано, и ти не би трябвало да имаш мнение.

— Знаеш какво казват — всеки си има мнение.

И ето, най-сетне пристигнахме пред моята облечена в метал сграда — застрашителна кула в бурята, подобна на бойна кула на замък, обгърната в мъгла. Внезапно изпитах странно чувство, смразяващ дискомфорт, който започна дълбоко в червата ми и плъзна нагоре по гръдния ми кош. Усещането достигна до мозъка ми в момента, когато металната врата се плъзна встрани и Марино мина през отворилия се проход. Светлините на тахото бяха насечени от струите на дъжда и осветяваха коли, които не би трябвало да се намират тук. Черният джип „Порше“ на Бентън бе спрял до три необозначени седана, сякаш той и колегите му от ФБР бяха минали насам да се видят с мен, а това нямаше смисъл.

Изпратих на Бентън есемес в мига, в който напуснах съда, за да му кажа, че тази нощ ми предстои аутопсия, която при това ще бъде сложна. И че нямаше да свърша преди девет или десет часа.

— Кой е тук и защо? — чудех се аз, а Марино насочи дистанционното към задната страна на сградата.

— Това е колата на Мачадо — „Краун Виктория“. Какво, по дяволите...?

Помещението вътре светна, а тежката врата започна шумно да се вдига. В разширяващия се процеп видях тъмнозелената издължена муцуна на колата на Луси — „Астон Мартин“, паркирана до моя джип.

— Мамка му! — Марино вкара колата вътре. — Очакваше ли я?

— Не очаквам никого.

Слязохме и шумът от затварянето на вратите отекна от бетонните стени. Сканирах палеца си върху биометричната ключалка и се озовахме в приемната зона на отделението за аутопсии. Нямаше и следа от нощния пазач, но за сметка на това чух гласове по коридора. Когато с Марино наближихме склада за веществени доказателства, намерихме вратата широко отворена. Жълтият фендер, кафезът с котешката тоалетна и другите веществени доказателства ясно се виждаха по масите, а когато приближихме до голямата стая за рентгенови снимки, дочух техничката ми Ан, а също Люк Зенър. Откъм ъгъла надникна охранителят.

— Кой е отключил склада? — попитах го аз. — Наред ли е всичко, Джордж?

— Имате гости — каза той, без да поглежда към Марино.

— Явно.

— Господин Уесли и няколко от неговите хора са вътре с Ан и доктор Зенър. Нямам представа за какво става дума.

Не му повярвах, че не знае, и докато се отдалечаваше, забелязах как мускулите на челюстта му играеха. Пред вратата на рентгеновото отделение светеше червената светлина, което означаваше, че скенерът се използва. Не очаквах да видя мъжа си, облечен в екип за крос с вчесана назад мокра сребриста коса, в компанията на кеймбриджкия полицейски детектив Сил Мачадо, специалния агент от ФБР Дъглас Бърк и някаква жена, която виждам за пръв път — с много къса тъмна коса, може би около 35-те. Бях изненадана, чувствах се предадена.

— В по-голямата си част при КТ е обратното — чух да казва Ан. Люк бе седнал до нея.

От другата страна на оловното стъкло чифт голи крака със сгърчени пръсти и лакирани в розово нокти стърчаха от

цилиндричната кухня на белия скенер „Сименс Сенсейшън“, а на екраните имаше изображения на „Неидентифицирана бяла жена от залива Мас. Бей“, доколкото можех да прочета. Не можех да разбера защо Ан и Люк са започнали без мен. Съвсем ясно бях казала, че не искам тялото да напуска хладилната камера. Изрично бях наредила трупът да не бъде докосван, а вратата за склада с веществените доказателства да остане заключена до връщането ми от съда.

— Какво става? — срещнах погледа на Бентън и разчетох какво ми казва той. — Какво се е случило?

Той бе в аленочервен анцуг с надпис „Харвардски медицински факултет“, по маратонки, през ръката му бе праметнат дъждобран. Подозирах, че е бил в залата за фитнес, когато някой му се бе обадил. Допусках, че това бе Дъглас Бърк. Високата брюнетка бе твърде женствена и симпатична за мъжките имена, с които се подвизаваше — Дъг или Дъги. Не беше необичайно двамата с Бентън да се запиляват някъде и никой да не знае нищо за тях. Това можеше да се случи по всяко време на деня, нощта или уикенда и често на мен не ми се казваше нищо. Аз знаех кога да не питам, но този път просто нямаше как.

Когато останем насаме, щях да поискам от Бентън да ми каже какво точно става, защото по стиснатата му челюст и изопнатите черти на лицето му ми бе ясно, че нещо се случва. Изведнъж ми направи впечатление, че не бе продумал дума на Марино, нито дори го бе погледнал. Бентън напълно избягваше Марино, както правеха и специален агент Бърк, Мачадо и жената, която не бях виждала. Единствено Ан и Люк се държаха нормално, без да обръщат внимание на истинската причина, поради която ФБР и полицията бяха тук, а то не беше, за да наблюдават извършването на КТ или аутопсия.

— Как сте всички? — попита Марино.

Единствено Ан му отговори, че е добре, а на мен ми стана ясно, че той долавяше, че нещо не беше наред.

— Току-що обяснявах, че КТ е до голяма степен противоположна на МР в доста аспекти, като например кръвта, която се показва светла на КТ, но тъмна на МР — обясни Ан.

Никой не й отговори и тишината ставаше още по-напрегната.

— Но не е така с другите флуиди, особено водата, защото водата не е плътна. — Сега Ан вече обясняваше на Мачадо, Бърк и

непознатата жена, която предположих, че е от ФБР.

Улових погледа на Бентън.

— Тези области... тук и тук. — Ан показва синусите, белите дробове и стомаха, изобразени триизмерно на различни компютърни екрани. — Ако бяха наистина тъмни, почти черни, това би било индикатор за присъствието на вода, което е типично при удавяне. КТ е страхотна при случаите на удавяне. Понякога, когато тялото се отваря при аутопсия, флуидът се губи, преди да го видите, особено ако в стомаха е имало вода. Но ние първо сканираме и не можем да пропуснем нищо.

— Не бихме очаквали при нея да има вода в белите дробове, стомаха или където и да е — казах аз на Ан, но погледът ми не изпускаше Бентън. — Тя е в умерена степен на мумифициране. В цялото ѝ тяло едва ли може да се намери и капка вода, във всички случаи недостатъчно, за да се нанесе върху карта за ДНК анализ. Ако изобщо се е удавила, това в никакъв случай не е станало скоро.

Изведнъж си спомних как Марино се държеше по-рано днес, сякаш случаят му беше особено неприятен. Раздразнението му по повод ценните копчета на жакета бе странно и у мен започна да се заражда едно невероятно, ужасно предчувствие...

— Тя е била мъртва доста време преди да бъде изхвърлена в залива — казах аз, — но се питам кой е свикал тази сбирка.

— Мислим, че знаем самоличността ѝ — обади се Сил Мачадо.

20.

Той се обърна към Бентън, специален агент Бърк и непознатата жена, сякаш те бяха на ред да продължат, и аз знаех какво означава това.

„Португалския воин“ — както Марино наричаше Сил Мачадо — бе откачен млад мъж, с телосложение на бик, тъмнокос и тъмноок, с консервативен вкус в облеклото, който никак не си падаше по ФБР и не би им прехвърлил случай без въпроси и без съпротива. Щом им подаваше топката толкова очевидно, значи федералните вече бяха поели разследването и имаше основателни причини за това.

— Как така никой не ме е известил? — Марино гледаше ядосано Люк. — Въз основа на какво сте я идентифицирали? Как е възможно? Толкова бързо не може да се намери съответствие не само на ДНК, а дори и на пръстови отпечатъци. Това няма как да стане, без да рехидратираме възглавничките на пръстите, т.е. първо да ги свалим, което смятах да направя...

— Знаеш ли, Пийт — прекъсна го Мачадо, — защо не дойдеш с мен и да ги оставим да си поговорят за някои неща?

— Какво? — моментално настръхна Марино, за когото параноята беше естествено състояние.

— Ще обсъдим всичко.

— Защо не искаш да говорят пред мен? — повиши глас Марино. — Какво, по дяволите...?

— Хайде, приятелю — намигна му Мачадо.

— Това е толкова тъпо!

— Хайде, Пийт. Не се дръж така. — Мачадо се приближи и сложи ръка върху неговата. Марино опита да се дръпне, но пръстите на Мачадо се затвориха със сила. — Да вървим, ще ти обясня — и той придружи Марино навън, в коридора. — Знаем, че тук имате кафе, макар да предпочитам бира, но да забравим за нея засега.

— Да се върнем минутка назад — затворих аз вратата. — Мислех, че съм се изразила съвсем ясно, като наредих случаят да не се

започва без мен. — Това бе адресирано до Ан и Люк. — И ако това, което виждам в момента, е вследствие идването на ФБР и свеждането на директиви как да се ускорят нещата, нека ви информирам, че тук не работим по този начин — допълних аз, без да се опитвам да бъда любезна.

— Не е това — каза Люк.

— Складът за вещественни доказателства е широко отворен и вие сте започнали сканирането, а указанията ми бяха съвсем различни.

Люк завъртя стола си така, че да бъде с лице към мен. Не забелязах да е обезпокоен от недоволството ми или от извеждането на Марино от стаята като затворник. Люк намираще случващото се за оправдано и това отчасти сигурно се дължеше на липсата на опит. Може би беше по-голям нарцис, отколкото изглеждаше, и добрите маниери надделяваха над егото му, което смятах, че е свързано с външността на блондин и несъмнената му интелигентност. Моят заместник изпитваше топли чувства към федералните агенции за правопазване изобщо и ФБР в частност, които явно бяха успели да го накарат да пришпори случая, а точно това аз просто не можех да разреша.

— Нямахте да започна аутопсията без теб — обясни Люк с приятния си британски акцент, облечен в син комбинезон, обут в хирургическо сабо и наметнат с лабораторна манта, на която са избродирани неговите инициали. — Но решихме, че е в интерес на работата да избързаме и я сканираме, докато пътуваш насам от съда. Главно защото при нейното състояние имаше опасност да няма какво да сканираме.

— Не че открихме нещо — разстроено вметна Ан, стресната от реакцията ми, а вероятно и обезпокоена заради Марино, който флиртуваше с нея, а когато си беше счупила крака, я караше на работа всеки ден. — Няма вътрешни наранявания — тихо продължи тя, като гледаше само мен и избягваше останалите. — Няма нищо, което да ни подсказва от какво може да е умряла. Искам да кажа, че намерихме сърдечни и интракраниални вкостявания, които са обичайни. Освен това пунктат в базалните ганглии, арахноидни грануляции, отново типични при над 40-годишните.

— Я почакай! — Тази вечер агент Бърк бе спортно облечена — в кафяв пуловер и черни джинси, а кожената чантичка през рамото

вероятно скриваше пистолета й. — Да не говорим за 40-годишните. — Тя сигурно смяташе, че е забавна.

— Начална атеросклероза, калцификация в някои кръвоносни съдове. — На Ан изглежда не й беше забавно.

— И КТ сканирането ви позволява да различите втвърдяване на съдовете? Не е лошо да се знае, преди да изям поредния „Биг Мак“. — Усилията на Бърк не можах да разведрят обстановката.

— Яжте каквото си искате. Не изглеждате застрашена от нищо — успокой я Люк. — Атеросклероза е открита в египетски мумии на 4000-годишна възраст, така че тя явно не е страничен продукт на съвременния начин на живот. В действителност по-скоро генетичната ни конфигурация предполага подобна предразположеност — поясни той, защото явно не схващаше някои неща или може би защото не му пукаше, че Марино е загазил.

— Мисля, че не трябва да изпускаме предвид възможността тя да е умряла от инфаркт или инсулт, с други думи по естествени причини, и някой да е решил да скрие тялото, а след това да се отърве от него. — Бърк не откъсваше поглед от мен.

— На тази фаза е разумно да се отчитат всички възможности, без никакви предубеждения — отговорих аз.

— Няма нищо друго, освен следите от работа на зъболекар, непрозрачно за скенера — каза Ан. — А такива следи колкото щеш: коронки, импланти... изобщо скъпа уста.

— Нед ще дойде, за да сравним стоматологичните диаграми — съобщи Люк. — Всъщност... това може да е той.

Фаровете на колата отвън заслепяваха дори мониторите на охранителната система — малко синьо комби, най-вероятно допотопната „Хонда“ на Нед, току-що паркираше.

— Значи имаме предсмъртни снимки на челюстите за сравнение — насочих въпроса си към Бентън.

— Получихме ги от зъболекар във Флорида — каза той.

— И коя мислим, че е тя в такъв случай? — попитах аз.

— Изглежда е 49-годишна жителка на Кеймбридж на име Пеги Лин Стантън. Прекарвала е летата си в Кей, на езерото Мичиган — отговори ми моят съпруг, сякаш сме колеги в приятелски отношения. — Но по-голямата част от времето е била извън Масачузетс. Изглежда е имала навика да идва тук само през есента и зимата.

— Странно е някой да прекарва зимите си тук. Обикновено това е сезонът, през който хората се изнасят — коментирах аз очевидното.

— Понякога е заминавала за Флорида. Явно има много неща около нея, които предстои да се уточнят.

— Искаш да кажеш, че приятелите, може би семейството ѝ, не са знаели винаги къде точно се намира? Ами телефонните обаждания, имейлите...?

— Изпратихме агенти да проверят — намеси се Бърк. — Ами... защо не продължиш отгук нататък? — обърна се тя към непознатата жена. — Валери е нашият кибер експерт.

— И нека уточня от самото начало, че всички ми казват Вал — усмихна ми се тя без причина.

Не бях особено благоразположена и всъщност ме изяждаше остро безпокойство. Какво бе направил Марино?

— В крайна сметка се разбра, че жертвата така и не е стигнала до вилата си на езерото — съобщи Валери Хан. — Тя е напълно изоставена. Няма багаж. Хладилникът е празен. Изглежда е изчезнала без следи около първи май, може би малко по-рано, а доктор Зенър спомена, че това се връзва със състоянието на трупа.

— Ще знаем със сигурност след аутопсията — подразних се, че Люк е споделил с тях каквото и да било.

— Може би сте чували за нея? — каза Валери Хан.

Отворих вратата към коридора, по който към нас се задаваше Нед Адамс със старата си черна медицинска чанта.

— Защо да съм чувала за нея? — недоумявах аз.

— Може би името „Красивата Моля“ нещо ви говори... на вас или на някой от екипа ви? — подпита Хан.

— Здравсти, Нед — задържах му вратата. — Тя е в скенера. На твоё разположение.

— Мога да го направя и тук. Няма проблем... — Той избута назад качулката на дългия си жълт дъждобран, от който по пода се стичаше вада. — Зъбният ѝ статус е актуален. Много коронки, импланти, извадени корени, в това число панорамна снимка на горната челюст, което е добре за синусите. Имате ли такива?

— Мога да ти ги покажа на екрана, докато говорим — и Ан започна да трака по клавиатурата. — Сигурно ще искаш и разпечатки...?

— Аз съм старомоден и продължавам да предпочитам хартията. При нея има много особености, характерни за богатите, и не би трябвало да продължи дълго. „Горещо“ ли е там? — Той спря на прага на вратата за скенера, сякаш навлизаше във военна зона, където не бе безопасно.

— Скенерът е офлайн — успокоих го аз. — Знаеш ли как да издърпаш навън масата?

— Знам — увери ме той и съблече дъждобрана.

— Изглежда е свързано с инициалите^[1] й — обясни Дъглас Бърк. — „Моля“ идва оттам.

— Има те в „Твитър“, нали, Кей? — Валери Хан се държеше така, сякаш сме стари приятелки.

— Формално, не го използвам за общуване или комуникация.

— Е, аз знам, че никога не си твитвала на Пеги Лин Стантън, чийто ник в „Твитър“ е „Красивата Моля“ — каза Хан.

— Аз не твитвам с никого.

Марино, какво си направил?

— Лесно е да се разбере това. — Хан явно бе напълно уверена в себе си. — Не са необходими дори администраторски права, за да се провери това.

— Не мисля, че трябва да стигаме до това ниво на подробности точно сега. — Бентън наблюдаваше Нед Адамс през прозореца.

— Аз пък мисля, че е необходимо. — Погледнах го и изчаках той да ме погледне.

— Хубаво е, че поне нещо полезно произтече от излъчването по телевизията. — Видях нежеланието на Бентън зад безизразността на погледа му. — Телефонни обаждания до офиса ни в Бостън, в Кеймбридж, в Чикаго и Флорида. Поне дузина хора са сигурни, че жената е Пеги Стантън. Казват, че не са я чували или виждали поне от месец май, когато е изчезнала на път за вилата си край Мичиган или може би Палм Бийч. Хората тук решили, че е в Илинойс, а хората там смятали, че е тук. А други пък мислели, че е във Флорида.

— Имаш предвид приятелите? — Едва успях да скрия колко не ми харесваше всичко това.

— Различни доброволчески групи и църкви. — Бентън много добре знаеше какво чувствам, но това нямаше значение.

Това беше начинът, по който си вършехме работата, Начинът, по който живеехме.

— Изглежда е участвала в различни инициативи, свързани с грижата за възрастните. Тук, в Чикаго, във Флорида — каза той.

— Има семейство и те не са се запитали къде е след толкова дълго време? — Помислих си за онова, което Марино ми каза в колата тази сутрин, когато пътувахме към базата на бреговата охрана.

— Съпругът ѝ и двете им деца са загинали преди тринайсет години, когато частният им самолет се разбил. — Бентън събщи информацията обективно, в такива случаи бе способен да звучи абсолютно безсърдечно.

Но той бе такъв.

— Инвестиционен брокер със солидна застраховка „Живот“ — докладва той. — Оставя семейството си доста заможно, не че тя някога е била бедна.

— И никой от доставчиците ѝ не се е оплаквал, че не си е плащала сметките? На никого не е направило впечатление, че не отговаря на имейли и не си вдига телефона? — Не казах какво си мисля.

Колко лесно е било да се забаламоса Марино в киберпространството, където той не знаеше как да навигира, а неувереността му го правеше уязвима цел.

— Плащала си е сметките през цялото това време — отговори Бентън. — Туитвала е допреди две седмици. Говорила е по мобилния си телефон до онзи ден...

— Не и онази там, не тя. — Люк прекъсна Бентън, докато гледаше Нед Адамс през прозореца.

— Но някой го е правил — довърши Бентън онова, което искаше, но не го каза на Люк.

В стаята със скенера Нед Адамс отвори черната си кожена чанта, сложи си очилата и присви очи към видеоекрана, на който бяха избразени снимките на зъбите.

— Тя е мъртва от много повече от два дни или дори две седмици — продължи Люк. — Нито е туитвала, нито е плащала чекове, нито се е обаждала по телефона от доста време насам. Поне месеци, ако питате мен. Съгласна ли сте, доктор Скарпета?

— Къщата ѝ е на „6-та“ — каза Бентън. — Съвсем близко до полицейското управление в Кеймбридж, което е още по-куриозно. Охранителната система работи, колата е в гаража, полицията минава оттам всеки ден и никой нищо не е подозирал.

— Капсула на времето — добави Дъглас Бърк. — От пожарната имат готовност да разбият задната врата веднага щом стигнем там.

— Предлагам ти да отидеш и вземеш пиците, които ти казах да поръчаш — казах на Бентън по начин, от който той разбра точно какво искам да му кажа.

Това бе моят офис. КЦК не е на подчинение на ФБР. Аз ще движа този случай както аз реша.

— За мен *тя* има приоритет. Къщата може да почака — добавих във все същия тон. — Чакала е половин година, може да изчака още два часа, но *тя* не може.

— Надявахме се доктор Зенър да се погрижи за аутопсията, а ти да дойдеш с нас и да видиш за какво става дума — каза Бърк.

— На ваше разположение съм. — Люк стана от стола, а Ан влезе в стаята със скенера, за да даде на Нед Адамс разпечатките.

— След като е така, искам да ни дадеш шанс да свършим работата си тук — казах аз, а в същия момент вратата на рентгеновото отделение се отвори и видях Луси, която ме гледаше от коридора. — Огледът на потенциалното местопрестъпление има много по-голям смисъл, когато знаем как е умряла жертвата и какво търсим да намерим.

— Може ли да те видя за минутка? — каза Луси.

— Извинете. Мисля, че засега това е всичко — казах аз и излязох.

— Видях колата ти долу. — Тръгнахме с Луси към приемната зона. — Питам се защо.

— И аз се питам за много неща. — Бе облечена така, както я бях видяла рано сутринта — изцяло в черно, и не беше в стила ѝ да се показва, когато ФБР ни посещаваше. — Питам се защо Марино и Мачадо са в стаята за почивка и вратата е затворена. Чувам ги да спорят и гласът на Марино буквално гърми. Питам се също защо един „Сикорски S-76“, принадлежащ на Чанинг Лот, най-вероятно е заснел как днес си извадила трупа от водата.

— Негов хеликоптер? Това е изумително! — Не знаех какво друго да кажа.

При динамичния развой на събитията не се бях замислила за големия бял хеликоптер, откакто изпратих на Луси номера му от колата, докато с Марино пътувахме за към съда.

— Това е просто невероятно — добавих аз, а мислите ми пресяваха възможностите пред мен.

Дан Стюард трябваше да знае това преди заключителните пледоарии. Ако Чанинг Лот стоеше зад заснемането на онова, което днес бе показано в съда, а аз не можех да си представя друга възможност, тогава съдебните заседатели трябваше да го научат, преди да се оттеглят да дебатираат. Но за това вече може би беше много късно.

— Сертификатът за летателна годност е регистриран в Деллауер на името на транспортната му компания — информира ме Луси.

Представих си как ще изглежда, ако се обадя на Стюард с тази информация и той бъде принуден да разкрие пред всички присъстващи в съда или дори само пред съдията кой беше източникът му. Информацията ще бъде разтърсваща за Джил Донахю.

Не се забърквай.

— Неговият парк от сто и петдесет камиона, контейнеровоз и „М. В. Чиприано лайнс“.

— Какво? — опитах се да се съсредоточа над онова, което тя ми каза.

— Говоря за регистрацията на хеликоптера — обясни ми тя. — Транспортната компания е кръстена на името на изчезналата му жена, Милдред Вивиан Чиприано. Моминското ѝ име отпреди да се оженят.

[1] Игра на думи, на английски името Peggy Lynn Stanton е с инициали PLS, което е типично съкращение за Please (Моля). — Б.пр.

↑

21.

Сред хората в КЦК Нед Адамс бе известен като „зъбния медиум“ заради онова, което мъртвите му „доверяваха“ — възраст, благосъстояние, хигиена. И сякаш това не бе достатъчно, та зъбите информираха и за диети, пиене, наркотици, бременност, дали човекът е имал акне или храносмилателни нарушения...

Малко под 70-те, леко прегърбен, с болни колене и дълбоко набръчкано лице, което повече се усмихваше, отколкото мръщеше, Нед можеше по единствен зъб да определи неща, за които най-близките на покойния нито бяха подозирали, нито бяха способни да си представят. Пеги Лин Стантън, потвърди той, докато бутаме тялото с количката по коридора след претеглянето и премерването към приемната зона, е била жертва приживе на много лош зъболекар, който — както Нед се изрази — все едно ѝ е ампутирал ръка и крак.

— Някой си доктор Пулинг... Как ви се струва това за име, като „изваждащ зъби“... Не че го е оправдал в нейния случай, както сега ще ви разкажа. — Нед вдървено ни придружи с Люк към хладилната камера на декомпа, праметнал дъждобрана си през ръка, във видимо приповдигнато настроение, защото мисията му бе успешно изпълнена и той ни най-малко не бързаше да се прибере в празния си дом. — Някакъв козметичен зъболекар в Палм Бийч, Флорида, който нито е на необходимото ниво, нито се притеснявал от това... не казвам, че съзнателно. Може просто да е вследствие на некомпетентност.

— Да, ясно — саркастично коментира Люк. — Къде е съкровището?

— Зъб номер дваисет и осем, максиларният среден резец с обширна вътрешна коренова резорбция, свързана с букална фистула — разкри Нед. — Просто няма как да се пропусне това голямо вътрешно просветление на рентгенограмата в средата на канала в радиографиите преди и след смъртта ѝ.

— Това под коронката ли е? — дръпнах аз дръжката на хладилната камера.

— Именно. Травмата е довела до инфекция и продължително възпаление, което е останало неовладяно, а на всичко отгоре той е плеснал порцеланова коронка върху него. Предполагам този смешник ѝ е струвал комплексно към 40 бона, плюс болката и неудобствата. Захапката ѝ е тотално сбъркана, сигурен съм в това, но не мога да го докажа, понеже няма как да я попитам страдала ли е от хронично главоболие. Но не бих се изненадал, ако е имала синдром на темпоромандибуларната става.

— Кога горе-долу е започнало възпалението? — Насочих носилката из вонящата на смърт камера, като минах покрай смълчани тъжни свидетели под формата на купчинки в черни чували, сложени на метални подноси — много от складираните тук „пациенти“, засега неидентифицирани.

— Трудно е да се прецизира, но въз основа на нейните диаграми... — Нед издиша облаче пара. — Бих казал, че е свързано с изваждането на зъба преди две години и половина, последвано от порцелановата коронка този март.

— Значи е била в Палм Бийч миналия март — казах аз, докато излизахме през задната врата на камерата, която водеше към декомпа.

— Трябва да е била там — следваше ни Нед. — И за мен е невъзможно да допусна, че към онзи момент резорбцията не е била прогресирала до обхващане на пародонталната междина и зъба. С други думи, проклетият зъб е трябвало да бъде изваден, а не лекуван.

— Е, поредният мошеник на този свят — обади се Люк.

— Щеше да бъде принудена да го извади с последваща имплантация и коронка. — Нед сложи черната си чанта на плота и простря дъждобрана си върху стола, сякаш се приготвяше тепърва да ни гостува. — Голям брой извадени корени — нека бъдем точни, осем на брой — причинени най-вероятно от травми вследствие пробиването на здрави зъби за поставянето на коронки, от които се съмнявам, че тя се е нуждаела. Моларите например... Защо, за бога, ще слагаш коронка на зъб, който никой не вижда? Използвай злато. Ако щете, вярвайте, това е по-евтината алтернатива.

— Пари, пари, пари. — Люк ми подаде маска и ръкавици, сините му очи ме гледаха спокойно, сякаш можеше да обясни всичко, което се случва, и нямаше защо да му се сърдя.

— Това е като същия този стоматолог, който слага инжекции на лицето — продължи Нед, докато аз и Люк обувахме калцунци и обличахме комбинезоните. — Последната мода, относно която имам сериозни притеснения. Стоматолози, инжектиращи на пациентите си „Перлейн“, „Рестилейн“, „Джуведерм“ и други лицеви пълнители, както и ботокс. Може би съм малко старомоден, но не мисля, че зъболекарите трябва да оформят бузи и изглаждат бръчки.

Поставихме тялото от носилката на масата за аутопсии — изглеждаше трагично малко и съсухрено на студената маса от алпака. Включих осветлението за преглед и го плъзнах по релсите над нас. Люк надписваше контейнерите за проби на съседна масичка на колелца, а аз анализирах чувствата си към него — смесени и объркващи. Бяха амбивалентни и плашещи и аз се опитвах да не мисля за инсинуациите на Марино в колата от тази сутрин. Не исках да призная, че в тях може да има доза истина.

— Значи този доктор Пулинг, който я е видял март тази година, ѝ е инжектирал пълнители или ботокс? — Насочих шестте хиляди кандели светлина към предната горна част на ръцете.

— Увеличаване на устните. Един кубик „Рестилейн“ — обясни ми Нед. — Има го в картоната ѝ. Онзи тип поне е записвал съвестно всичко.

— Четири малки насинявания — насочих вниманието на Люк към тях. — И друго тук.

— От палец? — Той посегна към лампата и ръката му леко докосна моята.

— Възможно е. Откъм обратната страна. Доста вероятно насиняване от палец. Да... — показах му и той се наведе към мен.

— Насинявания от краищата на пръстите вследствие на стискане — каза той. — Хванал я е за предмишницата... ето, четири пръста тук и палецът там.

— Благодаря ти, Люк. — Това бе моят начин да му кажа, че знам каквото трябва.

— Поне не е една от онези ситуации, които виждам прекалено често. — Нед взе черната си медицинска чанта, износена и ожулена, сватбен подарък от жена му, вече покойник. — Вписани са десетки неща, които така и не са били направени или вложени, за да може стоматологът да фактурира стойността им на осигурителната компания

или за да маскира непокритите услуги като такива с покритие. Да не споменаваме калпавата работа.

— Наистина е трудно да се види в нейното състояние... — Люк използва ръчната лупа, за да изследва с нея едва забележимите контузии, които му посочих, а аз попивах със сетивата си шумоленето на белия му комбинезон, докато се движеше, и гледах как силната светлина запалваше огън в светлорусата му коса.

— Помага, ако осветиш местата под различен ъгъл и така получиш обща представа, преди да се концентрираш отблизо в търсене на нещо конкретно — подсказах му аз, усещайки с тялото си топлината му и тази на мощната лампа. — Същото е като при влизане на местопрестъпление: първо общата картина. След това фокусирането. И не се фиксирай прекалено много на нещо, за да не изпуснеш важното.

— Определено не искам да се фокусирам върху нещо и да изпусна останалото — и Люк пак нагласи светлината.

— Не много отдавна имаше един случай, при който ме извикаха за консултация — и Нед взе дъждобрана си от стола. — В Ню Хемпшир... няколко пациенти със счупени в зъбите им зъболекарски инструменти.

— Много ти благодаря, Нед — вдигнах поглед към него. — Както винаги, ти си нашият спасител, аз съм ти благодарна, ФБР ти благодари и всички сме без думи.

Той поспря на вратата:

— Онзи стоматолог сега е затънал до шия с над сто граждански иска за неправилно лечение.

— Бентън изтича да донесе пица и според мен вече трябва да се е върнал — казах аз на Нед.

— Вероятно ще го тикнат в затвора за няколко години, а може и да го депортират обратно в Иран.

— Отбий се на седмия етаж — предложих му аз. — Сигурна съм, че там ще се зарадват на компанията ти, особено ако не бързаш да се прибереш.

— Вижте и тук... — Люк посочи още няколко кафяви петна, малки и почти идеално кръгли. Ръката му отново докосна моята и аз усетих твърдостта ѝ през ръкава от тайвек. — Сякаш е сменял захвата си. Дали не са я държали насила и стискането се е усилвало и

отслабвало, усилвало и отслабвало. Възможно ли е да останат насинявания от пръсти през няколко слоя дрехи?

Взех фотоапарата и петнайсетсантиметровата линейка на Марино.

— Смяташ ли, че е получила тези насинявания през блуза и жакет? — попита Люк, а аз започнах да снимам.

Макар да не знаех какво точно се случва в момента, предполагах, че Марино все още е горе и Мачадо и ФБР го разпитват. Беше свързано с „Твитър“ и с жената, за която Луси ми каза. Марино се запознал с нея по интернет и веднага се бе забъркал по „няколко начина“, както се бе изразила племенницата ми по-рано тази сутрин, когато ми каза, че той спи в КЦК на надуваемо легло.

Марино бе използвал нецензурна дума, докато пътувахме към базата на бреговата охрана, и в каквито и глупости да беше се забъркал, просто нямаше как напоследък да си е твитвал с „Красивата Моля“ или под каквото и име Пеги Лин Стантън да се е подвизавала в интернет. Марино може да си е твитвал с някой с този ник дни и седмици наред, но няма начин това да е била тази на масата за аутопсии в момента. Защото тя е била мъртва много преди той да започне да си твитва с онази, която е вземал за нея, мъртва преди дори той да се сдобие с акаунт в „Твитър“, може би мъртва и държана в хладилен склад от пролетта. Мозъкът ми се опитваше да подреди информацията, а кръвта пулсираше в слепоочията ми.

Мислите ми се надпреварваха да свързват ситуации и възможности, сърцето ми ускоряваше пулса си. Опитах се да се разсея от онова, което чувствах, когато Люк ме докосне.

— Не исках да постъпвам против волята ти — каза той, когато Нед излезе и останахме сами. — Искрено се извинявам. Мислех, че помагам.

Срязвах кафеникавите петна по горната част на ръката и видях, че са добре дефинирани под епидермиса. Търсех следи от кръвоизлив под дермата — дълбокия слой на кожата — и ги намерих.

— Въпросът, разбира се, е кога тя е получила тези насинявания... — Хванах лампата за дръжката и я доближих до ръцете ѝ, към сбръчканите връчета на пръстите и лакираните нокти, изрязани до месо. — Проверих вътрешната страна на китките и дланта ѝ. — Много е трудно, ако не и невъзможно заради общото ѝ състояние

да се определи откога са тези контузии — допълних аз. — Но в зависимост от силата, приложена от стискащия я за ръцете, е възможно тя да е била насинена през слоевете дрехи.

— Важно е да се знае била ли е облечена, или не — каза той. — Разбирам, че това е по-скоро работа на Бентън. Аз не съм профайлър.

— ФБР могат да бъдат много убедителни. — Осветих хълбоците и бедрата ѝ около слабините. — И съм сигурна, че са ти се сторили още по-убедителни, заради идването на Бентън с тях. Но ние не работим за правоохранителните органи, Люк.

— Естествено.

— Нашата задача е да дадем обективни отговори на въпросите, повдигнати от веществените доказателства... — Насочих светлината към коленете ѝ. — И ние трябва стриктно да се придържаме към правилата за съхранение на веществените доказателства и реда за тяхното приемане и предаване, което означава, че не отваряме пред ФБР нашия склад за улики, а още по-малко им позволяваме да ни разиграват както им скимне, без значение какви са съображенията им или колко спешно е за тях.

— Той ти е съпруг, затова допуснах, че...

— Допуснал си, че бракът ни променя начина, по който двамата си вършим работата?

— Съжалявам — каза отново Люк. — Но след неговата проява на раздразнение, когато бяхме във Виена...

Не завърши. Нямаше защо да уточнява, че след просташката сцена на ревност от страна на Бентън миналата седмица, последното, което той би искал, бе да го ядосва допълнително. Люк знаеше, че може. Знаеше и защо може, но аз не смятах да обсъждам брака си с него, както и истината защо би могъл да бъде заплаха за Бентън.

В никакъв случай нямаше открито да призная пред Люк Зенър, че напоследък между мен и съпруга ми имаше доста търкания, неувереност и недоверчивост, които не бяха толкова неоснователни и ирационални, колкото се правех, че са. Ако онова, за което се карахме, беше наистина безпочвено, Люк и аз нямаше да танцуваме този танц на докосване, на недоизказаност, на използване на деликатния език на горещото привличане, чиито прояви ставаха повод да съм честна пред себе си.

— Не мога да спра да се питам дали не е била съблечена в някакъв момент — каза Люк, докато аз намествах мащабната линейка за следващата снимка. — Казвам го само защото контузиите са така ясно дефинирани. Тук и тук... — Той се приближи, за да разгледа по-добре и ръката му докосна моята, рамото му се опря в моето, а аз не исках да чувствам онова, което напираше у мен. — Може да се види къде нечий пръсти сякаш са натискали с голяма сила и се чудя дали между тях и кожата е имало тъкан. — Наведе се, опря се до мен и остана така. — Биха ли изглеждали контузиите по този начин, ако беше така?

— Няма начин да знаем със сигурност дали е била насинена през дреха, или не — отговорих аз.

— Дали да не използваме още една лампа?

— Няма да помогне.

— Това „не“ ли означава? — погледна ме в очите.

— Искаш да я сканираш заради минималния шанс да визуализираш други слаби или невидими насинявания, които сме пропуснали. Допускаш ли, че има кафяви петна, които са вследствие на контузии? — казах го по начин, който трябваше да го обезкуражи, защото нямах друг избор.

— Вероятно е нелепо.

— Не е нелепо, а просто нелогично — уточних аз.

— Съгласен съм. Какъв е шансът, наистина... — каза той.

— Шансовете да намерим обичайните улики с помощта на АИС са нищожни. — Но не за това ставаше дума в момента.

Нямаше да започна любовна връзка с него, докато не реша, че ми е абсолютно безразлично дали искам напълно да разруша живота си. Изобщо не ставаше дума дали той има шанс с мен, а колко безумно бе изобщо да ми минават такива мисли.

— Телесни течности, фибри, нагар от огнестрелно оръжие, латентни пръстови отпечатащи, дълбоки подкожни насинявания? — Говорех за допълнителното осветление и какво можеше да се открие с негова помощ и му давах да разбере какво е да искаш онова, което не можеш да имаш.

— Да, права си, да го забравим — съгласи се той.

— Това бих препоръчала. Не че не разбирам колко изкушаващо е да опитаме.

— Тя е престояла във вода — напомни той. — Ще бъде загуба на време.

— А и ще трябва да бъде обяснено — допълних аз. — Всичко, което правим, трябва да бъде обяснено.

— Да я изключа ли? — посегна той към кабела на лампата.

— Ако обичаш. Не изгарям от желание да си слагам увеличителни очила и да губя цял час в подробен оглед от глава до пети само за да заявим, че сме го направили. Може би си заслужава да разгледаме дрехите ѝ, но това може да почака.

— Не знаем дали е била облечена, когато е получила тези насинявания — подхвана първоначалната си мисъл Люк и се върна при масата. — Би било много важно да можем да кажем дали е била облечена, или не в момента, когато някой я е сграбчил за предмишниците, нали? Събличането на затворник има за цел да се пречупи волята му за съпротивление, не е ли така?

— Зависи кой с кого го прави и защо.

— Такава е логиката на изтезанието — знам, че е ужасно да го анализираме, но има такава логика. Унижение, сплашване, упражняване на контрол чрез разсъбличане, слагане на качулка. Допускам, че в определен момент е била завързана с някакво меко въже, което не е оставило следи по кожата ѝ.

— Възможно е.

— Представям си го как се приближава зад нея по този начин... — Той вдигна ръце, за да хване с тях въображаеми чужди предмишници, като ориентира пръстите си по начина, по който това би могло да стане, ако го направи отзад. — Може би, за да я премести насила от едно място на друго, да кажем с идеята да я вкара в стая или да я завлече там, ако е била в несвяст. Или ако е била завързана за стол и той се е опитвал да я принуди да му даде информация, например, за да открадне самоличността ѝ. ПИН-ове, пароли...

Насочих лампата към долната част на краката ѝ, ярко осветих глезените и ходилата от всички страни и намерих още кафяви петна — бяха по-тъмни, по-сухи и по-неоформени. Взех скалпела и направих малки разрези, които ми позволиха да установя, че тъмните петна бяха изгубили еластичността си и дори бяха изключително твърди, без следи от кръвоизливи в тъканта под тях. Това не бяха контузии, а следи

от нещо друго, и аз открих още такива по голите ѝ крака и около глезените.

Обърнахме я на една страна, за да огледам гърба ѝ, и там забелязах още две безформени твърди кафяви места под десния лакът и предмишницата.

— Нямам идея — чудех се аз. — Абсолютно никаква.

— Някакъв следсмъртен артефакт?

— Не прилича на нищо, което съм виждала досега. — Изрязвах малка част от кафявата твърда кожа за хистологията. Усещането бе, че режа гъон. Не можех да си представя какво може да го е причинило... ивици от кожа с големина седем на десет сантиметра...

— Може би следи от измръзване във фризер?

— Не-е... Ако е била във фризер и тези следи са от това, щеше да ги има по цялото тяло.

— Но ако само някои части от тялото ѝ са били в контакт с металните повърхности във вътрешността на фризера... — подсказа той.

— Тогава кожата щеше да се залепи за тях.

Вкарах върха на скалпела във втвърдената кожа под лявата гръдна кост и направих разрез надолу и надясно, след това повторих същото от лявата страна в посока към пъпа, като го заобиколих, за да стигна до тазовата кост. На практика това бе добре познатото Y-отваряне в мократа плъзгава кожа. Отметнах настрани черната тъкан, прерязах ребрата и отстраних гръдния кош, после направих срез под челюстта, за да премахна органите в шията и езика.

— Подезичната кост е здрава. — Отмятах по диаграмата на тялото, докато работех. Миризмата на разлагаща се тъкан ставаше нетърпима. — Няма следи от травми по гръднично-подезичния мускул... и меките тъкани. Дихателните пътища са свободни и не се усеща миризма от химическа асфиксия, например вследствие на цианкалий. Езикът е нормален...

Люк обели скалпа и след малко се разнесе пронизителният звук на вибротриона, а въздухът се замъгли от фина костна прах. Отворих основните кръвоносни съдове — долната куха вена и аортата, и намерих онова, което очаквах: те бяха празни и осеяни със сухи дифузни хемолитични петна. Не виждах следи от запушване,

нараняване или заболяване, просто калциране в умерена степен, определено недостатъчно, за да убие.

— Мозъкът е прекалено мек за секция — докладва Люк. — Но не виждам нищо, което да говори за нараняване. Мозъчната обвивка е здрава и без петна. — Записа го.

Органите бяха разложени. Дробовете бяха колабирали, мораво червеникави и много меки, в дихателните пътища нямаше вода, пяна, пясък или замърсяване, жлъчният мехур бе сух и сбръчкан, без остатъчна жлъчка. С всяка следваща минута ставаше все по-ясно, че правим аутопсия на изключването, на отхвърлянето на възможните причини за смъртта и отстраняване на почти всички подозрения, че тази жена е била удушена или отровена. Но щеше да мине доста време — поне няколко дни, преди да получим анализа на чернодробната тъкан за евентуални следи от етанол и медикаменти.

— Не откривам кръвоизливи. — Люк отвори очите едно след друго. — Няма кръвоизливи с неправилна форма в склерата или конюнктивата. Това, разбира се, не изключва асфиксия чрез запушване на устата или притискане на шията — допълни той.

Макар да нямаше охлузвания, контузии или наранявания, които бих могла да свържа с удушаване, отсъствието на кръвоизливи не означаваше, че някой не е сложил пластмасова торбичка на главата ѝ, не е завързал парцал през носа и устата ѝ или не е натъпкал парче тъкан в гърлото ѝ, за да ѝ попречи да диша.

Съдържанието на стомаха ѝ бе зърнесто и сухо, като от животински произход. Нагласих лампата, използвах лупата и размесих материала с форцепс.

— Сухо месо — заключих аз. — И сякаш не е било добре усвоено, когато е умряла.

— В тънките ѝ черва няма почти нищо — съобщи ми Люк. — И почти нищо в дебелото черво. Колко време е нужно...? Поне десет часа за пълното преминаване на храната?

— Зависи от много неща. Колко е яла, какъв е бил физическият ѝ тонус, общата ѝ хидрация. Храносмилането е строго индивидуален процес.

— Значи ако е яла и храната едва е започнала да се разгражда, преди да е била убита... — направи той предположение: — Говорим за не повече от два часа преди последното ѝ ядене?

— Може би, а може би не.

Казах му да претегли съдържанието на корема и да сложи част от него във формалин, за да го изследваме хистологично.

— Йоден тест за скорбяла, нафтол за захар, маслена боя „О“ за липидите. Дано да идентифицираме с помощта на стереомикроскопа хранителни частици.

Бяхме един до друг с гръб към вратата.

— Значи ще трябва да мина през токсикологията, хистологията и трасологията със специални инструкции — прегледа списъка Люк. — А анализ с електронния микроскоп?

— Може, но за ботаниката. — Смътно долових нечие присъствие зад мен. — За сравнителен анализ. Например китайско зеле ли е, или броколи? Или бок чой? Има ли следи от антроподи, например скариди. Има ли клетъчни структури, които биха могли да са от овесена закуска, зърна, които биха могли да са пшеница?

— Чудех се какво правите... — чух Бентън от прага на отворената врата.

— Не те чухме да влизаш — каза Люк, сякаш това имаше значение.

— Нещо интересно? — Той упорито стоеше там.

— Дългият отговор засега остава неопределен в изчакване на токсикологията и някои други изследвания. — Развързах мантата си на врата. — Късият е „Не знам“.

— Поне някакво предположение? — Бентън не откъсваше поглед от онова, което е на масата, и причината да не приближава не беше миризмата или гледката.

Подобни неща него не го безпокояха. Безпокоеше го друго.

— Няма да правя предположения какво я е убило. — Хвърлих ръкавиците и калцуните си в контейнера за биоотпадъци. — Но мога да ти дам дълъг списък какво не е.

22.

Силният дъжд се бе превърнал в порой, в страховита буря, съвършено нетипична за есента. Вятърът брулеше малкото останали листа от дърветата, а гръмотевицата прозвучаваше като ек от продължаваща война. Водата обливаше джипа, а Бентън сякаш беше на километри от мен, докато карах през тъмните локви на Кеймбридж.

— Здравият разум говори, че той няма пръст — обади се той от седалката до мен, без да ме погледне.

— Какъв здрав разум? — Опитвах се да не звуча напрегнато.

— Би ли искала да е оставил ДНК в дома ѝ?

— Дано не го е направил, но, разбира се, че не бих искала.

Телефонът на Бентън светеше в мрака и той въвеждаше нещо в него.

— След като вероятно вече е прехвърлил ДНК върху личните ѝ вещи, дрехите ѝ? Обзалагам се, че е пипал много неща.

Чистачките тракаха, а климатикът на пълна мощ се опитваше да предотврати изпотяването на стъклата.

— Не ми пука дали е бил облечен в някакво защитно облекло — каза внезапно Бентън. — В наши дни можеш да уловиш ДНК във въздуха.

— Не съвсем — отговорих аз. — Но не е трябвало да претърсва къщата ѝ. Макар да няма никакво доказателство, че я е познавал, че някога се е срещал с нея или е допускал, че някой е откраднал самоличността ѝ в „Туитър“. Няма и намек на улика, че е направил нещо нередно.

— Не изглежда добре.

— Изглежда каквото е — изпуснах за момент контрол над гнева си. — Някой е искал да го натопи.

— Не бива да правим нещо, което да влоши нещата.

— Значи да загубя главния си следовател, защото някой го е накиснал и направил да изглежда като глупак?

Бях объркана, на ръба да се разкреця за това, че ФБР изведнъж е решило, че има дума в това как ръководя моята служба.

Бях бясна от намека, че обучени от мен следователи могат така да се издънят.

— Накиснат е, защото е бил набелязаната мишена — допълних аз.

— Трябва да остане извън този случай, извън КЦК за определено време.

— Ти ли мислиш така, или твоите колеги? — Проблесна мълния и небето за миг сякаш бе наранено.

— Не аз трябва да решавам случая с Марино. Не би било уместно, предвид личната ми обвързаност. В светлината на предисторията ни... — Бентън не ме погледна, но познавах кога е засегнат.

— Струва ми се, че това трябва да е човек, който го познава най-добре.

— Да, аз го познавам — потвърди той.

— Определено е така, колегите ти не го познават.

— Не така, както го познавам аз, права си. И може би трябва да помислиш какво ми е известно.

— Или да се замислиш за недостатъците в характера на Марино. — Очевидно бе накъде бие и не можех да му попреча.

— Недостатъци... Боже! — измърмори той.

— Не прави това, Бентън.

— Да, недостатъци — каза той.

— За бога, спри!

— Какъв начин да се каже... — не спираше той с гневния глас на засегнат човек.

— Най-сетне му го връщаш, така ли?

— Някакви си един-два недостатъка.

— Искаш най-сетне да му отмъстиш за една нощ, когато е бил пиян и под въздействие на медикаменти? — Този път реших да минем без недомлъвки. — Когато не е бил на себе си?

— Това е най-старото оправдание в историята на света. Да го отдадем на хапчетата, на пиячката.

— Така няма да стигнем до никъде.

— Да се оправдаеш с невменяемост, след като си нападнал сексуално някого.

— Моля те, не ми казвай, че случилото се тогава има някакво отношение към решенията, които ще вземеш сега — казах аз. — Знам, че не искаш да го хвърлиш на кучетата за грешка, сторена от него преди години. Грешка, за която той не е спирал горчиво да съжалява.

— Марино сам се хвърля на кучетата. Той е куче за себе си.

Минахме покрай строителна площадка, където паркираните в кални дъждовни реки булдозери ми напомнях за заклещени в блата праисторически създания, за потоци, за угаснал живот. Всичките ми мисли бяха черни и болезнени, особено изострени от страха, че Бентън стоеше безмълвно на прага на вратата на декомпа, за да ми каже нещо. Страхувах се, че „недостатъците“, за които говореше, не бяха на Марино, а моите.

— Моля те, не го наказвай заради мен — тихо казах аз. — Той не е хищник. Не е изнасилвач.

Бентън не отговори.

— Определено не е убиец.

Бентън мълчеше.

— Марино е натопен, дискредитиран е, унижен е от убиеца на Пеги Стантън. — Погледнах към Бентън, който продължаваше да гледа право напред. — Моля те, не се възползвай от тази възможност за наказание.

Джипът разплиска събраната в локвите вода, мина през нападалите по улицата клони. Никой от нас не говореше и мълчанието ме убеждаваше в онова, което подозирах. Разломът между нас бе голям и празен. Дъждът се стоварваше със сила, а мъртвите листа се стрелкаха към нас като стрели и се въртяха в мрака като прилепи.

— Бил е натопен, да. Това го вярвам — каза накрая Бентън уморено. — Дявол знае кой има интерес от това. Той е напълно в състояние да се натопи сам. Може да го направи без никаква странична помощ.

— Къде е той? Надявам се да не е сам точно в този момент.

— С Луси е. Успя да влоши положението си още повече, отколкото с грубото си отбранително поведение.

Погледнах в огледалото и очите ми се насълзиха от фаровете на колите, които ни изпреварваха.

— Държи се като дързък, заинатил се чекиджия — продължи да го напада Бентън.

— Не съм изненадана, че не е на себе си — чух се да казвам, като в същия момент осъзнах нещо съвсем друго: не бях се сетила за прозорците за наблюдение, през които отвън може да се гледа в залата за аутопсии. — Мога да си представя смущението и гнева му — допълних аз, но мислите ми препускаха в друга посока.

Не се бях сетила за учебните лаборатории. Никога не ми беше хрумвало, че някой може да гледа оттам при изгасено осветление.

— Той определено може да бъде собственият си най-голям враг — продължих да говоря.

Бентън е бил там и ни е наблюдавал, в определени моменти нещата бяха съвършено очевидни. Не се отместих, не направих опит да го спра, защото не можех, защото го исках. Желаех го, когато бяхме сред смърт и ужас, когато стремежът да се почувстваш жив надделява над логичното и разумното.

— Неговите изблици, обидите му... той абсолютно отказваше да съдейства — каза Бентън, а аз едва го слушах.

Люк ме попита и аз помислих по въпроса, питайки се къде и кога, а за миг дори ми минаха през ума няколко начина да го направя така, че да не се разбере. Казах „не“, мислех си за „да“ и дали наистина онова, в което Бентън ме бе обвинил във Виена, не бе истина.

— В един момент трябваше да изляза от стаята, за да не си изпусна нервите и да стане лошо. — Бентън говореше за заседателната зала на горния етаж.

Подказва ми какво е направил — гледал ни е през преградния прозорец между залата за аутопсии и прилежащата учебна лаборатория.

— И всичко това заради връзка с някаква съвсем непозната. И то в киберпространството, за бога! — възмущаваше се Бентън.

— Добре дошъл в модерния свят — вяло отговорих аз. — Хората го правят ежедневно.

— Не и моите познати.

— Апетитът на Марино идва със самотата. Животът му е празен като черна дупка след напускането на Дорис, а това беше и аз вече не помня кога. Оттогава насам той е имал само безсмислени

запознанства, повечето от които с неподходящи жени, възползвали се от него, и всичко това е един непрекъснат филм на ужасите.

— Той определено е имал роля в това шоу, ролята на онзи, който наранява — каза Бентън и аз не опитах да споря с него.

Не бих могла.

— Никой от хората, с които работя, не се среща с други в шибания интернет! — отново натърти той.

— Малко ми е трудно да го повярвам.

— Никой от тях не е толкова глупав — каза той. — Интернет е новата мафия. Това е мястото, където ФБР вкарва подставени лица и шпионира. Ние не отиваме там, за да разнообразим скапания си живот.

— Е, Марино може да е толкова глупав — казах аз. — Той е самотен, страда за жена си, страда, че вече не е полицай, страхува се, че остарява, и няма никаква представа какво всъщност се случва там.

Карах бавно по „6-та“, където полицейското управление на Кеймбридж бе скрито зад пелена от дъжд, а в мъглата проблясваха сини светлини в арт деко стил.

— Онова, което не мога да си обясня, е как някой може да си помисли, че нещо се постига като се направи така, че да изглежда сякаш той е туйтвал с жена, която няма как да е била жива, докато това е ставало — казах аз изведнъж.

— Откога е мъртва никога няма да се изясни.

— Видя тялото й... искам да кажа останалото от него.

— Всичко зависи от интерпретацията.

— „Интерпретацията“ ли? — малко възмутено повторих аз. — За всички е очевидно, че тя е мъртва от месеци насам.

— Очевидно е за мен, но не за всички — каза Бентън. — Всичко зависи от това какви ТВ програми гледат. Защото чуват ли „мумифицирана“, хората си представят, че едва ли не е обвита в парцали и открита в пирамида.

Заради пословично лошото улично осветление на Кеймбридж едва различих чартърното училище и сградите на биотехническия комплекс.

— Още по-малко в негова полза е това, че е бил на летище „Лоуган“ по същото време, когато ти си получила анонимния имейл, свързан с изчезването на Ема Шуберт — спомена той и вече нищо не можеше да ме изненада.

— Той никога не е бил в Албърта, Канада, и няма дори идея какво значи „анонимизиращ софтуер“ или „прокси сървър“, Бентън.

— Или поне така смятат всички.

— И защо би го направил, дори ако приемем, че е могъл? — попитах аз.

— Не съм аз онзи, който мисли, че е могъл.

— Кой смята, че е забъркан по някакъв начин с Ема Шуберт? — настоях аз, защото исках да изплюе камъчето.

— Или има нещо общо с онова, което ти е било изпратено по електронната поща. Всичко това е част от същата дискусия — уточни той и това беше нелепо.

Опитът ми обаче ме беше научил да не отхвърлям с лека ръка всякакви идеи, които хрумват на разследващите.

— Безпокоя се, че е някой, който го познава, Кей.

— В наши дни всеки знае всекиго, Бентън.

— Изчезва палеонтоложка, която се смята за мъртва, а ти получаваш снимка на отрязаното ѝ ухо — каза той. — Междувременно Милдред Лот е изчезнала, съпругът ѝ е обвиняем за убийството ѝ, а негов хеликоптер те заснема, докато изваждаш трупа на Пеги Стантън от залива само няколко часа, преди да дадеш показания. Безпокоя се, че онзи, който прави тези неща...

— Онзи? В единствено число?

— Става дума за връзки. Те са твърде много. И не вярвам, че са случайни.

— Мислиш, че това е дело на един човек? — настоях аз.

— Ако искаш да се измъкнеш с нещо, правиш го сам. Моето безпокойство е, че този човек познава Марино, познава и теб. Може би познава всички ни.

— Не е задължително да познава него или когото и да било от нас — не се съгласих аз. — Ако потърсиш в „Твитър“ Питър Роко Марино, ще го намериш. А за всеки от нас в интернет може да се изрови толкова много, че даже е плашещо.

— Но нека се запитаем най-напред защо този човек ще го търси в „Твитър“... Освен ако има лична причина да го забърка в някакви сериозни неприятности.

— Луси му е създавала акаунт в „Твитър“ в началото на юли, когато той се нанесе в новия си дом — спомних си аз. — Кога с „Красивата

Моля“ са започнали да си туитват?

— Той твърди, че тя е започнала първа. Казва, че било в края на август, някъде около Деня на труда, може би предишната седмица. Казала, че му е, цитирам, „фен“.

— Фен на Джеф Бриджес или на Марино?

— Именно! Той си е идиот — въздъхна Бентън. — Да използваш аватар на герой от филм за боулинг, който — представяш ли си? — се нарича „Пича“. От което Марино автоматично решава, че тя трябва да е боулинг маниак, т.е. двамата с нея имат нещо общо.

Намалих и спрях в квартала на Пеги Лин Стантън. Фаровете пробиваха дъждовната завеса и осветяваха тъмната улица и колите, паркирани от двете ѝ страни.

— Ще прегледам всичките им туитове, неговите имейли, телефонните номера, с които е разговарял... каквото се наложи — каза Бентън. — Защото аз съм онзи, който ще го измъкне от кашата, в която се е забъркал. Каква ирония, нали?

Къщите бяха стари, но нямаха историческа ценност, нито бяха скъпи за Кеймбридж — еднофамилни, очарователни и безукорно поддържани, толкова наблизко една до друга, че би било трудно някой да се провере между тях.

— Той само предполага ли, че тя се занимава с боулинг, или го знае от самата нея? — попитах аз.

Дворовете бяха малки, почти не съществуваха, местата за паркиране — скъпоценни. Съседите сигурно зорко следяха за паркирането на коли, които не бяха на живущи тук.

— Не знам в подробности какво са си разменяли, но изглежда той е останал с впечатлението, че тя е заклет боулър. Или е била.

Опитвах се да си представя как насила някой извежда жена от дома ѝ тук, но не успях. Няма начин да не бъде забелязан някой, който пици и се съпротивлява. Седяхме в мълчание под барабания дъжд, а в далечината проблясваха далечни светкавици. Слушахме глухия им тътен. Не вярвах Бентън да мисли, че Пеги Лин Стантън е била убита в дома ѝ или е била похитена от него, и го попитах дали е така.

— Истината е, че не знаем — каза ми той. — Дъг има свое мнение по въпроса, аз не го споделям.

— Каж ми твоего.

— Ще ти кажа кой е.

— Имаш заподозрян?

— Знам кой е... Някъде около трийсетте е... — Бентън огледа къде точно се намираме на тъмната мокра улица. — Интелигентен, реализиран, с място в обществото, но изолиран емоционално. Не се сближава. Онези, които смятат, че го познават, се заблуждават.

— „Го“?

— Да. — Бентън разгледа колите, после къщите. — Обича да излиза в морето. Има лодка или има достъп до такава. — Сетих се за фикс идеята на Марино КЦК да се сдобие с кораб и се запитах дали го е споделял с още някого. — Може сам да се оправя с нея и е достатъчно опитен, за да обикаля без компания. — Бентън свали прозореца и се вгледа в тъмнината. — Говори гладко, без запъване, разговорлив е, напълно уверен, че може да убеди всекиго във всичко, включително полицията или бреговата охрана. — Не обръщаше внимание на дъжда, който вятърът вкарваше в колата. — Ако лодката му се повреди или бъде спряна с труп на борда, той е уверен, че ще може да очарова всекиго и никой няма да заподозре нищо. Безстрашен е. И е финансово осигурен. — Марино имаше сертификат за шкипър, издаден от бреговата охрана. — Нарцистичен социопат — обяви Бентън. — Сексуален садист, чиято тръпка идва в процеса на сплашване, измъчване, унижаване, доминиране.

— Засега не съм намерила следи от сексуално насилие — уведомих го аз.

— Той не ги насилва сексуално. Изпитва към жертвите си физическо отблъскване, защото те са по-низши от него. Но прави нужното, за да го разберат. Твоето описание на механизма със забавено действие е правилно, колкото повече мисля за него.

— Конструкция, замислена да я разчлени, обезглави и може би да доведе до загубване на част или на цялото ѝ тяло. Но защо? — попитах аз. — Защото не иска да бъде идентифицирана?

— Защото не му е достатъчно тя да бъде убита. Можел е да я убие, когато пожелае, но това няма да запълни у него пропастта в душата му, останала вследствие някаква преживяна жестока травма.

— Травма, за която знаеш?

— Знам, защото тези хора са както различни, така и еднакви. Чудовище, което никой не разпознава. Живее си привидно нормално,

докато във фризера му има труп, от който той не иска да се отърве, защото фантазията му ще отлети. Трябва непрекъснато да изживява онова, което ѝ е сторил. И дори накрая, когато най-сетне решава да се освободи от нея, трябва да я унищожи за последен път. Иска да я разкъса и иска това да не остане незабелязано от никого, защото желае свидетелят да бъде едновременно шокиран и изигран. Човек, на когото се присмива.

Бентън вдигна прозореца си.

— Познавал ли я е?

Той избърса дъждовните пръски от лицето си.

— Знае кого убива — отговори ми той. — Пеги Стантън е само дубльор. Всичките му жертви са просто дубльори. Убивал е преди и ще убие пак, или вече отново го е направил, и ще си играе игрички със замесените, защото това му носи удоволствие. — Чистачките избърсаха водата от предното стъкло, докато аз бавно се отправих към немаркираните коли, паркирани пред нас. — Една и съща жертва всеки път. Жена... — Бентън вдигна ципа на якето си. — В повечето случаи по-възрастна от него жена. Жена с положение, завършена, зряла жена. Би могла да е майка му или друга възрастна жена, играла потискаща, властна роля в живота му.

— Онова, което описваш, в никакъв случай не е импулсивно престъпление... — Забелязах размърдването на пердета по прозорците на къщите, покрай които преминахме. Съседите бяха засекли спирането на джипа ни и бавното му движение по улицата. — Тук няма начин да похитиш някого, да се сборичкаш с него или да смутиш по какъвто и да е начин атмосферата, без да те видят — заявих аз. — Не е възможно да изнесеш от къщата труп или тяло на човек в несвяст и да го натовариш в кола, без значение колко е тъмно. Рискът би бил огромен.

— Случилото се с нея е обмислено.

— До най-големи подробности — съгласих се аз.

— Имало е среща, може би повече от една. Но не са се познавали отпреди — каза Бентън. — Или поне тя не го е познавала.

23.

Бялата двуетажна сграда в колониален стил бе втъкната между три къщи, които едва не бяха я възседнали. Тесният двор отпред бе буренясал с храсти, които скриваха прозорците на първия етаж и правеха едва проходим пътя за коли, водещ до намиращия се в отделна постройка гараж. Дъждът шибаше през лицата ни и подгизваше косата ми, докато вървахме по плочите, хлъзгави от окапалите мокри листа и показалите се в пукнатините плевели.

— Дворът очевидно не е докосван скоро — опитах се да надвикам дъжда аз. — Ще се изненадам, ако никой не се е оплакал, и ще бъде важно да уточним кои лампи са светели през цялото време и кои не са — допълних аз, защото много от прозорците бяха тъмни.

Бързо изкачихме предните стълби и стигнахме до покрита веранда, осветявана от чифт монтирани в тавана фенери. Съблякохме връхните си дрехи, от които шуртеше вода, и в този момент входната врата широко се разтвори. Дъглас Бърк изглеждаше като монах в белия си работен комбинезон с качулка, сякаш бе член на висш църковен орден. Пусна ни да влезем в малко, елегантно антре, от двете страни на което се виждаха дневна и трапезария, а в дъното му започваше извито стълбище за втория етаж.

Старинен златен полилей с висулки — на мен ми изглеждаше с френски произход — осветяваше персийски килим, защитен с плътни прозрачни пластмасови чаршафи, върху които бяха оставени велурените обувки с връзки, с които по-рано беше обута Бърк, полуботинките, които трябва да бяха на Мачадо, и различни кашони и купчини със защитно облекло. Въздухът бе застоял и из него се стелеше миризма на прах.

— Ако някой я е отвлякъл от това място или я е убил тук, той със сигурност не е оставил забележими следи. — Бърк ни подаде хавлиени кърпи. — Но аз не съм експерт по тези неща.

Начинът, по който го каза, привлече вниманието ми.

— Ти ли включи лампите на верандата? — попита Бентън.

— Всичко, което свети в момента, включихме ние. Когато дойдохме тук, къщата тънеше в мрак. Имаше много изгорели крушки. Каква нощ само...!? — затвори тя вратата. — Дано Ной строи втори ковчег.

Подсуших куфарчето си с екипировката, оставих го до кашон с калцуни, които могат да се носят на бос крак, и избърсах мократа си коса. Чувствах се лепкава, посърнала и някак неспокойна, долавях нещо неопределимо, на което не вярвах.

— Нищо не е било включено, когато сте пристигнали тук? — попита Бентън.

— Нищо. Пих „Судафед“, не че има голяма полза. На такива места всичките ми алергии направо подивяват! — Очите ѝ бяха влажни, а гласът ѝ издаваше, че носят ѝ бе запушен.

— И съседите не са забелязали и не са се запитали защо домът ѝ е такова мъртвило? — не можеше да повярва Бентън.

— Крушките изгарят една по една и явно не са направили впечатление на никого. Може би съседите не са любопитни и не са имали желание да си завират носа където не им е работа — предположи Бърк, говореше бързо и развълнувано. — Има много съседи, които ще трябва да разпитаме, но предполагам, че общото предположение ще бъде, че тя е заминала извън града, както често е правела. Тя е от хората, на които не се налага да си вадят прехраната с труд и се занимават с доброволческа интелектуална дейност. Знаеш за какви хора говоря — каза тя на Бентън, сякаш той бе от този тип хора.

Беше ми трудно да преценя закачаше ли се с него, флиртуваше ли, или нищо особено нямаше предвид.

— Повечето хора оставят запалени поне няколко лампи — каза той, като продължаваше да преценява наум в каква степен Пеги Стантън е била затворена и е внушавала на съседите си да не се занимават с нея, дали е била харесвана, неодобрявана или избягвана от тях.

Хищниците избираха жертвите си заради нещо.

— Огледахме всички стаи — съобщи Бърк. — Сил все още души из мазето. Каза, че искал да ти покаже нещо електрическо. — Това се отнасяше до Бентън. — Не ме питай за подробности. Аз едва си включвам тостера в мрежата. Нищо интересно дотук, освен очевидния извод, че мястото не е било обитавано поне от няколко седмици.

Няколко седмици.

Не ми харесваше впечатлението, което добивах.

— Поискахме справка от охранителната компания, поддържаща алармената система. Те може би най-добре знаят кога за последно тук е стъпвал човек — добави Бърк, но аз не се съгласих.

— Ако тук е идвал някой, не означава, че този някой е била Пеги Стантън — напомних аз. — Това би могъл да бъде всеки посетител. И мога да ти кажа с доста голяма увереност, че тя не е била тук през последните седмици, защото вече е била мъртва. Имало ли е икономка или чистачка?

— Не и от седмици насам — това е очевидно.

Седмици, помислих си аз, не ми харесваше накъде отиват нещата. Бърк ще постави под съмнение всяко мое заключение въз основа на факти, които за нея не бяха неоспорими, а Бентън нямаше да вземе страна.

— Знаем ли изобщо дали е имала икономка? — попитах аз. — Или може би сама е поддържала къщата си...

— Още не знаем. Градинарят, както вероятно си забелязала, не е идвал — каза тя и аз установих, че мнението ми за нея не беше се променило през годините, откакто я познавам.

Бивш прокурор, доста умна и агресивна, специален агент Дъглас Бърк винаги беше в нужната степен внимателна със съпругата на мъжа, с когото работеше в близко сътрудничество. Едновременно я харесвах и не я харесвах. Никога не съм била напълно сигурна какво мисли за мен или чувства към съпруга ми, защото тя не издаваше емоциите и интересите си.

— Хората по правило забелязват подобни неща в Кеймбридж. — Бентън бършеше с кърпата якето и обувките си. — Ако дворът или общото състояние на имота бъдат занемарени достатъчно дълго, неизбежно е някой да се обади в кметството и да се оплаче.

— Ние също получаваме тази информация — подаде ни работните комбинезони Бърк. — Така знаем, че на трети май е прекъснала доставката на вестника.

— Или някой го е направил от нейно име. — Бентън грижливо сгъна якето и подреди обувките си върху обезопасената, покрита с пластмасово фолио площ. — Може да се направи онлайн. Похищаваш някого и понеже не искаш скоро да бъде забелязано, че човекът е

изчезнал, влизаш на съответния сайт в интернет и прекъсваш за неопределено време доставката на вестника. Правиш нужните постъпки, за да отиват повикванията на мобилния ѝ телефон на гласовата поща, където можеш да ги прослушваш. Или се обаждаш на хората в списъка ѝ с контакти в неудобно време и прекъсваш повикването, без да оставиш съобщение.

— Имала е практиката да прекъсва доставката всяка пролет или всяко лято — информира ни Бърк. — Говоря конкретно за „Бостън Глоуб“, когато е напускала Кеймбридж. Както изглежда, не е имала навика да прекарва летата си тук, след като семейството ѝ е загинало в самолетна катастрофа. Не мога да си представя как се преживява подобно нещо. Дори не мога да мисля за това. Да загубиш всички наведнъж...

— Сигурно това я е променило драстично, за зло или за добро — каза Бентън.

— Ако е била във вилата си на езерото Мичиган, вероятно е щяла да поднови получаването на „Чикаго Трибюн“, но това лято така и не го е направила. — Бърк ни раздаде ръкавици и аз забелязах, че ръцете ѝ трепереха — дали от взетия „Судафед“, или от възбудата на лова...

Ако си на лов за мен, давай!

— Както споменах, засега всичко показва, че тя изобщо не е стигнала до Илинойс. — Гледаше ме втренчено и аз ѝ отвърнах със същото.

— Мокетът...? — посочих аз към онова, което бе под пластмасата, докато го прекосяха.

— Нищо не е правено — отговори тя, знаеше какво я питам.

Всички подови повърхности в близост до входовете бяха важни. Ако в дома е влизал и излизал някой, той най-вероятно е използвал за целта врата. Надявах се Бърк и Мачадо да не са стъпвали по мокета около входа, да не са го накапали с дъждовна вода и внесли пръст. Надеждата ми бе те да не са го покрили с пластмаса, преди да потърсят веществени доказателства — косми, влакна, пръст, растителен материал, каквото и да е.

— Съвсем нищо ли не сте правили? — Стъпих на непокрит участък от пода и забелязах желязна стойка за чадъри в ъгъла отдясно на вратата.

На таблата под него с релефни букви бе изписано: *A la Menagerie du Jardin des Plantes* — името на парижката зоологическа градина. Вклинен под стойката, между задната ѝ страна и стената, се виждаше усукан тъмносин пластмасов пръстен.

— Тук сме от час. Планът ни е да обходим всичко с вас, преди нещо да бъде разбутано — обясни Бърк, сякаш аз бях поискала тази обиколка, която в действителност не беше никаква обиколка.

А лов.

— После Сил ще събере веществените доказателства, стига да има такива — каза тя. — Ще снемем отпечатыци, ако открием. Но не мисля, че тук е имало оперативно интересни лица. И не смятам, че това е място на престъпление. Трудно е да разберем в този момент кой и кога е влизал и излизал, но ние ще получим тези отговори, колкото и съмнително да е, че те са от значение.

Очевидно бе убедена в това, вероятно още преди да влезе тук.

— Няма следи от борба или насилие, но, разбира се, ти си експертът — каза тя по начина, по който би го казал адвокатът на защитата. — Нищо не липсва. В спалнята, в едно от чекмеджетата на скрина има доста скъпи бижута, но не личи из тях да е било ровено. Колата ѝ е заключена в гаража.

— Ще искаме да видим — обади се Бентън. — Ще проверим приборното табло, за да разберем колко гориво има, какво е записано в джипиес системата, ако има такава.

— Сил повика „паяк“ — каза Бърк.

— Това е добре, защото колата не бива да бъде изследвана тук — отговорих аз, — трябва да отиде в лабораторията.

След като се отнасяше с мен като с експерт, ще се държа като такава. В този момент можех да си тръгна оттук, но нямаше да го направя.

— Аккумуляторът сигурно е паднал — каза Бентън.

— Мамка му! — попи носа си с кърпичка Бърк. — От този проклет прах ще ми изтекат очите.

— Къде са ключовете на колата? — попита я той.

— В купата на онази масичка там... вероятно където самата тя ги е оставила.

— Бележник, портфейл? — Острите черти на красивото му лице бяха обрамчени от белия полипропилен.

— Не, няма — каза Бърк. — Изглежда сякаш е отишла някъде и тогава се е случило каквото се е случило. Разбира се, не знаем дали е убита. Не знаем със сигурност станала ли е жертва на някакво престъпление, нали, Кей?

Не питаше. Пробваше ме.

— Как според теб е успяла да изчезне, след като колата ѝ е тук? — многозначително я попитах аз. — В един момент тя физически е напуснала тази къща. Но ключът от колата ѝ е тук...?! И колата ѝ е тук...?!

— Работата е в това... — Бърк ме наблюдаваше как клякам до стойката за чадъри и разглеждам усукания пластмасов пръстен, без да го докосвам, — ... че не сме сигурни дали тя е изчезнала от Кеймбридж или дори Масачузетс.

— Само че тялото ѝ е намерено в Масачузетс — изправям се аз.

— Може да е била отвлечена във Флорида, в Илинойс или бог знае къде. — Изразяваше хипотеза, но аз не вярвах, че мислеше така.

— Права си, не разполагаме с всички факти — отговорих аз. — И все пак тялото ѝ е открито тук. Това е неоспоримо.

— Дори да е така, пак не знаем къде е изчезнала. — Ако не друго, Бърк ми напомняше защо е намесено ФБР, напомняше ми за юрисдикцията при престъпления, при които се пресичат границите на щати, и защо бе оправдано да се чувствам пренебрегната. — Може да е напуснала града по своя воля, да си е идвала и тръгвала и да е свършила тук. Може да е била с някого и да е умряла от естествена смърт, след което да е станало наложително някой да се отърве от тялото ѝ по някакви причини.

— Няма никакви индикации, че е умряла от естествена смърт — уверих я аз.

— И никакви, че не е — отвърна ми тя.

— Най-вероятно някой я е държал като заложник, а после е сложил тялото ѝ във фризер за месеци наред. След това го е овързал по такъв начин, че да бъде разкъсано, когато се опитаме да я извадим от водата. Това, бих казала аз, е индикация, че не е умряла от естествена смърт.

— Но не знаеш какво я е убило, доколкото разбирам? — остави тя въпроса да виси във въздуха.

— Засега не знам.

— И нямаш предположения?

— Не гадая.

— Значи не знаеш.

— Не знам със сигурност, към момента.

— Не е ли необичайно, че тялото ѝ е в относително добро състояние? — Бърк не свалеше поглед от мен и изведнъж ми хрумна, че ме подозира, че лъжа.

— Да — отговорих ѝ аз. — Намирам този случай за крайно сложен и необичаен. Вероятно ще се окаже интоксикация или асфиксия. Но може да отнеме известно време да се разбере кое точно.

— Тогава да потърсим тук нещо, което да ни насочи към свръхдоза, отравяне или задушаване — каза тя. — Наркотици, медикаменти, нещо като пластмасов плик от химическото чистене, който би могъл да е използван, за да бъде задушена.

— И после какво? — попитах аз. — Някой е изнесъл трупа оттук, без никой да забележи, след което го е изхвърлил в залива?

— Надявам се ти да ми кажеш. Хладилна камера или топлина? — Въпросите ѝ започваха да звучат като разпит. Бентън се въртеше наоколо, без да ни поглежда.

— Държана е на студено място — отговорих аз. — Много студено и сухо.

— Просто не разполагаме с фактите — пренебрежително отсече Бърк, а ботите ми издадоха звук на пластмаса по чамовото дюшеме.

— Да си алергична към котки? — попитах аз.

— Всъщност да, и то страшно! А аз си мислех, че Бентън е ясновидецът.

— Пластмасовият пръстен на пода — посочих ѝ аз онова, което стоеше зад стойката за чадъри. — Играчка за котки.

— Няма следи, но изглежда тук е имало котка.

— Наскоро ли? — внезапно се оживи Бентън.

— В основната тоалетна има и котешка — каза Бърк. — Купички за вода и храна на пода в кухнята.

— Но няма котка... — Бентън бе заинтригуван от новата насока на разговора ни.

— Така е.

— Къде е сега ключът за колата ѝ? — огледах масичката до входа, изработена от старо, добре изсъхнало дърво, орнаментирана с

вковани в него медни елементи. Купата на нея бе от преливащо в цветовете на дъгата стъкло, в което се различаваха мотиви на пойни птички в синьо оперение.

Взех я в ръцете си и прочетох надписа на гърба ѝ: „Лалик“ — поредната скъпа антика. Реших, че Пеги Стантън е прекарала дълго време във Франция.

— У Сил е. Сне от него и от ключодържателя натривки за ДНК, провери за пръстови отпечатащи... за всичко, преди да отключи колата, ако тя е заключена — каза Бърк. — Но когато пожарникарите ни отвориха да влезем, ключът беше в купата, която виждаш. Оказа се, че е ключ за „Мерцедес“ от 1995-а година. На ключодържателя има стар компас, може би такъв, какъвто използват бойскаутите. Къде се очаква да бъдат ключовете, когато някой влиза у дома си? Типичното място за тях е веднага до вратата.

— Само че ако е идвала откъм гаража, не е много вероятно да отиде чак до предния вход, да качи стълбите и да застане на верандата, особено ако носи пазарски торби — отговорих аз. — Има пътека, която води от гаража до странична врата, която предполагам, е за кухнята.

— Има ли друго на ключодържателя освен ключа за колата и компаса? — попита Бентън. — Ключ за дома, ключ за гаража?

— Не.

— Поща? — Той надникна през разтворените врати, но не влезе в стаите. — Забелязах, че отпред има пощенска кутия.

— Празна е.

— Обадила ли се е в пощенския клон кореспонденцията ѝ да бъде препращана на друг адрес? — Оставих купата върху гладкия плот на ръчно изработената масичка и нито за момент не допуснах, че Пеги Стантън е оставяла каквито и да било свои ключове в купата до входа. — Ако пощата ѝ не е била препращана, пощенската кутия би трябвало да е препълнена.

— Няма нищо в нея, освен няколко брошури без значение — каза Бърк. — Излиза, че някой е прибирал пощата ѝ.

— Същият, който е плащал сметките ѝ и се е представял за нея — каза Бентън, сякаш знаеше това със сигурност. — Първо бих искал да огледам гаража, после да направим обхода с Мачадо и след това да видим всички помещения, като освободим на Кей място за каквото ѝ е нужно. Дъг, може би ти ще я разведеш където трябва.

Той се опитваше да ми осигури пространство за работа, но знаеше, че не мога да бъда сама. Казах си, че просто съблюдава протокола и не ми се искаше да повярвам, че ме оставя насаме с Дъглас Бърк, за да продължи тя с безгрижната си инквизиция, от която не можех да си позволя да избягам.

Метнах каишката на фотоапарата през врата си и взех куфарчето. Казах ѝ за протокола, че възнамерявам да огледам много подробно определени места от къщата и че е важно тя да е с мен през цялото време. Нямаше да отварям чекмеджета или да надничам в аптечки или дрешници, освен ако до мен няма свидетел, и нямаше да вземам никакви веществени доказателства, освен ако не са пряко свързани с трупа, обясних ѝ аз — например биологически материал, лекарства. Но ще погледна всичко, което ми е позволено, ако реша, че мога да дам мнение, което би било от полза за случая.

— Разбира се, всичко е в полза на разследването — каза тя. — Любопитна съм дали обикновено правиш сама снимките.

— Обикновено не.

— Значи ако Марино не е на разположение, ти не би взела друг следовател. А имаш колко...? Шестима ли бяха?

— Не бих довела тук нито Марино, нито когото и да било — отговорих аз. — Не и при създадите се обстоятелства.

24.

Отляво на антрето бе трапезарията — малка стая със стени в синьо, бели профили и махагонова маса пред камината, с подредени около нея шест антични стола, тапицирани с тъмночервено кадифе.

Във витрините на вградения бюфет имаше чинии в кралско синьо със златни орнаменти, видимо стар порцелан от френска Саксония, а сребърните прибори за хранене — също френски и също старинни — бяха в дървени шкафове и със следи от аристократична патина. Белите свещи по перваза около камината и масата никога не са били запалвани, а растенията в саксии зад спуснатите по прозорците пердета отдавна бяха изсъхнали. Всичко бе покрито с прах, който, струва ми се, не беше докосван от месеци. Щракнах електрическия ключ на стената, но нищо не се случи — крушките в полилея и аплиците по стените бяха изгорели.

— Не ми изглеждат като оставени на таймер — огледах другите ключове и стенни контакти, търсейки следи от захранващи кабели или устройства, които биха позволили на Пеги Стантън да програмира включването и изключването на осветлението в стаите. — Бяха ли тези ключове във включено положение, когато влезе тук?

— Да — каза Бърк разсеяно, докато се занимаваше с мобилния си телефон.

— И ти ги остави включени? — попитах я, защото беше важно.

— Ако има изгорели крушки, то е заради това, че онзи, който е напуснал къщата последен, ги е оставил да светят — преглеждаше тя своите имейли.

— Вероятно може да се допусне, че или тя е оставила включено осветлението, когато за последно е била в къщата си, или го е направил някой друг.

— Прозорецът тук гледа към улицата. — Продължаваше да чете имейлите си и да бърше носа си с хартиена кърпичка. — Може да е имала навика да оставя включени лампите в трапезарията, за да изглежда, че има някой.

— Повечето хора не биха оставили включен полилея и кристалните аплици, когато излизат, особено ако заминават извън града. Смяната на изгорелите крушки е неприятна работа.

Излязох от трапезарията, пресякох антрето и се запитах каква ли част от случващото се в момента бе замислена от Бентън. Колко ми бе позволено да видя? Бърк продължи да ме развежда из къщата, възнамеряваше да ми покаже нещо.

— Ако е имала навика да се прибира и излиза с колата си, тогава би изглеждало по-логично да оставя включено осветлението в гаража. — Така или иначе споделих с нея мислите си, чувствайки се малко странно, по същия начин, както бях се чувствала днес, когато Джил Донахю ме разиграваше в съда.

Спрях до тапицирания в цветен десен диван в официалната дневна и започнах да разглеждам другите антики, вероятно все така френски — всичко безукорно подредено и прашно. До кресло с висока облегалка забелязах платнена чанта, от която надничаха кълба с прежда и куки, както и изплетен наполовина морскосин шал. Ако бе заминала за през лятото, щеше ли да пропусне да вземе със себе си недовършената работа? В камината бе монтирана газова горелка, маскирана като купчина брезови цепеници. Дистанционното за запалването ѝ бе върху перваза.

— Камината работи, проверих я — обади се Бърк.

— Повечето хора гасят пилотния пламък през лятото и го запалват в началото на есента. Къщата на природен газ ли е? Тук е топло... — Открих термостата. — Оставено е на 21 градуса.

— Не съм сигурна дали е природен газ.

— Най-вероятно е. Пилотният пламък също гори газ и ако го оставиш така за пет-шест месеца, газът ще свърши. В такъв случай са я зареждали с газ.

— Някой е прибирал пощата ѝ, плащал е сметките ѝ, грижил се е зареждането с газ да не спира, отменил е абонамента ѝ за вестника...

— По никакъв начин не показваше на какви изводи я навеждаха всички тези неща и дали ги смяташе за важни. — Нямам намерение да те уча как да си вършиш работата.

— Това е добре, защото едва ли би могла да го направиш.

— Искам да кажа, че не подлагам на съмнение...

— Естествено, че подлагаш. Но давай смело напред. — Погледнах цветята на масичката за кафе, които бяха толкова повехнали, че бе трудно да се разбере какви са били първоначално.

— Сигурна ли си, че не е умряла в залива?

— Да. — Вероятно са били лалета и лилии, които свързвам с пролетта. Във вазата бе мушнат празен пластмасов калъф за картички.

— И няма начин да е била завързана, хвърлена през борда и оставена да се удави?

— Няма начин — отговорих аз. — Когато са я завързвали, вече е била мъртва. Ако е заминавала за през лятото, защо ще оставя на масата свежи цветя? Защо не ги е изхвърлила?

— И колко дълго е престояла във водата?

— По моя преценка, към момента, когато е била намерена, не е била във водата по-дълго от едно денонощие.

— Преценка въз основа на какво? Ако не възразяваш да те попитам...

— Не възразявам — казах аз, защото нямаше значение дали възразявам или не, тя така или иначе ще ме пита каквото си беше наумила. През цялото време се чудех спала ли е със съпруга ми и каква част от всичко това бе лично. — Преценката ми се основава на това, че няма следи от промени вследствие продължително потапяне или поражения от престой в море например.

— Поражения от престой...?

— Риби, раци. Не са започнали да се хранят с нея.

— Аха... Значи е умряла на друго място.

— Точно така. Умряла е на друго място.

— Тези твои изводи на аутопсията ли се основават?

— Мисля, че вероятно е била държана някъде в плен, откъдето се е опитала да избяга — казах аз. — Била е мъртва от месеци.

— Някакъв шанс да не си права? — Бърк ме оглеждаше сякаш съм пъзел, който тя можеше да разглоби и възстанови.

— Не съм сигурна за времето — признах аз, — но не е седмица, ден или час, ако това е отговорът, който очакваш. От това, което видях, ми се струва, че тя не е била у дома си от времето, когато е било достатъчно студено, за да остави отоплението постоянно включено. За тези места това означава март или април. Предполагам, че към букета във вазата не е имало картичка?

— Не съм го докосвала, а и Сил не би го направил. Значи не е имало. — Тя стисна носа си с кърпичката, изглеждаше нещастна и раздражителна.

— Знаем ли кой и кога е доставил цветята?

— Ще обиколим цветарите в района, за да видим има ли при тях записана поръчка за доставка — каза тя. — И ще проверим плащанията с кредитната ѝ карта, може тя да ги е купила.

— Питам се дали някой не се е грижел и за тези плащания.

— Някой с достъп до банковата ѝ сметка — уточни ненужно Бърк.

— Повечето хора не махат картичката от букета, който са получили, и не я изхвърлят. Не и ако цветята са от някого, на когото държат.

— Още не съм проверила боклука.

— За да отговоря на въпроса ти възможно най-категорично... — продължих аз, докато разглеждах списанията върху масичката за кафе. — Като имам предвид състоянието на тялото ѝ, според мен е мъртва от много месеци.

„Антики и колекционерство“, „Търговия с антики“, „Смитсониян“ — броеве от декември до април.

— Да се знае със сигурност от колко време е мъртва, наистина е важно — каза Бърк и това е, което ѝ е нужно от мен и което възнамерява да оспорва, защото си беше наумила нещо, което търсеше и което вярваше, че може да докаже.

Някаква теория, която в момента не можех да си представя, но въобще не се съмнявах, че не това бе причината за поканата да обиколим къщата. Не бях тук, за да проверя има ли улики за насилие, асфиксия или свръхдоза. Тук бях заради Марино.

Той беше онова, за което Бърк искаше да ме попита, и аз започнах да изпитвам оловната тежест на неизбежността, усещането за нещо тъмно и потискащо, което се разстилаше над мен и от което не можех да избягам. Не смеех дори да се опитам да избягам, понеже това само щеше да влоши нещата. Знаех в какво се опитваше да ме въвлече, Бентън също беше го прозрял. Той знаеше подробности от миналото на Марино, които не бяха от онези, дето можеш да ги изровиш в интернет.

— Месеци? Два, три, пет...? Как така поглеждаш един труп и пресмяташ? — интересуваше се тя. Опитвах се да ѝ обясня сложността

на нещата.

Междувременно влязох в кухнята, със старинна дъбова маса и ръчно изработен полилей от ковано желязо. Двойната порцеланова мивка бе празна и суха, машината за кафе — чиста и изключена, капациите от двете страни на вратата за гаража бяха затворени. Бърк ме следваше, слушаше ме от учтивост какво говоря и продължаваше да проверява нещо в телефона си. Чувствах се предадена. Не можех да се освободя от усещането, че Бентън бе избрал на коя страна да застане и това не бе моята страна. В същото време го разбирах напълно и не очаквах нищо по-различно от него.

ФБР си вършеше работата така, както аз вършех моята, а Бърк можеше да ме пита всичко, защото не бях задържана от полицията, не бях заподозряна в престъпление, дори не бях оперативно интересно лице. Но Марино беше. Можех да спра Дъглас Бърк, когато пожелаех, но това само допълнително щеше да изостри подозренията й към него.

— Не е възможно точно да се определи колко бързо едно тяло се изсушава, ако не са известни конкретните условия — обясних й аз мумифицирането, докато тя продължаваше да поставя под съмнение всяка моя дума. — Колко горещо е било? Или колко студено? Колко влажно? Фамилията Стантън не е френска... — Огледах се. — Антиките и някои други вещи в тази къща са френски, в доста добро състояние и донякъде уникални. Как точни се е казвала?

— Маргарет Линет Бернард. Пеги Лин. Родена на 12 януари 1963 година в Ню Йорк. Баща й е антиквар с магазини в Ню Йорк, Париж и Лондон. Израсла е в града, учила е магистратура по социални дейности в „Кълъмбия“, но не е завършила, най-вероятно, понеже се е омъжила.

Беше я разработвала, ровила в архивите, реконструирала живота й с няколко натискания на клавишите от кибер експерт като... Валери Хан, която подозрително отсъстваше, осъзнах аз изведнъж. А телефонът на Бърк бе буквално засипан с имейли.

— Каква саможертва. Виж само от какво се е отрекла заради него. — Тя стоеше на едно място и ме гледаше с плувнали очи. — Пилотска грешка.

Из цялата тази къща ще има ДНК на ФБР, а не на Марино.

— Това твое заключение ли е, или на НКБТ^[1]? — попитах аз.

— Излетял е с претоварен самолет, не е поддържал предписаната скорост на полет, възможно е да е дал на деветгодишната си дъщеря Сали да управлява...

— Самолетът е бил в ръцете на деветгодишно дете?

— Вземала е уроци, вероятно е имала усет, защото в медиите имаше доста информация за най-новата малка Амелия Еърхарт.

Поток с актуална информация от централата, помислих си. Търсачки преравяха неуморно новините, филтрираха най-интересното и го изпращаха на Бърк, за да може да ме издебне от засада, когато ѝ се отвори възможност. А аз можех просто да си тръгна, разбира се...

— Както и да е, получил се е срыв в двигателя на самолета след излитането му от Нантъкет. Стопроцентова пилотска грешка — критично заяви Бърк.

— Много тъжно. Сигурна съм, че един баща никога не би направил съзнателно това — отговорих аз. — Как ли е продължила Пеги Лин живота си, след като цялото ѝ семейство е загинало?

— По всичко личи, че е получила няколко награди за дейността си в служба на обществото — каза Бърк. — Доброволческа работа, свързана с възрастните — учила ги на различни хобита, изкуство и занаяти. И откога точно смяташ, че е мъртва? — внезапно ме попита тя, сякаш още не бях ѝ отговорила.

Черният гранитен плот бе почти празен, ако не броим купчето хартия и химикалката до телефона. Забелязах и 180-грамов пакет с овкусени със съомга котешки деликатеси, който е бил разпечатан и запечатан отново.

— Мисля, че това трябва да бъде прибрано — побутнах аз пакета, под който нямаше и следа от прах.

Бърк погледна пакета на плота, без да се приближи, без никакво изражение на покритото ѝ с червени петна лице.

— Котката, както се вижда, я няма — напомних ѝ аз. — Изглежда, че някой я е хранил, а това подсказва, че е била тук, когато къщата все още е била обитавана.

— Щеше да вземе котката си закъдето и да тръгне. Очевидно доброволно е напуснала сама дома, искам да кажа, че не е била похитена. — Изстреля това, сякаш бях поставила на изпитание търпението ѝ и то вече се бе изчерпило.

— Значи напуска с котката, но без колата, вероятно на път за Флорида или Илинойс, но се случва нещо, което завършва с изхвърлянето ѝ в залива — резюмирах аз нелогичното.

— Не можем да предполагаме, че не се е срещнала с никого. — Тя извади нова кърпичка от ръкава си. — Някой, който може би я е взел оттук, което обяснява защо колата ѝ е в гаража. Някой „лош“ например — човек, с когото се е запознала в интернет.

Котешките купички бяха на постелка върху пода до външната врата. Едната беше празна, а в другата имаше твърд остатък от някога влажна храна.

— Познаваш Пийт Марино отдавна — каза Бърк.

— Бих я прибрала — повторих аз предложението си за котешката храна. — Дразни погледа ми като нещо, което не е на мястото си. Нищо друго не е оставено и отворено. Трябва да я изпратим в лабораторията и да проверим за пръстови отпечатьци и ДНК. Ще бъде най-добре, ако не докосваш нищо.

Избърса си носа и кихна. Ръкавиците ѝ не бяха чисти.

— Бентън ми поразказа някои неща за него.

— Едната купичка е празна, защото водата в нея се е изпарила — продължих аз. — В другата е имало храна и тя не е измита. Понякога помагат малките, привидно несъществени неща.

— Труден, крехък брак, грубо поведение със съпругата.

— Не ми е известно да е бил груб с Дорис. Поне не физически — казах аз и дори не можех да си представя шока, който щеше да изпита Дорис, когато вдигне телефона или отвори вратата и на прага ѝ се появят от ФБР с намерението да я разпитват за Марино.

— Син, забъркан с организираната престъпност и убит в Полша — гледаше телефона си Бърк.

Можех и сама да се погрижа за плика с веществени доказателства, но предпочитях да не го правя. Не беше свързано с трупа и не беше с биологичен произход. Отворих куфарчето с инвентара. Бърк не ми бе оставила избор. Прибрах котешките деликатеси, надписах плика и поставих инициалите си.

— Не бива да отхвърляш възможността онзи, който може би стои зад случилото се, да е бил в къщата след това. — Продължих да мисля за липсващите ключове от дома и отсъствието на бележник. Мислех си за ключа от колата, оставен демонстративно в скъпа стара купа на

„Лалик“. Един придирчив към вещите си човек като нея никога не би оставил нито ключове, нито каквото и да било, ако то би могло да счупи нежната стъклена повърхност или надраска полираното старо дърво.

— Случаят във Вирджиния преди девет години, когато Марино вече е работел за теб... — Бърк бе неумолима, забравила за деликатността. — Върнала си се в Ричмънд, била си извикана като консултант във връзка с неразкритата смърт на малко момиченце на име Джили Поулсън. — Значи търсачките стигнаха и до там, помислих си аз, а тя продължи: — Докато двамата с Марино сте били там, той е имал проблем.

Това обаче вече нямаше как да го има в интернет и нямаше начин Марино да ѝ го е казал. Но може би Бентън го беше направил. Възможно бе също майката на Джили Поулсън да е била разпитана. Луси знаеше в какво бе обвинен Марино, но тя никога не би разговаряла с Дъглас Бърк, ако ще и само за да ѝ каже коя дата сме.

— Обвинение, за което се доказва, че е абсолютно безпочвено — опитах се да не бъда непреклонна и да не издавам, че се досещам какво ще последва.

— Случаят не е бил заведен в полицията — бързо изтрака нов имейл тя.

— Не е бил заведен, защото ставаше дума за измислено обвинение, направено от психически обременен човек, с когото Марино бе имал непредпазливостта да се забърка — обясних ѝ аз.

— Той изглежда има навика да прави неразумни неща.

— Във взаимоотношенията между хората често има доста неразумни неща.

— Не мисля, че неговият списък е типичен.

— Не, вероятно не е — съгласих се аз и отворих вратата на хладилника.

[1] National Transportation Safety Board (NTSB) — Национален комитет по безопасност на транспорта (занимаващ се и с разследване на причините за катастрофите със самолети). — Б.пр. ↑

25.

Вътре нямаше нищо, освен овкусители и плодови конфитюри без захар. Нямаше сокове, нямаше мляко, нито храна с изтекъл срок на годност, което би ни помогнало. Или Пеги бе почистила хладилника си, защото е знаела, че заминава, или умишлено го бе направил някой. Усетих с гърба си Бърк да следи всяко мое движение и да дебне за всяка реакция на лицето ми.

Все едно че ми правеше дисекция, изследваше всяка част от мен, и аз ѝ го позволявах. Тя щеше да стигне дотам, докъдето ѝ позволя, но имаше и други мотиви... А може би беше под въздействието на псевдоефедрин, който я правеше свръхагресивна.

— Познавала си го през половината си живот, нали, Кей?

Отворих кошчето за боклук с педала, но открих само празна торбичка. От шкафчето под умивалника извадих отворена кутия с неизползвани кухненски торбички за боклук, която сложих на плота.

— Може би някой е изхвърлил боклука — обясних действията си аз. — Някой друг, освен нея. Някой, който е влязъл тук, за да направи някои неща.

— Той е темпераментен, минал е през курс за лечение, но напоследък отново е започнал да пие. — Бърк беше вперила поглед в мен, застанала до вратата със скръстени на гърдите ръце.

— Това трябва да се провери за отпечатъци и ДНК. Ако не искаш да го регистрираш, ще го направя аз — извадих хартиен плик от куфарчето и регистрирах вещественото доказателство.

— Започнал е да пие отново и то по времето, когато се е запознал с Пеги Стантън.

— Била е мъртва към Деня на труда — прибрах празната торбичка за боклук от кошчето, — и то доста преди това.

— Ти кога разбра със сигурност, че Марино пак е започнал да пие?

— Не знам със сигурност дали Марино е започнал да пие и ако да, кога е станало това.

— Била е мъртва към Деня на труда? Абсолютно сигурна ли си в това?

Кимнах с глава.

— И как стигна до тази свещена като евангелието истина? — Тя пак започна да въвежда нещо в телефона си. — Защото според мен, това е точно толкова субективно, колкото и трима слепци, описващи слон.

— Моментът на смъртта зависи от много фактори, сложно е. — Не мислех да ѝ доставя удоволствието да ме види в отбранителна позиция.

— Кажете ми, защо си толкова сигурна, че тази дама е мъртва от пролетта? Обясни ми защо, но въз основа на информация, различна от дати на списания и колко повехнали са цветята, колко на брой са изгорелите крушки или колко е тревясал дворът.

Проверих газовите котлони на печката, които послушно се включиха.

— Липсата на поражения от насекоми, мухълът по лицето и шията, разлагането на органите, както и вътрешнотелесната температура са индикатори, че е била държана в затворено помещение, където въздухът е бил сух и много студен — отново казах аз. — Може би е била замразена.

— Според статиите, които прегледах, пълното мумифициране може да завърши за по-малко от две седмици. В такъв случай всеки може да гадае.

— Няма такава неща.

— Ти казваш месеци. Някой друг ще каже седмици.

Отворих килера и не намерих вътре нищо, което подлежи на разваляне. Обикновените консервирани храни, всички без съдържание на натрий — пълнозърнести закуски, ориз и паста.

— Изисква се много повече от ровене в интернет, за да се формулира експертно мнение. — Опитвах се да ѝ обясня, че някой в момента правеше точно това и я засипваше с имейли.

— Сигурна съм, че мога да намеря експерти на твоето ниво, които биха изказали напълно различно мнение. — Издава се, че съм я ядосала.

— Сигурна съм, че би могла. — Усещах очите ѝ върху тила си. — Но това не означава, че подобни мнения биха били верни.

Пеги Стантън изглежда е била любителка на салатите. Полиците бяха пълни с обезмаслени италиански сосове — може би поне две дузини бутилки от щандовете за здравословни храни. Затворих вратата на килера.

Предпазлива дама, която се е грижела добре за себе си и за котката си. Пестелива и умерена. Строго контролираща света около себе си.

— Две седмици... — обмислях аз казаното от Бърк преди малко. — Трупове, напълно мумифицирани за две седмици? Многоооо интересно.

— Има го в литературата — каза заядливо тя.

По-лесно беше. Преглеждаше всичко, което се приземява в пощенската ѝ кутия, и го изстрелваше без замисляне.

— И къде по-точно например? Къде е това място, където това се случва само за две седмици? — Излязох от кухнята.

— Не мога да ти кажа къде точно, а само че е възможно.

— Ако говориш за Сахара, тогава може би. — Тръгнах нагоре по стълбището. — Най-горещата пустиня на планетата, където човешкото тяло губи седемдесет процента от влагата си за нула време. Да, там ще стане като говежда пастърма. — Усещах я точно зад гърба си. — Човек с тегло 65 килограма, който напълно се мумифицира, ще тежи 17–18 килограма, ще бъде с нацепена кожа, опъната върху костите — уведомих я аз. — Това е ефектът от излагането на крайна горещина и сух въздух. Само че няма как да стане тук.

— Хората са изобретателни, особено ако са експерти. Искам да кажа, ако се занимават с това професионално. — Тя, естествено, говореше за Марино. — Експерти в разследването на смъртни случаи и свързаните с тях вещественни доказателства.

Гостната бе отляво на стълбищната площадка, а право напред, през отворена врата, се виждаше основната спалня. Реших да не обръщам внимание на прозрачните ѝ намеци.

— Бяха те цитирали по всички новини, че днес в съда си казала, че са нужни месеци тялото на Милдред Лот да се превърне в сапун. — Това, че Бърк използваше този аргумент, не ме изненада, но се питах дали и той ѝ бе изпратен с имейл. — Споменала си, че едно от изискванията е потапяне в студена вода.

Двойното легло беше под балдахин, постелката от дамаска в черно и бяло бе гладка и грижливо подпъхната под три възглавници. На нощната масичка имаше телефон, а възглавницата до нея беше смачкана, както изглеждат възглавници, на които някой е спал.

— Но същото това осапуняване е открито и при трупове, запечатани в херметически затворени ковчези и гробници, нали така? — Бърк не възнамеряваше да се отказва. — Телата образуват адипоцера и без вода.

— „Херметически“ невинаги следва да се разбира буквално — отговорих аз.

— Сигурно се смяташ за безгрешна.

— Никой не е безгрешен. Но много хора са грешно информирани.

Повдигнах постелката и чаршафите. Възглавниците бяха идеално гладки от едната страна и намачкани от страната до телефона. Забелязах къси сивкавобели косми от котка.

— Спалното бельо не е сменяно, след като за последен път в него е спал някой. — Продължих да правя снимки на всичко. — Някой е спал или поне е лежал от дясната страна на леглото, до телефона. Изглежда и котката е била по някое време тук. Бих искала да проверя шкафчето.

Протектор за уста в синя пластмасова кутия бе надписан с името и адреса на стоматолога от Уест Палм Бийч, нанесъл на Пеги Стантън толкова много скъпоструващи поражения. Сложих две шишенца с лекарства на масичката, снимах ги и ги прибрах в отделни пластмасови пликове за веществени доказателства.

— Мускулни релаксанти, предписани от зъболекаря й, доктор Пулинг — уведомих Бърк. — Всички лекарства задължително трябва да минат през лабораторията. Освен това бих желала да прибера и протекторите, доктор Адамс може да поиска да ги разгледа.

— Моята цел, Кей, и онова, което бих искала обективно да коментираш... — започна тя, но аз я прекъснах.

— А защо допускаш, че бих коментирала нещо необективно? — Отворих вратата на дрешника.

— Сигурна съм, че можеш да си представиш защо имам причини да бъда загрижена. — Тонът й вече не беше обвинителен или враждебен, а съчувстващ, сякаш искаше да ми подсказе, че разбира

защо прикривам Марино и защо бих изопачила или дори фалшифицирала заради него находките от аутопсията.

Мушнах ръцете си през окачените дрехи — голям брой костюми с панталон, само панталони, блузи — консервативни и старомодни — с висящи кедрови разделители по релсата. Не видях рокли, поли, сака или жакети. Нямаше и старинни военни копчета.

— Не ти е безразличен... — каза Бърк.

Пеги Стантън бе загубила семейството си и така и не беше го преживяла — всичко при нея бе останало постарому и все същото, със съжалението, че не бе загинала със същия самолет. Съществуването ѝ бе останало строго контролирано и маниакално защитавано и ми беше трудно да си представя как човек като нея ще общува в „Туитър“.

— Да ти е попадал пред очите компютър? — попитах аз.

— Не още.

Навсякъде снимките са от ерата, когато Пеги Стантън е имала в живота си хора, които е обичала — съпругът ѝ е бил приятен мъж с палави тъмни очи и кичур тъмна коса върху веждите, две момичета, които са обичали ездата и плуването, а едното от тях — и самолетите. Нито една от снимките не е скорошна. И на нито една не се вижда Пеги Стантън.

— Ако не е имала компютър, как е влизала в „Туитър“? — казах аз.

— Може да е имала лаптоп, който да е взела със себе си. Може да е използвала телефона си, айпада си или каквото там е имала, когато е заминала оттук.

— Не виждам нищо, подсказващо за какъвто и да било интерес към технологиите — отговорих аз. — По-скоро точно обратното, ако погледнеш стария телевизор тук или телефона с шайба.

Отворих нов дрешник, в който по полиците бяха нагънати закопчани догоре пуловери и жилетки с напъхани между тях кедрови блокчета, подредени на стойка върху пода обувки — удобни, с нисък ток. Вече не бях изненадана, че косата на Пеги Стантън бе преждевременно побеляла и че тя не беше си правила труда да я боядисва или поддържа, както и че лакът ѝ за нокти бе бледорозов, почти в телесен цвят. Не виждах нищо, което да подсказва, че е правила усилия да бъде привлекателна, ако изключим намесата на

зъболекаря, но допусках, че е била уговорена да се подложи на тази процедура.

— Няма „Гуле“, няма „Одри Марибет“, няма „Перуанска връзка“... няма нито една от тези марки. — На пода на дрешника видях прашна кутия за мъжка шапка от каубойски тип, на капака на която бе написано с равни печатни букви СНИМКИ. — Повечето от дрехите й са размер осем или десет, не видях шест. Това искам да го отворя.

Вътре имаше фотографии в рамки. Прегледах всички — симпатична жена с гарвановочерна коса и блестящи тъмни очи, жизнена и съвсем различна от онова, което си представях след огледа на мъртвото й тяло и преди малко на личните й вещи. В екип за езда, за туризъм и гребане, снимка в Париж, когато трябва да е била двайсетинагодишна, някак авантюристична и пълна с желание за живот, преди светът около нея да свърши.

— Сериозно се съмнявам, че е търсила романтична връзка или е била от онези, които биха се обадили на непознат в интернет, представящ се като „Пича“ — отбелязах аз. — Няма и ни най-малки сигнали, че е била запалена по боулинга — няма обувки за боулинг, топки, трофеи. Няма и дрехи или бижута, подобни на тези, в които я открихме. Размерът също не подхожда. Всичко би й било прекалено малко, поне докато е била жива.

— Чудя се дали условията за бързо мумифициране могат да бъдат изкуствено създадени — обади се Бърк.

— В каквото и да е била облечена, когато са я похитили или е изчезнала — казах аз, — не съответства на онова, в което я извадихме от залива. Била е преоблечена, някой нарочно го е направил.

За удоволствие. Май така се изрази Бентън. Убиецът режисираше онова, което го правеше да се чувства важен и властен. Каквото и да бе то, той го възпроизвеждаше с жертвите си, които нямаха нищо общо с него самия. Те не бяха онова, което той отвличаше и убиваше.

— Може ли мумифицирането да се предизвика изкуствено? — попита Бърк и аз знаех какво иска.

— Искаш да кажеш, ако тялото остане в много горещо, сухо пространство например... — подсказах й аз по очаквания от нея начин — ... и се остави да се дехидратира?

Влязох в банята. Черни и бели фаянсови плочки като в метростанция, овална вана, повдигната в единия край, бронзови кранове.

— Това би изисквало достъп до такова място и спокойствие, че онова, което правиш, няма да бъде открито — водех я аз по пътя, който тя вече бе поела.

— Не е ли вярно, че мумифицирането в горещо и сухо затворено пространство става за някакви си единайсет дни? Ами ако извършителят е монтирал сауна в мазето си?

— Искаш да кажеш, ако го е направил Марино?

— Да — потвърди тя. — Има сауна в къщата, която е купил миналото лято.

— Имаш предвид сауната, която изработи саморъчно и която може да побере един човек, седнал на нещо с размерите на тоалетна седалка?

Душкабината беше в същия десен. Калъпите сапун бяха изсъхнали и нищо тук не подсказваше, че е било използвано наскоро. Отворих огледалните вратички на аптечката над конзолната мраморна мивка — дръжките и фитингите бяха малахитови и бронзови.

— Онази малка кутийка за потене, дете изглежда като преносима химическа тоалетна? — продължих аз.

Тук имаше още протектори за зъби, всички до един от познатия ми зъболекар от Уест Палм Бийч.

— Сауната, която има таймер за до шейсет минути, който трябва непрекъснато да се навива? — продължих да питам аз, а Бърк мълчеше на вратата.

Взех едно след друго шишенцата с лекарства, отпуснати по рецепта — мускулни релаксанти от рода на „Флексерил“, „Норфлекс“, противовъзпалителни като „Виокс“ и „Целебрекс“. Вземала бе антидепресанта „Нортриптилин“ — все медикаменти, предписани ѝ от стоматолога доктор Пулинг и съответстващи на терапия в случай на мускулното заболяване, известно като „синдром на темпоромандибуларната става“.

Нейният случай е бил особено тежък. Сигурно бе страдала от хронични болки. Била е в истински водовъртеж от стоматологични процедури, имащи за цел да облекчат ужасното състояние, което може

да предизвика схващане на челюстта, шум в ушите и постоянна влудяваща болка, разпростираща се надолу по шията и раменете.

— В такъв случай предполагам, че я е дехидратирал бавно, тичайки час по час да пуска отново инфрачервения нагревател, включително последната седмица, когато беше извън града, във Флорида, нали така? — Внимавах много да не звуча саркастично. — А между другото, сглобяемата сауна, която купи, защото мислеше, че ще му помогне да свали някой друг килограм, предполага, че тялото е било закрепено в седнало положение. — Излязох от банята и продължих да говоря, докато слизах по стълбите, следвана отблизо от Бърк: — А ако тялото е било изпънато в изправено положение, например с тежести и поплавъци... тогава какво? Опънът в ставите ще доведе до разкъсване на кожата. Но по нея няма разкъсана кожа, а вътрешнотелесната ѝ температура беше по-ниска от тази на водата в залива, което няма как да е възможно, освен ако трупът не е бил охлаждан, може би дори замразен.

Бяхме отново в антрето. Спрях до масата със стъклената купа, в която, бях сигурна, Пеги Стантън никога не беше държала ключа за колата си. Сега двете с Бърк бяхме лице в лице, с качулки, изцяло в бяло и без никакви преструвки.

— Той те е нападнал преди пет години в Чарлстън, Южна Каролина — изстреля тя последния си залп, който бе запазила накрая. — Дошъл е в къщата ти посред нощ и се е опитал да те изнасили, а ти така и не се си оплакала в полицията. — В гласа ѝ се долавяше нотка на триумф, която със сигурност не си въобразявах. — Защо да ни казваш този път нещо, което може да му донесе неприятности, ако не си го направила тогава след всичко, което се е случило?

— Ти не знаеш фактите. — Чух стъпки от верандата отвън.

— Питам те за тях.

Не исках да ѝ отговоря.

— Сигурна ли си какъв е срокът за давност в Южна Каролина?

— Не съм.

— Не е изминал.

— Това е без значение.

— Значи продължаваш да го пазиш...!

— Не разполагаш с фактите — повторих аз.

— Ето ти един факт. Занимавал се е с иманярство. Няма начин да не ти е било известно — каза Бърк, сякаш е чакала точно този момент. — А Пеги Стантън има на жакета си копчета от Гражданската война. Споменавал ли ти е Марино, че си е туитвал с жена, колекционираща стари копчета?

— Не видях в тази къща никакви следи от подобна колекция — казах аз без никаква емоция.

— И няма да говориш с мен за онова, което ти е причинил?

— Не, няма.

— Не разбираш ли моя проблем? Не мисли, че изпитвам някакво удоволствие да повдигам тази тема. Съжалявам... — опита се да се извини Дъглас Бърк, но в този момент входната врата се отвори и дъждът нахлу в стаята.

Бентън носеше нещо, загърнато в хавлиена кърпа.

— Ако наистина се бе опитал да ме изнасили, уверявам те, че щеше да успее — съобщих аз, не ми пукаше кой чува. — Пийт Марино е много едър мъж, а когато това стана, беше и въоръжен. Така че ако наистина беше възнамерявал да ме надвие физически или да опре пистолет в главата ми, за да ме накара да направя каквото е искал, щеше да го постигне. Но не го направи. Сам спря онова, което не трябваше и да започва. Но спря.

От Бентън и Мачадо се стичаше вода по защитения с пластмаса мокет под френския полилей. Бентън държеше кърпа — мръсна и мокра, а от нея стърчеше сива козина.

— Счупен прозорец без мрежа — каза Мачадо и думите му увиснаха като изгравирани във въздуха. — Нали знаете, до земята, а в гаража няма аларма, така че котката сигурно го е отворила и е избутала навън мрежата. Предполагам, че е влизала и излизала от гаража през всичкото това време и си е направила легло в кашон там. Тук, наоколо, сигурно има много неща за ядене, а може и някакви хора да са й давали храна.

Взех котката от Бентън: къса сиво-бяла козина, златни очи и плоски уши — шотландска порода, приличаше на бухал. Нашийникът ѝ бе избелял и стар.

— Няма надпис — каза Бентън и хвърли на Бърк пронизващ поглед.

— Домашна котка, женска. Как се казваш...? — Загърнах я в чиста кърпа и тя не се съпротивлява. — Разбирам... няма да ми кажеш.

Слаба и мръсна, но изглеждаше в относително добра форма, а ноктите ѝ бяха много дълги, извити и остри като игли.

— Е, не е излязла сама от къщата — погледна ме Бентън и веднага разбра какво бе станало. — А тя самата едва ли би я напуснала.

Пеги Стантън не би извела котката си навън, за да замине.

— Така че някой е пуснал котката навън... — Той свали бялата си качулка и прекара пръсти през косата си. — Някой, за когото човешкият живот не значи нищо, но не би наранил животно. — Наведе се, за да събуе калцуните си. — Ако беше останала в къщата, сигурно щеше да умре от глад. Затова се е върнал. Влязъл е. Знаел е кода за алармената система. Имал е ключове.

— На плота имаше распечатан пакет с деликатеси. — Котката бе завряла главичка под брадичката ми и мъркаше. — Може би така я е примамил, за да я пусне навън.

— И къде са тези деликатеси? — Мачадо също събу калцуните си — мокри и мръсни.

Показах му пакета с вещественото доказателство, който бях оставила на масичката в антрето.

— Ако е трябвало да примамва котката, значи е бил непознат — каза Бентън.

— Опитал ли се да избяга? — попитах аз.

— Сама си дойде при нас, докато бяхме в гаража.

— Е, сега изглежда много дружелюбна, но с него може и да не е била. Може да е усетила нещо, което да я накара да бъде предпазлива — казах аз и се замислих какво ще правя с нея.

Не, нямаше да я зарежа тук.

— Струва ми се, че електрическото табло наскоро е било преправяно — каза ми Бентън. Личеше, че е бесен. — Има допълнително табло, което не отговаря на разпоредбите. В мазето е.

— Към какво е свързано?

— Към нищо. В главното табло не са останали празни места. Вероятно е идвал някакъв майстор или може би техник, но онова, което е направил, е с ниско качество. Може да се предположи, че тя е искала да се монтира нещо, което е трябвало да се свърже към

прекъсвач. — Бентън не гледаше Бърк, беше застанал с гръб към нея. — От новото табло излиза кабел, който е прокаран по стената, успоредно на стария.

— Наскоро, но колко наскоро? — каза Бърк.

Мачадо обясни, че в мазето има голяма работна маса с четки, формички за изрязване на сладки от тесто, дървени инструменти за готвене и точилка.

— Сякаш е имала намерение там да готви — каза Бърк, а той описа подвижна мивка на колелца. Дори не можах да разбера какво ми разказва.

— Подвижна мивка? — учудих се аз на глас. — Свързана към кран? И защо ще готви в мазето? Защо да не използва кухнята си?

— Повече прилича на пластмасов леген на стойка с колелца. Мога да ти го покажа, ако искаш — предложи Мачадо.

— Да, преди да съблека това — имах предвид защитния комбинезон. — След като не възразява, че я държа, може би няма да има нищо против да надникнем в мазето. Там има ли врата, която извежда навън?

— През нея влязоха пожарникарите.

— Да слезем тогава там.

— Мивката изглежда нова и е съвсем наблизо до новия контакт. — Той obu чисти калцуни. — Разхвърляни са много парчета от срязан кабел. Черен, бял, зелен, сечение 16 квадратни милиметра, от онзи тип, който заземява и занулява цял контур — обясни той. — Но каквото и да е смятала да свърже, така и не се е стигнало до това. Мисля си, че може би е искала да захрани фурна, но съм съгласен, че мястото е малко странно за печене на курабии, сладки или каквото и да е там. Трябва да открием кой е бил електротехникът.

26.

Дъждът беше спрял, а нощта — студена и мокра. Пътувах за дома сама, в компанията само на котката.

Бентън помоли Бърк да го откара до КЦК, за да вземе от там колата си, но аз не повярвах, че това е действителната причина. Щяха да си поговорят сериозно. Той щеше да ѝ каже какво мисли за появяването ѝ на работа, след като е взела псевдоефедрин и за агресивното ѝ поведение срещу мен. И майната ѝ с нейните алергии. Това, което бе направила, бе недопустимо. Причината не ме интересуваше, а сигурно не интересуваше и него. Беше ядосан от дочутото и имаше основание за това.

Не се правех, че не разбирам защо Бърк трябваше да знае за Марино, но ако аз бях следовател, нямаше да бъда толкова настойчива. Беше неправилно. Беше тормоз. Малтретиране. Имаше само един отговор откъде е знаела по какъв точно начин да се конфронтира с мен. Представих си как двамата с Бентън са си говорили и какво той се е видял принуден да разкрие пред нея. Не би могъл да лъже или да се измъква — не беше в стила му. Опитвах се да не го обвинявам, че не бе могъл категорично да заяви, че Марино никога не е показвал потенциал за насилие — и по-конкретно сексуално насилие — защото по-скоро бе вярно обратното.

Но не бе необходимо Бърк да научава „пикантните“ подробности, да ме разпитва сякаш искаше да си представи визуално ситуацията, сякаш искаше да ме унижи и подчини, да направи точно същото, което Марино бе направил... и точно това ме притесняваше. Безпокоях се какви са мотивите, бях смаяна от начина, по който събитията толкова бързо потъваха в миналото, че едва се бяха скрили зад завоя и отново пак се показаха пред очите ни. Припомних си стореното от Марино преди пет години и то беше толкова близко и реално, че едва ли не можех да го докосна с ръка, можех да го чуя, да го помириша като посттравматична ретроспекция. Претръпналите нерви отново бяха оголени и не ми даваха мира. Щях да го преживея...

но нямаше да простя на Дъглас Бърк. Обвинявах я за това, че умишлено ме бе засегнала, без да се налага, без да е оправдано и без да е абсолютно нужно, за да ми изтъкне проклетата си гледна точка.

Пътувах по „Масачузетс авеню“ през площад „Харвард скуеър“. Котката бе сгушена в кърпата на скута ми. Помислих си, че не знам името ѝ.

Била е навън, без подслон, и бог знае колко беше стресирана, колко гладна и самотна се бе чувствала. Представих си как Пеги Стантън слага храна и вода в купичките в кухнята, взема бележника и ключовете си с ясното намерение да се върне. Но някой друг беше отворил вратата на дома ѝ.

Беше използвал нейния ключ и вероятно бе влязъл през вратата на кухнята, за да не бъде забелязан от съседите или минувач на улицата. Този човек някак бе успял да я отвлече и убие. Беше въвел кода за алармената система, беше се разходил от стая в стая, оставил осветлението в някои от тях и... Хм, имах подозрения относно цветята и от кого бяха те. Притесняваше ме и ключът за колата в купата. Имах чувството, че той нарочно го беше оставил там.

Оставил го, но за кого?

Цветя без картичка. Свежи цветя, които така и не са били изхвърлени. Храната и малотрайните продукти от хладилника — да, но не и цветята. Тази мисъл продължаваше да ме занимава, заедно с ключа в купата до вратата. Съмнявах се, че точно тази врата убиецът бе използвал.

За кого наистина са били оставени те?

Обадих се по телефона на Сил Мачадо, защото не можех да се свържа с Марино.

— Доктор Скарпета е.

— Какво съвпадение.

— Съвпадение?

— Какво става, докторе?

— Чудя се за колата ѝ в гаража. — Завих на север към „Портър скуеър“.

— Намира се в склада ви — цяла и непокътната. Защо? Какво има...?

— Ключът, който намерихте в къщата. Сигурно ли е, че е за колата ѝ?

— Да. Отключих с него шофьорската врата, за да надникна набързо вътре, но не съм докосвал нищо и не съм палил двигателя.

— Това е добре. А ключодържателят?

— Ключът и ключодържателят са у мен, да.

— Искам да ги видя когато е възможно.

— Просто ключ, разглобяем ключодържател и стар черен компас, който мисля, че е принадлежал на едно от момиченцата — каза той. — Скаутски компас. Може би малките ѝ момичета са били гърлскаутки. Или браунита. На колко трябва да стане едно момиче, за да премине от браунитата в гърлскаутите?

— Не знаем със сигурност дали децата са били браунита или гърлскаутки.

— Но компасът...! Той определено е гърлскаутски.

— Струва ми се възможно той да е върнал колата ѝ в къщата, да я е вкарал в гаража и после да е оставил ключа там, където го намерихме. Той не е знаел тя къде държи обикновено ключовете си — обясних му аз. — Предполагам, че не я е познавал. Но по-важното е, че е възможно да е оставил ключа там с причина... може би символично.

— Това е интересно.

— Може да не е бил преди това у дома ѝ, затова се е разходил из него, след като тя вече е била мъртва — продължих аз. — Но трябва да внимаваме това да не се разчуе. Подчертавам ти го специално, защото съм почти убедена, че той не подозира, че някой може да се е досетил за това.

— Искаш да кажеш, че се е върнал у дома ѝ?

— Искам да кажа, че е влизал там. Макар и само веднъж.

— Това е много интересно, защото аз току-що изтеглих регистъра на алармата. Като изключим разбиването от пожарникарите на вратата за мазето с „хулиган“... — имаше предвид инструмента, — последният път, когато алармата е била изключвана, е на 29 април, неделя, в 23:50 часа. Някой е бил в къщата приблизително за около час, след което е активирал алармата. Явно е напуснал и повече не се е връщал. Както казах, до днес в регистъра няма друг запис за активност, свързана с алармата.

— Няма дори фалшиви сработвания?

— При нея са били монтирани само контакти на вратата. Няма датчици за движение, няма такива за разбиване на прозорците, няма

други, които обикновено вървят в комплект.

— А преди 29 април?

— Предният петък, на 27-и — каза той. — Две влизания и излизания, после някой е напуснал към шест вечерта, активирал е системата и тя е останала така до неделя 29-и.

— Може би тя е заминала онзи петък вечерта. Тръгнала е за някъде, вероятно с колата си. А човекът, който се е върнал в неделя, е бил друг.

— Дотук съм съгласен.

— Случайно да си забелязал имаше ли нещо в контейнерите за боклук?

— Абсолютно празни — отговори ми той.

— Събирането на боклука е в понеделник — разсъждавах на глас аз. — Питам се дали този човек не е изпразнил хладилника ѝ от нетрайните продукти, не е изнесъл боклука и не е изкарал общия контейнер на тротоара.

— А после го е върнал под страничната веранда?

— Да. Може би също е изпразвал пощенската ѝ кутия и е прекъснал абонамента ѝ за вестника.

— Господи! Кой би направил това? Няма начин да е съвсем непознат...

— За него тя може и да е била непозната, но това не означава, че той за нея не е бил непознат. Не твърдя, че пътищата им никога не са се пресичали, но това не означава, че тя лично го е познавала или е подозирала за съществуването му. — Мислех за всичко, казано от Бентън за човека, когото търсехме. — Утре рано сутринта искам да обработим колата ѝ за всички видове потенциални веществени доказателства, започвайки с пръстови отпечатъци и т.н. Не само да проверим навъртените километри и джипиес системата, а всичко. Можеш ли да дойдеш?

— Няма проблем.

— А ако ти попаднат някакви документи, например от ветеринар или сметки...? Виж дали там някъде няма да излезе името на котката...

— Може да има чип.

— Ще дам да я сканират във ветеринарния кабинет — отговорих аз. — Може би Брайс ще я вземе утре сутринта. Ще видим дали има

някакъв идентификационен номер, по който да проверим в националния регистър на домашните любимци.

Затворих, завих надясно по „Уайт стрийт“.

— Адски съжалявам, но не знам името ти, а не мога да ти казвам „котко“ — погледнах котката, а тя замърка още по-силно. — Ако можеше да говориш, щеше да ми кажеш кой те е изнесъл от къщата, кой лош човек го е направил. Не, не просто лош, а направо зъл и подозирам, че си се изплашила от него, защото си усетила какъв е. Жесток човек. А ти си го доловила, нали, когато те е натирил от къщата? Дошла си до него, защото те е подмамил с онези деликатеси, които видях на плота, нали?

Галех я по главата с прилепналите уши, а тя се натискаше към дланта ми.

— А може да си избягала през вратата. Спасила си се. Ще ти купя нещо вкусно. Може би същото, с аромат на съомга, което мама ти е купувала — видях купища подобни пакети в шкафа. А също и комбинация от пуйка и съомга, защото и такива имаше, и то много, в кухнята. Искала е да е сигурна, че си подсигурена, нахранена, и то с хубави, здравословни неща. Май нямаш бълхи, но аз ще те изкъпя и сигурно много ще ми се разсърдиш.

Беше почти полунощ, когато влязох в паркинга на супермаркета „Шоу“, осветен с вдигнати на високи мачти лампи и обграден от редица дървета, които продължаваха да се клатят от вятъра, макар вече не толкова силен.

— Май ще те нарека Шоу, защото това е първото ни излизане заедно. — Паркирах близо до входа. — Извинявам се, че не знам коя си точно. Не искам да се безпокоиш, но сега ще те оставя за няколко минути сама в колата, защото нямам нищо у нас за котки. Само за куче... много скучна диета на риба и сладки картофи. Стара хрътка на име Сок, който е много срамежлив и със сигурност ще се изплаши от теб.

Оставих я завита в кърпата на шофьорската седалка, затворих вратата и насочих дистанционното, за да я заключа, но в този момент ме заслепиха фаровете на друга влизаща в паркинга кола. За миг не можах да различа нищо, после се спусна прозорец и видях усмихнатия Сил Мачадо.

— Хей, к'во става, докторе?

— На пазар за котката... — приближих към неговата „Краун Виктория“. — Да не ме следиш?

— Сигурни ли сме, че е нейната котка? — Той паркира, спря и се подпря на рамката на вратата. — И... да, следя те. Някой трябва да го прави.

— Логиката подсказва, че котката е нейна, макар да не знаем това със сигурност. Тя определено изглежда изгубена и самотна. — Огледах почти празния паркинг и видях само някакъв човек, който буташе пълна количка в далечния му край. — Ще влезеш ли с мен?

— Няма какво да купувам — отговори ми той. — Искях само да се уверя, че ще се прибереш у дома, без да ти се случи нищо. — Това ми прозвучава малко странно. — Знам, че имаш навика да пътуваш насам-натам по всяко време на денонощието. Но просто исках да се уверя... — повтори той.

— Да не знаеш нещо, което не ми е известно? — Забелязах на задната му седалка пликовете с веществени доказателства, включително взетите от мен.

— Някой, който добре познава Кеймбридж, нали?

— Добре познава къщата, квартала. Или добре ги е опознал, да кажем. — Отстъпих крачка, за да погледна през стъклото в джипа ми. Искях да се уверя, че котката е добре.

Беше станала.

— Прибирал е пощата от пощенската кутия, нали? Изпразнил е боклука от къщата и е изкарал контейнера на улицата? — Мачадо ме гледаше, но беше сериозен и непроницаем като гранит. — Та реших, че този тип се чувства прекалено комфортно тук. Знае кога да вземе пощата от кутията ѝ — вероятно веднъж седмично? Известно му е кога събират боклука. Между другото, онова, на което станах свидетел, ми беше неприятно. Бърк прекалено много си позволява.

— Не знаем колко поща получава. — Темата за Бърк не ми се обсъждаше.

— Дватамата с Марино караме „Харлей“. Покрай това се сблизихме. Отбива се у нас на пица, прием кафе, понякога се срещаме в залата за фитнес... той е готин и много те уважава. Но нямах представа... Честно, не знам какво да кажа, освен че знам със сигурност какво мисли за теб. И съм уверен, че заради теб би застанал на пътя на куршум.

— Предполагам, че този човек прибира пощата й веднъж седмично или два пъти месечно в час, когато е малко вероятно да бъде забелязан. Очевидното тук е, че не би искал да събужда подозрения и да дава повод на разни хора да я издирват, докато все още — сигурно месеци наред — е съхранявал тялото й някъде. — Нямаше да обсъждам Марино с него. — У теб ли е ключодържателят?

— Да, разбира се. — Той посегна към задната седалка и взе оттам кафява хартиена торбичка. Отвори я и извади от нея по-малка, в която бе прибрал ключодържателя. Подаде ми го през отворения прозорец. — Никога не съм имал друг случай, в който някой да е толкова самонадеян. Не ми се струва нормално, докторе.

— Че откога убийството е нормално? — Вдигнах прозрачното пликче и го осветих със светлината от телефона си.

— Значи смяташ, че е психопат, който живее в свой извратен фантастичен свят, но на улицата изглежда като всеки от нас.

— А ти как мислиш? — Ключът за колата бе с инфрачервена връзка и батерия, а към него имаше прикрепен компас на верижка за бързо освобождаване с отварящи се пръстени от двете страни.

— Да, няма съмнение в това. Някой, който се слива с тълпата и за когото никой не се сееща, след като го е видял веднъж.

— Разглобяем ключодържател, който ми изглежда доста нов — подадох му пликчето. — Свързва ключа за 18-годишен „Мерцедес“ с качествен компас.

— В какъв смисъл „качествен“? Стар като колата ли? — върна той пликчето в торбичката.

— В смисъл, че ако се поинтересуващ, сигурно ще откриеш, че гърлскаутите дори не помнят кога са се използвали такива компаси. Мен ако питаш, от... поне 50 години.

— Майтапиш ли се? В такъв случай сигурно е на Пеги Стантън.

— Тя е 49-годишна, значи е било и преди нейното време, така че зависи откъде го е взела. Тя или някой друг. — Пак проверих котката. — Стар компас, стар пръстен с монета, стари копчета, зашита на жакета, с който е била? Май става дума за човек, който се интересува от история и колекционерство, но кой е той?

— Аз няма да влизам — каза Мачадо. — Ще те изчакам тук, после ще те изпратя до вас, ей така, за всеки случай. Ще се чувствам по-спокоен.

Насочих се към зеления сенник над входа и влязох в супера, бутайки количка към секцията с храна за домашни любимци. Взех котешка тоалетна, лопатка и пълнеж за тоалетната, здравословна храна, лакомства и няколко играчки. Открих и успокояваща червата зърнена смес, шампоани против бълхи и нокторезачка. Когато се върнах при джипа и отворих задната врата, Шоу седеше на задната седалка с изнесени назад задни крака. Изглеждаше съвсем различно от всички останали котки.

— Я ела — взех я аз. Мачадо бе паркирал наблизко и ми светеше с фаровете. — Да те върнем сега в кърпата и после пак в скута ми... окей?

Тя остана спокойна и въобще не се съпротивлява, докато карах, следвана от Мачадо. Не знаех от какво толкова се притесняваше той. Подозирах, че знае нещо, което не ми е казал, и то може да е свързано с Марино. Струваше ми се невъзможно обаче Мачадо, макар и за миг да повярва, че Марино по някакъв начин беше забъркан със смъртта на Пеги Стантън или изчезналата палеонтоложка. Но разбира се, всичко зависеше от това, какво бяха казали на Мачадо, особено ако Бърк го бе инструктирала.

Пътувах на юг, свих към Гарфийлд и после Оксфорд, на път към богословския факултет на Харвард, конферентния център „Нортъс удс“, на чийто залесен терен е разположена Американската академия за наука и изкуство. Паважът свистеше влажно под гумите ми, а Мачадо се движеше по петите ми. Слязох от „Къркланд“ и поех по „Ървин стрийт“. Триетажната ни къща във федерален стил бе бяла, с черни капаци на прозорците и керемиден покрив. Отдалече не можех да разбера дали Бентън вече се бе прибрал у дома. Навлязох по тесния път и паркирах странично на отделната постройка на гаража. Мачадо спря на улицата и ме изчака да взема от колата покупките и Шоу.

Отключих вратата на остъклената веранда и алармата започна предупредително да пулсира. Въведох кода, влязох вътре, затворих с хълбок вратата и чух откъм дневната Сок да драска с нокти по дюшемето. Бентън го нямаше. Усетих колко напрегната беше Шоу. Сок се зададе по коридора.

— Имаме гостенка — казах му аз. Беше с посивяла муцуна и никога не бързаше. — А вие двамата ще станете приятели.

Запалих лампите в стаите, през които минах, и стигнах до кухнята. Оставих торбичките и пуснах Шоу в килера, за да не започне да изучава новата си къща или да се скрие някъде. Изведох Сок в задния двор, където розовата ми градина бе загубила и последните си цветове, а матовото стъкло на прозореца на задното стълбище бе осветено отвътре и уютно грееше в нощта. Извиних се на Сок, че съм се прибрала толкова късно. От имейла на иконома знаех, че за последно бе го извеждал в пет и му бе дал няколко лакомства. И все пак това не беше достатъчно, освен ако Бентън не беше се погрижил.

Сок беше с издължен, дългокрак силует и вечно душещ изострен нос. Движеше се като сянка из двора, преграден с каменна стена, по която съседските деца обожаваха да се катерят. Имаха си любими места, където нямаше светлини на сензорите за движение. Той ме последва обратно вътре, за да му дам храна и да го погала. Напълних мивката с топла вода, събрах кърпите и се замислих къде ли е Бентън.

— Не съм имала котка отдавна — говорех й аз, докато я вземах от килера и тя веднага започна да мърка. — И знам, че няма да си щастлива от това, което следва, но мисли за това като за глезотия.

Издърпах стол от масата, седнах, сложих я в скута си и започнах да й режа ноктите.

— Е, изглежда това ти е познато, но не съм сигурна за банята. Котките мразят водата, или поне така ни показват, но пък от друга страна, тигрите обичат да плуват, така че знае ли човек...

Сложих си гумени ръкавици, спуснах я в топлата вода и започнах да я сапунивам с шампоана против бълхи. Тя ме гледаше с големите си кръгли очи, от което се разплаках.

И аз самата не знаех защо.

— Ама ти си била голяма работа. — Избърсах я с голяма мека кърпа. — Никога не съм виждала толкова готина котка.

— Приличаш на куче. — Погледнах към Сок, който лежеше в леглото си до вратата. — И двамата сте осиротели по кажи-речи еднакъв начин.

И пак се разплаках.

— Стопаните ви вече ги няма, аз ви водя тук, в друг дом и разбирам, че не е същото.

Нямах ни най-малка представа какво помнят или знаят животните, но Шоу като нищо може да е била най-добрата приятелка

на Пеги Стантън. Вероятно бе видяла и кой я бе убил, но не можеше да ми каже. На никого не можеше да каже. И ето, сега беше у дома ми, легнала по гръб на кърпата — поза, която никоя уважаваща себе си котка няма да заеме. Затворих вратите и погледнах в хладилника за нещо, което да хапна, но нищо не привлече вниманието ми. Отворих бутилка „Валполицела“, налях си и реших да си приготвя паста с доматиен сос. Отидох до килера, а Шоу неотлъчно ме следваше до краката.

Извадих няколко консерви с белени домати, разтопих малко подсолено краве масло в тигана и нарязях на ситно половин глава лук. Тя се търкаше в краката ми и мъркаше.

— Ако Бентън беше тук, можехме да сложим отвън на скарата малко италианска наденица — казах на котката. — Да, студено и мокро е, но това нямаше да ме спре. Не се безпокой, няма да го направя. Не и сама навън в тъмното.

Изведнъж се сетих за Мачадо, надявах се да си е тръгнал. После активирах алармата и сложих на печката да се стопли вода. Отпих още малко вино и пак опитах да се обадя на Бентън. Телефонът му обаче упорито ме препращаше на гласовата му поща. Наближаваше един часът. Можех да позвъня на Мачадо, но не исках да го питам за Бентън. Можех да се обадя и на Дъглас Бърк, но това нямаше как да се случи. Изключих готварската печка. Седнах пред газовата камина с бутилката вино, с Шоу в скута ми и Сок, сгушен до мен. Когато реших, че съм пила достатъчно, се обадих на племенницата ми.

— Будна ли си? — попитах я, когато чух гласа ѝ.

— Не.

— Не?

— Това е гласова поща. С какво мога да помогна? — каза тя.

— Знам, че е късно. — Чух някой покрай нея или поне така си помислих. — Телевизорът ти ли е това?

— Какво става, лельо Кей? — Не беше сама, но нямаше да ми каже.

27.

Събудих се без алармата и за момент бях абсолютно дезориентирана — не знаех къде съм и с кого. Пъхнах ръка под завивките и напипах топлата тънка китка на Бентън, дългите му пръсти. Спомних си какво сънувах. Бях с Люк.

Сънят беше толкова реален, че сетивата ми още помнеха местата, където бяха ръцете и устните му. Чувството беше живо и тръпнещо. Примъкнах се по-близо до Бентън и започнах да го галя — по гърдите, после по корема, а когато успях да го възбудя, се любихме, без да казваме нито дума.

После си взехме душ и започнахме отначало, под горещата вода, която ни обливаше. Страстта ни бе същата, както по времето, когато си изневерявахме и се лъжехме. Отчаяно се опитвахме да задоволим онова, което се намираше под привидното ни спокойствие, а облекчението никога не продължаваше дълго. Искях миналото да се върне.

— Къде беше? — прошепнах аз, а той ме притисна към мократа стена.

Не ми отговори. Сега бяхме тук и правехме любов по същия начин, както някога, когато беше грешно, когато имаше съпруга, с която беше нещастен, и дъщери, с които не се разбираше. А след това дълго го нямаше.

Нямаше го, но се върна, а Марино направи нещата още по-лоши. Докосванията след това бяха различни. Нищо не бе същото, докато предателството и ревността не ни изведоха до ново начало, така както накриво зарасналата кост трябва отново да бъде счупена. Имало е още да ни боли.

— Остани този път — казах аз. — Остани този път, Бентън.

Когато се обличахме, той ме попита какво съм сънувала.

— Какво те кара да мислиш, че съм сънувала нещо? — Преглеждах костюмите си и това ми припомни за дрехите на Пеги Стантън.

— Няма значение. — Той стоеше пред високото огледало и си завързваше вратовръзката.

— Сигурно има значение, щом ме попита.

— Сънищата са си само сънища, докато не се превърнат в нещо друго. — Той ме гледаше в огледалото, а аз избрах удобни панталони с пуловер и топли боти до глезените.

Денят се очертаваше да бъде дълъг, дано не толкова, колкото вчерашния, но щях да се чувствам по-уютно в спортни дрехи, защото навън бе много студено.

По клоните на дърветата се бе образувал лед, сякаш бяха лакирани или имаха глазура. Преместих встрани вертикалната щора, за да видя улицата долу, и си представих каква мъка ще е шофирането. Бентън се приближи зад мен, прегърна ме отзад и ме целуна по врата.

Усещах топлите му ръце под дрехите си.

— Не забравяй — прошепна ми той.

— Не съм забравила...

— Напоследък беше... Вчера например.

— Хайде, изплюй камъчето. — Наистина исках да чуя какво ще каже.

Ръцете му бяха там, където искаше да бъдат.

— Е...?

— Е, какво...? — Не, нямаше да го улеснявам. — Кажи какво искаш да знаеш.

— Каза ли му, че би го направила? Остави ли го да си мисли, че би го направила?

— Казах му, че не бих го направила.

— Докосваше те — каза Бентън. — Мислеше си, че би го направила, че ти се иска да го направиш.

— Стига, Бентън — отговорих аз, а той леко ме връщаше обратно към леглото.

— И това ли е всичко? Имаше ли нещо повече?

— Няма нищо повече. — Разкопчах колана му.

— Защото ако има още нещо, мога да го убия. Всъщност ще го направя и ще се измъкна.

— Не, няма да го направиш. — Разкопчах панталона му. — И няма да се измъкнеш.

— Исках да го убия още във Виена, защото още тогава го разбрах.

— Няма нищо повече от онова, което вече знаеш — отговорих аз и го попитах за нея. — Ще си измачкаш ризата. — Отново попитах за Дъглас Бърк. — Аз ще ти я измачкам. Няма да става за нищо.

Усещах белия памучен плат и гладката коприна на вратовръзката с кожата на тялото си и пак го попитах, но той не ми отговори.

Влязохме в кухнята, трябваше да нахраня котката и кучето.

— Шоу се чувства като у дома си. — Сипах няколко лъжици храна в купичката ѝ и я сложих на постелката до вратата на килера. — Сякаш винаги е живяла тук, но мисля, че е по-добре да я затворим в гостната, докато не опознае къщата.

— Трябва да я прегледа ветеринар.

Бентън наля кафе. Беше и висок, и строен мъж, със сребристосива коса, сресана назад. Не ми отговори за Дъглас Бърк.

— Ще изпратя Брайс да я вземе днес по някое време и да организира да бъде основно прегледана. — Отворих кутия кучешка храна. — Ще дойдеш ли с мен в офиса, за да видим какво може да се разбере от колата?

— Трябва да се заема с проблема „Марино“.

— Ще говориш ли с него?

— Мисля, че е абсолютно безполезно. Всичко е ясно. И нищо не се е случило, Кей... — каза Бентън, но ми се струваше, че има предвид нещо съвсем различно. — Нищо не се е случило не заради нея, а заради мен.

Каза ми, че Дъглас Бърк го харесвала и се опитвала да постигне нещо. Може би дори била влюбена в него. Когато казваше тези думи, бях сигурна, че е точно така. Знаех, че тя е хлътнала по него жестоко.

— Това може да е част от проблема. — Той отпиваше от кафето си и ме наблюдаваше как оставям купичката на Сок на безопасно разстояние от тази на Шоу.

— Какво значи „може“?

— Когато в началото започнахме да работим заедно, реших, че тя е обратна. Затова се получи много конфузно. — Подаде ми кафето.

— А ти как така изведнъж стана толкова задръстен? С какво си вадиш хляба?

Усмихна се.

— Е, изглежда не съм толкова проникателен, когато става дума за мен. Всъщност, май винаги съм разбирал последен.

— Глупости, Бентън.

— А може да не съм искал да знам.

— Това вече е малко по-вероятно.

— Честно, бих се обзаложил, че е лесбийка.

— Каквато и да е, онова, което тя направи снощи, не би следвало да се случва.

— Тя го съзнава, Кей. Колкото и неприятно да си се почувствала, повярвай ми, че е ужасно да си агент на ФБР и да загубиш контрол по този начин. Защото тя загуби контрол. Несъмнено. И по лош начин. И нещата ще отидат по-далече от това да ѝ стъжня живота.

— Харесваш ли я? — Дадох му още един шанс да си признае.

— Не, в действителност бях сигурен, че тя се е прицелила в Луси. В нейно присъствие просто ставаше не на себе си.

— Луси може да шашардиса дори Майка Тереза.

— Не, сериозно ти говоря. — Бентън отвори хладилника, извади от него кана червен портокалов сок и наля на двама ни. — Мъча се да си спомня кога за последен път съм се чувствал толкова неловко. Дъг ме остави в Ханском, където трябваше да ни посрещне Луси. Тя току-що бе изгасила двигателя на хеликоптера, а Дъг толкова се захласна, че се изплаших да не се забие в съседния самолет.

— Ааа... когато Луси те закара в Ню Йорк миналия юни, точно преди рождения ми ден... — спомних си аз. — И до онзи момент не си усетил какво става?

— Лицето ѝ поруменя, ръцете ѝ се разтрепериха, възбуди се и заби такъв поглед в нея, че едва не ѝ направи дупки.

— Звучи ми като предозирание със „Судафед“ или каквото там взема.

— Може би... — каза той. — Като се замисля, може би.

— Но може да е и от въздействието на Луси — казах аз, извадих яйца от хладилника и започнах да ги чупя в купа. — Хората невинаги се държат по един и същи начин. Всъщност никога, освен ако не се преструват. Не ми е известно да се виждат. Спомням си, че Луси веднъж настоя да я отбягвам... нея и всеки агент на ФБР, доколкото е възможно.

— Тук може да има някакъв конфликт. — Бентън напълни отново чашата си и погледна докъде съм стигнала с моята. — Тя ме пита за нея.

— Питала те е за Луси?

— Беше любопитна за миналото на Луси във ФБР. Защо е напуснала Бюрото, защо е напуснала БАТО.

— И какво ѝ каза?

— Нищо.

— Просто е била любопитна или е задавала кофти въпроси? Може би е искала да научи нещо, което би ѝ дало основание за превъзходство.

— Дъг е спортна натура.

— Едва ли имаш представа в каква степен. — Отворих бюфета, за да избира тиган.

— Не говоря с нея за вас, не споделям с нея... Никога не съм го правил и никога няма да го направя.

— Не съм изненадана. Та ти с мен едва споделяш.

— Знам, че Дъг пие разни неща, има сериозни проблеми, всякакви алергии, но никога не съм се замислял над това.

— Забелязвал ли си подобни симптоми и поведение от самото начало? — Разбих яйцата и сложих бучка масло в тигана. — Имам предвид, когато за първи път започнахте да работите заедно.

— Тогава — спорадично. Но последните месеци тя буквално е на високи обороти, като претоварен двигател. — Бентън сложи в тостера мъфини. — Но мислех, че такава ѝ е настроението или има проблеми.

— Ти си ѝ проблемът. На горната полица трябва да има нарязани аспержи и пресен босилек. Първия хладилник. Смокиновият конфитюр е на вратата във втория хладилник. — Винаги се престарвах у нас да има много храна.

Ако страдах от някаква мания, тя беше да съм подсигурана с всичко, което би ми потрябвало, когато готвя, особено ако имаше признаци времето да се влоши.

— Когато най-сетне схванах какво чувства, нещата бяха вече стигнали доста далече, но аз го приписах на това, че е неспокойна и стресирана, когато е край мен. — Сложи на плота до мен буркана с конфитюра, босилека и аспержите. — Сирене?

— Пармезанът вече е настърган. Ти отговаряш за конфитюра. — Избутах буркана обратно към него. — Ще върви с мъфините.

Днес трябваше да мина през магазина, но сигурно нямаше да ми остане време. Отвинтих капака на „Пармезано Реджиано“, който бях настъргала снощи, и аспержите, които бях нарязала, докато чаках Бентън да се прибере. Разбърках яйцата, добавих им сол и черен пипер.

— Псевдоефедринът структурно е подобен на амфетамината. — Накъсах листата на босилека и ги добавих към сместа. — С него злоупотребяват предимно атлетите, защото той предизвиква еуфория и създава усещане за неизчерпаема енергия, но хората могат да развият зависимост и да започнат да го вземат по три-четири пъти на ден и дори по-често. Някои пък го използват за отслабване, защото потиска апетита.

— Тя определено не се нуждае от отслабване.

— Може би това е причината.

— Намекнах ѝ да поиска преместване в друго управление.

— Вече си ѝ намекнал? — Бавно отнех топлината. — И как те споходи моментът на просветлението, след като толкова дълго време си я смятал за обратна?

— Когато бяхме заедно в Куантико през август. — Провери докъде са стигнали мъфините и отново натисна лостчето надолу. — Искаше да дойде в стаята ми и след като разбрах какви са намеренията ѝ, ѝ обясних, че това няма как да стане.

— А снощи? — Отворих вратичката на фурната, за да се уверя, че пилето се топли. — Отиде да си вземеш колата, а се прибра едва след два часа? През което време аз изпих половин бутилка вино.

— Седяхме на паркинга и разговаряхме — каза той и аз му вярвах. — Тя не може да го преживее.

— Не може да преживее теб.

— Мисля, че е така. Не може...

— Е, дори при агентите на ФБР може да има личностни разстройства. Нарцисизъм? Загуба на мярка? Социопатия? Или смес от трите? Какво е при нея? Питам те, защото знам, че знаеш.

— Не очаквам да изпитваш съжаление към нея, Кей.

— Добре... — Взех ръкавиците. — Защото наистина не изпитвам.

Свалих тигана от индукционния котлон и го сложих на горната решетка във фурната.

— Това ще отнеме цели десет секунди. Сигурна съм, че мъфините вече са готови — казах аз. — Тя се опитва да съблазни съпруга ми, иска да вкара Марино в затвора и на практика ме обвини в лъжа, да не говорим, че методите ѝ на разпит са на косъм от използването на гумен маркуч.

— Може би трябва да си вземе отпуск.

— Намерението ѝ беше да унищожи конкуренцията.

— Вероятно се нуждае от квалифицирана помощ. — Той изстреля мъфините с лостчето, бързо ги сложи в чинията и ги намаза с масло. — Трябва да се махне от Бостън и честно казано... от мен. Аз самият имам нужда тя да бъде далеч от мен.

Изсипах готовата фритата от тигана и я нарязвах на резени като пица. Бентън продължаваше да споделя загрижеността си към Дъглас Бърк.

— Проблемът е, че ако търсиш такава помощ, особено ако трябва да вземаш лекарство, това престава да бъде лична работа. — Занесох кафетата и приборите на масата за закуска до прозореца. — Ако работиш във ФБР, нищо не е просто лична работа. Но тя не иска помощ, макар да се нуждае от нея.

— Да не се безпокоиш, че може да е опасна сама за себе си?

— Не знам.

— Ако не знаеш, това е еквивалентно на „да“. — Издърпах стол. Навън започваше да просветва, а по улицата заради заледяването колите сякаш пълзяха. — Ако не знаеш дали е опасна за себе си, или за другите, правилният подход е да се приеме, че е. Какво мислиш да направиш?

— Опасявам се, че ще трябва да говоря с Джим.

Джим Димар ръководеше Бостънското оперативно управление.

— За съжаление това няма да остане без последици. — Той намаза със смокиновия конфитюр разрязания наполовина мъфин и ми го подаде. — Сигурно ще ѝ разрешат платен служебен отпуск и дано дойде на себе си, а може би да се премести и да започне наново.

— Къде?

— Ще препоръчам Луизвил, Кентъки, където е родена. Клонът там е нов, сградата е страхотна и възможностите много. Може да се

включи към групата за борба с тероризма, в центъра за разузнавателна информация, във външното контраразузнаване или в отдела за борба с корупцията.

— Нещо, което да ѝ помогне да престане да мисли за теб.

— Сигурен съм, че ще се оправи. Но да остане тук за нея не е добре.

Мислех си за това, докато пътувах за КЦК. „Тук за нея не е добре...“ Но проблемът на Дъглас Бърк не беше Бостън или нещо свързано с града, а единствено с Бентън. Звучеше ми наивно и си мислех, че погледнато отстрани, изглеждаше необяснимо как съпругът ми, профайлър, можеше да бъде толкова несхватлив, направо тъп. Никога не бях попадала в подобна каша, не беше се налагало да браня съпруга си. Дъглас Бърк бе опасна за себе си, но и не само.

28.

Паркирах и огледах колите на паркинга. Веднага можех да преценя кои от служителите бяха тук: Люк и Ан, Ърни, Джордж и Сибил. Забелязах и пикапа на Тоби. Той бе дежурен довечера и би трябвало днес да не е на работа. Червената му „Такома“ беше паркирана до бялото „Тахо“, с което пътувах вчера. Мислех си за думите на Луси по време на късния ни среднощен разговор.

Съобщи ми, че причината да е будна в един през нощта — сякаш това се нуждаеше от обяснение — бе, че двамата с Марино яростно спорили. Той отказал да остане у дома ѝ, тя пък отказала да го закара както до КЦК, откъдето да вземе колата си, така и до дома му в Кеймбридж. От това предположих, че е пил или че не е било възможно да му има доверие по една или друга причина. Докато Луси описваше всичко това, чувах някой край нея, но не беше Марино.

Нисък, спокоен глас, който не успях да разпозная. Луси най-сетне стигна до същественото — Марино се съгласил да остане в конюшната — отделна постройка, която сега беше превърната в автомивка и сервизна работилница, с прилежащо подземно стрелбище. На втория етаж имаше апартамент за гости.

От доста време не бях гостувала в провинциалната къща на Луси, както тя наричаше това над 25 декара имение на брега на река Съдбъри, западно от Бостън. Цялата минала година тя ремонтира и преобзавежда бившата конеферма, за да стане подходяща за всичките ѝ отправящи предизвикателство на гравитацията машини, при което хамбарът се превърна в чудовищен гараж, а ограденото място за разхождане на конете стана бетонна хеликоптерна площадка. Марино бил *приемливо добре* и не трябвало да се тревожа, информира ме Луси. Последният път, когато ми беше известно да излиза с някого, бе в началото на лятото — някой, с когото се бе виждала в Провинстаун повече от веднъж.

А Марино, естествено, беше разстроен и сърдит. Не можех да спра да мисля за златния пръстен с монограм, който тя носеше вчера.

Тогава не я попитах. Изглеждаше неспокойна и сдържана и ми мина мисълта, че за каквото и да са се карали двамата с Марино, то може би нямаше нищо общо с кашата, в която се бе забъркал. Може би беше отишъл в конюшната заради онзи, с когото тя е била — явно човек, за когото не искаше да говори, а Марино не одобряваше. Той никога не се колебаеше да каже на Луси мнението си за нейния избор относно каквото и да било.

КЦК изглеждаше опустял, отсъствието на Марино създаваше осезаем вакуум. Влязох в сградата през отделението. Не видях колата на Луси, но тя със сигурност пътуваше за насам и щеше да ми помогне за онова, за което я помолих. Исках да разбера как може да се проследи в „Твитър“ измамник, представящ се за друг, и възможно ли бе човекът, изпратил ми видеоклипа и снимката на отрязаното ухо, да е същият, който се бе престорил на Пеги Стантън и бе твитвал с Марино. Изглеждаше невероятно, ако не беше съвпадението във времето и това, че толкова ужасни неща се случиха едновременно.

Отключих вратата на етажа за аутопсии, спрях при охраната, за да проверя дневника. Миналата нощ бяха постъпили пет случая — две възможни свръхдоза с наркотици, убийство след прострелна рана, внезапна смърт на паркинг, прегазен от избягал шофьор пешеходец. Аутопсиите вече бяха започнали. Бях наредила на Люк да не ме чакат и му бях напомнила, че искам в един момент да обсъдим Хауърд Рот. Исках да прегледам всяка снимка от местопрестъплението, да огледам дрехите му и пак да видя трупа, преди да го освободим. Исках възможно най-подробна предистория, защото не вярвах, че беше получил тези наранявания заради падане по стълбището за мазето.

Слязох през друга врата по рампата — отделението за вещественни доказателства беше заградено от четири стени без прозорци, където в момента работеха моите хора, всички в бял тайвек и с визьори. Целите бяха покрити с водоустойчива антибактериална полиетиленова бариера, която използваша и за опаковане на къщи, търговски сгради, лодки, коли и поща. Лицата им зад маските бяха като бели пашкули и аз почти не можех да ги разпозная. При движението им тъканта издаваше леко скърцане.

Те монтираха цианоакрилатни изпарители с вентилатори и овлажнители около бледожълтия „Мерцедес“, модел 1995, чиито врати и багажник бяха широко разтворени. Ърни Копел — експерт трасолог,

беше с оранжеви защитни очила. Облякох костюм и си сложих ръкавици. Попитах го какво бе направено до момента.

— Искан да прегледам всичко най-внимателно, преди да я опушим — обясни той. Качулката прикриваше плешивостта му и раздуваше и без това пълните му бузи, а зъбите и носът му изглеждаха неестествено големи. — Не е зле да сложиш това, ако искаш да виждаш — подаде ми той очилата, както правеше винаги, сякаш не знаех, че трябва да ги сложа, когато използвахме изискващи филтри дължини на вълните.

Клекнал до отворената шофьорска врата, той местеше водача — конична лампа с дълъг шнур. Осветяваше с ултравиолетова светлина кафявия мокет, протрит и на петна, а аз изразих на глас учудването си, че няма стелки, а може би някой ги бе извадил. Може би убиецът, когато бе върнал колата в гаража. Реших, че ако и токсикологията върне негативен резултат, ще обявя случая за убийство с неизвестна причина за смъртта.

— Когато донесоха колата, нямаше стелки нито отпред, нито отзад — каза Ърни. — Не мога да кажа дали някога е имало, но имам чувството, че по-скоро не е имало, като имам предвид това, което виждам — и той насочи светлината, за да ми покаже: — Най-вече в тази зона... — показва ми страната на шофьора.

Влакната изглеждаха като ивици бяла, оранжева и неоновозелена флуоресцираща светлина, но всъщност тук присъстваше цялата дъга при преминаването на лъча през тях. Ърни бъркаше с адхезивни карбонови лепенки, за да ги обере от пода, и ми ги подаваше, като приключеше с всяка. Аз ги слагах в стъклени съдове с капак на винт, запечатвах ги с пликкове, на които надписвах мястото, от което са били взети, и друга информация, която Ърни ми диктуваше.

— Вече обработих задната и пасажерската седалка. — Комбинезонът и обувките му издаваха пластмасов звук, а гласът му заглъхваше в моментите, когато завреше главата си в колата. — Първо с бяла светлина, след това със синя, в случай че има фини пръски кръв или паднал нагар от изстрели. Опитах със зелена — за латентни, UV — за сперма, слюнка и урина. До момента не открих никакви следи — една прашна и самотна кола, каквато е колата на възрастен човек.

— Тя не е била стара, но мисля, че е живяла като такава.

— Открих нещо, което напомня котешка козина... сиво-бяло — каза той. — На мокета отзад, където може да се очаква, че е била оставяна кошница с любимец.

— Почти съм сигурна, че е имала котка. — Трябваше да говоря с Брайс да закара Шоу на ветеринар.

— Възможно е да е била единственият ѝ пътник — предположи Ърни. — Това показва колата ѝ. Има висока концентрация на влакна, косми и други замърсявания, обикновено прехвърляни на шофьорската седалка, а след това нападали на мокета, който мога да изрежа, но предпочитам първо да се задоволя с очевидното. Онова, което забелязах, и което най-много ще те заинтригува, е ето там. — Подаде ми лепкава лента. — Ще ти трябва лупа, за да видиш за какво ти говоря — каза той. — Не флуоресцира, понеже абсорбира УВ-то, затова изглежда черно, почти както е при кръвта, но не е кръв. На нормална светлина и под лупа е тъмночервено. Има доста от него по мокета край ръчната спирачка, сякаш някой го е внесъл с обувките си.

Свалих защитните си очила, взех увеличително стъкло от количката и огледах лепенката. Съгласих се с Ърни, че не е кръв. Дървеният материал обаче ми бе познат.

— Прилича ми на мулч — каза той.

— Може ли да разберем от какво дърво е?

— Изследването на химическия спектър може да отнеме ден-два. Особено ако искаш да знаеш дали всичко е от едно и също място, например едно дърво.

Джордж и Сибил от трасологията искаха да знаят кога могат да започнат да опъват палатката. Тя напълно щеше да покрие колата, така че никой да не вдиша от парите на суперлепилото. Казах им, че още не сме готови.

— Да се определи с такава точност...? Ще зависи от поетото от почвата, от съдържанието на различни елементи в нея. Истината, че сме онова, което ядем, се отнася и до дърветата — каза Ърни от вътрешността на мерцедеса и аз знаех, че той си мислеше за онова, което бях извадила от тялото на Пеги Стантън.

Влакнестият червен материал от подметките ѝ и под ноктите ѝ изглеждаше идентичен с намерения в колата.

— Ако държиш на такива подробности, ще се наложи да изпратя мостра в лаборатория, която е специализирана в анализа на дървен

материал. — Той продължи да осветява отвътре мерцедеса. — Излишно е да пояснявам, че при тези количества анализът не може да включва и годишните пръстени.

— Достатъчно е да знам само вида на дървото. Бор, секвоя, кипарис, кедър... Но наистина много прилича на мулч.

— Мулч от сърцевината или от кората — конкретизирах аз.

— Не видях мулч от кора — каза Ърни.

— На мен ми се струва смляна слама от пшеница — продължих да разглеждам. — Влакнест материал, с косъмчета, подобен на памук, а не смляна дървесина от отсечено с трион или машини дърво. Но е много фино... Без лупата изглежда почти като почва или фино смляно кафе, само дето е тъмночервено.

— Не, не е смляно. Структурата му е нехомогенна. Червеният мулч и изобщо мулчът се прави от изхвърлени палета или други дребни парчета дърво. — Главата му бе наклонена към седалката на шофьора. — Хората много не го харесват, защото изпуска боя под дъжда, а боята маскира обработените стебла, което не е желателно в двора и най-малко в овощната градина. Мога със сигурност да заявя, че в това чудо няма и следа от рециклиран хроматиран меден арсенат. Особено ако приемем, че е същото като намереното от теб по тялото. Намерих обаче железен оксид, който може да е от боя или най-обикновена пръст.

Казах му, че би било от голяма полза, ако може да изследва максимално бързо всичко намерено в колата. Добавих, че всичко това може да се окаже много важно и той ми обеща, че когато се върне в лабораторията, ще погледне през стереомикроскопа, микроскопа за поляризирана светлина и спектрометъра на Раман.

— Дърво с червени петна, но боята не е проникнала в цялата дълбочина — огледах аз ново парче, което той ми подаде. — Ако е било в земята и напръскано с боя, дали би изглеждало така?

— Може би. Когато изследвах онова, което доктор Зенър ми даде вчера, забелязах, че някои от влакната са овъглени. Но всичко зависи от какво е направено. Отпадъци от разрушена сграда, където може да е имало пожар например? Аз също намерих въглени и голям брой минерални примеси.

— Въпросът е дали овъгляването и минералите са характерни за този мулч, или са от замърсяване с пръст по пода или мокета.

— Да, това е въпросът. — Ърни стана и разкърши вдървения си гръб. — Когато започнеш да изследваш дърво под микроскоп, виждаш сол, силициев диоксид, желязо, арсен, парченца от насекоми, клетки от кожа, косми, влакна.

— По всичко изглежда, че някой е карал колата й. — Вече бях по-сигурна в това. — Откарал я е някъде, където има от този червеникав материал.

— Може да е място, където се извършва благоустройство или се използва голямо количество оцветен в червено мулч. Голф игрище, жилищен комплекс, парк. Или там, където се прави мулч. Има ли такива места около дома й?

— Не. Били са там, стъпили са върху него, а след това са го внесли в колата. Тези трески могат лесно да проникнат в дрехи, мокет, кожа, коса и да полепнат по велкро например.

— Има някакви синтетични влакна по кожените седалки — съобщи Ърни и продължи да разглежда. — Сигурно от облекло... а и доста бели косми навсякъде.

— Косата й е била бяла. Дълга... До раменете.

— И малко от все същите дървени влакна. Сигурно прехвърлени от дрехите. Нейните или на други хора. — Завъртя копчето, за да смени дължината на вълната, и светлината стана синьо-зелена.

Сложих си обратно очилата — оранжевият филтър блокира неабсорбираната светлина, и се върнах при колата. Ърни осветяваше волана, таблото, конзолата, металната тока на колана, зоните, от които ще се опита да снее ДНК. Изпъкваха някакви петна, нищо различимо, без латентни отпечатъци, които да ни бъдат полезни, и не бях изненадана.

Може би ще имаме късмет, когато опушат отвън и отвътре колата с цианоакрилат, но нямах големи надежди. Не можех да си представя, че убиецът шофира мерцедеса на Пеги Стантън или оглежда къщата й, без да си е сложил ръкавици, да е покрил с нещо ръцете си или без да е избърсал внимателно всичко, след като е приключил. Лошите хора можеха да бъдат невероятно глупави, особено арогантните, за които няма нищо в базите данни.

— Винаги се чувствам като йети в този проклет костюм — оплака се Сил Мачадо, който се приближаваше към нас. — Или като дебело човече от реклама.

Ърни му обясни какво сме намерили, а телефонът ми издаде сигнал за текстово съобщение. Третото от Луси. Искаше да се видим горе.

— Не видях нищо подобно в дома й — каза Мачадо. — Нито в мазето, нито в гаража. Никакъв червен мулч. Нито дори стар мулч. Една минутка...? — обърна се той към мен. — Всъщност май ще ми трябва повече от една.

— Аз се качвам, за да свърша още нещо — казах аз. — Ела с мен.

29.

Обясни ми как възнамерявал да дойде тук по-рано, но Люк му се обади съвсем рано сутринта, за да го пита разни неща за Хауърд Рот. Казал му, че било спешно.

— Обясни ли ти защо? — Вървахме заедно през отделението за веществени доказателства.

— Да, каза, че според теб Хауи не бил паднал по стълбището.

— Хауи?

— Така му казвали — отговори Мачадо.

— Не съм намеквала, че не е паднал по стълбите, а че може да са му помогнали — поясних аз. — Нараняванията му не съответстват на типично падане.

— Доктор Зенър каза, че според теб някой може да го е пребил.

Съблякох тайвека и го пуснах в кошчето за отпадъци.

— Така че минах набързо през дома му. — Мачадо яростно разкъса комбинезона, свали ръкавиците и обувките, сякаш наистина ги мразеше. — Признавам, че в началото не гледах на случая със съмнение за убийство. Но ако е било убийство, сценарият е възможно най-очевидният. Пияница пада и по стъпалата има следи от кръв. Казвам ти, не правя предположения. Нещата изглеждаха напълно естествени. Все още съм изненадан, че виждаш възможност за убийство.

— Кой го е открил?

— Приятел... някакъв по поддръжката във „Фейт Хаус“, само на няколко преки разстояние. Казва, че имал почивен ден, отбил се да пият по бира. Хауи изглежда работел на парче каквото му падне, когато бил достатъчно трезвен. — Мачадо ми подаде прозрачен пластмасов плик, в който имаше чек. Отново натиснах бутона за повикване на асансьора, май не работеше. — Това беше в сандъчето му за инструменти. Първият път не погледнах. Хауърд си беше по бельо, сякаш в леглото. Имаше одрасквания, дълбока рана на главата, счупени

ребра, типични при падане наранявания. И кръв по стълбите и долу на площадката.

Изборът на Пеги Стантън за декоративен мотив на личните ѝ чекове беше фолк арт, напомнящ за пъзелите „Американа“ на Чарлз Уисоки — тухлена къща с бял стобор и каручка с кон.

— Всичко показваше, че е паднал, така че просто нямаше защо да ровя из очуканото му сандъче за инструменти — каза Мачадо. — Не и ако не търся нещо конкретно.

— Може да е паднал по стълбите, но може и да е бил ранен преди това — повторих аз и сега, заради чека, бях още по-убедена, че е станало така. Чекът е написан с черна химикалка и е за Хауърд Рот. Сумата е сто долара. — Не мисля, че падането го е убило — допълних аз. — Умрял е от вътрешен кръвоизлив и вероятно дихателна недостатъчност, предизвикана от травма с тъп предмет, така че няколко сегмента са се отделили от гръдната стена при две до четири счупвания на ребра. Има тежки наранявания на белия дроб. — На мястото за бележки на чека бе написано „Домашен ремонт“. — Има травма от тъп предмет на тила. Знаем ли как точно я е получил? — продължих аз.

— Не би ли могла да се получи от ударите в бетонните стъпала?

— Мисля си, че има връзка между него и Пеги Стантън — казах аз на Мачадо, докато чакахме асансьора от най-горния етаж.

— Лесно е да си го представим... Вратата за мазето е до банята му. — Той продължаваше да защитава първоначалното си убеждение, че случаят Хауърд Рот бе инцидент. — Представям си го така: става посред нощ, пиян е, отваря грешната врата и... една малка крачка за човека, едно голямо падане.

В горния ляв ъгъл на чека бе изписано името на собственика: *Госпожа Виктор Р. Стантън*.

— Къде беше сандъчето с инструменти? — попитах аз.

На чека нямаше адрес или телефонен номер и аз продължавах да го гледам. Не можех да откъсна погледа си от него.

— Боже, док... Опитайте се да си го представите... занемарено място, тясно, кенеф.

— Искам да видя снимките от местопрестъплението.

Подписът ѝ бе *Пеги Стантън* и фалшификацията бе прозрачна.

— Тъмна дупка, бунице — говореше Мачадо. — Една гола крушка и шест бетонни стъпала надолу с въже за парапет. Сандъчето беше там, долу. Предполагам, че е носил чека със себе си в сандъчето.

— Обикалял е из града. Може да се е отбил при нея, за да си вземе парите. Но изглежда така и не е осребрил чека. — Натиснах продължително бутона на асансьора. Не беше помръднал, сигурно някой задържаше вратата.

Спомних си за Марино.

— „Фейт Хаус“ е старчески дом. Може би си заслужава да проверим дали Пеги Стантън не е вършила някаква доброволческа работа там. Това би обяснило как се е свързала с него и защо му се е доверила да прави от време на време нещо, от което е имала нужда. Сто долара не са нищо. Вероятно не само е събирал с гребло окапалите листа в двора ѝ или отпушвал канала. — Сетих се за нескопосаното окабеляване в мазето ѝ. Този проклет асансьор ми даваше време да мисля за много неща! — Какво друго знаем за него?

— В армията е бил механик. Служил е в Ирак, върнал се у дома с мозъчна травма вследствие на експлозия. Уволнил се, върнал се в къщата си в Кеймбридж, не могъл да си намери работа и жена му го напуснала преди седем години. И започнал да пие. Много...

— Съдържанието на алкохол в кръвта му е било 1,06 — повторих съобщеното ми от Люк малко по-рано.

Нито Мачадо, нито Люк бяха приели случая така сериозно, както аз бих искала. Беше им се сторил толкова банален.

— Това ниво на интоксикация би го направило по-уязвим за онзи, който е искал да му стори нещо — допълних аз. — Ако е страдал от цироза, е щял да умре от кръвоизлив. Така и не ми остана време да прегледам доклада от аутопсията му, но ще го направя.

— Сигурно е изпивал месечната си пенсия и е припечелвал допълнително каквото е могъл — каза Мачадо. — Всички тези чували за боклук в къщата му, почти нищо друго, чувал след чувал... сякаш се е запасявал. Празни консервени кутии, бутилки, които явно е връщал като амбалаж за пари... Сигурно е ровил из контейнерите пред къщите.

Чекът беше с дата 1 юни и аз казах на Мачадо, че сериозно се съмнявам Пеги Стантън да е била жива по това време.

— Ако беше — добавих аз, — не е била в дома си. Струва ми се, че в къщата ѝ е било влизано за последен път на 29 април, ако съдим по записа в алармената система.

— Очевидно някой успешно се е представял за нея. Може да е откраднал част от непопълнените ѝ чекове, сдобил се е с ПИН-номера за банкомата, защото има няколко изтегляния в наличност. Достатъчно, за да се създаде впечатлението, че е жива. Разполагал е и с кода за алармената система. Има ли следи от насилие? — попита ме той и в този момент вратите на асансьора най-сетне се разтвориха пред нас.

— Има няколко странни кафеникави места, за които не знам какво да мисля. — Описах му ги. — Няма очевидни рани или белези, които без колебание бих свързала с насилие. Но не всичко оставя следи.

— Вероятно просто я е изплашил до смърт и тя му е казала всичко, което е искал да научи от нея. Решила е, че така няма да ѝ причини нищо лошо.

— Говори ли с жената на Хауърд Рот?

— Вчера. Дойде тук, разгледа едни снимки, после поговорихме известно време. Помолих я да дойде отново, докато пътувах насам. Той, изглежда, редовно е идвал в Кеймбридж. Мисля, че дори съм го виждал да се навърта насам, а и няколко момчета, с които работя, си го спомнят. Изглежда е добър техник, честен, безобиден, поне според бившата му жена. Но тя просто не е искала да живее с пияница — разказа Мачадо. — Не е имал кола. Шофьорската му книжка е с изтекъл срок. Тъжен случай...

Върнах му плика и той потвърди, че личните чекове и чековите книжки, които е намерил в къщата на Пеги Стантън, са точно като този — подчерта той.

— Това е другото, което намирам за особено интересно — допълни той. — Пазила е всички банкови извлечения с всичките ѝ отменени чекове. Представяш ли си? Години наред, но... само до април.

— Защото някой е започнал да взима пощата ѝ. — Слязохме на седмия етаж, където Тоби с мъка дърпаше отрупана с кашони количка. — Замислял ли си се дали не я е убил Хауърд Рот?

— Винаги е добре да се имат предвид всички възможности, но просто не виждам как той би могъл да има нещо общо с убийството.

— Имал е нещо общо, макар и да не го е съзнавал — казах аз, докато вървахме по коридора към компютърната лаборатория. — Ти ли държи вратата на асансьора отворена цяла вечност?

— Извинявам се. Имам проблем с едното колело — блокира, после се обърна на обратно.

— Мислех, че днес не си на работа.

— Ами... Марино не е тук и реших, че ще е добре да дойда. — Избягваше погледа ми, а аз забелязах, че кашоните са с компютърни консумативи.

Продължихме с Мачадо по пътя си.

— Защо е продължила да използва името на съпруга си, след като той е починал преди тринайсет години?

Тони буташе количката зад нас и спираше на всеки няколко крачки, за да изправи колелото.

— Може би не е искала хората да знаят, че живее сама — предположи Мачадо. — Приятелката ми е същата. Не слага адреса и телефонните си номера на чековете, не иска информацията да е достъпна за всеки, който може да пожелае да цъфне на вратата ѝ, а и не обича да ѝ се обаждат непознати. Разбира се, в моята компания и след всичките ми истории за дивотиите, които се случват, няма как да не е малко параноична.

— Защо, мислиш, не е осребрил чека? Ако се вярва на твоето описание, човек като него е имал нужда от всеки цент.

— Обзалагам се, че е опитал и не се е получило — каза Мачадо. — Сериозно се съмнявам, че хората са му плащали с чекове. Обикалял е да събира бутилки и кутии, готов да свърши всякаква работа...

Влязохме през отворената врата на Луси. Беше пред бюрото си, заобиколена от големи монитори с плоски екрани. Тоби вкара количката след нас и започна да трупаше кашоните до стената.

— Искаш ли да ти ги подредя някъде? — попита я той.

— Просто ги разтовари. — Прозвуча като заповед, а тя го гледаше втренчено.

— Почистване на дворове, поправка на това-онова, дори работа за електротехник, а той не е лицензиран за нищо, според бившата му жена. Сигурно са му плащали кеш — каза Мачадо.

— Едва ли е фактурирал работата си по пощата — казах аз.

— Няма нищо в дома му, което да подсказва, че го е правил.

— Защо в такъв случай тя е дължала пари на Хауърд Рот? Защо не му е платила веднага след като е свършил работата? А дали не е било нещо, което не е довършил? — досетих се аз.

— И аз така мисля — съгласи се Мачадо. — Онова в мазето. Не беше довършено. Вероятно се е отбил няколко пъти, за да го довърши, но никой не му е отворил. Може да е оставил бележка в пощенската кутия.

— Може би.

— И онзи, който се е представял за нея му е пратил чек. Извършителят е имал адреса му. — Мачадо говореше на мен, но гледаше Луси.

— Хауърд Рот, 42-годишен, починал през уикенда в къщата си в централен Кеймбридж — четеше тя нещо, което току-що бе изтеглила. — „Бейтман стрийт“. „Гугъл“ знае всичко.

— Значи така е станало и той е получил чека си по пощата — каза Мачадо. — Той няма сметка в банката на Пеги Стантън и нищо не може да убеди касиера да осребри чек за сто долара.

— Банката вероятно има спесимен от подписа ѝ, а фалшификацията му е доста нескопосана. — Седнах до Луси.

— Съгласна съм с теб.

Мачадо придърпа стол и отвори куфарчето си.

— Ако сравним оригиналния ѝ подпис и този?

Той плъзна по бюрото два прозрачни плика. Забелязах, че Тоби никак не бързаше.

— Значи касиерът изтегля файл с копие на подписа ѝ, усеща, че нещо не е наред, отказва да му изплати сумата, още повече, че и шофьорската му книжка не е валидна. Предполагам, че от банката са се опитали да ѝ се обадят — каза той. — На телефонния ѝ секретар имаше две съобщения от „Уелс Фарго“. Първото — в началото на юни, второто — по времето, когато чекът е бил изпратен на Хауи.

— А откъде знаеш, че му е бил изпратен по пощата? — Луси сканира информацията, като превъртя съдържанието на всички екрани, а това, доколкото можах да видя, бяха файлове, които е търсила.

Не можах да различа какво представляват, да дешифрирам онова, което видях, и това бе нарочно, понеже не бях сама.

— Използвам силата на дедукцията. — Мачадо продължи да гледа Луси по начин, който издаваше, че не смята времето си край нея

за загубено.

Тя беше с избелели дънки, бяла, прилепнала по тялото ѝ тениска с дълъг ръкав, която би понесла да бъде изгладена, и армейски боти. Големият пръстен на показалеца ѝ се забиваше в очите ми, докато местеше мишката. Усетих парфюма ѝ и това, че искаше да останем двете сами, защото имаше нещо, което трябва да ми каже.

— Ако някой е откраднал самоличността ѝ — каза Мачадо, — едва ли е искал да се появява в къщата на Хауи, за да му връчи чека, нали така? Най-безопасното нещо на света е да му го прати по пощата. Допускам, че е постъпвал по същия начин и с останалите ѝ сметки. Фалшифицирал е чекове, пращал ги е по пощата, а от банката вероятно не са се усъмнили при плащане на газ, ток или телефон. Но са решили да сравнят подписа ѝ на чека.

— Не е постижение на фалшификацията, бих казала, че дори опитът е несериозен — коментира Луси.

На бюрото имаше два плика: чекът, който Хауърд Рот така и не бе успял да осребри, и издаден по-рано и отменен чек, намерен от Мачадо сред купчината банкови извлечения, пазени от Пеги Стантън.

— Не е подписан... името е написано или по-скоро изрисувано — приближи се Луси до мен и проследи с поглед Тоби, който най-сетне излезе.

— Не съм предполагал, че си експерт и по почерците — каза Мачадо, който, струваше ми се, започваше да флиртува с племенницата ми.

— Не е нужно да съм експерт. — Тя стана и затвори вратата, а Мачадо не я изпускаше от поглед. — Просто е направено некадърно.

— Може би е станал по-добър — намесих се аз. — Първи юни е бил в началото.

Луси пак седна при нас.

— Откога Тоби отговаря за пощата?

— Изпратих Брайс да занесе Шоу на ветеринар — отговорих ѝ аз. — Но истината е, че се надявам да се влюби в нея и да реши, че Инди се нуждае от сестра.

— Вертикалната черта на буквата „П“... — Тя придърпа към себе си двата плика.

Не мислеше да коментира Тоби пред Мачадо. Но имаше нещо да ми казва.

— Наклонена е различно и се вижда къде се е поколебал — обясни тя. — Линията се е получила накъдрена и под наклон. Освен това нейната чертичка на буквата „т“ е висок кръст, а другата не е. Нейното „а“ е добре оформено, а другото не. Буквата „н“ повече прилича на „х“ и горната ѝ част е остра, а другата е заоблена. Но това са си мои разсъждения. Не съм експерт.

— Давала ли си някога показания в съда за подобни неща? — Мачадо не можеше да свали погледа си от нея.

— Никога не давам показания в съда за нищо.

— Не разбирам. Ти би предизвикала фурор в съда.

— Не могат да ме призоват.

— И защо не?

Луси не отговори. Тя беше хакер. Един опитен адвокат би я разнищил на свидетелската скамейка.

— Какво става? — попитах я аз.

— Когато свършим. — Това бе нейният начин да ми каже, че Мачадо трябва да си тръгне.

30.

Останахме сами и Луси ми обясни, че Пеги Стантън е свързана с палеонтоложката, изчезнала в Албърта, Канада.

Според нея фалшивата страница на „Твитър“, използвана, за да бъде заблуден Марино, бе създадена от същия човек, изпратил по електронната поща видеоклипа от скутера на река Уапити. Самият обект бе заснет с айфона на Ема Шуберт по времето, когато тя бе изчезнала на хиляди километри северозападно оттук.

— Акаунтът в „Твитър“ с прякор „Красивата Моля“ е създаден на 25 август и „Твитър“ го е верифицирал чрез имейл, изпратен на адрес BLiDedwood. — Луси произнесе името по букви. — Аватарът е снимка на Ивет Викърс от 50-те, когато е била най-популярна.

Отговорих ѝ, че не знам за кого ми говори.

— Второразредна актриса, която Марино едва ли е познавал. Аз поне не я знаех. Трябваше да използвам софтуер за разпознаване на лица, за да я разкрия — обясни ми Луси. — Смята се, че е умряла от естествена смърт през 2010 година. Открили я в занемарения ѝ дом в Лос Анджелис почти година след като е починала. Била е мумифицирана.

— Едва ли е съвпадение, че точно тя е избрана за аватар. — Сетих се за думите на Бентън.

Сериен убиец. Възрастен. Набелязва си зрели жени, които олицетворяват някой, когото той маниакално иска да унищожи.

— Всичко, което Марино ще види, когато получи първия си твит от Пеги Лин Стантън, е снимка на красива секси жена — каза Луси. — Някоя, която се описва като *правеца неща постарому и невъзразяваща да е бройка в нечий списък, защото нейният е впечатляващ.*

— Твитърският акаунт е създаден два дни след изчезването на Ема Шуберт от лагера в Гранд Прери.

Офисът на Луси бе спартански обзаведен, ярко осветен, с електронно оборудване, което изпълняваше нейните заповеди, с дебели снопове свързани кабели, станции за зареждане на различни

устройства, рутери, скенери и малко хартия. Нямаше снимки, нямаше нищо лично, сякаш нямаше личен живот, но аз не се заблуждавах. Имаше нещо и аз не можех да изхвърля от съзнанието си големия пръстен с монограм на показалеца ѝ — златен пръстен, който не вярвах да е неин. Не помнех някога да е носила чужд пръстен. Трябваше да разбере какво се случва...

— Два дни са достатъчни за някого да отвлече и убие Ема Шуберт и да се върне тук — гадаеше Луси. — Но каква, по дяволите, е връзката? Защо е ходил там в земите на динозаврите и катранените пясъци и какво общо има всичко това с жертвата в Кеймбридж?

— Абсолютно сигурна ли си, че е телефонът на Ема Шуберт? — попитах я аз. — Че той се е сдобил с нейния айфон?

— Да, и мога да го обясня.

— Канадската полиция, ФБР...? — Сериен убиец, пак си помислих аз и се сетих, че някои хора не знаеха подробностите, които Луси ми разказа.

— Не мога да кажа на шефовете, че съм сигурна във връзката между Ема Шуберт и Пеги Стантън — каза Луси и аз я разбирах, но трябваше да предприема нещо и тя знаеше, че ще го направя.

— Разбира се, не знаем какво се е случило с Ема Шуберт, но предполагам нищо хубаво — каза тя сериозно.

— Е, тя е или жертва, или забъркана във всичко това.

— Никой не я е чувал или виждал от два месеца, наистина е или едното, или другото. Или не е невинна, или е мъртва.

— Марино сигурно не е знаел за снимката на актрисата, използвана за аватар. Или се заблуждавам...? — Исках да знам какво му бе казала Луси.

— Така е — каза тя. — Туитвал е на „Красивата Моля“ 27 пъти, като е смятал, че това е красива млада жена на име Пеги Стантън. Побесня, като разбра. Снощи си казахме нещата с истинските им имена, защото изглеждаше като пълен глупак. Засега безработен глупак. Не е на себе си, готов е да убие някого.

— И не се е опитвал да я открие? Не се е мъчил да научи адреса ѝ, телефонния ѝ номер, да провери коя е? Господи, що за детектив е този човек?! — Чувствах се объркана, безсилна и ядосана заради безгрижието му.

— Той не е бил следовател, докато е туитвал с нея — каза Луси.
— Бил е просто един самотник.

В какъв свят живеем?

— Много хора в социалните мрежи не разследват онези, с които туитват, пряко си кореспондират със съобщения или коментират на стените на другите. Насрочват си срещи в пълно неведение. Просто е невероятно колко доверчиви са някои хора.

— *Отчаяни* е по-добрата дума.

— Глупави — поправи ме тя. — Истински глупави. Казах му го.

— Марино трябваше да е по-предпазлив. — *Дявол да го вземе.*

— Нищо в профила на Пеги Стантън не подсказва, че тя е местна или от Масачузетс. — Луси ми показва какво имаше на екрана. — Не съм сигурна, че Марино е правил нещо повече от най-обикновено кибер флиртуване.

— Кибер флиртуване? За бога, така можеш да си флиртуваш с някой сериен убиец или терорист!

— Очевидно, и това е причината за проблемите му — каза тя. — Не съм сигурна дали е имал сериозни намерения да се запознае с нея, да се срещат. Нищо в съобщенията им не подсказва нещо такова. Само думи. Мислел си е, че е безопасно.

— Той ли ти каза, или го разбра от туитовете им?

— Двайсет и седем, изпратени от него — повтори броя им тя. — Единайсет от нея или който се е представял за нея. Няма нищо подсказващо, че са се виждали, макар да ѝ е казал, че ще ходи в Тампа и че може би, цитирам... *ще се отбиееш да се попечем и позабавляваме.*

— Казал ли ѝ е кога ще ходи? Конкретно, кога пристига и заминава?

Видеоклипът ми беше изпратен по-малко от час след кацането на самолета на Марино в Бостън миналата неделя, след като беше една седмица в Тампа.

— Точно така — потвърди Луси. — Дал ѝ е информацията в туит, на който тя не е отговорила. Както казах, голи думи. Но ти разбираш защо е проблем за полицията и за ФБР.

— При теб ли е?

— Не знам. Не ѝ се е обаждал по телефона, не се е срещал с нея. Но сега трябва да стои в хралупата си.

— При теб ли е?

— Да. Така никой няма да може да се добере до него, без да разберем.

Не бях съвсем сигурна в това и по-точно кой как би разбрал за нечии намерения.

— Проблемът е, че той иска да се прибере у тях, а аз не мога да го задържа против волята му. Акаунтът вече е закрит. — Говореше за имейл акаунта BLiDedwood. — „Лошият“ го е създал, после го е изтрил, и то веднага след като ти е пратил онзи видеоклип.

— Объркана съм — признах аз. — Мислех си, че е създаден преди два месеца, в края на август. Нали все пак получих видеоклипа, имейла от BLiDedwood, в неделя.

— Знам, че звучи сложно — каза тя, — но не е. Ще ти го опиша в най-едри щрихи, защото знам какво се е случило и нямам никакво съмнение в това. Лошият създава акаунт с потребителско име BLiDedwood на 25 август. Доставчикът на интернет услуги и IP адресът са в прокси сървър, който се намира в Берлин.

Прокси сървър, който Луси бе пробила.

— Откъде е изпратен? — попитах аз. — Явно не от Германия.

— Летище „Лоуган“. Прехваща им безжичната връзка.

— Тогава не той е създал акаунта в Албърта, Канада, на 25 август.

— Със сигурност не — потвърди Луси. — Бил е тук и достатъчно близко до летището, за да прихване безжичния сигнал.

Лодка, спомних си аз, и изпратих на Ърни Копел напомнящ имейл за онова мазване с нещо като яркозелена боя:

Нещо, каквото и да е, за раковините и счупеното парче бамбук?

— Този човек после създава акаунта на Пеги Стантън в „Туитър“ на същия ден, 25 август — продължи да обяснява Луси, — и предава потребителското име за имейла BLiDedwood на „Туитър“, за да могат оттам да влязат в контакт с този адрес и да се уверят, че съществува, преди да одобряват създаването на акаунта.

Ърни ми отговори почти веднага:

Нещо старо, нещо ново.

— Съвсем неотдавна лошият изтрива онзи имейл акаунт, BLiDedwood, и използва различно приложение, за да създаде нов анонимен акаунт със същото име, но различно разширение, този път stealthmail — каза Луси в момента, в който в телефона ми кацна ново съобщение от Ърни.

Ако някога открием лодката, определено ще я разпознаем. Ще ти се обадя от лабораторията.

— Така че той чака двацет и девет минути и ти изпраща видеофайла и изображението, след което акаунтът изчезва все едно никога не го е имало — продължи да разказва Луси. — И той отново е физически близко до „Лоуган“, за да ти изпрати въпросния имейл от тяхната безжична мрежа.

— А летището е удобно, при това е в района, където е намерено тялото на Пеги Стантън в залива, може би изхвърлено там, вероятно по същото време, когато е изпратен имейлът, и пак по времето, когато пристига от Тампа полетът на Марино — казах аз. — Само дете не разбирам мотива.

— Игрички. — Луси бе спокойна, като притихнало време пред жестока буря. — Не знаем какви са фантазиите му, но той определено се кефи от всичко това.

Някой, който се присмива.

— Каквото и да прави с жертвите си, то със сигурност е част от много по-голяма картина — каза тя с все същия тон. — Прелюдията и последиците са натрапчиви идеи. Но не става дума само за отвличане и убиване. Не е нужно да си профайлър, за да разбереш.

Убивал е преди и пак ще убие, или вече отново го е направил.

— Опит да се натопи Марино? — подсказах аз.

— Поне да му го начука. Сигурно е забавно така да го накиснеш — гневно каза тя. — Казах на Бентън, че може би е добре да дойде тук.

— Той знае ли за телефона на Ема Шуберт?

— Намекнах му, че това е възможност, която може би ще искат да проверят, и че може да свърже всичко с нея. Но не съм заявявала нищо като безспорен факт.

Зряла, успяла жена, палеонтоложка, която наемаше лодки до места на разкопки, работеше навън, имаше опит в лабораторната работа, разсъждавах аз. Колегите ѝ я описваха като целеустремена, неуморима, страстна по отношение на динозаврите, защитник на зелените идеи.

— МАС адресът е същият като в изпратените от нея имейли, за всички данни и приложения, които е изтеглила, преди да изчезне, и аз още не съм казала на Бентън това. — Луси продължаваше да описва какво знае, но не можеше да сподели в подробности с ФБР. — Това е един и същи МАС адрес за видеофайла и за изображението, които ти бяха изпратени. И пак същият МАС адрес за този акаунт в „Туитър“. — Имаше предвид фалшивия акаунт на Пеги Стантън.

— Да поговорим за „Туитър“. — Това беше моят начин да попитам, без да искам да чувам подробностите, които няма да разбере.

— Много е просто, наистина — каза ми Луси. — Хипотетично...

Когато племенницата ми казваше „хипотетично“, това обикновено означаваше какво е направила и аз не навлизах в подробности. И не задавах въпроси.

— Намиращ някой, който работи за „Туитър“, „Фейсбук“, „Гугъл плус“, коя да е от социалните мрежи — започна тя. — Има списъци на служителите, на хора, работещи на различни позиции, и техните длъжности, дори подробни описания на нивото им на важност. Да се намери информация за служител не е трудно и аз тръгвам нагоре по веригата от хора. Изпращам връзка, линк, на който да се щракне, и когато го направят, това ми дава тяхната парола, без те да разберат. А после се регистрирам, „влизам“.

Разказваше ми всичко това и за мен беше трудно да слушам онова, което за нея беше напълно приемливо поведение.

— Накрая системният администратор приема, че негов високопоставен колега му изпраща нещо, което иска да види — призна тя. — Щрак... И аз се озовавам в неговия компютър, където се съхранява най-различна лична поверителна информация. На следващата стъпка съм в сървъра.

— Разполага ли ФБР с тази информация? Всичката или част от нея? — Мислех си за Валери Хан, което ми припомни за Дъглас Бърк, и нещо тъмно и грозно се просмукваше и скапваше настроението ми.

— Не знам — призна Луси. — Съдебните заповеди работят по-бавно от мен.

Не исках да коментирам това.

— Но туйтовете на Марино и тези на фалшивата Пеги Стантън? Всичко, което трябва да се направи, е да посетиш страниците им. Туйтовете са си там, на разположение на целия свят — каза тя. — Просто не ми е известно откъде са изпратени. Който и да е, за мен той е пълен боклук. За нещастие, умен боклук. Но арогантен. А арогантността накрая винаги те предава.

Преместих стола си по-наблизо, за да прочета туйтовете, които тя прелистваше на екрана си, и те ме натъжиха. Фалшивата Пеги Стантън бе писала за първи път на Марино на 25 август, почти в полунощ, с признанието, че му е фенка:

Прегазена съм от теб. Удрям и не оставям нищо за следващия. Честно момиче съм, а моята игра е на пътя на твоите топки.

Шест туйта по-късно тя споделяше, че се занимава с антики, събира възпоменателни военни копчета и ги носи с гордост, което преминаваше в коментари, които Марино намираше за оскърбителни, ако не отвратителни. Към края на разговора му бе туйтнала:

Имам копчета, които знам, че ти искаш да натиснеш. Съблазнителните ми гърди са отрупани с мъртви войници.

Марино беше преустановил контакта на 10 октомври.

— Защо? — опитвах се да разбера смисъла и кой го правеше.

— Имаме проблем с Тоби, но той е много тъп — внезапно каза Луси, но аз очаквах да стигнем до него, разбрах го по изражението ѝ, когато той се появи при нея с количката с кашоните.

— Няма начин да е той — допълни тя.

— Но очевидно прави нещо. — Изчаках я да ми каже, за да разбера защо понякога бе толкова трудно да намериш хора, в които да имаш доверие.

— Трябва да внимаваш какво говориш винаги, когато той е достатъчно близо, за да те чуе.

Луси каза, че е започнала да подозира Тоби през последните седмици, горе-долу по времето, когато се е запознала с процеса срещу Чанинг Лот.

Натъквала се на него на разни места из сградата, където той не би трябвало да бъде. Стаята за пощата например, където се заловил да приема пакетите и така можел да се отбива в компютърната лаборатория, различни офиси, стаите за аутопсии, конферентните зали, съблекалните, стаята за почивка. Често преглеждал книгата при охраната, за да провери кой идва и си тръгва, особено ако ставало дума за непознати, когато той не бил на работа.

— Нямам обяснение — каза Луси. — В началото мислех, че е заради Марино, който не искаше да се главоболи повече с електронния календар, оставаше тук, занимаваше се с орнаментиране и може би Тоби е видял възможност. Но истината е, че той измисляше причини да влиза и излиза от стаи, в които се провеждаха заседания, когато разни хора говореха и където на екрана можеше да се види информация.

Каза ми, че след като съм получила онзи имейл в неделната нощ, решила да разследва Тоби, който няма достъп до нищо в КЦК, без да се идентифицира с картата си, в която е вграден четец за радиочестотна идентификация. Ние също имаме системи за сателитно проследяване на всичките си коли, но Тоби не предполагал, че тя ще провери.

— Предполагам, не му е хрумвало, че ще прегледам записите от камерите и устройствата за джипиес следене на колите — каза тя и аз си спомних, че видях Тоби вчера на мониторите на охраната, когато се намираше в отделението за веществени доказателства.

Тогава ми изглеждаше, че спори с някого по телефона. Нещо ми направи впечатление, обезпокои ме. Не ми се стори нормално.

— Имал е навика да влиза къде ли не, без да е имал работа — продължи Луси. — Твоя офис. Офиса на Люк.

— Той не може да отключи моя офис. — Офисът ми не беше достъпен с карта и аз не носех идентификационен бадж на врата си.

Можех да отключа всяка врата в сградата чрез сканиране на палеца си, а с Луси и Брайс бяхме единствените от целия персонал, които притежавахме такъв, както аз му казвам, „шперц“, та макар и биометричен.

— Само че вратата ти остава широко отворена, когато си в сградата — каза Луси. — Брайс също винаги оставя вратата си отворена, както и вратата, свързваща неговия офис с твоя. А Тоби все намира претекст да разнася разни неща, да проверява това или онова, да задава въпроси или да съобщава информация, да взема поръчки за храна отвън. Или просто влиза и излиза, когато мисли, че никой не го наблюдава.

Станах от стола си и посегнах към телефона, когато Луси ми съобщи, че нещата не са решени. За миг си помислих, че говори за Тоби, в смисъл, че не е ясно как да постъпим с него. После осъзнах, че всъщност ми говори за съвсем друго.

— Обсъжда се в интернет — каза тя, докато набирах вътрешния номер на залата за аутопсия. — Заседателите са напуснали съдебната зала и сега вървят залози в полза на това, че ще го оправдаят.

Свързах се с Люк и му наредих да опише дрехите на Хауърд Рот като веществено доказателство и да ми изпрати с имейл всички снимки. После му казах, че ще слеза при него.

— Може би Тоби? Той е тук. Може би той би могъл...? — каза Люк.

— Не, искам лично ти да го направиш и да заключиш вратата. Не искам никой да се приближава до тези дрехи и всичко, каквото сме намерили у него.

— Слипове, чорапи, лекарства. В полицията има други негови лични вещи — портфейла, ключовете за дома му... Не съм сигурен дали това е всичко. — Люк беше посред аутопсия и не искаше да бъде прекъсван.

— Благодаря. Аз ще погледна.

— Искам да кажа, че те даже не трябва да мислят по въпроса — каза Луси, когато бяхме вече в коридора, но затвори вратата и провери дали се заключва.

— Подозренията ти към Тоби ли бяха причината вчера сутринта да оглеждаш офиса ми? Заради него ли се държиш, сякаш някой може да ме шпионира? — поинтересувах се аз.

— Да използваме стълбите — и тя се насочи към обозначения със светещ надпис изход. — Някой шпионира, но с устройства за наблюдение. — Тя отвори металната врата. — Тоби не е достатъчно умен, за да монтира тайни устройства, и определено не такива, които ще ме затруднят, но аз все пак проверявам. А той наистина шпионира от известно време.

— Но защо?

— Ти как мислиш хеликоптерът на Чанинг Лот се озова над теб, за да те снима при залива? — попита ме тя.

— Тоби беше единственият, който знаеше, че Марино и аз отиваме натам — спомних си аз. — Освен Брайс. Може би и Люк, ако Марино му е казал нещо, когато са се сблъскали на паркинга.

Слизахме по стълбите и гласовете ни ехтяха в бетонната шахта.

— Почти съм сигурна, че не споделих подробности с Люк. — Напрягах се да си спомня какво точно му казах.

Щях да тръгвам за залива и бях изненадана от него, защото беше застанал толкова близко до мен, че едва не се докосвахме. Той ме попита къде отивам. Казах му, че съм на път да извадя труп от залива и той каза, че с удоволствие би помогнал, като ми напомни, че е сертифициран водолаз. Не съм споменавала, че тялото е на жена. Почти съм сигурна, че не му казах, но бях изненадана от начина, по който той привлече вниманието ми.

— Тоби знаеше часове по-рано, че ти отиваш в базата на бреговата охрана — заяви Луси. — Знаеше, че ще те посрещне с вана, за да транспортира трупа. Тяло на жена, омотано заедно с костенурка.

— И по някакъв начин се е свързал с пилотите на Чанинг Лот? — Това вече не можех да го повярвам.

— Обадил се е на Джил Донахю, а тя се е свързала с пилотите.

— И знаеш това със сигурност?

— Известно ли ти е, че той е кандидатствал за работа в богатата й адвокатска фирма и че е шофирал коли на компанията до нейната сграда, „Пруденшъл сентър“? — попита ме Луси. — Предполагам от вниманието му се е изплъзнало, че мога да погледна в джипиес устройствата къде пътува всеки и мога да прегледам имейлите на

всеки, ако той е достатъчно глупав, за да използва акаунта си в КЦК за лични цели. Дори не ми се налага да се правя на хакер.

— Господи!

— Така е... — и тя отключи вратата за долното ниво.

31.

Тоби беше в коридора. Носеше яркочервените торби с опасни биоотпадъци, предназначени за автоклава. Казах на Луси, че ще се видим в идентификационното. Той веднага съобщи, че току-що е излязъл от склада за веществените доказателства, но за мен не беше проблем да забележа гузната му съвест.

— Предполагам си наясно какво се случи днес в съда — казах му аз. Бяхме сами, никой не ни чуваше, само Рон от охраната беше зад стъклената стена на известно разстояние от нас.

— В съда...? — Тоби беше в работен комбинезон и с нитрилови ръкавици. Татуировката и обръснатата му глава биха го направили да изглежда зловещ, ако не беше погледът му.

— Да, говоря за оправдателната присъда и изтичането на информация отгук — съобщих му аз след опита му да се направи, че нищо не разбира. — Надявам се знаеш, че комуникациите през сървъра на КЦК не са лична собственост и дори изтрити, продължават да съществуват.

— Какво...? — огледа се той нервно наоколо. — Какви комуникации?

— Казано по-просто, имейлите на КЦК нито изчезват, нито се разглеждат като изцяло лични. Служителите не могат да използват електронната поща за лични цели. Тези имейли могат да послужат като доказателствен материал в дисциплинарно разследване относно злоупотребата с правителствени ресурси и в нарушение на поверителността на данните, и най-общо на политиката на КЦК. — Погледнах го, а той продължаваше да отбягва погледа ми. — В такива случаи личната комуникация подлежи на огласяване съгласно Закона за разкриване на личната информация.

— Не знам за какво говориш. — Знаеше и почервенялото му лице го издаде.

— Защо? — попитах го аз и той осъзна, че наистина знам какво го питам.

— Защо богатият се измъкна ли? — намръщи се той, но беше изплашен и продължаваше да се преструва, че не разбира.

— Щях да ти дам добра препоръка, Тоби. Не бих задържала някого насила. Трябваше само да ми кажеш, че не си бил доволен, или че се чувстваш недооценен и искаш да потърсиш по-добри възможности.

Той веднага схвана, че говоря за работата му в минало време. Прехвърли червените торби в другата си ръка, а погледът му продължаваше да шари наоколо.

— Поне госпожица Донахю чудесно знае какво прави — добавих аз. — Но само ще изтъкна очевидния факт, че ако си постъпил по този начин с мен, ще го сториш и с нея. Тази мисъл няма как да не ѝ мине през ума и по-скоро съм склонна да предположа, че вече ѝ е хрумнала.

— Аз поне не спя на работа, защото не мога да се прибера вкъщи — опита се той да уязви Марино.

— Не, ти спиш с врага, а това е по-лошо — отговорих аз. — Желая ти успех в следващото ти начинание, каквото и да е то. Най-добре ще е да си събереш личните вещи веднага.

— Разбира се. — Явно нямаше да спори. А може би дори изпитваше облекчение.

— Дай ми картата си за влизане — протегнах аз ръка и той я свали от врата си. — Докато тече разследване, не може да си тук. — Исках да е наясно с това изискване.

— Така или иначе щях да напусна.

Придружих го до изхода и поисках съдействие от Рон.

— Да, мадам.

Той стана от мястото си, излезе при нас в коридора и по изражението на лицето му разбрах, че не само знае какво се случва, но може би е бил наясно с подозрителното му поведение.

— Тоби вече не е част от персонала на КЦК — съобщих аз официално на Рон. — Погрижи се да предаде всичко, каквото трябва, и да мине през Брайс за интервю при напускане. Знаеш процедурата.

Дадох на Рон картата за влизане и му казах да съпроводи Тоби до стаята за отпадъци, където да остави торбите за автоклава. После си тръгнах и изпратих есемес на Брайс, трябваше да го известя за случилото се. Както винаги в подобни случаи недоумявах какво съм

направила, за да заслужи подобна пълна нелоялност, такова неуважение.

Тоби беше помощник на лекарите, без обучение за т.нар. медикоправно разследване на смъртни случаи, което беше мечтата му — поне както той беше споделил с мен, когато го интервюирах за постъпване на работа при нас преди няколко години. Тогава поех риск. Изпратих го в академиите по криминология в Ню Йорк и Балтимор за основно и допълнително обучение. Грижех се за него, водех го със себе си и го обучавах, загубих много време да му обяснявам тънкостите на аутопсията и задълженията му като помощник.

— Пари и късогледство — каза Луси, когато влязох в антрето, където тя ме чакаше, облечена изцяло в бяло. Тя, разбира се, веднага бе доловила настроението ми. — Хората са задници.

— Защо обаче на мен винаги ми се струва, че става дума за нещо повече от това да се държат като задници? — Взех облекло от рафта. — Защо имам усещането, че нещо съм сбъркала?

— Не е лично, лельо Кей.

— Добре де, но защо се чувствам така?

— За теб всичко, което се случва тук с някого, е лично. — Луси не притежаваше дарбата да смекчава обвиненията си. — Само че твоите чувства никога не срещат реципрочност.

— Добре де, но дяволски е депресиращо, ако намекваш, че на всеки мой настоящ или бивш служител изобщо не му пука за нищо друго, освен за собствените му амбиции и личната му изгода.

— За тях никога не е толкова лично, колкото ти си представяш, защото повечето хора имат за цел да осъществят желанията си и пет пари не дават за никого другиго.

— Не вярвам, че всички са такива.

— Не казах всички. Аз не съм.

— Ти определено не си. Аз дори не ти плащам. — Най-сетне намерих ръкавици и маска.

— Не би могла да си го позволиш.

— Никой не би могъл.

— Има лимит на онова, което Тоби би могъл да печели в общественения сектор, сравнено с това, което би могъл да получава като следовател при такива като Джил Донахю — каза Луси и, разбира се, бе права. — Предстои му да създаде семейство, иска да има деца, а с

купуването на онзи пикап здраво се е охарчил. Според мен проблемите му започнаха точно с това, вечно се оплакваше. Изглежда дължи доста за машината. Да не говорим какви пари пръсна за татуировки.

— Крайно потискащо. Предателство заради татуировки и пикап...

— Американската мечта. Купувай всичко на кредит и отпътувай към залеза с нарисувано тяло и пиърсинг, за което цял живот ще съжаляваш.

— Няма извинение за постъпката му. — Отключих вратата на склада за веществени доказателства. — Освен това, срам и позор за Джил Донахю.

— По-скоро гениално измислено — влезе след мен Луси.

— Люк трябваше да изпрати снимки, а очаквам и от Мачадо. Би ли проверила? — Не ми се слушаше колко гениална е Донахю.

— Играта е честна. Опитен адвокат на защитата използва предоставените ѝ от съдбата ресурси. — Скритите в сини ръкавици ръце на Луси въвеждаха на биозащитената клавиатура данните за влизане в пощенския ми акаунт. — По случайно стечение на обстоятелствата клиентът ѝ притежава хеликоптер, от който може да се заснеме филм.

— Съжалявам, че съдия Конри не знае какво е направила.

— А трябва ли да му пука?

Добър въпрос. Всъщност съдията разреши възпроизвеждането в съдебната зала на видеоматериал от новините. Не е разрешавал видеообект, заснет от хеликоптера на обвиняемия — това всеки съдия би счел за недопустимо. Но източникът на новинарския материал не беше известен, нито бе поискано да бъде огласен тогава, а сега вече беше много късно.

— Няма нищо незаконно — каза Луси. — И дори няма нищо нередно от правна гледна точка.

— Звучиш сякаш едва ли не аплодираш.

— Може би аз самата бих постъпила по същия начин.

— Нямам съмнение, че би направила същото — казах аз, но не желяех да задълбочавам в това какво тя би, или не би направила.

Дрехите на Хауърд Рот изглеждаха мръсни, безформени и някак забравени върху бялата непромокаема хартия: голяма черна тениска, чифт боксерки от нетъкан памук в мотив на червено шотландско каре,

бели чорапи, напръскани с кръв, която вече почти беше почерняла. На друга маса до далечната стена се виждаха кучешкият кафез и подгизналите торбички с абсорбиращи стърготини, жълтото въже, старите рибарски такъми и жълтият фендер, който бе леко одраскан — подробност, която не бях забелязала, когато беше мокър.

— Няма нищо нередно в това тя да каже на Тоби, че всичко, което дочуе тук, може да се окаже от полза. — Люси разиграваше сценария на онова, което според нея може би се беше случило. — Той пък, от своя страна, е искал справедливостта да възтържествува. Чудя се дали му е харесвало да работи в КЦК и замислял ли се е за бъдещето си? — Тя продължаваше да описва какво Донахю би могла да каже на Тоби, докато аз търсех измерителна лента. — Та значи, седи си тя с нейния клиент преди съдебното прослушване вчера сутринта, а може би дори вече е на масата в залата до него, и получава имейл от Тоби. Току-що в залива е открито женско тяло. Може би дори е научила, че ноктите на жертвата са лакирани и има дълга бяла или руса коса. Дар от съдбата.

— Въобразяваш си какво може да се е случило или знаеш? — Отворих чекмеджето и намерих каквото ми беше нужно — пружинна ролетка от онези, които използвахме на местопрестъпленията.

— Знам какво пилотите на хеликоптера „Сикорски“ са казали на авиодиспечерите — отговори Луси. — Току-що го изтеглих от „Ханском“ и освен това прослушах комуникациите на „Лоуган“ по „Ком-2“, когато S-76, за който впоследствие установих, че е хеликоптерът на Чанинг Лот, се е свързал със „Захождане“, за да съобщи, че са напуснали Бевърли и искат да заснемат нещо в периферията на залива. — Избърсах металната лента с дезинфектиращ спрей, за да съм сигурна, че е чиста. — Уха... я виж каква дълбока прорезна рана има отзад на главата — възкликна Луси.

— По кое време си чула пилотите по радиото? — Погледнах снимките от аутопсията на екрана на компютъра ѝ.

— Около два часа след като ти получи обаждането за трупа в залива.

— От тъпо оръжие, а не с острие — констатирах аз. — Можеш да видиш къде е разкъсана тъканта и как в дълбочина има свързване на двете страни — посочих нервите, кръвоносните съдове и другите меки

тъкани, чиито краища стърчаха към вътрешността на зейналата рана. — Главата му се е ударила в повърхност без ръбове.

— Значи причината не е бетонно стъпало, улучило го точно в основата на черепа.

— Сериозно се съмнявам, че е това.

— Не виждам как точно тази част на главата може да се удари в пода. — Луси опипа тила си в мястото, където черепът се свързваше с ямката на врата ѝ.

— Обезпокоително е — съгласих се аз. Наведох се към нея и прещраках с мишката останалите снимки от аутопсията. — Отворена, леко вдлъбната фрактура с раздробяване. Интракраниално и интрацеребрално кървене. — Продължих да ги разглеждам с ръка върху рамото на Луси. — Субдурален хематом над травмите, кръвоизливи. Силен удар в тила, но с незначителен оток. Не е живял дълго. — Отидох при фендера и започнах да го измервам. — Марино знае ли какво е направил Тоби?

— Вероятно е най-добре пътищата им да не се пресичат през следващите стотина години.

Фендерът бе от износоустойчив винил, 215 на 45 сантиметра, и аз попитах Луси има ли в размера нещо особено. Тя зачатка по клавиатурата, за да направи справка в интернет.

— В света на мореплаването се счита за свръхголям — каза тя. — Фендер за яhti.

— И не е надуваем — изтъкнах аз. — Значи ако подобен фендер е бил складирани на морски съд, той трябва да е бил голям. Първоначално предположих, че извършителят го е закупил нов. Като кучешкия кафез и торбичките с гранули за тоалетната. Реших, че е купил нови неща, които да не бъдат проследими. — Избърсах лентата на ролетката, върнах я в чекмеджето и смених ръкавиците си. — Но се вижда, че този фендер се е търкал в нещо, което подсказва, че не може да е нов — обясних аз. — Бил е използван. Може да е бил свален от по-голям морски съд.

— Някой с пари — констатира Луси. — Чанинг Лот притежава 45-метрова яхта, която държи на кей в Бостън. Понякога е в Глостър, където добре я познават.

— Защо спомена летището в Бевърли? — Интересуваше ме има ли някаква специална причина хеликоптерът да бъде държан там.

— Той има хангар в Бевърли, всъщност има хангари на много места — обясни Луси. — Бевърли е удобен за Глостър, където се намира крайбрежното му имение, от което впрочем е изчезнала жена му.

Отворих голям черен пластмасов куфар, от който извадих преносима ръчна лампа и очила, а Луси намали осветлението в стаята. Започнах с дължината на вълната за синия цвят и осветих черната тениска. Пламна разноцветна галактика от влакна и замърсявания в пъстри и различно интензивни светлини. Оранжево огнените и многоцветни къдри вероятно бяха на синтетиката, а по-грубите и твърди сигурно бяха влакна от мокета. И отпред, и отзад тениската бе замърсена с прах и боклуци от строеж, люспички боя, парченца стъкло, животински и човешки косми, голяма част от които вероятно бяха дошли от контакт с пода.

Напипах втвърдената засъхнала кръв, която иначе едва се забелязваше върху тъканта — тъмни пространства, където най-вероятно кръвта бе капала от наранената глава на Хауърд Рот, и помолих Луси да запали отново осветлението. Повечето от кръвта беше отзад на яката и по раменете, сякаш бе кървял откъм тила, докато е лежал по лице и кръвта постепенно се е събирала под него. Разбрах защо Луси предположи, че нараняването се е случило, когато тялото е спряло на пода в мазето в основата на стълбището, но не ми се вярваше да е станало точно така.

— Сигурно ти е хрумвало, че случилото се с неговата съпруга е сходно на доста други — Луси продължи да говори за Чанинг Лот.

— Трябват ми снимки на тялото на Рот както е било намерено. Провери дали Мачадо не ги е изпратил най-сетне.

— Тя в никакъв случай не би била сметната за високорисков случай, по-скоро точно обратното. Снимките са пристигнали. Отварям ги...

— Как лежи — по гръб, странично или по лице? — Отворих шкафа и потърсих трипроцентов водороден прекис.

— По гръб на левия хълбок... някак извит и на купчина — отговори ми тя.

Отидох при компютъра, за да видя с очите си. Тялото на Хауърд Рот бе извито странично на пода на мазето в самата основа на стълбището. Втренчил бе безжизнения си поглед нагоре, коленете му

бяха присвити, ръцете му — извити покрай линията на тялото, съсирена кръв имаше под главата — петно, което се скриваше под раменете. Напълно бях сигурна, че след като е спрял в това положение повече не е помръднал.

— Безпокои ме, че единствената причина, поради която Чанинг Лот е заподозрян, е размяната на имейли между него и онзи, за когото смятат, че е искал да наеме — каза Луси. — Съзнаваш това, предполагам?

— Не бих казала. — Върнах се при шкафа и намерих буркани с натриев ацетат и сулфосалицилова киселина.

— Ще го изтегля от онлайн новините — каза тя. — Значи... говорим за четвърти март, неделя, нали така? До личния акаунт на Чанинг Лот е изпратен имейл от потребител, когото впоследствие той заявява, че не познава. Предполага се, че това е някой от офисите на транспортните му компании. Той е заявил в пряко дадени показания, че не е възможно да знае имената на всички работещи за него по всички краища на света.

Луси прочете цитираното в разказа.

Знам, че е неуместно да се свързвам с вас пряко по електронната поща, но трябва да получа потвърждение на партньорството ни и бъдещата размяна на имейли, преди да премина към действие.

— И какво е отговорил на това Чанинг Лот? — Разтворих сулфосалициловата киселина във водородния прекис.

— Написал е:

Все още ли сме съгласни с възнаграждението от сто хиляди долара?

— Определено звучи инкриминиращо. — Проверих реагента, за да се уверя, че не е пожълтял, а е бял и свеж.

— Решил, че разменените имейли са във връзка с награда, която транспортната му компания предлага — съобщи ми тя. — И че в партньорство с други транспортни компании давали награди на учени, предлагащи приложими решения за намаляване на изхвърляните в атмосферата парникови газове. — Налях катионен триметилетанов оцветител и разбърках с магнитна бъркалка. — Стойността на наградата наистина била сто хиляди долара — потвърди Луси.

— Звучи като аргумент, който Джил Донахю не би пропуснала да изтъкне. — Прехвърлих част от разтвора в бутилка за спрей.

— Само че наградата „Милдред Вивиан Чиприано“ съществува вече от цяло десетилетие — уточни Луси. — Така че не е била измислена, за да може защитата да обясни имейлите. И понеже досега няма арестуван за изпращането на първоначалния имейл, предполагам, че той е бил непроследим. Звучи ти познато, нали?

— Би ли бръкнала в онзи шкаф, за да ми донесеш D-70 — казах ѝ аз кой обектив ми бе необходим. — Ще опитаме с инфрачервена светлина, за да проверим дали няма следи от кръв, които не биха се показали с други методи върху черния памук.

Започнахме да снимаме, използвайки различни филтри, скорости на затвора и разстояния. Първо пробвахме без химия и открихме върху предната и задната страна на тениската, както и върху боксерките, размити области, където остатъчна кръв е била пренесена върху тъканта от нещо, което е влязло в контакт с нея. После напръскахме с LCV спрея, който реагира с хемоглобина в кръвта и този път получихме различни и озадачаващи петна.

Изображения по краката, подметката, тока, пръста, които засияват във виолетово. Кървави петна, наложени едно върху друго и подсказващи, че някой многократно бе ритал Хауърд Рот по гръдния кош, корема, странично, в слабините, вероятно докато вече е лежал на пода в мазето. Кървял бе от раната на главата, от носа и устата, кървава пяна бе бликала през раздробените му ребра, пробили дробовете му. Мъчех се да си го представя.

Бил е пиян и разсъблечен и не вярвах да е бил в леглото, когато се е появил убиецът му. Повечето хора не си лягат с чорапи, особено при топло време. Превъртах в съзнанието си кадър по кадър сцената, сглобена от снимките на аутопсията и... не бях доволна.

Обадих се на Сил Мачадо.

— Свободен съм като птичка — бяха първите му думи. После добави: — И Донахю ти отдава дължимото.

— Прекрасно.

— Казва, че си напредила на съдебните заседатели, съвсем *правилно* при това, че на този етап не може да бъде доказано, че Милдред Лот е мъртва, а още по-малко, че е убита от съпруга си.

— Къде си в момента?

— Какво ти трябва?

Уговорихме се да се видим в дома на Хауърд Рот. Докато с една ръка събличах защитното облекло в антрето, вратата към коридора се отвори и се появи Бентън.

— Дай ми двајсетина минути — казах на Мачадо. — Ако пристигнеш там пръв, ще те помоля да изчакаш отвън. — Срегнах погледа на Бентън. — Изглежда Хауърд Рот е имал гост точно преди да умре. Онзи чек, който намери в кутията за инструменти...? Предаде ли го вече?

— В „Отпечатъци“ е — съобщи ми Мачадо. — Между другото, когато опушиха колата, откриха отпечатък на огледалото за обратно виждане. И не се оказа на Пеги Стантън.

32.

Бентън подкара джипа ми на запад. Подминахме бившата централа на „Полароид“ в арт деко стил, а след това и речното пристанище „Де Волф Ботхауз“ с патинирания покрив от медна ламарина. Останалият тук-там лед беше се разтопил. Слънчевите лъчи се отразяваха от реката и играещите зайчета блещукаха по старата табела на „Шел“. Насочвахме се към „Сентръл скуеър“, когато върнах обаждането на Ърни.

— Морска боя — започна той направо. — Не е голяма изненада, след като костенурката явно се е намирала във водата, когато се е блъснала в нещо или нещо се е блъснало в нея. Боя за специално покритие с примес на мед, за да се забави растежът на полипи, миди и други подобни. Има и цинк, което я прави подходяща за грундиране.

— А и съответства на цвета — допълних аз. — Това жълтеникавозелено просто извиква в съзнанието цинков грунд.

— Микроскопски погледнато имаш повече от един цвят — допълни той. — Всъщност имаш цели три.

Пресякохме „Масачузетс авеню“, пред нас бе кметството, църквата „Тринити“ в ричардсоновия „романски“ стил, с камбанария и облицовани с гранит каменни стени, а Ърни ми обясняваше, че следите от боя, прехвърлени на костенурката и на счупения край на бамбуковия прът, са дошли от дъното на морски съд. Може би витло, котва или верига на котва — нещо, което някога, каза той, преди доста години, е било боядисано в черно.

— Бърз и нескопосан начин да се свърши работата — отбелязах аз, докато Бентън завиваше при Християнската асоциация на младежите. — Да използваш една боя за всичко.

— Така постъпват мнозина. Има хора, на които за нищо не им пука и са и немарливи, и безотговорни — разпали се Ърни.

Това не се връзваше с моята представа за този човек — акуратен педант, който планираше всичко с болната си фантазия.

— Цинковият грунд е бил нанесен върху старата боя, която не е била изшкурена, излишно усилие за някого — продължи да описва находките си Ърни.

Лодка, която този човек използва за злите си цели, но не и в свободното си време или за удоволствие.

— И върху него е положен тъмночервен слой с мед или меден оксид, какъвто обикновено се използва за дърво — каза той. — Имам усещането, че търсиш лодка с напукана, обелена, въобще повредена червена боя, в която на някои места грундът прозира. С други думи, нещо, което не се поддържа добре.

Стара лодка, нуждаеща се от ремонт, която вероятно не е регистрирана на негово име и не домува на кей в близост до мястото, където той живее.

— Ако е от витло, не би ли трябвало костенурката да е пострадала по-сериозно? — поинтересувах се аз.

— Ако витлото се е въртяло, да, но може лодката да не се е движела. Може нашият човек да е изгасил двигателя, докато е правил, каквото е правил.

Каквото е правил.

А това беше да спре лодката и да изгаси мотора, за да може да избута през борда кучешкия кафез, фендера и трупа. Опитах се да си го представя и някак не виждах как може да се вдигне над борда кафез, пълен с 65 килограма гранули за кучешка тоалетна, заедно с тяло на човек. По-скоро е имало платформа за гмуркане със спусната до нивото на водата стълба за качване. Или срязана кърмова греда на лодките за лов на раци, което би облекчило хвърлянето на клетките за улов и шамандурите лодки, каквито могат да се видят по всяко време и навсякъде. Да видим можех ли да реконструирам...

Срязана кърма на стара дървена лодка, останала непробоядисана, кафез, фендер, труп, избутан във водата в мига, в който гигантска костенурка се оплита в такъмите към стар бамбуков прът. Виждах сблъсъка, срещата... почти успех. Костенурката изплува за въздух, влачейки оплетените около нея такъми, и се блъсна в дъното на лодката или може би странично във витлото, след което опасно се оплете в жълтото найлоново въже за шамандурата, което я забави и дърпа надолу с тежестта си.

Убиецът най-вероятно не бе забелязал костенурката и дори не бе разбрал какво се е случило. Подозирах, че е било тъмно, и си мислех, че лодката се е намирала в близост до „Лоуган“, откъдето с айфона на Ема Шуберт е изпратил имейл в неделя, 18:29 часа, след което е изчакал, вероятно часове, да се увери, че никой няма да го забележи.

— Защо каза *преди години*? — попитах аз Ърни. — Нима може да се каже кога корпусът първоначално е бил боядисан в черно?

— Имаше следи от ТВТ — разкри ми той.

Боята съдържа трибутилин оксид, обясни ми по-подробно той, противобрасващ биоцид, който сеел мор сред морската фауна, основно мидите, които избивал и принуждавал да мутират. ТВТ бе един от най-токсичните химикали, попадали нарочно някога в морската вода, и от края на 80-те бе обявен за незаконен в зоните с интензивен трафик, като пристанища и заливи. Но забраната за нещастие не включваше петролните танкери и военноморската флота.

— Така че ако изключим лодката да е военна или танкер, в което сериозно се съмнявам, тогава търсиш нещо, което е на поне двацет години — добави той, а Бентън се огледа къде да паркира на улицата до колата на Мачадо.

Малката сглобяема къща на Хауърд Рот, буквално превзета от дървета и шубраци, се намираше зад изоставена фабрика на „Бигелострийт“ в квартал, който бе смес от къщи с историческа стойност, апартаменти на Харвард и достъпни за средната класа жилища. Макар и да не можех да я видя от мястото, на което се намирахме, знаех, че „Фейт Хаус“ се намира само на няколко пресечки на запад, на „Лийстрийт“, съвсем наблизо. Продължавах да се питам дали Пеги Стантън не беше предложила доброволческите си услуги там.

— Кое е най-важното за твоите цели? — каза Ърни в слушалката, докато слизах от джипа. — Онзи, който е боядисал лодката, за да отговаря на изискванията за мореплаване, не е давал и пет пари, че е имало причини за забраната.

Извадих куфарчетата от багажника.

— Явно е наплескал слой грунд и после червена боя върху оригиналната черна, което не е спряло просмукването на ТВТ през новото покритие във водата — обясни той и аз се замислих над думите на Луси от преди малко.

Транспортните компании на Чанинг Лот предлагаха 100 000 долара за решения, позволяващи да се запази околната среда. Не можех да си представя някой от неговите танкери да е останал боядисан с биоцидна боя и това със сигурност се отнасяше и за всяка негова лодка или яхта, да не говорим за яхтата, която той понякога акостираше в бостънското пристанище.

— Може да е всичко — каза Бентън, след като му разказах наученото. Изкачихме изтърканите с времето стъпала на тристайната сглобяема къщурка на Хауърд Рот, която не изглеждаше занемарена, просто защото беше бедняшка. — Всякакъв морски съд или обект, първоначално боядисан с антиобрасваща боя, като се започне от шамандура, през стълб за швартоване до подводница. И после пребоядисан.

— Е, съмнявам се, че една подводница може да бъде боядисана в червено. — Забелязах навития градински маркуч, свързан към външен кран, и се запитах за какво ли го е използвал Хауърд Рот.

Нямаше трева или каквото и да е за поливане, а той нямаше и кола.

— По-вероятно става дума за дъното на плавателен съд и може би за витлото. Били са пребоядисани с грунд, а след това и с антиобрасваща боя, която е екологично безопасна и разрешена.

Сложих си ръкавици и калцуни и отворих ръждясалата врата против комари.

Сил Мачадо чакаше на верандата, затрупана под черни торби за боклук, натъпкани с празни кутии от напитки и бутилки. Имаше още колички за пазаруване, препълнени с вездесъщите пазарни торби, които бяха натрупани дори върху скамейката, сглобена от метални пластини. Чудех се как ли Хауърд Рот е закарвал това до пункт за изкупуване на амбалаж и споделих това с Мачадо.

— Най-близкият е на „Уебстър авеню“. — Той отключи предната врата с ключа, на който висеше етикет за вещественно доказателство. — Мисля, че приятелят му от „Фейт Хаус“ го е карал периодично до там. Казва се Джери — работникът по поддръжката, който го е намерил.

Мачадо ни направи път да влезем, но остана отвън, защото исках да напръскам със спрей за кръв, ако не намеря нищо забележимо с просто око, а вътре бе много тясно. През отворената врата Мачадо

обясняваше, че Джери, може би единственият приятел на Рот, бил заловен да шофира в нетрезво състояние и правата му били отнети.

— В неделя следобед, когато аз поех обаждането, той ми каза, че смятал веднага след като му изтече наказанието да помогне на Хауърд да откара всичкия този боклук.

— И кога е щяло да се случи това? — поинтересува се Бентън. Двамата с него стояхме до вратата и обличахме върху дрехите си защитно облекло. — Искам да кажа, кога са щели да му върнат книжката и той да помогне на Рот?

— Случило му се е за първи път, така че наказанието било само за една година — каза Мачадо. — Оставали му още три месеца. Каза, че предупредил Хауи да спре да събира боклуци, за да не му пропадне подът, и да изчака, докато може да го откара, но той продължавал да рови всеки ден. Не е ясно какво изобщо е получавал като пари за това. Два долара на торба? Достатъчно за бутилка от бълвоча, който е пиел.

Клекнах до разтвореното куфарче, извадих от него тубичката с LCV и фотоапарат и се огледах, преди да предприема каквото и да било. Дневната и кухнята бяха в общо помещение, разделени от плот с пластмасово покритие. До едната стена имаше стар телевизор, пред който бе паркирано вехто кафяво кресло с подпора за краката, и това общо взето бе единственото място, където някой би могъл да седне.

Чували с метални кутии, стъклени и пластмасови бутилки бяха натрупани върху диван в съседство до малка масичка и столове край нея. Вече можех да разбера отношението на Мачадо, когато бе дошъл тук за първи път след откриването на трупа. Много добре познавах чувството да попаднеш на място на убийство, над което е надвиснала атмосферата на обсебени от манията да събират нещо хора. Това бе като да пресяваш останките на свлачище.

— Не е било просто заради парите — отбеляза Бентън, който стоеше до кухненския плот, разглеждаше и попиваше всяка подробност.

— Тъжна работа — съгласих се аз. — Може би е започнал това заради дребните суми, които е припечелвал, но след това е превъртял.

— Друг вид прирастеност.

— Към ровене из контейнерите за боклук — отговорих аз и забелязах, че всички щори на прозорците бяха спуснати.

Попитам Мачадо дали щорите са били в това състояние, когато е дошъл тук за първи път, дали са били спуснати на всеки прозорец и той ми отговори през разтворената врата, че никой не ги е пипал. Попитам го и за лампите. Каза, че единствената запалена лампа била голата крушка в мазето, която вероятно още свети, освен ако не е изгоряла.

— Когато приключите — добави той, — ще потърся отпечатъци на всички електрически ключове и ако трябва, ще сменя натривки от тях. Ще прегледам под лупа всичко, до което някой може да се е докоснал.

— Добра идея. Може ли да вдигнем щорите, за да пуснем малко светлина вътре?

— Правете каквото трябва, докторе — каза той. — Има снимки, на които всичко е както сме го заварили. Така че няма проблем, ако нещо промените.

Первазите на прозорците бяха задръстени с бутилки от маркови питиета и кутии от безалкохолни напитки, от онези, които подлежах на изкупуване — „Кока-кола“, „Сън дроп“, „Доктор Пепър“, имаше лепило на растителна основа и буркан паста, какъвто помнех от детството си. Боклуци от някогашно разчистване на нечие таванско помещение и аз си представих как Хауърд Рот ги „спасява“ от контейнера за боклук и ги поставя за разглеждане в дома си като спортни купи, като съкровища.

— А телевизорът...? Той беше ли включен? — Бентън гледаше втренчено в застлания с мокет коридор, водещ към задната част на къщата.

— Беше изключен, когато аз дойдох — отговори Мачадо.

Огледах с интерес двете еднолитрови бутилки долнопробен малцов алкохол „Стийл Ризърв 211“ и трите развинтени капачки на пода до креслото.

— Как обаче е било, когато е влязъл неговият приятел, как беше... Джери? — Бентън отвори вратата на банята.

— Според неговата версия ли? Предната врата била отключена и когато Хауи не отговорил, той влязъл и го повикал. Казва, че било към четири следобед.

— Неделя следобед? — Бентън застана на прага на вратата към мазето.

— Точно така. А аз се появих тук в четири и петнайсет.

— Този Джери дали има причина да нарани някого? Може да са се наливали заедно с бълвоч, да са се скарали за нещо и нещата да са излезли извън контрол.

— Не си го представям — обади се Мачадо от предната врата. — Но имам отпечатъците му и съм взел натривки за ДНК. Беше максимално услужлив и каза, че Хауи никога не заключвал предната врата. Джери поясни, че самият той имал навика да влиза тук направо.

Дистанционното беше върху телевизора, прецизно поставено точно по средата, и Казах на Мачадо, че искам да го вземем. В гласа му прозвуча колебание, но след малко се съгласи и аз опаковах дистанционното като вещественно доказателство.

— Любопитен съм защо мислиш, че някой може да го е докосвал — каза той, а междувременно Бентън бе отишъл до спалнята.

— Може да е пиел бира в креслото по бельо и чорапи с включен телевизор и да е заспал. — Забелязах, че един от заврените под плота чували за боклук бе завързан, докато никой от останалите не беше. — Бих искала да надникна в кухненските шкафове.

Под умивалника имаше девет кашона с преградки за подреждане на кутии — по сто в кашон, с подсилена конструкция, евтини. Питях се откъде ли Рот се бе снабдил с тях.

— Не мисля, че ги е купувал. — Бръкнах, за да извадя един от тях, и намерих в него връзка зелени найлонови чували за боклук.

Казах на Мачадо да се поинтересува във „Фейт Хаус“ какви точно опаковки за оборотен амбалаж използваша там. Един такъв кашон, напълнен с неизползвани чували за боклук с това качество, можеше да струва 30–40 долара, което бе значително повече от парите за използван амбалаж, с които той бе пълнил кашоните.

Може би приятелят му Джери, дето се занимаваше с поддръжката в старческия дом, бе снабдявал Рот или Рот бе вземал чувалите, когато е влизал и излизал там за ремонт на това или онова. Напомних на Мачадо, че трябва да проверим дали Пеги Стантън е била доброволец.

— Една внимателна, предпазлива жена, която не желае дори адресът и телефонният ѝ номер да бъдат отпечатани на персоналните ѝ чекове, не би допуснала току-така някого в дома си. — Взех отворения кашон с чували за боклук. — Трябва да е имала някаква връзка с него,

трябва да се е чувствала в безопасност, за да му позволи да работи нещо в къщата ѝ или дори извън нея, някъде из двора.

— Възможно е онзи, който го е убил, да е сложил чека в сандъчето му с инструменти като алиби. — Мачадо пое от мен поредното опаковано веществено доказателство.

— Как така? — Върнах се при телевизора.

— Ами намираме го и заключаваме, че Хауи я е убил. Случаят е разрешен. Донякъде прилича на начина, по който е изработил Марино, нали? Просто така действа този конкретен кучи син.

Не смятах, че е прав, но го оставих да развива теорията си. Казах му, че ще развържа чувала под мивката, защото ми се вижда необичайно, че само той е завързан. Всички останали бяха отворени и може би Хауърд Рот нарочно ги е оставил така, защото е изплаквал кутиите и бутилките и е искал да изсъхнат.

Обърнах внимание на Мачадо, че отвън има навит градински маркуч и че повечето пунктове за изкупуване приемат само празен и чист амбалаж. Казах му, че ако не възразява, ще надникна да видя какво има в този чувал, след което ще потърся следи от кръв.

— Замисълът е да намерим чека и... бинго! — продължи да описва Мачадо онова, което аз не смятах за вероятно. — Някакво нищожество е убило Пеги Стантън. Направил го е майсторът в дома ѝ, който по-късно починал при нещастен пиянски случай. Убиецът прави постановката, а ние смятаме случаят за приключен.

— И според теб къде убиецът мисли, че ние ще допуснем, че Рот е съхранявал трупа, след като уж я е убил? — попитах аз и развързах чувала. — Къде изобщо би го държал толкова дълго, че да започне да се мумифицира? Определено не в тази къща и то през лятото. Или трябва да приемем, че Хауърд Рот е имал лодка или достъп до лодка.

— Може би убиецът е смятал, че тя няма да изглежда мумифицирана — каза Мачадо. — Мислел е, че няма да е дехидрирана, след като престои във водата известно време.

— Мумифицираните останки не се възстановяват. Няма начин да добавиш влага в мъртво тяло.

Отворих чувала и бутилката беше най-отгоре върху останалите бутилки и буркани. Стоеше си точно там, където чудовището я бе оставило.

— Само че дали средностатистическият човек знае това? — каза Мачадо.

Еднолитровата бутилка „Стийл Ризърв 211“ бе същата като двете празни до креслото пред телевизора и всички имаха етикет с цена от „Шоп Куик“.

— Няма да правя нищо с тази тук — казах аз на Мачадо, вдигнах бутилката и я завъртях към прозореца и проникващата през него слънчева светлина. — Виждам обаче следи от отпечатьци и кръв.

33.

Не проумявах защо един убиец с налудничави фантазии и склонност към детайлно обмисляне, който при това изглеждаше педантичен, бе положил толкова малко усилия да скрие улики, които бяха съществени. Не само че не проумявах, а направо бях изумена и го споделих с Бентън.

— Фокусирай се върху приоритетите му — посъветва ме той, докато шофираше през центъра на Кеймбридж. — Трябва да влезеш в главата му и да разбереш ценностите му. Спретнатост, подреденост... всичко да бъде така, както той го харесва. Възстановяване на реда, след като вече е убил. Демонстриране, че е готин, свестен, цивилизован. Подозирам дори, че цветята в къщата на Пеги Стантън са от него. Когато е върнал колата и е влязъл в дома ѝ, е оставил цветя, за да покаже колко е безупречен.

— Някакъв късмет с търсенето на запис за доставка?

— Не, проверихме цветарите в района. — Погледна телефона си, доста често го правеше. — Мисля, че нямаше картичка. Просто е влязъл с пролетен букет, както би го направил грижовен син, отбил се да види майка си. За този човек е много важно след убийството да създаде привидност на онова, което той мисли за себе си: голям човек, истински джентълмен, способност за пълноценни връзки.

— Само че онова, което е сторил на Хауърд Рот, не може да се нарече джентълменска постъпка, а и не беше оставил цветя.

— Хауърд Рот е нищо, той няма стойност. — Бентън прегледа поредното текстово съобщение и аз се запитах дали Дъглас Бърк не му пращаше по едно всяка минута. — Не е бил по-добър от боклука, в който е ровил, и убиецът е допуснал, че и ти няма да го оцениш по-високо. Предположил е, че случаят ще бъде недостоеен за твоето внимание.

— Конкретно *мое*то?

— Изводът, до който стигам, е, че той не те познава лично. Оттеглям предишните си думи за безпокойството ми, че познава теб и

Марино. Не, чувал е за теб, за твоята работа, чувал е за Марино — каза Бентън с подчертана вътрешна убеденост. — Но е сбъркал. Допуска грешки. Може би не е зле да пратиш на Брайс есемес, че ще бъдем там след петнайсет минути.

Вече беше почти три следобед и закъснявахме за среща, която Бентън бе насрочил в нашата конферентна зала „Теле Презънс“, но аз никак не се радвах, че ще видя там и Дъглас Бърк. Бентън бе подчертал, че съвместната им работа в бъдеще е невъзможна.

— Той подготвя престъпленията си прецизно, маниакално е обсебен с игрички, включващи натопяването на известни хора, но от друга страна, е небрежен за неща като пръстови отпечатащи и кървави петна... — Безпокоях се, че отношенията на Бентън и Бърк са претърпели някакво развитие.

— Има причина да смята, че подобни улики не са инкриминиращи за него — каза той. Връцахме се в КЦК по същия път, следвайки речното корито. Водата бе тъмна, а небето бледосиньо. — Вероятно смята, че няма да бъдат открити. Не е мислел, че ти ще ги потърсиш. Това е много важно, Кей. Не е допускал, че ти ще се занимаваш с тези неща. Не те познава, няма представа какъв човек си — отново подчерта той.

Дъглас Бърк щеше да ни чака в конферентната зала и аз не бях сигурна как ще реагирам, когато я видя.

— Онези отпечатащи по бутилката... — казах аз. — Не беше нужно да се обработва със специални средства, за да се види, че има предостатъчно информация за идентификация.

— Може само да предполагаме. — Бентън пак погледна телефона в скута си. — Може да са отпечатащите на Рот. Най-вероятно той е купил онази бутилка и я е изпил.

— Важното е, че убиецът не си е направил труда да избърше бутилката, което несъмнено си е проява на небрежност — казах аз. — Най-умното нещо би било да я вземе със себе си и да я изхвърли някъде, където никога не би била намерена.

— Изхвърлянето на оръжието на престъплението в чувал, пълен с бутилки и кутии, събрани от Рот, показва пълното презрение на убиеца към жертвата му, тоталното му безразличие. — Бентън отново погледна надолу към телефона си. — Рот не е бил нищо за него, бил е само неудобство, и убиецът приема, че така ще мислят и другите,

защото той не може да мисли по друг начин. Той не може да проектира върху теб или някой друг ценности, каквито самият той не притежава.

— Върху мен конкретно?

— Да, върху теб конкретно, Кей. Той не те познава — набиваше ми пак в главата Бентън. — Той не може да си представи как ти би постъпила или какво ти би почувствала, защото е неспособен на емпатия. И поради тази причина преценката му за хората е фундаментално грешна.

— Ще видим какво ще ни каже отпечатъкът върху огледалото за обратно виждане в колата на Пеги Стантън и дали съвпада с някой от отпечатъците върху бутилката — изказах аз на глас мислите си и се опитах да си забраня да се притеснявам.

Искаше ми се да вярвам на Бентън. Исках да вярвам на всяка негова дума.

— Може да е оставил отпечатък върху огледалото, но да няма данни за него. — Бентън превъртя през съобщенията си. — Не е в системата. Някой, когото никой не подозира. Никога не е бил арестуван и няма причина пръстовете му отпечатъци да бъдат вкарвани в базата данни. Няма притеснения, никога не е бил заподозрян, а ти сега създаваш проблем, който той не е очаквал. Въпросът е дали вече го знае.

— Бих искала да престанеш да гледаш това нещо, докато шофираш — не издържах аз и грабнах телефона му. — Щом го правиш, когато съм с теб, питам се какво ли става, когато не съм.

— Няма никой, за когото да се тревожиш, Кей. Не правя нищо, когато не си покрай мен, за което си заслужава да се безпокоиш.

— Помислих, че си пишеш с нея. — Върнах му телефона.

— Тя няма да изостави Марино. И това е най-добрата причина да проведем тази среща.

— Но ще го остави на мира, когато научи онова, което ние вече знаем, защото Бърк със сигурност няма да се примири, докато не го постигне.

— Това е нелепо — каза той. — Отпечатъците на Марино, твоите, моите са в системата, за да могат да бъдат изключвани от тези на другите, а на огледалото на Пеги Стантън не е неговият. И е абсолютно ясно за всекиго, че не той е убил Хауърд Рот. Марино беше в Тампа, когато Рот е бил убит. Оперативката ще сложи край на това.

— Той вероятно продължава да мисли, че е било нещастен случай. — В главата ми не беше Марино, а човекът, който Бърк би трябвало да търси. Мислех за убиеца. — Освен ако ни е следил. В този случай е възможно да знае какво правим. Може например да ни следва с кола.

— Съмнявам се.

— Защо?

— Той не е притеснен — обясни Бентън. — Този човек е уверен и е неспособен да си представи, че допуска грешки. И през ум не му е минало, че ще напръскаш всичко със специален химикал и ще откриеш кръв, която той не си е направил труда да почисти.

— Не е било възможно да я заличи — отговорих аз. — Не и всички следи.

Разпръскването на кръвта със средна скорост, което аз свързах с удар с тъп предмет, не беше видимо за невъоръжено око. Издължени капки с различен размер имаше по лявата страна на креслото, по кафявия винилов подлакътник, по тъмнокафявата ламперия на стената вляво от мястото, където допусках, че се е намирала главата на Хауърд Рот, когато е била ударена със сила, достатъчна да разкъса скалпа му и да счупи черепа му.

Разпределението на петънцата, светещи във виолетово, ми разказа безмилостната история на края му: спял е или е бил в алкохолен ступор пред телевизора, когато убиецът е влязъл през входната врата, която явно винаги е била отворена. Рот е бил ударен в тила с бутилката долнопробен малцов алкохол, която след това убиецът е сложил в чувала за боклук и го е завързал със „свинска опашка“.

Кръвта е започнала да се стича върху мръсния изцапан мокет, после са останали следи от влачене в посока от дневната към вратата на мазето, точно там, където биха останали, ако това бе случайна смърт. Капки и петна имаше по шестте бетонни стъпала, а безчувственото му тяло е било блъснато надолу по тях, после ритано. Убиецът се е уверил, че Рот няма да оживее, и е помислил, че хипотезата за убийство никога няма да ни хрумне.

— Положил е все пак известни усилия да прикрие стореното — изтъкна Бентън, когато отново минахме покрай речното пристанище за лодки и старата сграда на „Полароид“. — Можел е просто да отиде посред нощ, да го застреля или удуши, но това би било очевидно. Така

че се е постарал да направи нещо, но не всичко, защото е неспособен да предвиди как биха постъпили нормалните хора.

— Не може да си представи, че на нас няма да ни е все едно.

— Именно. За него това е бил празен, кух човек... Може дори да го е виждал из района.

Бентън подозираше, че убиецът е забелязал Рот в Кеймбридж, знаел е за него от месеци, наблюдавал го е как си търси тук-там работа на парче, рови из боклука и понякога тика отмъкната от магазина количка за пазар.

— Този убиец е следял всичко ставащо наоколо, когато е дебнел следващата си жертва — каза Бентън. — Бродел е в нощта, обикалял е с колата си, изследвал е възможностите, наблюдавал е стереотипите и е пресмятал. Симулирал е удара си, подхранвал е болните си жестоки фантазии.

Но това не означаваше, че е знаел по име кой е Хауърд Рот, помислих си аз. Убиецът бе фалшифицирал чек за сто долара, който вероятно бе изпратил по пощата, и бе продължил да плаща сметките на Пеги Стантън дълго след като тя вече е била мъртва. Това обаче не значеше, че е имал някаква идея, че някой си Хауърд Рот, чекът за когото е написал, е приличащият на бездомник мъж, когото е видял да рови из боклука на Кеймбридж.

— Убеден съм, че е убил Рот с основателна причина — обади се Бентън. — Това за него е било нужно убийство, напълно лишено от всякакви емоции.

— Ритането ми се струва доста емоционална проява...

— Не имало нищо лично — настоя Бентън. — Не е почувствал нищо.

— Може да се разглежда като проява на гняв, в повечето случаи показва точно това.

— Сметнал е, че трябва да го направи. Като да убиеш буболечка. Питам се обаче дали той е бил в дома ѝ наскоро, за Рот говоря — и Бентън пак погледна телефона си. — Може би е искал парите си, но не е улучил момента.

— Ако убиецът е крадял пощата на Пеги Стантън, когато се е появил Рот, моментът е бил възможно най-неподходящият. — Сградата вече се виждаше. — Но аз не бих повярвала, че го е направил през деня.

— Но не знаем и дали Рот е излизал само през деня. Има нощни пазари в квартала, където е живеела Пеги Стантън. Много от тях са по „Кеймбридж стрийт“, а магазинът на „Шоп Куик“ зад ъгъла до нея е денонощно отворен — каза Бентън. — Той е бил готов да излезе навън, независимо от часа, ако бирата му е свършила, а може и да се е навъртал из нейния квартал, защото е искал обещаните му пари.

— По тъмно, на зле осветена улица? — усъмних се аз. — Ако е така, то Рот едва ли е видял добре лицето му, дори да са се сблъскали очи в очи.

— Сметнал е, че има причина, почувствал е, че трябва да играе на сигурно — говореше за убиеца Бентън. — Имал е достатъчно основание да поеме риска да го проследи до дома му с намерението да го убие.

Отбихме от „Мемориал драйв“. Представих си Хауърд Рот на път за „Шоп Куик“. Ако е забелязал някой да вади пощата от кутията на Пеги Стантън, той може би е говорил с този човек, поинтересувал се е къде е тя или кога може да се прибере и може дори да се е опитал да обясни защо се интересува. Ветеран инвалид, алкохолик клошар, събиращ амбалаж за изкупуване, майстор по ремонти на парче, описван като безобиден. Дори да е видял убиеца в лицето, заслужавал ли си е рискът да бъде убиван?

Питах се дали убиецът е имал някаква друга причина да се познава с Хауърд Рот, ако например двамата са се виждали преди. Може и да не са се познавали по име, а само по външен вид.

— И останалото е било лесно — продължи виртуалната възстановка Бентън.

Спряхме на портала на КЦК и в същия момент телефонът ми иззвъня.

Брайс.

— Проследяваш пияница до дома му, който не се заключава. — Бентън посегна нагоре, за да натисне бутона на заципаното за сенника дистанционно.

Какво толкова искаше Брайс, което не можеше да изчака да вляза? Знаеше, че съм тук. Може да ни види на монитора на бюрото си или на който и да било монитор където и да било в сградата. Натиснах бутона за отговор.

— Наблюдавал е и е изчакавал. — Бентън насочи колата под бариерата. — Дал му е време да изпие достатъчно, за да изпадне в ступор в креслото си. Нещастникът вероятно така и не е разбрал какво му се е случило.

— Влизаме — съобщих ненужно аз на Брайс.

— О, боже, ако знаеш какви новини имам! — звучеше толкова възбуден, че трябваше да намаля силата на звука в ухото ми.

— Би трябвало някои хора да са дошли... — опитах се да кажа аз.

— Очакваш ли ги? Господи! Наредих да чакат във фоайето.

— Какво си направил?

— Обичам, обичам тази котка! Малката Шоу е в перфектно здраве. — Изрича го *пърфектно*. — Окей, задръж така, сега звъня на Рон, набирам го на мобилния му... ето... и адски съжалявам. Но ще бъде по-добре да ме държиш в течение за подобни неща, за бога! Рон...? Придружи ги догоре веднага! Не знаех, че са очаквани... никой не ми казва нищо... Определено се извинявам, но какво ти струваше просто да ми съобщиш? Нямах представа... — Брайс отново говореше на мен, а аз не можех да вмъкна дори една дума. — Добре... Шоу е страхотна! Тук-там малко изсушена кожа, малко анемична. Ветеринарят каза да не бъде оставяна сама през цялото време, понеже е имала компания, преди да се случи лошото нещо, да не говорим колко е била травмирана! А Итън работи три дни в седмицата от домашния си офис, така че мисля, че ще я задържим, особено след уплахата ни покрай Инди... Благодаря, че ме попита...

— Брайс! — прекъснах го аз за трети път.

— Какво?

— Защо си накарал от ФБР да чакат във фоайето? — попитах го аз. — И защо трябва да бъдат придружени догоре от охраната?

— О, не, не двете жени агенти? Не тях. Господи, не осъзнах, че... Те са във военната зала и аз нямах предвид тях, не... Божичко! — Звучеше шокиран. — Задръж така, чакай... нека я хвана. Рон...! Не ги придружавай догоре! С тях ли си сега? Майчице!

34.

Мога да го упрекна, че не е поискал среща и сега идва непоканен в КЦК, но не бих стигнала дотам да кажа, че няма право да говори с мен. Реших, че трябва да се срещна с Чанинг Лот и придружителите му.

— Дай ми малко време да си поема дъх — казах аз на Брайс по мобилния. — Вкарай ги в стаята за почивка, предложи им вода, кафе. Нека ме изчакат само няколко минутки. Обясни им, че имам оперативка, за която вече съм закъсняла. Ще ти пратя есемес, когато съм готова, и тогава можеш да ги доведеш в офиса ми.

Натиснах бутона на асансьора за седмия етаж. Знаех за какво ще настоява Бентън, но това бе изключено.

— Кей, трябва да съм с теб... — започна той, но не му дадох да довърши.

Поклатих глава:

— Присъствието ти на среща, по време на която ще се говори за неща по негов избор, е толкова неподходящо, колкото ако Чанинг Лот беше кой да е друг член на семейството на загиналата. Той е съпругът на някого, чиято смърт аз разследвам.

— Тялото ѝ не е открито. Тя не е твой случай.

— Дала съм консултации по нейния случай и той го знае. Дадох свидетелски показания по дело срещу него и в неговото съзнание случаят е мой. Тя трябва да е нечий случай, за бога, защото е невероятно още да е жива. Нека приемем фактите каквито са: тя е не по-жива от Ема Шуберт.

— Говориш за факти, но няма факти, които допускат подобна връзка. — Начинът, по който го каза, го издаваше.

— Знам кога един човек няма никога повече да влезе през нечий врата, Бентън — погледнах го аз изпитателно. — Тези две жени са мъртви.

Не каза нищо, понеже и той вярваше в същото. Но знаеше повече, отколкото ми казва. Мислех си за оперативката, за която доста

щях да закъснея, но каквото и да се случеше там, трябваше да почака.

— Ами ако Чанинг Лот наистина не е имал нищо общо с изчезването на жена си, а хора като мен отказват да разговарят с него? — попитах го аз.

— Хора като теб?

— Налага се, Бентън.

— Опасно е, Кей.

— Принудени сме да се примирим, че е оправдан по обвинението в наемане на човек, който да я убие, и е опасно да приемем, че не му пука. — Това не подлежеше на пазарлък. — Няма да допусна присъствието на ФБР. Всъщност, като си помисля, ФБР се е намесвало в работата ми предостатъчно.

— Не се опитвам да се намесвам. Опитвам се да те защита.

— Знам, че е така — погледнах го и видях колко е нещастен. — Но не мога да го позволя.

Той осъзнаваше, че по-нататъшният спор бе безполезен, а и знаеше, че макар винаги да се съобразявах с мненията и предупрежденията му, трябваше да поема моите отговорности по начина, който считах за най-добър. Ако не му бях съпруга, той никога нямаше да направи това предложение. В КЦК нямаше заподозрени, нямаше виновни или невинни, имаше само мъртви и страдащи за тях. Ако пренебрегнах Чанинг Лот, щях да пренебрегна и онова, което се бях заклела да правя.

— Няма да ме нарани — каза той, — но се безпокоя какво иска.

— Ще се видя с теб и колегите ти след няколко минути. Всичко ще е наред.

Слязохме на моя етаж и аз проследих как Бентън се отдалечаваше — висок и слаб, в тъмен костюм, с гъста посребрена коса и целеустремена и уверена походка. Насочи се към залата „Теле Презънс“, която между нас наричахме „военната зала“. Тръгнах в обратната посока.

Следвах извивката на коридора към моя кабинет и отключих вратата. Погледнах се в огледалото на банята, измих лицето си, среших косата си и си сложих червило. Как можах точно днес да облека тези безформени рипсени панталони и да избира пуловер, подходящ за жена на рибар, да не говорим за най-обикновените черни полуботи.

Едва ли бих се облякла по този начин, ако имах представа, че ще се срещна с този фамозно могъщ човек, за когото мнозина продължаваха да вярват, че е организирал убийството на жена си. За миг ми мина мисълта да облека следователски екип: карго панталони и куртка с кръста на КЦК. Но това би било тъпо, а и нямах време.

Изпратих съобщение на Брайс, в което го инструктирах да напомни на неканените ми гости, че срещата ни ще бъде кратка, понеже закъснявам за друга, вече планирана. Откровено казано, нямах нищо против ФБР да ме почака, и най-вече Дъглас Бърк. Не бих възразила да ме чака и сто години. Но исках да имам оправдание, за всеки случай. Нямах представа какво бе намислил Чанинг Лот и защо бе довел със себе си други хора.

Чувах Брайс в коридора да обяснява по характерния за него свръхартикулиран начин, който по всичко изглежда бе неизлечим. Нуждата му да говори бе като тази да диша. Отвори вратата ми едновременно с почукването по нея и на прага застана Чанинг Лот — в гълъбовосив костюм и сива риза без вратовръзка. Впечатляващо красив бе, особено с дългата си бяла коса, сплетена на тила му. Здрависа се с мен, като не сваляше поглед от очите ми. За миг се изплаших, че може да опита да ме прегърне. Трябваше ми секунда, за да си възвърна самообладанието и да разпозная мъжа и жената, които го придружаваха.

— Можем да седнем тук — посочих аз столовете около масичката от матирана стомана. — Радвам се, че Брайс вече се е погрижил да ви предложи нещо за пиене.

— Това е Шели Дюк, моят директор по финансовите въпроси, и Албърт Голбрайт, техническият ми директор — представи ги Лот и аз веднага си спомних двамата сгущени един до друг и вперили поглед към залива пред съдебната зала, когато вчера минавах през охраната.

Привлекателни, високоплатени мениджъри в скъпи дрехи, някъде около 40-те, доколкото можех да преценя. Нито един от двамата не бе така дружелюбен като своя бос, чиито сини очи пронизваха, лицето му буквално трептеше в желанието си да ме дари с пълното си внимание. Седнахме и аз го попитах с какво мога да помогна.

— Първо и най-важно, искам да ви благодаря, доктор Скарпета — изрече Лот думите, които се страхувах, че може да чуя. — Вчера имахте неприятно преживяване. — Явно намекваше за случилото се в

съда, което по неприятен начин ми напомни, че бях глобена от съдията, а адвокатът на Лот се опита да ме очерни по всевъзможен начин.

— Няма за какво да ми благодарите, господин Лот — отговорих аз и си помислих за хеликоптера, който ме снимаше. — Аз съм държавен служител, който си вършеше работата.

— Без предубеждения — подчерта той. — Без предразсъдъци и предубеждения. Казахте просто истината, без това да се налагаше.

— Не ми влиза в работата да вземам страна или да изказвам мнение, освен ако не става дума за нечия смърт.

— Това не е жена ми — продължи той, макар самоличността на Пеги Стантън да не беше още официално съобщена на медиите. — Когато показах онзи телевизионен видеоматериал, веднага разбрах, че не е тя. Осъзнах го моментално и исках да ви го кажа лично, в случай че продължава да има някакви съмнения. — Питам се дали Тоби бе успял да събщи името на жената на Джил Донахю и дали самата тя знаеше, че клиентът ѝ е при мен. — Колкото и зловещо да е състоянието на тялото, мога без никакво колебание да заявя, че това не е Мили. — Лот разви капачката на бутилка вода. — Няма никакъв начин тя да изглежда така и ако сте прегледали медицинското ѝ досие или сте получили подробности относно физическото ѝ описание, ще разберете, че ви казвам истината.

Нямах никакви съмнения, че му е известно, че съм прегледала вече медицинското досие на Милдред Лот и отлично знаех, че тя е висока над почти метър и осемдесет. Пеги Стантън, за чиято смърт Чанинг Лот не би следвало да знае, освен ако имаше нещо общо с нея или адвокатката му е била информирана, е била висока едва метър и шейсет. Още на кадрите от залива беше станало очевидно, че няма начин да е толкова висока. Знаех от прегледа на тялото ѝ, че косата ѝ е бяла, а не боядисана в рус нюанс, и че няма белези от скорошни пластични операции.

— Това беше първото, което всички ние си помислихме, когато излезе новината — обади се Ал Голбрайт и посегна към кафето си, видимо разстроен от неприятната тема. — Каквото и да е състоянието на тялото, човек не може да се скъси — с известно неудобство каза той, сякаш се чувстваше задължен да коментира по някакъв начин изчезналата съпруга на шефа си.

— Физиологичните промени след смъртта не променят височината — съгласих се аз.

— Красива жена — каза Голбрайт и ми мина мисълта, че не я е харесвал. — Мисля, че всички, които са я виждали, оставаха впечатлени колко изваяна изглеждаше тя.

— Точно така — потвърди Шели Дюк и сега осъзнавах, че никак не им се искаше да бъдат тук. — Поразяваща, изумителна жена. Тя просто изпълваше стаята, доминираше над всичко, когато влезеше, и казвам това в най-добрия смисъл — побърза да допълни тя, леко натъжена, че прозвуча толкова неубедително.

Лот ги бе накарал да дойдат. Чувстваха се неловко, което бе обяснимо за хора, попадащи за пръв път в такава институция, седнали да обсъждат пред мен достойнствата на човек, към когото не изпитваха нищо. Чудех се дали идеята за това непланирано посещение не бе на Джил Донахю, но не можех да измисля възможен мотив. Тя смело бе заявила, че в този случай няма да има риск от повторно привличане под отговорност за същото или подобно престъпление.

Този кошмар приключи, но не и най-лошото, бе казала пред медиите Донахю след произнасянето на оправдателната присъда тази сутрин. Сега Чанинг Лот ще трябва да понесе виктимизацията си, понеже той бе истинската жертва тук, пояснила бе тя, наказан за престъпление, което не е извършил, сякаш трагичната загуба на съпругата му не бе достатъчно ужасяваща.

— Доктор Скарпета, мога ли да ви попитам нещо? — Той бе изцяло фокусиран върху мен. Седеше с изправен гръб и излъчваше нещо, което ми подсказваше защо двамата му най-важни служители бяха с него.

Беше с гръб към тях и не ги поглеждаше. Те бяха просто свидетели, а не негови доверени приятели. Лот не бе постигнал онова, което имаше в живота, с наивност или глупост. И докато се тревожех относно намеренията му, той се грижеше за това да не съм аз източникът на неговите неприятности.

— Не обещавам, че ще мога да ви отговоря, но давайте. — Спомних си какво ми казаха детективите Лори и Кийф, когато се срещнах с тях след изчезването на Милдред Лот.

— Предполагам подробностите са ви известни. Мили си беше у дома, говоря за къщата ни в Глостър, на единайсети март, неделя —

каза Лот, сякаш правеше встъпителна пледоария.

Суетна жена, ухажваща богатите и известните, посещавала Белия дом повече от веднъж и дори срещала се с Кралицата — така бяха ми я описали детективите. А когато ги бях попитала знаят ли за някой, който би желал на Милдред Лот да се случи нещо лошо, те ме бяха посъветвали да отворя телефонния указател и да посоча напосоки.

Коя да е страница, бяха ми казали те. Кого ли не е прегазвала, унижавала, обиждала с ниско заплащане или третирила като слуга, поясниха те, а аз си спомних, че тогава се замислих колко често се случваше жертвите да не са обичани. Никой не заслужаваше да бъде отвлечен, изнасилен, убит, ограбен или осакатен, но това не означаваше, че нещастникът е безгрешен и не заслужава някакво наказание.

— Току-що беше се върнала в Глостър. Държим къщата заключена през най-лошите месеци на зимата — повтори Лот онова, което несъмнено бе разказвал многократно досега. — Тогава бях по бизнес в Азия. Чухме се сутринта, при нея беше девет вечерта и тя, разбира се, беше много разстроена. Вече бях решил да прекъсна командировката си заради кучето. Мили беше рухнала.

— Тя може би не знае за Жасмин... — подсети го Шели Дюк. — Кучето им — погледна ме тя.

— Нашият шар пей изчезна на осми март — обясни Лот. — Озеленителите бяха оставили портала отворен. Случвало се е и преди, и Жасмин излязла. Последния път, когато я намериха, не беше на себе си. Тогава полицията я откри. Местният полицай я познавал, така че я взел и ни я върна. Полицията заподозря, че някой я е откраднал, защото беше от рядка чиста порода, малка и скъпа, а Мили само дете не полудя. Не мога да опиша колко се разстрои — и Чанинг Лот спря сълзите си с дълго примигване.

— Кучето ви е изчезнало три дни преди жена ви? — уточних аз.

— Да — прочисти гърло той.

— И появи ли се пак Жасмин?

— Два дни след изчезването на Мили Жасмин бе намерена на няколко километра от къщата ни, близо до река Анискуам — каза той, а аз се сетих за котката на Пеги Стантън. — В зоната за разходка на кучета без каишка, с много храсти и големи камъни над „Уилър

стрийт“. Някакви хора, излезли да разходят кучето си, я видели и прибрали.

— Мислите ли, че е била загубена през цялото това време? — попитах аз.

— Не е възможно, защото през по-голямата част от седмицата времето беше дъждовно, температурите през нощта падаха до минус пет градуса, нямаше храна и вода. Тя не е в такава форма, че да издържи сама навън при тези условия. Предполагам, че онзи, който я е взел, е размислил. Жасмин може да бъде агресивна, непредсказуема и никак не обича непознати.

Някой, за когото човешкият живот не струва пукната пара, но не може да стори лошо на животното.

— „Вожда на червенокожите“ — кухо се изсмя Чанинг Лот, но за мен бе важна хронологията.

Най-вероятно котката на Пеги Стантън се бе измъкнала навън или е била изгонена от къщата, след като стопанката ѝ е изчезнала, но кучето на Милдред Лот бе изчезнало преди извършването на каквото и да било престъпление.

— Някои хора изказаха предположението, че жена ми може случайно да се е удавила — каза го по начин, който заобикаляше прекия въпрос за мнението ми относно тази хипотеза, на която аз нямаше как да имам отговор. — Или че сама е отнела живота си.

Продължи с описание на други теории, които бяха както безкрайни, така и фантасмагорични, някои от тях споменати от Джил Донахю в съда. Милдред Лот била пияна или под въздействието на наркотици, бродила без посока навън и паднала в океана или съзнателно навлязла в ледената вода, за да свърши със себе си. Имала любовна връзка и избягала с любовника си, защото се страхувала от яростта на съпруга си. Била скътала милиони долари в офшорни сметки и сега живеела под фалшива самоличност някъде из Карибите, Средиземноморието, Южна Франция или в Маракеш. В интернет имаше съобщения, че уж била забелязвана къде ли не по света.

— Интересува ме мнението ви — настоя да научи той. — Да допуснем, че някой се удави случайно, убит е или се самоубива. Ще изплува ли тялото някога?

— Удавниците невинаги биват намирани — отговорих аз. — Говоря за изчезнали в морето, паднали през борда на кораби или

отнесени навътре от силни течения например. Зависи от това дали трупът няма да се закачи за нещо...

— И в крайна сметка абсолютно нищо няма да остане?

— Каквото остане, трябва да бъде намерено, но това невинаги се случва.

— Но ако жена ми е паднала в океана, да кажем се е спънала в камък или е залитнала на пристана, не бихте ли очаквали тялото ѝ да се появи? — Явно му бе трудно да формулира подобни предположения.

Очите му блестяха с печал, която ми изглеждаше искрена.

— При подобни обстоятелства, в общия случай, да — отговорих аз.

— Ал, би ли бил така добър...? — каза Лот, без да се обръща.

Ал Голбрайт отвори куфарчето си, извади от него оранжев плик и го плъзна по масата към мен. Нямах да го отворя, докато не разбере какво точно е това и дали е нещо, което трябваше да виждам.

— Копие от запис на охранителната камера — обясни Лот. — Такива имат глостърските детективи, ФБР и адвокатите ми. Записът бе видян от съдебните заседатели. Двайсет и шест секунди. Не са много, но това е последното нещо, което Мили е направила, преди да изчезне без следа. Тя отваря задната врата на къщата точно тринайсет минути преди полунощ онази неделя, на единайсети март. Облечена е като за лягане и няма никаква проклетата причина да излиза в задния двор в този час. Със сигурност не е, за да пусне Жасмин навън. Жасмин все още я няма. Студено е, облачно и ветровито, но въпреки това Мили излиза навън, без да е облечена като за онова време и не изглежда ни най-малко паникьосана. — В този момент той се обърна към колегите си: — Не използвам правилните думи. Търся дума, която да опише точно изражението на лицето ѝ, езика на тялото ѝ... — Като че ли наистина бе затруднен и това му причиняваше болка. — Как бихте го описали? — попита ги той. — Развълнувана, разтревожена, обезпокоена?

— Не, не долавям такова нещо, когато я гледам — обади се Голбрайт, сякаш вече го бе казвал. Звучи плоско. Репетирано. — Само дето тя изглежда, като че ли го прави с някаква цел — отбеляза техническият директор на Лот. — Излиза от къщата сякаш по някаква причина, сякаш някой нещо ѝ е казал. Не бих използвал думата *паника*,

когато гледам видеото, но всичко става много бързо и не се вижда съвсем ясно, но все пак тя казва нещо на някого.

— Все пак бих казал развълнувана, да — кимна Шели Дюк. — Но не разстроена и в никакъв случай паникьосана. — Сякаш го каза на Лот. — Не мисля, че изглежда изплашена по начина, по който някой би изглеждал, ако разбере, че наоколо се навърта лош човек, който, да кажем, се опитва да влезе с взлом.

— Ако е била изплашена и обезпокоена, че някой се опитва да проникне в къщата — отговори Лот и аз долових зад чара му следи от досада и нетърпение, — тогава тя не би изключила охранителната система и не би излязла навън в тази тъмнина. Не и след като е била сама. — Той беше от онези, които се дразнеха от хора, които не са толкова умни и целеустремени като тях, а това означаваше почти от всички. — Мили беше много съвестна на тема мерки за сигурност — каза той. — Абсолютно сигурен съм, че не би излязла от къщата в онази нощ, ако е чула някакъв шум или е била изплашена от някого или от нещо. Уверен съм, че е така. Би било последното нещо, което би направила. Когато е изплашена, тя вика полицията. Не би се замислила и за миг да набере 911. Сигурен съм, че сте разговаряли с полицията там и знаете, че те доста добре познават както нея, така и имението ни. Всъщност няколко полицаи бяха идвали у дома буквално дни преди изчезването на Жасмин.

Казах на Чанинг Лот, че много съжалявам, но имам друга среща, и го уверих, че ще изгледам записа, макар да е малко вероятно да мога да добавя нещо, което вече не е било забелязано преди мен. Започвах да си мисля, че той се мъчеше да се изкара невинен, а аз не желяех да бъда манипулирана.

— И все пак нещо ме човърка — каза той, без да покаже никакво намерение да става. — Кой е бил? С кого може да е разговаряла? Не знам, разбирате ли, но най-популярната теория, която обвинението продължава да бие като тъпан, е, че тя е разговаряла с мен. Излязла е на двора и ми казва нещо.

— И на какво се основава тази теория? Към видеото има ли и аудио?

— Няма, а и тя се вижда само странично. Дори не може да се забележи, че устните ѝ се движат или поне не се вижда ясно. Така че, за да ви отговоря възможно най-прецизно, доктор Скарпета, теорията

— впрочем както всички теории за мен — не се основава на нищо, освен на решимостта на обвинението да спечели делото. — Изглеждаше ядосан. Изглеждаше засегнат и аз не пропуснах да забележа, че не спомена Дан Стюард по име. — Сигурен съм, че сте видели по всички новинарски канали, че обвинението се съмнява дали изобщо съм пътувал — каза той. — Че пребиваването ми в Токио в нощта на изчезването на Мили е някаква заблуда и че аз всъщност съм си бил тук и съм действал в съучастие с онзи, за когото се твърди, че съм наел да я убие. Обвинението неуморно твърди, че жена ми не би излязла от къщата през нощта, ако онзи, когото е чула, не е човек, на когото безусловно би се доверила.

— Напълно вярно, тя не би го направила, ако не е знаела кой е той — каза Шели Дюк.

— Да, всички знаехме това за госпожа Лот — потвърди и Ал Голбрайт. — Имайки предвид общественото ѝ положение, може да се твърди, че тя ясно е съзнавала всички рискове. Не бих стигнал дотам, че да използвам думата *параноично*.

— Отвлечане за откуп — каза Лот. — Това беше първата ѝ мисъл след случилото се с кучето ни.

— Някой е сграбчил Жасмин и не след дълго ще поиска откуп — поясни Шели Дюк, финансовият директор. — Отвлеченията са бизнес за милиарди и е потискаща реалност, че определени хора — особено които често пътуват, трябва да се грижат за адекватна застрахователна осигуровка. Мили много пъти ме е питала дали подобна застраховка може да се направи и за Жасмин.

— Тя се безпокоеше, че някой може да акостира посред нощ с лодка на пристана ни. — Лот притежаваше уменията да говори едновременно с другите, без да ги прекъсва. — Помните ли как сомалийските пирати отвлякоха онази английска двойка от яхтата им? Е, това буквално извади от релси Мили, а когато бандити убиха турист и отвлякоха жена му от онзи луксозен курорт в Кения, тя стана крайно загрижена. Това просто не ѝ излизаше от ума. Имотът ни е защитен с ограда и има охраняем портал, но тя се безпокоеше, че сме уязвими откъм море, и стигна дори дотам да ме убеждава да демонтираме пристана, което аз определено не исках да правим, тъй като от време на време акостирам там с „Чиприано“.

— Вашата яхта? — не успях да се сдържа аз.

Всъщност ако го обвинят в нещо друго, аз току-що направих нужното да бъда свидетел този път за защитата.

— Беше ли вашата яхта акостирана на кея в нощта на изчезването? — внезапно попитах аз, защото не ми пукаше за Джил Донахю.

Интересуваше ме само истината.

— Не, не беше — отговори ми той. — През зимата я държим в Сан Тропе. Обикновено ми я докарват тук едва към май.

Отворих междинната врата, свързваща кабинета ми с този на Брайс, дадох му плика и му наредих да изпрати по електронната поща копия от видеото до Луси и мен. Показах му, че може да изпрати гостите, а Чанинг Лот ми връчи визитката си, отпечатана върху дебела кремава хартия. Предварително бяха изписани личните му телефонни номера.

— Мили не би тръгнала с никого, дори ако я заплашат с пистолет, насочен в главата — каза той накрая, като излизаше в коридора, вперил поглед в мен. — Ако някой се е опитал да я нападне в задния ни двор, тя щеше да се бори като дявол, а той вероятно щеше да я застреля на място.

35.

Работата в токсикологията по случая Пеги Стантън бе като търсене на игла в купа сено, като иглата можеше да не е игла, а сеното можеше да не е сено. Аз обаче не обичах да се ловя за сламки, нито да правя необмислени предположения. Нито можех да изисквам извършването на всеки специален тест, без да рискувам мострите да свършат и търпението на Филис Джоб да се изчерпи.

— Признавам, че е изпитание — казах аз на главния си токсиколог по телефона. — И знам, че искам много, а предлагам малко.

Замразените части от черен дроб, бъбрек и мозък бяха в лошо състояние, което щеше да става още по-лошо, да не говорим, че ще намаляват с всеки извършен тест. Не разполагах с урина или течност от стъкловидното тяло, нямах поне една епруветка кръв.

— Това е като да издърпаш меч от камък, но вярвам, че е възможно. — Седях зад бюрото в кабинета си, вратите бяха затворени, а аз разглеждах възможностите с увереност, която досега не бях чувствала. — Вярвам, че имаме шанс, ако опитаме един много практичен подход.

Новите идеи относно Милдред Лот в комбинация с известното ми за Пеги Стантън водеха в очевидна посока, която бях убедена, че е една и съща за всички жертви, независимо дали бяха две, три или — не дай боже! — повече. Ако анализът на Бентън бе правилен и убиецът всеки път убиваше една и съща жена — майка му или друга властна жена в неговия живот, в такъв случай най-вероятно той, символично казано, подбираше един и същи тип жертва и избираше един и същи начин да я подчини на себе си.

— И никакви възможни места за инжектиране, така ли? — зададе ключовия въпрос Филис.

— Аз поне не забелязах — отговорих. — Кожата ѝ не беше в перфектно състояние, но ние я огледахме много внимателно за следи от инжекция, не... за каквито и да било наранявания. Онова, което

изглежда вероятно, макар и не очевидно в този случай, е, че тя е била за последно у дома си рано в петък, двацет и седми април, нахранила е котката си, изключила и пак е включила алармената система около шест часа вечерта, когато е излязла с дамската си чантичка и ключовете. Изглежда е заминала с мерцедеса си и се е срещнала с някого, в резултат на което е била отвлечена и впоследствие убита. Това е станало на място, където е била държана замразена или силно охладена, а по-късно изнесена и изхвърлена в залива — вчера или по-предната нощ.

— Ако Милдред Лот е била убита от същия човек, питам се защо тялото ѝ не е открито — вметна Филис.

— *Още* не е открито. — Знам какво бе мнението на Бентън, а именно, че убиецът задържа трупите, понеже не иска да се раздели с тях. — Част от фантазията му продължава след убийството с това, че не им дава да си тръгнат, с продължаването на странните взаимоотношения, които има с тях — опитах се да обясня аз.

— Некрофилия?

— Не и с Пеги Стантън, но не бих го изключила абсолютно. Макар, честно казано, да се съмнявам. Но ако Милдред Лот е била първата му жертва, неговата привързаност към онова, което тя символизира, към неговата фантазия, в нейния случай е най-силна. Тя, така да се каже, може да е „по-лична“ за него, без това да означава, че интересът му е открито сексуален. Бентън смята, че по-скоро става дума за опозоряване, за власт и унищожение.

— Тя е изчезнала около шест седмици преди тази. — Искаше да каже преди Пеги Стантън. — Има ли данни за други изчезнали жени по-рано?

— Винаги има изчезнали хора. Но не се сещам за подобни случаи. Ако Милдред Лот е била първата, най-силните му чувства и най-ярките му фантазии са свързани с нея — подчертах отново аз, понеже смятах, че тя е ключът. — Тя може да представлява нещо по-различно за него... по-значима награда.

— Съпругата на милиардер е доста солидна награда.

— Тя е по-важна за него не с това. Социалният ѝ статут и богатството ѝ може би нямат нищо общо с причината да я набележи. По-вероятно е да е свързано с онова, което тя представлява и какво

отключва то у него — казах и се сетих за ФБР в съседната зала и колко много съм закъсняла.

Но в момента ме тревожеха други мисли. Убийството на Хауърд Рот може да е станало по целесъобразност, както обясни Бентън. Но то бе проява и на лоша преценка. Било е импулсивно. Вероятно не е било нужно и това ме караше да се опасявам, че е предвестник на неща, които предстои да се случат. Ако някой пресечеше пътя на убиеца, той можеше да бъде следващият.

— Но ако Милдред Лот е била първата му жертва, аз смятам, че тя е важна за него и че той е по-силно привързан към нея — казах аз. — Което на свой ред може да обяснява защо още не е намерена. Защото все още е при него.

— Сигурно е сложил нещо в храната или напитката ѝ — замислено каза Фелис. — Което навежда на мисълта, че се е срещнала с убиеца си на публично място, например в ресторант. — Тя пак говореше за Пеги Стантън. — Може да е някой, с когото се е запознала в интернет пространството. На едно от тези места за запознанства, които не се уморявам да набивам в главите на моите деца да не посещават, за бога!

— Силно се съмнявам — отговорих аз. — Не си представям Пеги Стантън, а още по-малко Милдред Лот, да ловят гаджета по интернет и няма никакви улики, че някога са го правили. Но за да сме сигурни, трябва да тестваме за рохипнол, гама-хидроксимаслена киселина, кетамин хидрохлорид. — Изредих списъка на наркотиците за изнасилване, въпреки убеждението ми, че убиецът си имаше план, който повтаря, и той не включва излизане на среща с мишените в радара му.

Милдред Лот е била доминираща, настоятелна и едновременно с това крайно предпазлива жена, която е поддържала завидна физическа форма. Тя не би улеснила задачата на някого да я заведе някъде, където не би желала, а съпругът ѝ беше абсолютно уверен, че е щяла енергично да се съпротивлява, ако някой опита подобно нещо.

След като изслушах какво Чанинг Лот ми каза за жена си и знаейки доста за Пеги Стантън, бях убедена, че убиецът намира начин да омаломощи жертвите си и вероятно го прави по един и същи начин. Не вярвах, че тези жени доброволно бяха отишли с него където и да е било. Смятах, че са били издебнати от засада и отвлечени.

— Всякакви опаковки, които хората душат и вдишват от чантички — имах предвид летливите вещества, типично използвани в познатите ни случаи. — Ароматни и мастни въглеводороди, разтворители в маркерите, адхезиви, лепила, разреждители за боя, пропан-бутан, халоидалкили в почистващи препарати... Но според мен всеки от изброените би бил труден за използване при отвлечане.

— О, има страшно много летливи органични съединения, които могат да докарат когото и да било в несвяст — подхвана моят токсиколог. — Толуол, тетрахлорметан, трихлоретан, тетрахлоретилен, трихлоретилен... ако използваш големи дози.

— Почти всичко може да стане отрова или да „приспи“ някого, ако се приложи по грешен начин или по целенасочено увреждащ начин. — Замислих се над нейното описание. — Но в случая ни трябва нещо практично и достъпно, такова, за което извършителят би се досети и което няма притеснения да използва.

— Значи нещо, което може да се използва като оръжие.

— Именно — потвърдих аз. — Не съм сигурна дали ще напоиш кърпа с разреждител за боя или препарат за почистване на дрехи и ще натискаш тази кърпа върху носа и устата на някого, ако искаш бързо да преодолееш съпротивата му. А и човек определено не би го използвал, ако не е сигурен, че ще сработи.

— Диетилов етер, азотен окис и хлороформ — изброи тя трите най-отдавна известни анестетици. — Хлороформът лесно се намира, ако работиш в промишлеността или в лаборатория, където се използва като разтворител. За нещастие, както е известно на целия свят, той може да се синтезира и у дома. Нужни са само белина на прах и ацетон, а рецептата я има в интернет.

Говореше за онова, което не чак толкова отдавна се бе превърнало в сензация — широко отразения процес във Флорида, на който Кейси Антъни бе оправдана за убийството на двегодишната ѝ дъщеря Кейли. В излъчени по телевизията свидетелски показания бе споменато, че на домашния компютър на Антъни беше търсена информация в интернет как да се направи хлороформ, а следи от него бяха намерени в багажника на колата ѝ. Макар това и да не бе довело до осъдителна присъда, информацията би могла да вкара ужасна идея в нечия побъркана глава. След отбиване в местния железарски магазин и използване на рецептата в интернет, нищо не би могло да попречи на

някого да получи хлороформ в гаража си и да го използва, за да замае или убие набелязаната жертва.

— Може би ги упоява — продължи да предлага възможности Филис — и ги натиква в багажника на колата си, така че ако се свестят по пътя, да не му създават проблеми.

— А може да използва и лодка — отговорих аз.

Милдред Лот толкова се бе страхувала от похитители или хора с престъпни намерения, които биха акостирали с лодка на пристана на глостърското им имение, че дори бе поискала кеят да бъде премахнат, с което съпругът ѝ не бе се съгласил заради собствената си яхта. Но кой, освен него и доверени лица от прислугата е знаел, че е била така обсебена от подобен страх? Казана пред когото не трябва, тази информация би била страшно оръжие.

Не говори за онова, от което се страхуваш, защото лошият човек ще го направи да се сбъдне.

— Атакуването на мозъка е най-добрият избор. Хлороформът се свързва с протеините и липидите. Той прониква в невроните — казах аз на Филис и станах от бюрото си — забелязах двата джипа, които допреди малко бяха на екраните на мониторите, да чакат отварянето на портала, за да излязат.

Черният „Юкон“, шофиран от Чанинг Лот, зави на изток, може би, за да се върне в централата на компанията му в бостънския „Марин индустриал парк“. Стана ми интересно, че той бе в компанията на младата си привлекателна финансова директорка, докато Голбрайт, в сребрист джип с предна решетка, пое в обратна посока, към Харвард.

— Трябва да приемем, че жертвата не е живяла дълго, след като е била упоена — напомни ми Филис. — Два, три, най-много четири часа. След това няма да намерим никакви следи.

За какво би я държал жива? За атака от някакъв тип, не непременно физическа. Сетих се изведнъж за несмляната храна в корема на Пеги Стантън. Представих си как вечеря някъде през онази априлска вечер и бива сграбчена или ударена с нещо, докато се е връщала към паркираната си кола. Знаех със сигурност, че в един момент е била достатъчно дълго в съзнание, за да счупи ноктите на ръцете си и да стъпи в боядисаните в червено дървени влакна, които са се забили в ходилата ѝ, и си спомних съдържанието на гардероба и шкафовете ѝ.

В съзнанието ми изникна картината на спретнато нагънатите дрехи по закачалките и полиците — панталони, костюмчета, пуловери и блузи, стари и демоде, без нито един чифт найлонови чорапи, макар че... мъртвото ѝ тяло беше с разкъсан чорапогащник. Представих си я как се свестява в кошмар там, където я е държал — място, където не се бе страхувал, че ще бъде открит, и където е можел напълно да я подчини.

Питах се дали сам ѝ бе обул чорапогащника и ѝ бе облякъл самото със старите копчета и тя се бе събудила облечена в дрехи, които нито са били нейните, нито нейния размер. А може би я бе принудил сама да се облече по начин, който е означавал нещо за него, може би в облекло, принадлежало някога някому, когото бе ненавиждал.

Пеги Стантън имаше няколко близко разположени контузии по дясната предмишница, следи от върхове на пръсти и аз се замислих за предположението на Люк, че са причинени не през тъкан, а със стискане върху голата ѝ кожа. Теорията му беше, че убиецът я е тероризирал и унижавал, като я е държал гола, така както се постъпва с военнопленници, но аз не мислех, че е така.

Не вярвах да е искал да я гледа гола. Напротив, искал я е облечена заради ролята, в която садистично я е облякъл, а месеци след като тя е умряла и тялото ѝ е изсъхнало, той бе коригирал гардероба и бижутата ѝ, така че да не изпаднат от мумифицираното ѝ тяло, когато я бе бутнал през борда във водата. Обясних това на Ърни Копел, докато продължавах да уточнявам по телефона веществените доказателства.

— Трябва да изключа възможността тя да е била облечена по този начин, когато е излязла от дома си — обясних му аз. — Ако изобщо е възможно да се даде отговор на този въпрос, трябва да го имам. Случаят е особено тежък, Ърни.

— Знам.

— И се налага да притискам всички ви.

— Представям си — бодро ми отговори той.

Попитах го за влакната, които той откри в мерцедеса на Пеги Стантън, и му обясних, че не съм видяла облекло в нейната къща, което да е подобно на онова, в което беше облечена.

— Не знам дали си имал възможност да погледнеш — казах аз — това бе моят начин да призная косвено, че съм свръхнастоятелна и винаги бързам, — но има ли някакъв шанс влакната от колата ѝ да са

дошли от дрехите, в които е била облечена? За твое сведение ще добавя, че ако е била облечена по някаква необичайна причина, когато е излязла от дома си за последен път, това най-вероятно е станало на двайсет и седми април тази година.

По-конкретно исках да знам дали влакната, прибрани от пода на колата, седалките и багажника, може да са паднали от тъмносиньото жакетче в стил „Талула“, от сивата вълнена пола или тъмновиолетовата блуза, но Ърни отрече.

— Влакна от мокет, синтетика — каза той и премина на дървените влакна, за които бе смятал, че са от мулч. — Но не са — съобщи ми той новината. — Не казвам, че знам за какво се използва този материал, но той не е бил изработен чрез прекарване на дърво или кора през мелачка и напръскан с боя. — Поясни, че е използвал хроматомаспектрометрия, за да анализира всичко събрано около мястото на шофьора на мерцедеса, и червеникавите дървени парченца имали характерен полиалкохолен профил, съответстващ на американския дъб. — За него е специфично разнообразието на деоксиносители, особено протокуерситол — обясни той. — Много интересен начин да се идентифицира ботаническият произход на естествения дървен материал, използван за отлежаване на вина и високоалкохолни напитки, когато трябва да се удостовери автентичността им. Сецаш ли се, някои винопроизводители и дистрибутори твърдят, че някакво червено вино е отлежало във френски дъбови бъчви, само че изследването казва „няма начин, не е така“. Отлежало е в бъчви от американски дъб, така че това „Премиер Гран Кру Бордо“ изобщо не заслужава баснословната си цена. Истинска наука и знаеш ли защо? Има дистрибутори, които се опитват да ти пробутат младо вино за старо и отлежало.

— „Бордо“? — попитах аз. — Какво общо има това с виното?

— Нали говорим за дървените частици от нейната кола — напомни ми той.

— И ти мислиш, че са от винени бъчви?

— Обикновен бял дъб, използван в бъчварството, но също и като вторичен източник на танинова киселина или на танините, които се намират в червеното вино — обясни ми той. — В твоя случай говорим за американски дъб, оцветен във виненочервен цвят, с нищожни следи от горено дърво, най-вероятно вследствие на така нареченото

„напушване“ на вътрешната страна на съдовете от захарни кристали и други производни като ванилин, лактони и др.

— Дървени стърготини, които приличат на мулч, но не са. Изба или място, където използват винени бъчви — размишлявах аз на глас. — Но не където се правят самите бъчви, защото новите бъчви няма как да са оцветени.

— Не биха били.

— Тогава какво?

— Дяволски объркващо е — съгласи се той. — Мога да ти кажа, че най-вероятният произход на тези стърготини е от винени бъчви, но не мога да ти кажа защо са надробени, буквално пулверизирани, или за какво са били използвани.

Той спомена, че е обичайна практика хората да насичат на парчета стари винени бъчви, да ги овъгляват и да ги слагат в уиски, което се оставя да отлежи.

— Но този материал е твърде фин за тази цел, искам да кажа ситен е като прах — поясни той. — Не изглежда като получен след рендосване или шкурене, може би идва от място, където старите винени бъчви се подлагат на рециклиране за повторна употреба.

Знаех, че бъчви, които вече не са подходящи за отлежаване на вино, се префасонират в мебели. Спомних си няколко необичайно изглеждащи предмета в дома на Пеги Стантън, например масичката в антрето, където беше ключът от колата ѝ, дъбовата маса в кухнята. Всичко, което видях там, беше старинно и определено не рециклирано от използвани бъчви, а освен това нямаше никакви следи да е колекционирала или дори само пиела вино.

— А дървените фибри от ходилата и под ноктите ѝ — сетих се аз. — Същото ли...?

— Оцветен в червено американски дъб, част от парчетата са овъглени — отговори ми веднага той. — Макар да не намерих захарни кристали или някои от споменатите добавки.

— Те биха се разтворили във водата. Може да се предположи, че намереното по тялото ѝ и в колата има един и същи произход. Или поточно казано, са от едно и също място.

— Да, може да се направи това предположение — съгласи се той. — Мислех да направя справка при различни винопроизводители, за да разбера повече за тези фини дървени частици...

— В нашия регион ли? — прекъснах го аз. — Забрави!

36.

Беше почти четири следобед, когато влязох във „военната зала“, където експерти и следователи, в това число учени и военни лекари, се събираха да заседават, лично или онлайн. Тук, при затворени врати, водехме битка срещу врага, като използвахме видеоклипове с висока разделителна способност и аудио с качество като за компактдиск. Веднага разпознах кой говори.

Чух плътния бас на генерал Джон Бригс да споменава нещо за транспорт със самолет на ВВС в щата Вашингтон. С-130, уточни той, и говореше за някого, когото познавах.

— Току-що е излетял от Маккорд и ще кацне след около час. — Началникът на КМЕВС, моят шеф, изпълваше обединените LCD-монитори, геометрично разположени около заседателната маса.

— Без надзорни функции, разбира се — каза Бригс и по тъмносините шумоизолирани стени се появиха изображения на сцени, които ми бяха непознати — череп, разпръснати кости, човешка коса.

Избрах стол до Бентън, точно срещу Вал Хан, която бе в каки костюм и сериозно настроение. Кимна ми. До нея, изцяло в черно, седеше Дъглас Бърк, която дори не ме погледна. Включих HD дисплея пред мен и на него се появи изсеченото лице на Бригс, който обясняваше каква точно услуга ни правят от кабинета на главния медицински експерт в Едмънтън, Албърта, понеже там нямахме юрисдикция.

— Бихме могли да се съгласим, но няма да го направим. — Бригс имаше способността да излъчва власт и да убеждава хората да вярват, че я притежава. — Няма да си ги мерим в случай, в който съюзникът ни е напълно способен да проведе компетентно криминалогично разследване. Това не ни е Джоунстаун или убити в Судан американски мисионери. Става дума за изцяло координирано усилие с канадските ни приятели.

По военния герб и възпоменателните флагове на полиците зад него познах, че е зад бюрото си, в кабинета за патоанатомия в

„Доувър“. Беше облечен в хирургически костюм, защото го чакаше работа — цял самолет с увити в американското знаме ковчези трябваше да пристигне при него до края на деня. Знаех го от новините. Свален във въздуха хеликоптер. Поредният...

— Ролята му е да наблюдава и да бъде свързка между нас и тях — каза Бригс за консултиращия криминолог патоанатом на КМЕВС в Сиатъл.

— Извинявам се, че закъснях — казах аз пред моя монитор.

— Да ти кажа това, което пропусна, Кей. — И ме информира, че Ема Шуберт е мъртва.

Разложените ѝ останки бяха намерени на по-малко от осем километра от лагера Пайпстоун Крийк, където е била видяна за последно от колегите ѝ в нощта на 23 август. Доктор Рамон Лопес — консултант на КМЕВС, пенсиониран бивш началник на клона в Сиатъл и мой личен приятел — летеше за Едмънтън и щеше да се свърже с мен, когато получи някаква информация.

— Някакви хлапета търсели кости на динозаври — описа Бригс онова, което вече бе разказал на другите в залата. — Изглежда изследвали залесен участък встрани от магистрала 43 и забелязали там няколко дребни кости. Първоначално помислили, че са се натъкнали на поредното костно находище и донякъде било точно така. Само дето костите не били вкаменени, нито изглеждали стари. Дребни човешки кости — ръце и крака, най-вероятно разпръснати от животни. И после открили човешки череп до купчина камъни, откъдето се носела противна миризма.

— Кога се е случило това? — отново се извиних, че се налага да повтаря за мен.

— Вчера, късния следобед. По-голямата част от тялото била под камъните, които явно някой е струпал върху трупа. Така че не говорим за чист скелет, както можеш да видиш.

Бригс прецрака през няколко снимки, които ние гледахме на големите екрани по стените. Дребни човешки кости, карпали, метакарпали, фаланги, които изглеждаха като бели и сиви камъчета в коритото на пресъхнал ручей, под извисяващи се дървета, и заврян в шубраците череп, сякаш изтърколил се там или може би избутан от животно.

Скалп от сплъстена сиво-кафява коса в края на струпаните камъни и после идваше ред на изкопания плитък гроб, в който вече виждахме останките *insitu* — тяло в синьо палто и сиви панталони, в свита поза. Незащитените от дрехите части — главата, дланите, ходилата — изглеждаха сякаш бяха гложани от животни и гризани от насекоми. Бяха разчленени и разпръснати.

— Ботуши, обувки...? — попитах аз.

— Няма такива в списъка, който получих. — Бригс въведе нещо на клавиатура, която не виждахме, и сложи очилата си. — Едно синьо водонепроницаемо яке, чифт сиви панталони, сутиен, чифт бикини, ръчен часовник от сребрист метал със синя велкро каишка, който — ако щете вярвайте — още работел.

— Без чорапи и обувки — коментирах аз. — Интересно, понеже в един момент, преди да бъде убита, Пеги Стантън също е била боса.

— Психологически ход — обади се Бентън и се запитах откога ли това му беше известно. — Прави жертвата покорна и доминирана.

— А също така затруднява бягството ѝ — каза Дъглас Бърк.

Широко разтворените ѝ очи ми напомняха за диво, бясно животно.

— В Североизточна Албърта е било хладно и дъждовно лято. — Криминалният патоанатом с най-голяма власт в Съединените щати продължаваше да ме въвежда в ситуацията. — И разбира се, през октомври е било доста студено. Така че след два месеца на открито по-голямата част от тялото е доста запазена поради температури, напомнящи за хладилник, за което са допринесли донякъде натрупаните камъни и облеклото. Ако е станала жертва на промушване, прострелване, удар с тъп предмет, дори удушаване, ще имаме достатъчно меки тъкани, за да си изясним картината. Идентификацията по зъбната карта е потвърдена, чакаме ДНК, но като че ли няма никакво съмнение, че е тя.

— Видими наранявания? — попитах аз.

— Не ми е известно за такива — каза той. — Знаем със сигурност, че не е простреляна в главата. Черепът е цял... — Той гледаше екрана на своя компютър и явно прелистваше някакъв файл. — Няма проектили, няма установени с рентген фрактури. Още не е започнала аутопсията, защото чакат доктор Лопес.

— Канадските власти са наясно, че според нас това не е изолиран случай — каза ми Бентън, а когато по-рано бяхме в асансьора и аз му споменах, че Ема Шуберт е мъртва, той вече го е знаел.

Знаел го е със сигурност. И той е настоял за тази среща.

— Те разбират, че тя е свързана с поне още един случай на убийство тук, вероятно два, а възможно е да са и повече — информира ме Бентън и аз нямах съмнения, че канадските детективи от Гранд Прери и Кралската канадска конна полиция, работещи по изчезването на Ема Шуберт, бяха се свързали с ФБР в мига, в който бяха разбрали, че останките са нейни.

Тя е била американски гражданин. Изображение с отвратително съдържание и видеоклип, вероятно отнасящи се до нея, ми бяха изпратени анонимно по електронната поща преди два дни, а местната полиция го е знаела. Подозирам, че Бентън е бил уведомен и се е обърнал към генерал Бригс, който се е свързал с кабинета в Едмънтън, както и с доктор Лопес. От КМЕВС биха искали да знаят за случая с Ема Шуберт, в крайна сметка и министерството е трябвало да научи.

Ако ръководената от мен институция се намираше по средата на разследване на сериен убиец, което попада във федералната юрисдикция и е свързано със смъртен случай в Канада, задължително беше генерал Бригс да бъде информиран. А той ще иска всички подробности и постоянно да бъде в течение.

— Съвпадение във времето... Аз ли съм единствената, която вижда в това откровено предизвикателство? — произнесе Бърк със стъклен поглед.

Псевдоефедринът ли бе, или бе възбудена от нещо много по-опасно? Облечена бе в костюм с много къса пола и червен пуловер с дълбоко деколте, който бе толкова тесен, че изглеждаше като нарисуван със спрей по тялото ѝ. Точно срещу Бентън тя се намести в такава поза, че да „напълни“ очите му, впрочем и моите, а може би и на Бригс, зависи от ъгъла на камерата и какво тя показваше на дисплея му.

— И двете тела са намерени в един ден?! — натърти тя. — Тялото на Пеги Стантън се появява тук, в Масачузетс Бей в същия ден, в който е намерено тялото на Ема Шуберт в Канада? Не е ли прекалено случайно това, Джон?

— Точно така, това е случайно съвпадение — заяви Бригс в неговия мек, невъзмутим стил, женските ѝ прелести явно оставаха незабелязани от него. — Логиката подсказва, че онзи, който е натрупал камъни върху трупа ѝ в средата на гъста гора, не би могъл да има нещо общо с децата, натъкнали се на нея.

— По-различно е — каза Бентън, но не го направи по адрес на Бърк. — Убиецът е искал тялото на Пеги Стантън да бъде намерено. Възнамерявал е да шокира онзи, който ще го извади от водата. Допускам, че замисълът му се е изпълнил изцяло, а именно да предизвика в обществото сензация. В крайна сметка творението му стигна до новините и телевизионните екрани в цялата страна. Точно обратното, онзи, който е убил Ема Шуберт, не е искал да шокира по никакъв начин, защото планът му не е предвиждал те да бъдат намерени. Той е пренесъл трупа ѝ от магистралата в гората и го е затрупал с камъни.

И в този момент аз споменах за Милдред Лот. Описах паралела с изчезналите домашни любимци, които по-късно бяха намерени, страха ѝ от отвличане и уверенията на съпруга ѝ, че това е трудно осъществимо. Изтъкнах, че според него тя по-скоро би се оставила да бъде застреляна на място, отколкото да се подчини на нападателя, както и че онези, които са я познавали добре, я намирали за снизходителна и надменна.

Пеги Стантън пък е била затворена в себе си и вгълбена в личната си скръб, рядко излизала навън и то само по повод някаква благотворителност. Ема Шуберт е била душевно загрубяла от съприкосновението с безжизнените студени останки от миналото и доколкото се знаеше за нея, не е контактувала с почти никого.

— Трите жени са съвсем различни. Занимавали са се с личните си дела, вършели са обичайното за тях, когато са изчезнали. Били са забележителни, но в никакъв случай — контактни или общителни, и е било трудно някой да спечели доверието им. Всъщност, аз по-скоро си мисля, че те не са вярвали на никого.

— Изглеждаш доста сигурна, че извършителят е един и същи, Кей — отбеляза Бригс и това не прозвуча като въпрос.

— Един човек е — съгласи се Бентън. — Ема Шуберт е жертва на случайни обстоятелства. Не мисля, че е планирал и нея, или по-скоро, че случилото се с нея е било подложено в същата степен на

предварителна подготовка, както при другите две. Подозирам, че той е бил изваден от обичайната си среда и по някаква причина се е оказал в Гранд Прери.

— Нещо го свързва както със Североизточна Албърта, така и с Кеймбридж — каза Бърк, сякаш отговаряше на така и незададен въпрос.

— Може би са се познавали. А може и да не е така. Във всеки случай по някаква причина са се срещнали — каза Бентън на Бригс, като че ли излагаше факт, защото нямаше никакъв друг начин това да е станало.

Ема Шуберт бе се оказала във вниманието на убиеца, станала бе мишена и вероятно така и не го бе разбрала до края си. Възможно бе той да я е издебнал, проследил, може би я бе чакал в онзи лагер, където е била видяна жива за последен път.

— Не е имало осветление. Единствената светлина е идвала от караваните, разпръснати из гората — поясни Бентън. — Освен това онази нощ е било облачно и е валил дъжд.

37.

Вал Хан от кибер отдела на ФБР описа летните дни в Гранд Прери като безкрайни, понеже изгревът бе рано, а тъмнината се спускаше чак към десет вечерта заради северната ширина на това географско място.

— В нощта на дваисет и трети август — каза тя — е валил дъжд и е било достатъчно студено, за да се вижда човешкият дъх. Ема се е връщала от трапезарията в караваната си, след като е вечеряла със своите колеги. На територията на лагера е било тъмно като в рог. Комарите хапели жестоко, а имало предупреждения за мечки, така че палеонтолозите били предупреждени с имейли да не допускат гадното влажно време да им попречи да изхвърлят боклука в контейнерите.

На гладните мечки не им пука дали са мокри, пишело в имейла.

— Предната нощ мечка се натъкнала на чували с боклук, оставени на масата за пикник, след което се опитала да влезе в една от караваните — продължи да рисува картината на живота там Хан. — Според колегите на Ема тя се е страхувала от мечки. Вслушвала се е за всеки шум и неспокойно е следяла за всяко помръдване — изобщо за всичко необичайно. Със сигурност не би продължила пътя си към караваната, ако е чула или забелязала нещо подозрително.

— Явно някой се е прокраднал — заяви Бърк, сякаш имаше вече предвид конкретен заподозрян. — Невидим като дух. Някой с уменията на наемен убиец.

— Лагерът и времето онази нощ — обади се Бентън, все едно Бърк не бе казала нищо — са били идеални за някой, който иска да бъде невидим, безшумен и неочакван. Защото човек там очаква мечка, но не и хищник в човешки образ.

— Да допуснем, че е познавал онова място. — Бригс отново бе сложил очилата и гледаше през тях надолу към бюрото си. — За жител на града то е далеч от утъпканите пътеки. Освен ако не си падаш по къмпингарството, разбира се.

— Трябва да приемем, че е могъл добре да се ориентира. Да, сър, съгласна съм — отговори Хан. — Когато палеонтолозите са изложени на лошо време, те работят до късно и се хранят късно. Мисля, че той е знаел това. Убедена съм, че е бил наясно с навиците им.

Тя продължи да обрисова картината на типичния ден на Ема Шуберт, когато бе прекарвала летата си в Пийс Риджън, Албърта — име, което не би могло да звучи по-иронично^[1] сега. При пороен дъжд или силни ветрове тя и колегите ѝ обикновено оставали в караваните на лагера — временни жилища, претъпкани, оскъдно мебелирани, захранвани с електричество от бензинови генератори. Всяка сутрин учените се срещали в трапезарията на закуска, после преминавали по дървения мост над Пайпстоун Крийк и през гората се отправяли към площадката на пахиринозаврите.

Според Хан учените копаели, докато имали физически достъп до мястото за разкопки, особено ако е наблизо. Кално и дяволски хлъзгаво, но все пак не трябвало да е стръмен речен бряг или склон на хълм, защото това би изисквало дълго шофиране, пътуване с джет или екипировка за катерене по скали. Избирали по ред признаци подходящо място, започвали да копаят там, да разчистват шисти и да изравят неща, които за непрофесионалното око биха изглеждали като обикновени камъни. Всичко това ставало в част на света, където месеците за работа навън се броели на пръстите на едната ръка, а през останалото време никакви разкопки не били възможни, защото почвата замръзвала. Късната есен, зимата и ранната пролет палеонтолозите прекарвали в лабораториите си. Повечето от тях били преподаватели, а такива като Ема Шуберт обикновено се връщали по местата, където живеели.

— Според разговори с нейни колеги, които ни бяха предоставени, а и от собствени проучвания — каза Хан, — на двацет и трети август палеонтолозите копаели в кално море на площадката край Пайпстоун Крийк, където преди повече от двацет години било открито костно легло на пахиринозаври, смятано за масов гроб на потънали наведнъж стотици динозаври, намерили смъртта си вследствие на някакъв природен катаклизъм. Дъждът направил невъзможен достъпа до склона на площадката в Уапити, където Ема имала навика да копае. Дори в добър ден били нужни въжета, за да се изкачиш дотам, а при порой това било невъзможно.

— Точно както на нея ѝ харесвало — обади се Бентън.

— Относително нова площадка, която тя си „заплюла“ като нейна територия. Площадката при Пайпстоун Крийк, както каза Вал, е съществувала много по-отдавна.

— Била специално подбрана, или поне така мислела за нея Ема, според изказвания на нейните колеги — поясни Хан, а Бригс гледаше нещо, може би проверяваше имейл.

— Важно е да се разбере — допълни Бентън, — че времето е диктувало с какво да се занимава Ема. Ако е пътувала с джет или кола по един час до мястото при Уапити, тогава обикновено не нощувала в лагера. Караваните били използвани за удобство, когато трябвало да се работи на площадката при Пайпстоун Крийк, която се намира на няколко минути пеша от лагера. Костното легло при Уапити, където Ема открила зъб на пахиринозавър два дни преди изчезването си, е на трийсетина километра северно от Гранд Прери. Най-често, след като е работила там, Ема преспивала в града, където била наела студио в „Колидж парк“.

— Кое то означава — коментира Бригс, — че ако не е валяло, тя е щяла да отиде нагоре по реката до своята площадка, да преспи в града и може би щеше още да е жива.

— Ако не е валяло, тя е щяла да копае — потвърди Бентън. — Това би могло да спаси живота ѝ, но не е сигурно. Може би никога няма да разберем.

— На мен ми се струва, че е била издебната. — Бригс отново погледна надолу към бюрото си и макар да не можех да го видя, го познавах добре.

Беше в режим на работа по няколко задачи едновременно. Ако ФБР бе склонно да разисква подробностите на тяхното разследване, той щеше да слуша, при това внимателно, но да се грижи и за преките си задачи, които винаги бяха важни.

— Поне я е наблюдавал — каза Бентън. — Убиецът е трябвало да знае дневния ѝ режим, за да не се налага да разчита на късмета тя да остане в непрогледно тъмната кална яма на лагера в нощта, когато е планирал да я отвлече.

— Питам се дали не е някой местен. — Бригс посегна към нещо.

— Или често е идвал в региона. — Бърк имаше, разбира се, своя теория.

Гледах я и започнах да разбирам, че тя има нещо, което трябваше да докаже, може би да го докаже на Бентън, който искаше да я прехвърли в друг офис, някъде в Кентъки. Не знаех дали вече я е уведолил, но предполагах, че го е направил, ако съдех по изражението ѝ — каменно, упорито и прелъстяващо. Усещах гнева ѝ, който сякаш димеше, докато тя размахваше мненията и... себе си.

— Някой, който го познава — продължи тя — и има причина да знае доста неща за Ема, както и да е наясно с това, че палеонтолозите няма да работят в Уапители при лошо време.

— Утаечен аргилит — каза Бентън. — Плътна речна глина. Коренното население някога си е правело лули от нея. Полепва по обувки и дрехи и се втвърдява като цимент. След разкопките последния ден, когато Ема е била видяна жива, никой не се е почистил, тя включително, всички отишли направо в трапезарията. Когато по-късно тя е тръгнала за караваната си, е била много кална, облечена подходящо за времето тогава — в синьо непромокаемо яке с качулка — същото, в което е намерен трупът.

— През нощта — продължи Хан — в лагера е толкова тъмно, че хората използват фенерчета навън, защото не се вижда нищо, освен ако има пълнолуние, но не и през онази нощ. Бил е гъст като супа мрак, макар според колегите ѝ — и доста шумно, защото е валил пороеен дъжд.

— Било е елементарно да се паркира наблизо — поясни Бентън. — И да се отвлече някого.

— Особено ако е подготвил нещата предварително — казах аз.

— Освен ако не става дума за някого, с когото тя би тръгнала доброволно — подсказа Бригс, докато четеше и подписваше доклади.

— Съмнявам се, че това е възможно, без да са разбрали колегите ѝ — отговори му Бентън. — Тя би го споделила с някого, а от проведените с всички разговори, които ни бяха препратени, както и въз основа на нейните имейли и гласова поща става ясно, че Ема е била съсредоточена изцяло върху професията си. Не е имала никаква романтична връзка, само колеги и познати, свързани с работата ѝ. На тръгване от трапезарията онази нощ каза, че била уморена и възнамерявала веднага да си легне. Изказала надежда, че ще имат късмет и дъждът ще спре. Тръгнала през лагера сама.

— Някакви следи от гуми или отпечатъци от обувки край караваната й? — попита Бригс.

— Само море от лепкава кал с разпръснати дълбоки гьолове — отговори Бентън.

— Значи предполага се, че убиецът я е накарал да отвори вратата на караваната си. — Бригс отпи от чашка — несъмнено кафе — и ако тук нямаше никой друг, щях да му кажа как обикновено постъпвам аз.

Имаше навика да се налива с кафе през целия ден до късно вечерта, а после се оплакваше от безсъние. По време на шестмесечната ми специализация по криминологична рентгенова патология в моргата на пристанището в Доувър успях да го накарам да премине следобедите на безкофеиново кафе, дълги разходки и горещи душеве. *Старите навици умират трудно, а новите не се прихващат за дълго, Кей*, сигурно би ми отговорил той, както правеше винаги, когато се опитвах да го поучавам.

— По-близо до ума е да предположим, че я е отвлякъл преди тя да успее да влезе — размишляваше на глас Бентън. — Няма следи от връщане в караваната и по нищо не личи, че изобщо е влизала в нея. Не са открити кални ботуши, нито мокри дрехи, а вратата е била откряната, сякаш е била спряна от някой, изникнал зад нея.

— А намерили ли са ключовете, фенерчето й? — Бригс отново ни гледаше.

Хан разказа, че полицията ги е намерила в кална локва в основата на алуминиевата стълбичка за караваната, което подкрепяше предположението, че е отключвала вратата, когато някой я е заговорил.

— Токсикологично ни интересува — казах аз на моя главнокомандващ — дали е било използвано летливо органично съединение от рода на хлороформ. Или друг инхалант, който бързо може да приведе жертвата в безсъзнание.

— Нека приятелите ни в Едмънтън да направят нужните ти изследвания — и Бригс погледна покрай камерата към някой, който влизаше в кабината му.

— Важен въпрос — не се стърпя Бърк — е дали най-напред не е откарал Ема някъде.

— Ако не живее в околността — каза Бригс и беше ясно, че вниманието му вече бе другаде, — подобен ход би бил рискован. Ако е мотел и тя започне да се бори или да крещи?

— По-вероятно е да я е отнесъл в своя или наета кола — каза Бентън. — Ван, кемпер, автофургон за живеене — нещо, паркирано на скрито място.

— Проверяваме всички наемания и покупки на моторни превозни средства в радиус от няколкостотин километра — каза Бърк, а Бригс вече слушаше само с едно ухо. — От обтекаеми каравани „Еърстрийм“ клас А до суперлюксозни домове на колела или с други думи все такива, които са на прицеп. Нещо, което е можел да издърпа до самия лагер, без да привлече ничие внимание в ужасна нощ като онази.

— За него би било много по-просто, ако тя е била в безсъзнание — каза Бентън. — Без да се налага да я удря по главата или да се опитва с оръжие да я накара да влезе. Това не би му дало никакви гаранции и всичко за секунди е можело да излезе от неговия контрол. Много по-чисто е да я „удари“ с някаква химия, да я замъкне в превозното средство и да отпътува, за да се отдаде на фантазиите си.

— Което предполага отрязване на ухото ѝ — заяви Бърк. — Демонстрация на декомпенсация, изплъзващ се самоконтрол, стремглаво задълбочаваща се обсебеност. Ако Ема е последната му жертва, той е във фаза на изкривено възприемане на реалността и става неударимо по-жесток. Нужно му е все повече, за да освободи онова, което се натрупва у него — каза тя вече в ролята си на профайлър, но Бентън не коментира.

— Малко вероятно е да разберем дали има отрязано ухо — отговорих аз. — Все пак от главата ѝ е останал само черепът. Ако по него няма следа от острие, нищо не може да се каже със сигурност.

— Трябва да напомня, че Чанинг Лот има сериозни професионални и филантропски връзки с тази част на Канада. — Бърк говореше все по-бързо и по-агресивно. — По-конкретно, неговата транспортна компания превозва петрол и втечнени деривати, които се превозват с влак от Форт Макмъри, епицентъра на петролните находища в Албърта, до най-различни пристанища.

Бентън я наблюдаваше с безизразно лице.

— Той многократно е пътувал до някоя от петролните рафинерии там — и гласът ѝ се повиши. — А миналата година една от дъщерните му фирми е направила значително дарение на музея на динозаврите, който се строи в Гранд Прери.

— Коя фирма? — смръщи се Хан.

— Нарича се „Кристал Карбон 2“.

Бригс пак се бе загледал в нещо на бюрото си. Познавах признаците на пълното му изключване от околния разговор.

— „Зелено“ почистващо оборудване, използвано в хранително-вкусовата промишленост, за отстраняване на лакови покрития, за почистване на преси за щамповане и машини в хартиената промишленост — описа Бърк. — Без вредни емисии на токсични химикали. Почистване на повърхности с твърд въглероден оксид — предпочитана технология в петролните рафинерии.

— Вчера беше лош ден за нашите морски пехотинци — обади се Бригс, но Бърк вече нямаше да допусне да бъде спряна.

Разказа, че Чанинг Лот е продавал оборудване в Североизточна Албърта, а регистрите във ФУА показваха, че е летял със своя „Гълфстрийм“ до Едмънтън и Калгари поне 5–6 пъти през последните две години. Ема Шуберт пък е била отявлена природозащитничка и находката от разкопките ѝ в костните легла е трябвало да отиде в същия музей, който той е спонсорирал.

— Изтеглих няколко статии — успя да вметне Хан, която вече бе открила информация в интернет. — Обявена е сумата на дарението му, пет милиона долара за миналата година. Той определено харесва Гранд Прери.

Бригс кимна на някого, който не се виждаше, и му направи знак, че всеки момент ще приключи.

— Господин и госпожа Чанинг Лот са участвали в така наречения „Дино бал“, били са почетни гости и им е била връчена прокламация. Публично е било обявено дарението от името на „Кристал Карбон 2“. — Хан четеше и превърташе на екрана изровеното от нейния компютър. — Това е било през юли миналата година.

— Имам няколко случая и ме чака ужасен ден. — Бригс беше чул предостатъчно. — Поредният проклет хеликоптер „Чинук“, който падна вчера в Източен Афганистан. С-17 вече захожда с дванайсет ковчега с наши момчета. Помолих доктор Лопес да ти се обади, когато научи повече, Кей — обърна се пряко към мен Бригс, стана от стола и екранът се изпълни с пастелнозеления му хирургически костюм. — Така че ориентирай се сама какво е общото, ако има такова.

После изчезна и уебкамерата му бе изключена.

— Знаем ли нещо за личните вещи? Дрехи, бижута, нещо по тялото? — попитах аз Бентън. — В допълнение към якето ѝ, искам да кажа. Или нещо за телефона ѝ?

— Няма телефон — отговори той.

Не споделих с тях казаното от Луси за стария айфон на Ема Шуберт, фалшивите имейл акаунти и прокси сървърите.

— Не мога да разбера какъв е смисълът — каза Хан на Бентън, и тя знаеше.

Може би Бентън бе намерил дискретен начин да подскаже онова, което Луси бе открила практически мигновено и незаконно, но Хан бе открила нужното ѝ. Тя имаше информацията, че видеоклипът от последното пътуване на Ема Шуберт с джет бе заснет със собствения ѝ айфон. Подозирах, че записът бе направен от колега, докато палеонтолозите са отивали към Уапити в рядка за онези места слънчева сутрин. Файлът е бил съвсем невинно създаден, записан и впоследствие видян от чудовището. Той със сигурност бе прегледал всичко в телефона ѝ — същия, който бе използвал, за да заснеме отрязаното ухо, което е трябвало да приемем за нейно.

Същият телефон, от който бе изпратен до мен имейлът с видеоклипа и изображението.

— Получил е каквото е искал — избута назад стола си Бърк. — Той е във свобода, нали така? — Изглеждаше вбесена. — Чанинг Лот се е облагодетелствал от ставащото и всъщност е единственият, който може да се похвали с това.

Тя стана и отиде до вратата на конферентната зала. Изглеждаше ядосана.

— Той е бил в затвора, когато Пеги Стантън е изчезнала — обърна се към нея Бентън. — Бил е в затвора и когато Ема Шуберт е изчезнала. И определено не е убил нито тях, нито когото и да е било, докато е лежал в килията.

— Престъпленията са внимателно режисирани, за да ни насочат да мислим за сериен убиец. — Бърк говореше на Бентън, а аз и Хан сякаш не съществувахме за нея. — С цел да се прикрие и маскира крайната цел, която се свежда до това да се отърве от жена си и се измъкне безнаказано.

— Бил е заключен. Това е факт — напомни ѝ Бентън.

— Значи някой е правил каквото той му е наредил — отговори Бърк. — Някой се е погрижил трупът на Пеги Стантън да бъде открит в точно определен момент, това се филмира и той бива оправдан. Гений, признавам му го. Удивително е какви неща могат да се купят с пари.

— Този убиец действа сам — заяви Бентън. — Сценариите му са заплетени, вярно е. Но не в такава степен, че ние да си *мислим*, че става дума за серийни убийства. Защото това си е самата истина — те са си *серийни* убийства.

— Знаеш ли какво, Бентън? — Тя отвори вратата. — Ти невинаги си прав.

[1] Peace (англ.) — мир, спокойствие. — Б.пр. ↑

38.

Исках паста или пица и затова помолих Бентън да спре на връщане към дома ни, което нямало да бъде скоро — предупреди ме той, когато си тръгнахме от КЦК поотделно.

Само ние двамата. Загрижени и замислени. Всеки със задачите си — това бе силата ни заедно и поотделно. Знаех отлично кога дадено нещо бе важно само за мен, но не и за другите.

— Храна — извиках аз към съпруга ми, докато излизах сама с колата от паркинга. — Господи, колко съм гладна...! Умирам от глад. — Проверих огледалото за обратно виждане, а тъмносиният „Форд LTD“ бе точно зад мен.

Следвах извивките на река Чарлз, която ми напомняше за коридорите в нашата овална сграда, отвеждайки ме там, където бях започнала и свършила, където съм била и ще бъда, пак покрай речното пристанище за лодки „Де Волф“, пак покрай игралната площадка на училището „Морс скул“, пак в посока на квартала на Хауърд Рот и през него за „Фейт Хаус“. Тъмносиният форд се бе залепил за мен и аз виждах лицето с тъмни очила в огледалото си.

Наблюдаваше ме, предизвикваше ме. Нахално ме следваше.

— Храна и вино — казах на Бентън по телефона преди съвсем малко, когато още не знаех, че това ще се случи, и бях шокирана.

Бях бясна, а едновременно с това не можех да си обясня защо съм изненадана.

— Ще вечеряме заедно, ще бъдем заедно... само ние — казах аз, самотна, гладна и вече малко поизморена от всичко, а на тъмния хоризонт на мислите ми пламтеше един-единствен въпрос.

Наблюдавах колата зад мен, сърцето ми постепенно се втвърдяваше, сякаш умира и се вкаменява в моето собствено костно легло от емоции. *Този път прекали*, мислех си аз. *Този път наистина прекали* и си представих вечеря с Луси, Бентън, Марино. Бях гладна, изнервена и исках да бъда с хора, на които държа, защото другото ми

писна, преситих се. Завих надясно по „Ривър стрийт“, а Дъглас Бърк също зави.

Спрях на паркинга на „Райт Ейд“, на пресечката на „Блекстоун“ и „Ривър“, за да ѝ покажа, че знам, че е по петите ми през последните десет минути, че няма да допусна да ме тормози и не се страхувам от нея. Спуснах стъклото на джипа и се озовахме врата до врата, като двама спрели на пътя полицаи приятели, каквито определено не бяхме.

Бяхме врагове и тя открито ми даваше да го разбере.

— Какво има, Дъглас? — Досега езикът ми не бе се превъртал да ѝ каже Дъг или Дъги.

— Не исках да ти го казвам пред всички. — Очилата ѝ бяха тъмнозелени или сини, слънцето бе ниско, старите сгради на Кеймбридж хвърляха дълги сенки — един късен следобед бе на път да изтече в един от най-късите дни на годината, преди да настъпи бруталната зима на Ню Ингленд. — От професионално уважение не исках да повдигам въпроса пред тях.

— Пред тях? — повторих аз, защото тя не изпитваше професионално уважение към никого, най-малко от всички към мен.

Тъмните ѝ очила ме гледаха неподвижно.

— Да не искаш да кажеш пред Бентън? — предположих аз.

— Знам за племенницата ти. — Тя избута тези думи както се бутат две агресивно настроени животни. Не ѝ отговорих. — Използва уебсайтове, събира информация. — Говореше язвително, мислеше си, че знае как да ме засегне. — Харесвам начина, по който хакерите описват онова, което правят. А това в случая на твоята племенница е разбиване с груба сила на сървърите, които я интересуват, с изключителната цел да възпрепятства правосъдието.

— *Груба сила*? Питам се кой в действителност прави това — погледнах я аз.

Тя посочи с два пръста тъмните си очила, а след това и мен.

— Наблюдавам — драматично каза тя. — Предай на Луси да не се държи така самоуверено, а ти знай, че си неин съучастник... И за какво? За да открие тя нещо пет минути преди нас? Преди ФБР да успее? Каква ревност.

— Луси не е от ревнивите — опитах се да я върна на пътя на разума и логиката. — Но си мисля, че ти може би си.

— Сигурно е много болезнено да бъдеш изхвърлена от средата, която обитаваш.

— Да, това трябва да е много болезнено — натъртих аз. Дъглас Бърк бе непрекъснато заобиколена от Бентън и такива като него, но бе изхвърлена от тях.

Уволнена бе като негов партньор и той искаше прехвърлянето ѝ на далечно от тук място, като може би дори щеше да намекне неофициално пред когото трябва за нещо повече от това. Специален агент Дъглас Бърк не беше годна да служи. Не трябваше да носи пистолет, не биваше да се допуска да арестува някого и аз максимално дипломатично ѝ подсказвах, че няма да е никак разумно от нейна страна да се залавя с Луси. Би било възможно най-неблагоуразумно да се яви в имението ѝ, да се „отбие“ там неканена или дори да опита да я следва, както току-що следваше мен.

— Ти знаеш историята ѝ, затова се надявам да разбереш какво имам предвид — казах аз на Бърк, която най-вероятно знаеше пълния списък на всички огнестрелни оръжия, притежавани от Луси, както и автомата с голям пълнител, регистриран в Масачузетс, за който имаше разрешително да го носи.

— Заплашваш ли ме? — усмихна се тя и в този момент окончателно се убедих, че е психически лабилна и вероятно склонна към насилие.

— Не е в стила ми да заплашвам хора.

— Знаеш ли, аз не се страхувам да разреша случая — каза тя. — За разлика от другите, както изглежда. Не ме е страх и не мога да бъда подкупена.

Загрижена бях за нея и за безопасността ѝ. Но се безпокоях и за другите.

— Не съм уплашена, нито съм по какъвто и да е било начин повлияна от парите или политическите връзки на някого — продължи да ме убеждава тя. — Не спя с федерални съдии и мастити адвокати, не съм толкова глупава да повярвам, че някой в затвора няма хора отвън, изпълняващи каквото им каже. На нищожна цена — половин година зад решетките, за да се отървеш от съпруга, която ненавиждаш.

— И ти знаеш това? Известно ти е, че я е ненавиждал? Откъде го научи? — престанах да споря с човек, забравил какво означава логично мислене.

— Просто ме интересува защо го защитаваш. Очевидно е защо защитаваш племенницата си, но защо и Чанинг Лот, за бога?

— Трябва да спреш това. — Не ѝ отговорих, защото нямаше смисъл да говорим с аргументи.

— Какво ти е обещал?

— Трябва да спреш, преди нещата да са отишли твърде далече.

— Дойде да те види, нали така? — каза тя. — Е, не е ли ясно? Какво ти разказа той, Кей? За изчезналото куче? Колко изплашена е била жена му и така нататък, подкрепяйки невинността си. Докато твоята племенница разбива защитни стени, а ти се опитваш да ме изгониш от града и да ме унищожиш? И си вярваш, че това може да стане?

— Не искам да те унищожавам. — Предупредих я, че ще има сериозни проблеми, ако продължи да ме следва и да прави обвинителни изявления, както и че аз бях тази, която се чувства застрашена. — Върни се в офиса — казах ѝ аз, защото имах силно предчувствие какво възнамеряваше да направи. Помнех всяка дума на Бентън за нея, поведението ѝ в присъствието на Луси, но се въздържах да го кажа.

Обяснението не беше само в псевдоефедрината или каквито там лекарства вземаше. То бе в това, което Дъглас Бърк искаше да докаже и тя нямаше да ме чуе, защото бе неспособна.

— Той се чувства толкова по-добре с мен. — Говореше за Бентън, разбира се.

Най-сложният случай в живота на Дъглас Бърк не бе банков обир или поредица от серийни убийства, а престъплението на собственото ѝ съществуване. Нямах представа какво се е случило с нея, когато е била малка. Но и не ме интересуваше.

— Той вероятно също го съзнава — каза тя през отворения прозорец на служебната си кола. — Жалко е, че нямаш представа какво е най-добре за него. Опитът ти да ме саботираш с нищо няма да помогне на пародията на твоя брак.

— Върни се в офиса и поговори с някого. — Внимавах да не я провокирам. — Кажи му, което каза и на мен, сподели с някого, може би с твоя пряк началник, Джим ли беше. — Казах ѝ го спокойно, почти любезно. — Но на всяка цена трябва да поговориш с някого.

Тя се нуждаеше от помощ, но нямаше да я получи. Имах силна интуиция какво ще направи и когато тръгнах с колата към средната част на Кеймбридж, се обадох на Бентън.

— Мисля, че ще се изправи срещу Чанинг Лот — оставих му аз гласова поща, защото той не ми отговори. — Тя е преминала границата и някой трябва да се намеси. Някой трябва незабавно да я спре, за да я предпази от самата нея.

Спрях пред „Старбъкс“ за кафе — двойно, чисто, сякаш то щеше да ми помогне да събера мислите си, сякаш кофеинът можеше да ме успокои. Останах в колата няколко минути и пак се опитах да се свържа с Бентън. После му изпратих есемес, за да съм сигурна, че все някак ще получи съобщението ми, че спешно се налага да се вземат мерки, преди Дъглас Бърк да направи нещо глупаво, опасно и вероятно непоправимо. Тя беше нестабилна, обсебена и въоръжена. Хвърлих недоизпитото кафе в кошчето и потеглих, колебаейки се дали да предупредя Луси. Накрая реших да не ѝ се обаждам. Не бях сигурна какво може да направи *тя*.

Слънцето беше под тъмния хоризонт, когато стигнах във „Фейт Хаус“ — тухлен комплекс, спретнат и относително нов, с красиви цветни лехи и дървета. Сребрист джип точно напускаше, когато завих в алеята. В паркинга имаше съвсем малко коли — подозирах, че повечето от постоянно пребиваващите в този старчески дом вече не шофират. Влязох в уютно фоайе, застлано със син мокет, обзаведено със сини мебели и украсено с копринени цветя, репродукции в американски стил и афиши по стените, напомнящи ми за чековете на Пеги Стантън.

На рецепцията дежуреше възпълна жена с кестенява коса и очила с дебели лещи.

— Кого сте дошли да видите? — с радостна усмивка ме посрещна тя.

Попитах я дали управителят на дома е тук. Обясних ѝ, че знам, че работното време е свършило, но все пак ми трябва някой от администрацията, с когото се налага да говоря. Подчертах, че е важно.

— Не мисля, че госпожа Хойт си е тръгнала. Имаше съвещание до късно. — Администраторката вдигна телефона, за да провери, и аз забелязах есенната композиция от цветя на масичката зад нея —

бургундско червени азиатски лилии, виолетов лизиантус, оранжеви рози и жълти дъбови листа.

Букет без картичка. Някой, може би тази администраторка, бе залепила на вазата стикер с напечатан надпис „Фейт Хаус“, на който с ръка бе написано име с номер на стая, които не можех да разчета от моето място. Но различих „Има р. ден“.

— Синди? Някой иска да те види. Съжалявам... — погледна ме жената: — Как се казвате?

Обясни ми как да стигна до кабинета в дъното на дълъг коридор. Минах покрай ярко осветена трапезария, където живеещите тук довършваха вечерята си, някои от тях в инвалидни колички, други с проходилки и бастуни, подпрени на масите. Салонът за красота беше вече затворен, в музикалната зала някой свиреше на пиано, а пред библиотеката бе спряна количка за почистване. Забелязах кашон с фабрично нагънати чували за боклук, по сто в кашон, точно от същия вид, който открих в къщата на Хауърд Рот.

Стигнах до кабинета на управителя и почуках на отворената врата. Госпожа Хойт, млада и в напреднала бременност, вече обличаше палтото си. Представих ѝ се, здрависахме се и тя не скри изненадата си.

— Да, познах ви по име, когато Бети ми се обади — каза ми тя. — Роднини ли имате тук? Вчера ви видях по новините. Голямата костенурка на пожарния катер и после бедната жена. С какво мога да ви помогна? Роднина тук...? — повтори тя и приседна на бюрото си облечена. — Или може би искате да разгледате „Фейт Хаус“?

Взех стол и седнах срещу нея. Отговорих ѝ, че майка ми живее в Маями и упорито отказва да напусне дома си, макар че вече може би не е разумно да живее сама.

— Питам се дали знаете кой е Хауърд Рот? — казах след това аз. — Местен жител е и живее само на няколко преки оттук. Извършва епизодични ремонти срещу заплащане.

— Да. — Тя отвори бутилка вода и наля от нея в чаша за кафе. — Беше мил, но имаше някои проблеми, мисля, чух какво му се е случило. Разбрах, че паднал по стълбите. Много тъжен край на един трагичен живот. — Погледна ме отново, за да покаже, че не разбира.

Не можеше да си представи за какво съм дошла.

Попитах я за дейността на доброволците и дали сред тях е имало жена от Кеймбридж на име Пеги Стантън.

— Не знам какво стана с нея — отговори ми госпожа Хойт. — Тя изведнъж престана да идва. Защо питате?

— Значи сте я познавали?

Погледна ме объркана и аз разбрах, че няма никаква представа за смъртта на Пеги Стантън.

— Окей... — започна тя да се безпокои. — Само не ми казвайте, че... — За момент бе на ръба да се разплаче. — Толкова прекрасна жена. Нямаше да сте тук, ако...

— Кога я видяхте за последен път? — поинтересувах се аз.

— Н-не мога да си спомня точно... — запъна се тя и нервно въведе нещо на клавиатурата. — Ще проверя. Много лесно е да се провери графикът на доброволците. Те са чудесни, донасят радост и надежда, от които повечето хора тук са лишени... Извинявам се, разбърбих се. Но съм малко... объркана.

Попита ме какво се е случило и аз я информирах, че Пеги Стантън е починала. Обясних ѝ, че планираме да съобщим на медиите още утре сутринта, но едва сега сме успели със сигурност да идентифицираме тялото ѝ.

— Мили боже, колко печално! Господи...! — разстрои се тя. — Колко ужасно. Аха... мислех си, че беше пролетта, и така се оказа. Така съжалявам... Когато хората ни научат, това ще ги съсипе. Всички я обичаха, помагаше ни в продължение на дълги години.

Последният път, когато Пеги Стантън бе идвала тук, се оказа в нощта на изчезването ѝ — 27 април, петък, след като вечеряла заедно с групата, с която работела.

— В нея пламтеше истинска страст — каза тя. — Учеше ги на изкуство и занаяти, как да работят с ръцете си. Пеги искрено вярваше в работата за подобряване на самочувствието, в намаляване на тревогите и депресиите сред възрастните. Да направиш нещо със собствените си ръце и да видиш как постепенно се оформя истинско произведение на изкуството. Нямаше по-добра терапия за нея! — каза тя и продължи да описва Пеги Стантън като фина жена, разтърсена от лична трагедия и неопишуема загуба. — Притежаваше лечителска дарба, наистина. Може би благодарение на преживяното. Беше започнала да учи хората ни на грънчарство — описа тя. — Но така и не се върна. — Предположила,

че Пеги Стантън е заминала за Флорида или може би за крайезерната си вила някъде в околностите на Чикаго. — Не се обезпокоих, само малко се разочаровах, защото бяхме започнали да проучваме как да се снабдим с пещ — каза тя и аз се сетих за мазето на Пеги Стантън, за скорошната работа там и за необичайните инструменти на тезгяха долу.

Не е било готварска фурна. Попитах я дали Пеги Стантън не бе споменала, че мисли да монтира пещ в мазето на дома си и дали не е наемала Хауърд Рот да свърши това-онова в къщата ѝ.

— Много е възможно — замисли се тя, — но не съм сигурна.

После предложи да ми покаже „Фейт Хаус“.

— Задържах ви вече достатъчно — отговорих аз и ѝ благодарих, а в същия миг телефонът ми иззвъня.

Есемес от Луси.

Коя е Жасмин? — прочетох аз на излизане от старческия дом.

Изчезналото куче на Милдред Лот, което по-късно се намерило.

Въведох текста в тъмното и се насочих към моя джип, до който бе паркиран друг джип, какъвто не видях на идване.

Сребърен джип „Чероки“ със сребриста мрежеста решетка, паркиран точно до мен при положение, че целият проклет паркинг бе абсолютно празен. Обзе ме някакво странно чувство... усещане, от което потреперих.

Изчезнало??? Тогава защо е пред къщата ѝ и лае срещу нея?

Отговорих:

Сега се качвам в колата и веднага ще ти се обадя.

Сребристият джип, с който се разминахме преди малко, когато завивах насам, сетих се аз. Същият, който по-рано видях на моя паркинг, или съвсем подобен на този. Насочих ключа, за да отворя колата, макар нещо да ме караше да побягна. В този миг получих нов есемес:

Жасмин! Жасмин! Къде си! Ела!

39.

Бях отвлечена от пирати. Намирах се в кораб с метален корпус, застлан с мокет. Той летеше по вълните на силен прибой. Студено и клаустрофобично, бях гроги и ме боли. Исках да спя.

Не заспивай.

Гадеше ми се, имах световъртеж. Стомахът ми се надигаше, сякаш искаше да се качи в гърлото ми, а междувременно се питах дали ме бяха ударили по главата и това ли бе начинът да попадна тук, в трюма на стар кораб. По гръб, омотана в рибарска мрежа... на път да повърна. В стомаха ми нямаше нищо и не желяех тези сухи спазми, а и в никакъв случай не биваше да започвам да повръщам неудържимо. Едва ли бяха разбрали, че съм дошла в съзнание... Фокусирах се последователно върху всяка част на тялото ми и не можех да разбера със сигурност дали съм ранена. Не чувствах конкретна болка, само главата ми пулсираше.

— Събуди ли се? — чух висок мъжки глас.

Чувала го бях и преди.

Не отговорих, а главата ми малко се проясни. Бях в кола. Отзад, в товарното отделение, осветявано периодично от фаровете на насрещно движещите се коли, заобиколена от кубични форми зад предните седалки, за да бъде скрита.

Накарай го да си помисли, че си мъртва.

— Трябва да си се събудила.

Напрегнах се да се сетя за името му. Усетих пълна липса на съпричастност. Без душа. Празен. Емоционална дупка.

— Не се преструвай — каза той.

Прави се на мъртва.

— Това няма да те спаси.

Погледнах дрехите, в които съм облечена. Рипсените панталони, едро плетения пуловер, дебелия яке заради ниската температура.

Допрях краката си един до друг... боси и студени, ледени. Натиснах ги в мрежата и усетих с тях съпротивлението на нещо твърдо

и квадратно. Напълно тъмно бе, но чувах шума от трафика. Макар да не помнех какво точно се беше случило, започвах да се досещам. После реших, че сънувам.

Това е лош сън. Трябва да се събудя. Ужасен сън... добре си.

Поех дълбоко дъх и се задавих от надигащото се в гърлото ми. Главата ми започна болезнено да пулсира и схванах, че съм будна. Наистина бях будна, следователно това наистина се случваше. Не трябваше да изпадам в паника. Натиснах твърдия квадратен предмет с босите си ходила и той, какъвто и да бе, едва се премести. Усетих, че бе пластмасов.

Куфарче за обработка на местопрестъпления.

Той говореше високо от шофьорската седалка, питаше ме дали съм будна, но аз отново не му отговорих и вече знаех кой е.

— Вече не се налага да разбереш кой е — каза Ал Голбрайт и по звука и силата на гласа му разбрах, че продължава да извива глава, за да погледне назад, към мен.

Движенията ми не бяха толкова забележими, а цялата задна част на джипа бе променена — ставаше товарно отделение чрез свалянето на облегалките на задните седалки. Опитах се да си представя какво има тук. Трудно ми беше не само да мисля, но и да дишам. Ръцете ми бяха свободни. Не беше завързал крайниците ми, бе омотал мрежата около мен, при това доста плътно, и изведнъж си представих как в нея се оплитат разни същества, като... огромната кожеста костенурка. Спомних си какво ми разказаха — те се натъкват на вертикални въжета, изплашват се, започват да се въртят безконтролно, сами се омотават и след това се удавят.

Без паника. Дишай бавно и дълбоко.

Телефонът ми го нямаше, беше го взел. А също и чантата ми, освен ако не бяха някъде на паважа пред „Фейт Хаус“, където ги е зарязал.

Не би го направил.

Ръцете ми бяха притиснати в гърдния ми кош и аз ги размърдах, пробих с пръсти през мрежата и осъзнах, че това бе същата онази мрежа, която използвахме, за да закрепим оборудването си при транспорт. Напипах възлите на опъващите въжета и се опитах да ги разхлабя, но не успях. Пръстите ми бяха схванати и студени, треперех, зъбите ми всеки момент щяха да затракат. Заповядах си да се успокоя.

— Трябва вече да си се свестила — обади се пак той. — Не ти дадох чак толкова много. Винаги съм се питал дали надушват какво следва. Сладката миризма на целувката на смъртта...

Не си спомнях абсолютно нищо, но знаех какво е направил. Вероятно държеше бутилката в колата си, в сребристия джип, за да му е под ръка, когато неудържимо му се прииска. Комплектът му за убийства.

Кучи син!

— Разбира се, хората реагират индивидуално — каза той. — Това е опасността, но и умението. Твърде много и шоуто приключва, преди да е започнало, както се случи с жената в Канада, при която прекалих, защото шофирах дълго.

По звука от пътното покритие, по което се движехме, и по промяната в оборотите на двигателя разбрах, че минавахме през тунел.

— Главата ѝ беше в скута ми и знаех, че ще се бори, ако парцалът не ми е под ръка. Само че... в един момент престана да идва на себе си. Така и не успях да ѝ кажа онова, което трябваше да чуе. Такава глупост... Пълна безсмислица, не чу нито дума. Нито дума!

Размърдах пръсти през мрежата и напипах грапавата пластмасова повърхност на друго куфарче.

— Нищо не разбра. Извади ключовете, отвори вратата в пороя... последното ѝ съзнателно действие. Какъв провал. Истински провал след всичките ми неприятности, така че трябваше по някакъв начин да компенсирам. Искам да кажа, че не исках всичко да остане напълно безполезно. Затова поне го направих интересно. Всичко е в правилния избор на момент, а аз знам да чакам. Но някои неща не могат да бъдат предотвратени. Ето, сама виждаш какво става, когато се намесят хора...

За нищо на света не можех да се сетя кое от куфарчетата беше това.

— Как разбра, че е рожденият ден на мама? А може и да не си разбрала. Отиде ли да я видиш? Вероятно не. Не че има някакво значение — тя не може да говори.

Опитвах се да си спомня как точно бяха подредени куфарчетата отзад.

— Трябва да признаеш, че го направих интересно, като ти изпратих онези неща. Видя ли какво стана?

Каза го с горчивина.

— По-добре е шефът ти да не е в затвора... освен, разбира се, ако не си го вкарал ти там. Но планът не предвиждаше друг краен резултат. Трябва да го знаеш, както и че донякъде това се дължи на теб. Никога не съм възнамерявал да се измъкне с такава победа. Трябваше да изгние зад решетките. Беше идеалният момент да се привлече вниманието на всички и жалко, много жалко, че няма да изгние в шибаната килия, която няма да може да обзаведе комфортно с всичките си пари.

Трябва да бе разместил нещата тук отзад, за да освободи място за мен.

— Признавам, че в началото бях малко гнуслив. Не говоря за отвратителния стар скелет, с който те показаха по всички новини. Толкова добра самарянка... Учесе мама да прави колажи и да се занимава с други тъпотии, но не бе достатъчно вежлива с мен, когато отивах там. Отиде си по-рано от онази с костите, а аз не бях така дързък, защото не се налагаше. Имах много време да си говорим, за да може тя да осъзнае колко неправилно постъпва. Говоря за другата, която просто отиде на вятъра. Абсолютен провал...

Не съм сигурна кое от куфарчетата беше. Някои бяха оранжеви, други — черни, но беше много тъмно, за да различа цветовете.

— От звука на онова, което минаваше през хрущялите, едва не повърнах. Знаеш ли... ако това не те събуди, значи наистина си мъртва.

Смееше се. Тих, безрадостен смях.

— „Да свириш по слух“, „музикално ухо“... тъпи клишета за ушите. Но ти не се вслуша. Ако беше послушала... Защо Господ е дал уши на хората, ако не слушат с тях?

Не исках да отворя грешното куфарче.

— Е, сега ще трябва да слушаш. Защото няма да имаш избор. Не е ли странно как понякога се извъртат нещата?

Дано не отворя грешното куфарче.

— Хей, не се ли събуди вече? — изкрещя той. — Най-хубавото няма да подушиш. Но ще ти кажа, че мирише малко на озон. Чувала ли си онзи израз... как беше... „Той вдиша всичкия въздух в стаята“. Предстои ти да разбереш, че е възможно.

Исках да е „Пеликан“ — модела, който Марино наричаше „1630“.

— Чуваш ли ме? Събуди се!

Напипах прибиращата се навътре дръжка и това бе добър знак, но ми бе трудно да си спомня със сигурност.

— Добър съм с теб, а ето какво получавам в замяна. Нося ти цветя, държа ти проклетата ръка — продължи да ми говори той, но ми звучеше, като че ли говори на друг човек.

Много, много бавно натиснах дръжката навътре, после преместих пръсти по ръба на куфарчето, напипах другата ключалка и натиснах и нея.

— Предан и перфектен, при това те сложих на най-доброто възможно място, вместо да се изплюя в лицето ти. Знаеш ли какво преживях през всичките онези години, защото ме роди късно и трябваше да ме отглежда онази отвратителна дърта брантия? А аз, аз, проявих милост! Не къде да е, а „Фейт Хаус“. Но от теб нито добрина, нито благодарност! Проклетата лицемерка... крайно време е да го признаеш. Е, ще се наложи. Само след малко ще започнеш да се извиняваш!

Дано, дано там няма само ръкавици и защитно облекло!

Размерът изглеждаше правилният. „Пеликан“ — голям сандък с инструменти. Куфарчетата, в които държахме дрехите за еднократна употреба и фолиото за застилане, за да бъдат нещата в тях сухи. Пластмасови сандъци с железни плоски закопчалки, които стърчаха. Сигурна бях. Полагах нечовешки усилия да не откача. Сърцето ми трептеше като на изплашена птичка.

— Ти си безчувствена, коравосърдечна кучка и трябваше да те оставя да умреш, както искаше. Но точно затова не те оставих. С тиква за мозък и растение за тяло... да лежиш или да седиш на стола и да гледаш тъпо. Но вече не можеш да говориш сладкодумните си преструвки, не можеш повече да се правиш на доброжелателка. Оставям те да живееш, понеже ми е приятно да те гледам такава, каквато си в момента. За първи път ми доставя удоволствие да те виждам. Да те заварвам опикана и насрана в леглото. Да виждам как ден след ден погрозняваш все повече, замирисваш все по-гадно и ставаш все по-отвратителна. Е, кой е героят сега?

Вдигнах капака с няколко сантиметра и бръкнах вътре, без да го отварям докрай, защото бе тежък и не исках да вдигам шум. Напипах вътре извивките на уплътняващия дунапрен.

— Ей, знам, че си будна! — изкрещя той и аз замръзнах. — Каж ми паролата на телефона си!

Бавно вкарах ръка в куфарчето и напипах маркери и телбод. Имаше консумативи за опаковане на веществени доказателства, знаех, че съм попаднала на онова, което ми трябваше. Ръката ми намери малка ножица, извадих я и започнах да режа с нея мрежата. Джипът вече пътуваше доста по-бавно. Видях високите лампи на улично осветление, а в горната част на затъмнените странични стъкла прелитаха счупени прозорци и прогнилата алуминиева дограма на сградите, покрай които минавахме.

С минимални движения на тялото освободих главата и ръцете си от мрежата. После и краката, които бяха замръзнали, на пипане бяха като камъни. Бръкнах отново в куфарчето и потърсих металната дръжка.

— Събуди се!

Пластмаса и стъкло... това бяха кутийки за хапчета и ампули... и стоманената дръжка на телбода. Караше много бавно по неравния паваж през тъмна, безлюдна част на града, в която имаше стари изоставени складове.

— Знам, че си будна, не ти дадох чак толкова — повтори той. — Ще спра за минутка и ще те извадя, но не опитвай нищо, чуваш ли... безполезно е. Ще поспиш още малко и после ще ти покажа нещо, което не си виждала досега. Мисля, че ще се очароваш.

Намерих опаковка със скалпелни остриета за еднократна употреба.

— Идеалното престъпление — каза той. — И аз го измислих, не ти.

Бавно и тихо отворих опаковката.

— Как да се приспи някой, без това да може да се установи покъсно. От никого... По природосъобразен начин. Ще си заминеш... „зелена“. — Същият тъжен смях. — Всички си отиват зелени. С изключение на... „костеливата“. Много, много жалко. Наистина не се радвах в нейния случай. Не трябваше да става така, казвам ти. Но вината е изцяло твоя. Да започнеш да си завираш носа там, където не ти е работа. Всичко е до момента, а твоето време дойде.

Затворих едно от остриетата в дръжката и се чу леко изщракване. Изтръпнах, че го е чул.

— Какво беше това?

Той внезапно спря колата. Шофьорската врата се отвори.

— Не знам какво си мислиш, че правиш... — каза той и слезе от колата.

Беше чул изщракването. Изведнъж панически осъзнах, че не знам коя врата ще отвори, дали задната врата или тази на багажника. А аз трябваше да действам бързо, понеже той веднага щеше да види, че не съм в мрежата.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?!

Ще замахна към главата му, към шията, лицето, очите, но ще бъде трудно да го видя ясно. Бяхме спрели на много тъмно място, а лампата в колата беше изгасена ръчно. Направил го е, за да може да ме внесе и изнесе незабелязано. В същия момент забелязах, че не бе изгасил двигателя, а сигурно бе оставил и вратата си отворена, защото се чуваше периодичен предупредителен сигнал. Двигателят ръмжеше силно и различно, сякаш държеше крака си на педала на газта, но нямаше как да е така, понеже беше слязъл. Не разбирах съвсем какво чувам, но хванах дръжката на скапела по начин, по който никога не бях го държала.

Като нож за намушкване, за разсичане.

— Това е частна собственост — каза той, но не говореше на мен.

Седнах и видях много камиони, бели камиони с различна големина и надпис „Кристал Карбон 2“ — емблемата на компанията. В далечината съзрях маркиращи светлини на писти и контролната кула на летище „Лоуган“.

Намирахме се точно от другата страна на залива срещу летището, на полуострова на „Марин индустриал парк“, където се намираше на сух док плаващата болница на американската флота „Комфорт“. Белият борд с червен кръст гордо се издигаше на фона на нощното небе. Тогаво го видях в светлината на фаровете — заслепен, озъбен, ядосан. Държеше малка бутилка и парцал и отстъпваше назад от джипа. Бутилката се разби на земята, после той побягна и парцалът се развя като призрак.

Отворих задната врата и слязох, залитайки. Босите ми ходила бяха безчувствени, а паркингът, на който се намирахме, изведнъж оживя с проблясващите светлини на много коли, които нахлуха с рев.

Той бягаше към стара тухлена постройка — сигурно някакъв склад, но в този момент видях как Марино и Луси се нахвърлиха върху него.

Той падна с главата напред, като че ли искаше да се гмурне в асфалта, или може би Луси бе помела краката му изпод него... не знаех. Но Марино го подхвана с крясъци и юмруци. Тогава като от шапката на фокусник изникна млада жена. И пак се запитах дали не сънувам.

40.

Тя се материализира иззад бляскащите светлини и тъмнината зад тях, излезе откъм задната част на моя джип, където едва сега видях, че е спряло черно мазерати, чийто мощен двигател боботеше басово. Попита ме добре ли съм и аз я уверих, че съм наред. Хем я познавах, хем не съвсем.

— Ще вземе да го убие. Стига, Марино. Достатъчно. Не че не го разбирам... — Тя гледаше в посока към склада, а аз не можех да откъсна поглед от лицето ѝ. — Сигурна ли си, че си добре? Ще те вкараме в круизера и там ще намеря нещо за краката ти.

Подстригала се бе съвсем късо и косата ѝ така изглеждаше повече руса, отколкото кестенява. Беше все така красива, вече в средата на 30-те, колкото Луси. Когато я видях за последен път, едва беше навършила двацет. Сложи ръка върху раменете ми и ме придружи до колата на Мачадо. Той изскочи от нея. Седнах на задната седалка, оставих вратата широко разтворена и започнах да масажирам ходилата си.

— Надявам се някой да ми обясни какво става — казах аз на Джанет.

Може би бяха изминали петнайсет години от последната ни среща, когато тя и Луси живееха в един апартамент във Вашингтон, окръг Колумбия. Луси тогава беше в БАТО, а Джанет във ФБР. Винаги съм я харесвала. Беше им добре заедно, никога след това не видях Луси толкова спокойна и щастлива.

— Забелязвам, че нямаш под ръка пистолет, а и не се опитваш да арестуваш някого — казах ѝ аз, — и съжалявам, ако малко не съм наред. Главата ужасно ме боли.

— Вече не съм към ФБР, дори не съм полицай — обясни Джанет. — Адвокат съм, специализирах в опазване на Околната среда и много хора ме мразят от сърце.

— Само да не осиновиш прасе. Луси ме заплашва с това. Защото аз ще трябва да се грижа за него, когато тя заминава извън града, което

редовно се случва.

— Предполагам нямаш представа къде е дянал обувките ти?

— Отзад трябва да има кашон с калцуни — посочих джипа, в който допреди малко бях заложник. В този момент се сетих, че всички коли на КЦК бяха оборудвани с устройства за сателитно откриване. — Има едни с PVC подметки, с които ще мога да ходя — казах аз. — Проследила си ме дотук. Как?

— Пратила си на Луси съобщение, че ще ѝ позвъниш веднага щом се качиш в колата — каза тя, — но не го направи.

— И това беше достатъчно да започне да ме издирва?

— Тя го прави по-мощно, отколкото можеш да си представиш. Следи теб, мен, доста хора. Видяла е, че си била във „Фейт Хаус“, след което си тръгнала за Бостън, вместо за дома. Да не говорим, че си оставила на Бентън доста настойчиви съобщения. — Разказа, че и без това се намирали много близко до „Фейт Хаус“. Връщали Марино в дома му в Кеймбридж, като междувременно разговаряли за излизането на Милдред Лот в нощта. — Тя е помислила, че е чула Жасмин в задния двор — разкрива ми загадката Джанет. — Извикала е името на кучето.

Знаех, че Луси беше работила с британски и германски учени върху компютърно разчитане на речта по движението на устните. Джанет ми обясни, че софтуерът вече позволявал успешно разчитане при извъртане встрани на сто и седемдесет градуса. С други думи, човек едва вижда мърдането на устата, но за компютъра това е предостатъчно.

— А тя е била извърната от камерата и е гледала в посоката, откъдето е чула каквото е чула тогава — каза Джанет. — Охранителната камера я е хванала само странично и донякъде изглежда като че ли тя изрича името на съпруга си.

Потърсих с поглед Бентън и не можах да разбера дали е тук. Сигурно той беше алармирал на агентите и полицията, и ако беше така, знаех какво означава. Открил е онова, което се опасявах, че може да се окаже истина. Дъглас Бърк бе дошла тук, за да се пребори с Чанинг Лот, чиято централа се издигаше на разстояние зад кораба на плаващата болница — огромна бяла сграда отпреди войната със стотици прозорци, повечето тъмни в този час.

— Представям си как един прокурор се хваща за това — продължи да разказва Джанет: — Не Чанинг, а Жасмин. Извикала е кучето си и е изглеждала щастлива и трескаво възбудена. Сега знаем защо.

Краката ми вече не бяха така безчувствени и започваха да ме сърбят.

— Не съвсем — отговорих аз. — Защо е помислила, че там е кучето й?

— Или той е взел кучето със себе си, или е пуснал запис — каза тя. — Това би било възможно, ако е откраднал кучето преди няколко дни и го е записал да лае.

Продължих да разтривам ходилата си, а Джанет отиде до джипа и отвори багажника.

— Виж в някой от големите оранжеви сандъци — извиках аз.

Полицията беше навсякъде, а окованият в белезници Ал Голбрайт бе натикан на задната седалка на ван на ФБР.

Огледах бостънските полицаи, погледът ми мина през Мачадо... и тогава съзрях Бентън сред група униформени, които разбиваха входа на склада. От Дъглас Бърк нямаше и следа. Разнесоха се три глухи удара с тарана, вратата се предаде и крилата й отскочиха встрани. Огромното затворено пространство бе осветено и видях редици блестящи метални машини на колела, навити маркучи и стотици дървени бъчви, натрупани една върху друга до далечната стена.

Бентън и другите приближиха до затворена метална врата и аз различих отгук червеникавия оттенък на пода. Чух шум като от пароструйка. Спомних си обвинителния коментар на Бърк за „Кристал Карбон 2“ и „зеления“ й подход към индустриалното чистене. Продухване с твърд въглероден оксид, беше казала тя. Компресиран въздух, който издухва със свръхзвукова скорост фините ледени частици на въглеродния оксид — най-простото и най-често срещано съединение, предизвикващо задушаване.

Безцветен и без миризма, въглеродният оксид беше един и половина пъти по-тежък от въздуха, спускаше се възможно най-ниско, като изместваше кислорода. В затворено пространство при концентрация от 10% човек загубва съзнание за по-малко от минута и ще се задуши. Ал Голбрайт беше прав.

Разбира се, че нищо няма да се покаже при аутопсията, освен ако човек не се изгори. При температура под минус 70 градуса по Целзий сухият лед предизвикваше измръзване, което външно изглеждаше като изгаряне и аз се сетих за странните твърди кафяви петна по ръцете и краката на Пеги Стантън, счупените ѝ нокти и разкъсания чорапогащник.

Беше я заключил в онази стая зад металната врата и включил машината, а тя е знаела, че ще умре, ако не успее да я изключи. Приближила се е до бялата мъгла, изстрелвана през дюзата, посегнала е към нея, ритала я е и се е изгорила. Представих си я как се хвърля насам-натам, удря по вратата, съдира найлоновия чорапогащник, който дори не е бил неин, увива си ръцете в него, за да защити кожата си, и пак опитва, а концентрацията расте.

Джанет се върна с калцунци и аз ги обух, ядосана, че нямах телефон. Слязох от колата и се раздвижих, краката ми сякаш още не бяха моите. Насочих се към склада, където бяха паркирани всички камиони и откъдето иззад затворената метална врата идваше ревът на компресирания въздух.

Фини червени дървени частици покриваха като фин прах телените лавици, по които бяха подредени маркучи, дюзи, изолиращи ръкавици, скрити под слой фин прах, който покриваше металните повърхности на почистващите машини и десетките изолирани охладители и контейнери, в които явно се доставяше сухият лед.

— Ще трябва да вземете сериозни предпазни мерки, защото хората губят съзнание толкова бързо, че дори не усещат какво се случва — предупредих аз Бентън и сложих ръка върху неговата. — Трябва да се уверим, че всичкият въглероден оксид е вентилиран навън.

— Знам — отговори ми той и го видях в очите му.

Страхът, че ще намери в тази стая Дъглас Бърк.

— Тя дойде тук — каза Бентън.

— Той сигурно е бил тук, след което е тръгнал за „Фейт Хаус“, за да види майка си и да остави букет за рождения ѝ ден. Майка му живее там и трябва да ме е разпознал.

— Всички назад! — Едър полицаи зае поза и замахна с тарана.

— Секретарка е казала на Дъг, че Чанинг Лот си е заминал в края на деня, и я е упътила към неговия технически директор. Тук. Било е

към пет и половина.

Железният таран се заби във вратата.

— Не много след като я видях — казах аз. — Тя ме проследи и аз ти изпратих съобщенията.

— Защо държиш скалпел? — попита ме Бентън и аз разбрах, че той нищо не знаеше.

Нямаше ни най-малка представа какво бях преживяла.

— Докараха ме тук донякъде насила — отговорих му, а таранът се заби пак, и пак, и пак... и дървото се разцепи.

Резетата се разхвърчаха от дървената каса, металната врата се завъртя навътре и шумът на продухването стана оглушителен. Замръзнала пара от въглероден диоксид кондензираше влагата във въздуха и ни обгръщаше студен бял облак.

ДВЕ НОЩИ ПО-КЪСНО

Луси криеше повече от една заблуда в дома си и аз напомних на Марино, че кучето може да е проблем, ако не се грижиш за него постоянно.

— Знам какво е пренебрегнат домашен любимец — говорех аз, докато задушавях чесъна в зехтина. — Да имаш куче е като да имаш дете. — Вече съжалявах, че не бях започнала соса по-рано.

Последните два дни бяха едно безмилостно изпитание, което не включваше готвене, спане и дори нормална храна. Питях се как ли биха се развили нещата, ако Луси не бе настояла да се инсталират проследяващи джипиес устройства на колите в парка на КЦК и ако не беше проследила джипа ми. Част от мен продължаваше да живее с кошмара на случилото се.

— Кучетата изискват много внимание — обясних аз на Марино и разбърках малко пресен босилек и риган в соса. — Поради което Брайс и Итън досега са имали само котки.

— Ти майтап ли си правиш с мен? Знам защо, по дяволите. Странните двойки имат котки, гейовете си падат по котките.

— Това е ужасен стереотип, да не говорим, че е нелепо. — Няколко щипки кафява захар и малко едро смлян лют пипер.

— Знаеш ли, че онзи, който игра Фелиск Унгър, игра и Куинси. Замисляла ли си се някога преди колко време беше това?

— Джак Клугман изигра Куинси. Не Тони Рандал — поправих го аз. — Кучето е сериозен ангажимент, Марино.

— Не знам. Странна работа, докторе. Как лети времето... Помня, че дълго време гледах един сериал, докато разбере колко тъп е бил. В един епизод ракът мутираше и започна да убива всички наред. Или друг, в който на един му пришиха обратно отрязаната ръка, а после със здравата му ръка стана нещо фатално. Господи... беше преди трийсет години, аз още се боксирах, току-що бях започнал работа в нюйоркската полиция, дори още не бях срещал истински „Куинси“, а

ето ме днес, работя за теб. Хората мислят, че само другите остаряват. После ставаш на петдесет и девизът ти става „Ебал съм го!“.

Свалих мократа кърпа от керамичната купа и проверих тестото. Марино седеше на пода. Големите му крака бяха проснати напред, а той се бе облегал на стената и си играеше в кухнята ми с проскубаното кутре, порода немска овчарка, спасено от Луси от някаква свинеферма, затворена от Джанет два дни по-късно. Лапи, огромни кафяви очи, щръкнали ушички, черно-бежово, може би на десет месеца. Беше сгушено в скута на Марино, а до тях лежеше хрътката ми Сок.

— Кеймбридж имаше готовност за отдел за следови кучета, но после не им одобриха бюджета. — Марино посегна към бирата си.

Странно, колко различен беше с кучето... Дори гласът му бе променен.

— Проблемът е с плащането на извънработното време на онзи, у когото е кучето, но в моя случай аз мога да го правя безплатно и няма да има никакъв проблем със синдикатите, защото така или иначе не съм полицай. Искаш ли да пораснеш и да станеш следово куче? — попита той кутретото.

— Охо, колко сме амбициозни — разделих аз тестото на три топки.

— Тогава ще можеш да работиш заедно с мен. Това ще ти хареса, нали? Да идваш всяка сутрин в големия ми красив дом — говореше пак на кучето с глас, за който единственото определение бе глупав, а то ближеше ръката му. — Това ще е много хубаво, нали? Аз ще го тренирам, ще го водя по местопрестъпления, ще го уча да реагира на всякакви неща. Ще бъде страхотно, а?

Не ми пукаше. Някой спеше на надуваемо легло, в офиса му имаше куче... Боже, важно ли беше това? Възпроизвеждах сцената в главата си и продължавах да не мога да отговоря на истинския най-важен въпрос: щях ли да мога да го нараня достатъчно, за да спася живота си? Не че не бих опитала. Нямах съмнение, че бих замахнала към лицето му, но острието на скалпела беше късо и тясно, да не говорим, че лесно се чупеше при дръжката.

Имах една не чак толкова удобна възможност, от която се оказа, че нямам нужда, но не можех да спра да мисля за нея, защото получих поредното напомняне, че инструментите на моята професия не могат

да спасят никого. Но както си го мислех, така и знаех, че не е истина и трябва да си наложа да изляза от това проклето униние.

— Не мога да му измисля име, нищо не ми хрумва — каза Марино. — Може би Куинси. Да те наречем Куинси, а? — говореше той на кутрето, а аз не можех да се понасям, когато бях в такова негативно настроение.

Можеше да се твърди, че ако помагах да бъде спрян убиец, това бе равностойно на спасяване на живот, може би на повече от един, че онова, което правех сутрин, по обяд и следобед предотвратяваше ново насилие... Ал Голбрайт не бил приключил. Бентън ми каза, че той едва бил започнал, че възрастната му майка Мери Голбрайт била във „Фейт Хаус“ от години, но преди десет месеца получила инсулт и още не е възстановила когнитивните си функции. Това като че ли беше отприщило нещата, доколкото изобщо можеше да се обясни необяснимото.

Най-малкото дете на занимаващо се с филантропия пенсилванско семейство, което печелело от фермерство, коне и винопроизводство. Випусник на Йейл, останал несемеен, той мразел майка си от все сърце. Тя била учен, член на Обществото на историците на гражданската война, консултиращ архивист за гърлскаутите и той просто не можел да се насити да я убива.

— Какво вино? — влезе Луси с няколко бутилки.

Джанет вече бе изпила чашата си, а аз изтупах брашнените си ръце в престилката и разгледах етикетите.

— Нито едно от тези. — Върнах се към тестото, което ме чакаше, поръсих го с брашно, размесих го и внимателно го разточих в кръг. — Онова пино от Орегон. — Преместих го с кокалчетата на пръстите си, за да не го пробия. — Помниш ли онзи прекрасен кашон, който ми подари за рождения ми ден, „Домей Друин“, в мазето.

Джанет каза, че ще го донесе, а аз завъртях тестото, разпъвайки го за първата пица. Тя ще бъде с гъби, повече сос, повече сирене, повече лук, двойна порция пушен бекон и люти чушлета от туршия. Пицата на Марино. Помолих Луси да извади от втория хладилник прясно настъргания пармезан и пълномаслената моцарела и предложих на Марино да изведе кучетата в задния двор.

— Видя ли? — казах на Луси, когато той излезе. — Трябва да му кажа. Това е, което ме безпокои. А трябваше сам да се досети, че е

време да изкара кутрето си навън.

— Ще се оправи, лельо Кей. Той обича това куче.

— Да обичаш понякога не е достатъчно. Трябва и да се грижиш.
— Залових се със следващата подложка за пица.

— Може би това е, което той в крайна сметка ще научи. Как да се грижиш за нещо и как да се грижиш за себе си... май е време да започне да го прави. — Луси сложи купичките със сирене върху плота.
— Може би се нуждае от някаква причина. Може би трябва да искаш нещо толкова силно, че най-сетне да си готов да бъдеш по-малко себичен.

— Радвам се, че чувстваш нещата така. — Разточих основата във въздуха и я сложих в подмазана и набрашнена тавичка. Знаех, че Луси говореше за себе си и случващото се в живота ѝ. — Само не разбирам защо не си го споделила с мен. Подай ми сега гъбите и лука от първия хладилник... ще трябва да ги задушим.

— Страх ме беше... — каза тя. — Искях да видя дали нещата ще потръгнат, защото в повечето случаи нищо не се получава, когато опиташ да се върнеш при някого, с когото си била. — Тя намери дъска за рязане и извади нож. — Знам, че мислиш, че трябва да ти казвам всичко, но аз трябва самостоятелно да вземам решенията в живота си.

— Определено не държа да ми казваш всичко. — Сложих и третата основа в тавата.

Не бях виждала Бентън от вчера, когато беше при мен в офиса. Погрижих се за Дъглас Бърк, защото не мислех, че трябва да го прави друг човек. Бентън не гледаше, но беше през цялото време в залата за аутопсии. Най-вече искаше да знае дали се е борила, дали изобщо е направила опит да се отбранява. Бърк беше въоръжена с 9-милиметров пистолет и Бентън не можеше да разбере какво точно се беше случило.

Единственото, което е направила, е било да стреля в проклетата врата, повтаряше той.

Ако се съдеше по следите във вратата и касата, тя се бе целила в ключалката.

Защо, за бога, не го е застреляла?, попита Бентън сигурно над десет пъти и всеки път се опитвах да му обясня очевидното за всички.

Бърк бе толкова погълната от Чанинг Лот, толкова убедена в своето мнение, че така и не бе разбрала кой стои пред нея. Не бе схванала кой е убиецът, докато не я е вкарал в онази стая без прозорци,

превърната от Ал Голбрайт в камера на смъртта — празно складово помещение с грамадни завинтени за пода хладилници, в които може да влезеш цял, и дупка в стената с дюза в нея. Струйната машина за сух лед беше от другата страна на тази стена и Голбрайт я включвал оттам — масивна агресивна промишлена система с бункер, способен да събере достатъчно пелети сух лед, за да издухва с реактивна сила въглероден диоксид часове наред.

Голбрайт бе настроил машината на минимална сила, защото целта на това оборудване не е била да сваля мухъл, утайка, грес, стара боя, лак или следи от корозия. Той използвал чудовищната машина не за да изчиства вътрешността на винените бъчви, а за да убива с нея човешки същества. Беше я настроил на налягане от 550 килопаскала, с консумация 27 килограма пелети сух лед на час, при което нивото на въглеродния диоксид в стаята бавно се покачвало със спадане на температурата в нея. Грохотът вътре от компресирания въздух сигурно е бил оглушителен.

Дъглас Бърк не бе се борила с него, не бе имала шанс. Подозирах, че я бе изиграл, за да влезе в тази стая, която след това заключил. Най-доброто, което е можела да опита, било да я отвори със стрелба, и тя беше изпразнила целия си пълнител, без да успее да отвори вратата, а е разполагала с много малко време.

Нямаше начин да разбере колко време бе останала жива. Но когато се добрахме до нея, тя вече беше наполовина замръзнала в ледената камера, в центъра на която, на покрития в червеникави стърготини циментов под, стоеше самотен стол. Тук, според Бентън, той сигурно бе казал на Пеги Стантън да седне, за да може да се гаври с нея. Тук бе седяла и Милдред Лот, която не познавах и която се отнасяла с него като с лилипут, по думите на самия Голбрайт.

Беше почти десет часът, когато Бентън се прибра. Сок стана и лениво изтича до страничната врата, а Куинси подскачаше игриво след него. Доволна бях, че са приятели. Луната изглеждаше далечна и малка над покривите на къщите зад дома ни в Кеймбридж. Френският прозорец със стъклопис бе осветен от лампите по стълбищните площадки и сцените по него с диви животни ярко блестяха като скъпоценни камъни, гледани откъм задния двор, където аз и Бентън

решихме да седнем. Ниската каменна стена около магнолията бе студена и ми напомни, че е зима.

— Още не е дошъл Хелоуин, а вече е толкова студено, че може да завали сняг — казах в тъмното, а той сложи ръка през кръста ми и ме притегли към себе си.

После ми разказа как е минал денят му и сподели опасенията си за развитието на случая.

— Опитай се да не бъдеш песимистичен — посъветвах го аз. — Казвах си същото цялата вечер: „Не учи Марино“, „Не учи Луси“, „Не бъди толкова безкомпромисна към себе си и приеми, че нищо не може да промени нещата“.

— Какво не бих дал той да се самоубие в затвора... — каза Бентън, отпивайки от неразредения скоч. — Ето... Казах го. Да спести на държавата скъп процес. Но мръсници като него не се самоубиват. Все същото шоу за хората. Не мога да повярвам, че фирмата на Донахю ще го защитава и че може би съдия ще бъде пак Конри и... че може би пак ще те разкарват из съдилищата.

— Този път няма да ме призове. Това е случай на прокуратурата. Ще направят всичко, за да спечелят.

— Дан Стюард е малоумен.

Припомних му, че уликите този път бяха убийствени. Голбрайт бе убил и трите жени. Бе оставил отпечатъци по кашоните с чували за боклук, по бутилката евтин концентрат, по торбичката лакомства за котката, а дървените влакна, които сам бе донесъл от „чистилицето“, както сега полицията наричаше онзи склад, са били намерени по тялото на Пеги Стантън и вътре в колата ѝ. Отпечатъкът върху огледалото за обратно виждане също бе негов. Пръстови отпечатъци имаше дори по фалшифицираните от него чекове, с които бе плащал сметките ѝ.

Същите оцветени от вино влакна от американски дъб бяха намерени в старата лодка за лов на раци, която Голбрайт е държал на кей, напомних аз на Бентън, опитвайки се да го окуража. Полицията намери дрехите на Пеги Стантън и нощницата на Милдред Лот в чекмедже в крайбрежната му къща в Коасет Харбър, където той бе прибрал на съхранение личните вещи на някога забележителната си майка. Дори малоумник не може да загуби подобно дело, казах аз на Бентън.

— Уверена съм, че ще извлечем и ДНК — уверих го аз. — Мостри от боята в лодката съвпадат със следите от боя по бамбуковия прът и пак същата боя е намерена по черупката, която свалих от костенурката. А това поставя лодката му в района, където бе намерено тялото на Пеги Стантън и където той се е натъкнал на костенурката. Да не говорим, че е запазил мобилния ѝ телефон и чековата книжка. Намерихме мобилния телефон и на Ема Шуберт, както и усилвателя в склада му, за да може да влиза в безжичната мрежа на „Лоуган“. Най-сетне разобличаващото откриване на тялото на Милдред Лот.

Споменах, че дори за Джил Донахю може да се окаже трудно да обясни защо трупът на Милдред Лот беше намерен вкочанен в един от фризерите на Ал Голбрайт.

— Донахю ще каже, че Чанинг Лот има нещо общо с това или е направо виновен и тогава всички ще съжалим, че не може да бъде съден два пъти по едно и също обвинение... — Гласът на Бентън бе мрачен, а брадичката му бе подпряна на темето ми.

— Да, това ще е велик аргумент. — Усетих през якето си как сърцето му бие и обърнах глава нагоре, за да го целуна. — Доволна съм, че не си ти адвокатът. Хайде да вечеряме...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.